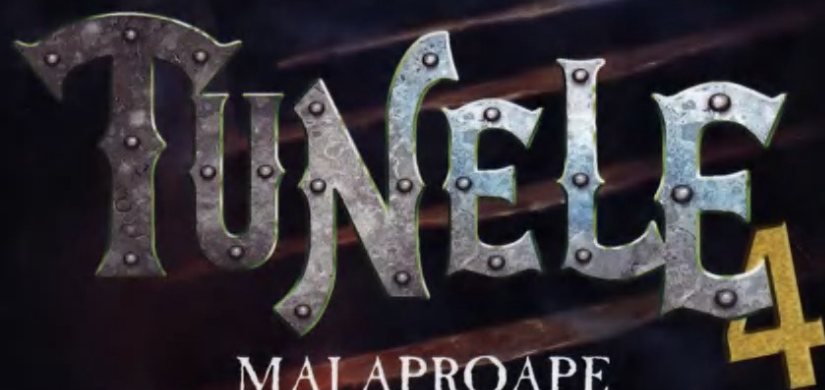

BESTSELLER NAȚIONAL ȘI INTERNAȚIONAL

TUNELE 4

MAI APROAPE

Roderick Gordon & Brian Williams

CORINT JUNIOR

**Roderick Gordon & Brian
Williams**

TUNELE!

Vol. IV

MAI APROAPE

Cuprins

Capitolul unu.....	4
Capitolul doi.....	7
Capitolul trei.....	19
Capitolul patru.....	28
Capitolul cinci.....	44
Capitolul șase.....	56
Capitolul șapte.....	66
Capitolul opt.....	79
Capitolul nouă.....	88
Capitolul zece.....	100
Capitolul unsprezece.....	114
Capitolul doisprezece.....	122
Capitolul treisprezece.....	134
Capitolul paisprezece.....	148
Capitolul cincisprezece.....	164
Capitolul șaisprezece.....	171
Capitolul șaptesprezece.....	191
Capitolul optsprezece.....	202
Capitolul nouăsprezece.....	205
Capitolul douăzeci.....	213
Capitolul douăzeci și unu.....	223
Capitolul douăzeci și doi.....	238
Capitolul douăzeci și trei.....	248
Capitolul douăzeci și patru.....	257
Capitolul douăzeci și cinci.....	263
Capitolul douăzeci și șase.....	271
Capitolul douăzeci și șapte.....	279
Capitolul douăzeci și opt.....	296
Capitolul douăzeci și nouă.....	313
Capitolul treizeci.....	323
Capitolul treizeci și unu.....	347
Capitolul treizeci și doi.....	363
Capitolul treizeci și trei.....	380
Capitolul treizeci și patru.....	390
Capitolul treizeci și cinci.....	396
Capitolul treizeci și șase.....	402
Epilog.....	404

Revelații

Capitolul unu

Talazuri de flăcări, roșu întrepătruns cu alb. Părul se pârlește, pielea se strânge. Vâjâitul unui șuierat învârtit, când tot oxigenul este absorbit din spațiul acela, apoi plescăitul apei când Rebecca Doi se aruncă în heleșteu, luând-o și pe sora ei cu ea. Uluită și aproape inconștientă, Rebecca Unu are trupul flasc, ca al unei păpuși de cârpe și nici măcar răceala apei n-o face să-și vină în simțiri.

Se scufundă amândouă dincolo de suprafață. Dincolo de fierbințeală.

Rebecca Doi îi acoperă surorii ei gura și nasul cu palma, încercând să le astupe. Apoi se silește să gândească. „Cel mult șaiszeci de secunde”, își spune în sinea ei, forțându-și plămânii. „Și acum ce?”

Privește spre infernul dezlănțuit deasupra, valurile stacojii refractate de valurile apei. Aprinse de șarjele lui Elliott, tufișurile uscate ca niște oase hrănesc vâlvătaia, umplând suprafața heleșteului cu o cenușă groasă și neagră. Și, pentru ca lucrurile să meargă și mai prost, Elliott nu se mișcase din loc – *corcitură nenorocită!* –, urmărindu-le, așteptând, pregătită să le străpungă cu un glonț de îndată ce ar fi apărut. De unde știe Rebecca Doi asta? Pentru că exact asta ar face și ea dacă ar fi în locul ei.

„Nu, n-avem cale de-ntors.” Nu și dacă vor să reușească.

Bâjbâind în buzunarul cămășii, scoate un glob luminos de rezervă. Pierde câteva secunde prețioase, dar trebuie să vadă încotro se îndreaptă.

„Trebuie să mă hotărâsc repede... acum... cât încă mai sunt în stare.”

În lipsa oricărei alternative, se decide să se scufunde și mai mult în semiobscuritatea mohorâtă, trăgând-o și pe sora ei după ea. Rebecca Doi vede că fetei îi curge sânge

din rana de la stomac, dărele fluturând în urma ei asemenea unor şuvițe roșii și subțiri.

„Cincizeci de secunde.”

Amețeală. Primul semn al lipsei de aer.

Prin tumultul bulelor de aer și al apei care-i vuieste în urechi, Rebecca Doi distinge strigătele surorii sale. Lipsa aerului a readus-o pe față la viață, iar cuvintele îi sunt înspăimântate și neclare. Începe să se zbată slab, dar Rebecca Doi își înfinge degetele în brațul ei – fata pare să priceapă și se lasă iar moale, permițându-i s-o tragă în jos.

„Patruzeci de secunde.”

Luptând cu impulsul de a deschide gura și a respira, Rebecca Doi continuă să plonjeze în adâncuri. Haloul globului ei luminos dezvăluie o suprafață verticală acoperită cu alge. Un banc de pești micuți se îndepărtează rapid, solzii lor de un albastru-metalic scânteind în lumina globului.

„Treizeci de secunde.”

Apoi Rebecca Doi distinge o deschizătură adumbrită. Dând din picioare, se strecoară prin ea, trăgându-și sora, iar gândul îi zboară la viața din trecut, la lecțiile de înot din Highfield.

„Douăzeci de secunde.”

Descoperă că se află într-un canal. „Poate”, îndrăznește ea să spere. „Poate.” Pieptul îi arde, nu mai poate rezista mult, dar înoată totuși mai departe prin canal, cercetând în jur.

„Zece secunde.”

E dezorientată – nu mai e sigură unde-i susul și unde-i josul. Apoi distinge reflexia. La câțiva metri înainte, lumina globului ei se unduiește înapoi dintr-un petic mișcător, ca de oglindă. Cu un ultim efort, se îndreaptă spre acel punct.

Capetele le ies la suprafața apei, dând de aerul captiv sub tavanul canalului.

Rebecca Doi își umple plămânii torturați, recunoscătoare că nu respiră metan sau vreo acumulare de alte gaze otrăvitoare. După ce tușea și hârâiala i s-au potolit, o examinează pe sora ei. Deși capul fetei e afară din

apă, îi atârnă în față.

— Hei! Revino-ți! strigă Rebecca Doi, scuturând-o.

Nimic.

Apoi își strecoară brațele în jurul pieptului fetei și strânge cu putere de câteva ori.

Tot nimic.

Îi presează nasul între degete și-i dă sărutul vieții.

— Hai! Respiră! țipă Rebecca Doi, vocea bubuind în spațiul închis, în vreme ce sora ei scoate un mic gâlgâit și din gură îi țâșnește apă.

Apoi inspire adânc, dar nu face decât să vomite și mai multă apă și prinde să dea haotic din mâini, cuprinsă de panică.

— Ușurel, ușurel, îi spune Rebecca Doi. Suntem bine acum.

După o vreme, Rebecca Unu se liniștește, iar respirația îi devine regulată, deși superficială. Ținându-se de burtă pe sub apă, e evident că rana îi provoacă dureri îngrozitoare. Chipul îi este palid ca varul.

— Doar n-o să leșini din nou! zice Rebecca Doi, privind-o îngrijorată.

Rebecca Unu nu răspunde. Fetele se privesc, știindu-se în siguranță - cel puțin deocamdată. Știind că au supraviețuit.

— Mă duc să văd ce e mai încolo, anunță Rebecca Doi.

Rebecca Unu aruncă înapoi o privire goală. Apoi face un efort uriaș să vorbească, dar tot ce reușește este să mimeze un D.

— De ce? completează Rebecca Doi. Uită-te în sus, îi răspunde ea, îndemnându-și sora să observe ceea ce ea căutase instinctiv - o priză pentru mână.

Câteva cabluri de grosimea unui șarpe sunt fixate de tavanul canalului - vechi cabluri de electricitate încolăcite, cu învelișul sfâșiat, lăsând să li se vadă miezul acoperit de o rugină cafenie și unsuroasă.

— Ne aflăm într-un soi de excavație. S-ar putea să găsim o altă ieșire.

Rebecca Unu dă ușor din cap și închide ochii,

străduindu-se să rămână conștientă.

Capitolul doi

După mai mult de două zile petrecute pe râul subteran, Chester cârmi șalupa spre cheiul întins.

— Folosește-ți lumina! Vezi ce-i acolo! îi strigă el Marthei, acoperind vuietul motorului bărcii.

Martha își ridică globul luminiscent, îndreptându-i raza spre construcțiile aflate în umbră în capătul cheiului. Reducând viteza și pregătind șalupa de acostare, Chester scrută clădirile și macaraua de pe docuri. Portul ăsta era, în mod sigur, mult mai bine dotat decât cele mai mici aflate de-a lungul traseului, unde se opriseră ca să realimenteze și să se odihnească preț de o oră sau două. Îndrăznind să creadă că, în sfârșit, ajunseseră la capătul călătoriei, Chester își simți inima tresăltând de emoție.

Șalupa se lovi de mal, iar Chester opri motorul. Martha apucă strâns baba¹ de pe chei și legă parâma de ea. Apoi ridică din nou globul, iar Chester observă o arcadă mare, vopsită în alb. Își aminti ce-i spusese Will despre intrarea zidită din port, cum că era îndeajuns de largă pentru a trece prin ea un camion. Asta trebuia să fie.

Deși era ud learcă și foarte înfrigurat, Chester era plin de entuziasm. „Am reușit! Am reușit naibii!” strigă în sinea sa, fără să scoată însă vreo vorbă în vreme ce se aburcau pe mal de pe șalupă.

„M-am întors la Suprasol!”

Dar în ciuda faptului că aproape ajunsesese acasă, situația în care se găsea era departe de a fi ideală.

Aruncă o privire spre Martha, care înainta șovăitor de-a lungul cheiului. Femeia bondoacă, înfofolită în mai multe straturi de haine soioase, scotea un soi de grohăituri, asemenea unui mistreț pe cale să atace. Nu era nimic nou –

---

¹ Piesă cilindrică fixată pe prora vaselor sau pe cheiuri, de care se leagă parâmele navelor acostate.

comportamentul ei fusese întotdeauna mai degrabă ciudat –, dar acum o putea vedea cum își rotește capul în întuneric și blestemă ca și cum acolo s-ar fi aflat cineva. Nu era nimeni.

Chester își dorea că Will să fi venit cu el. Sau unul dintre ceilalți. Lucrurile se aranjaseră în așa fel încât Chester se căptușise cu această femeie. Ea scoase un nou grohăit, de astă dată și mai răsunător, după care căscă atât de larg, încât băiatul putu să-i vadă dinții pătați. Chester știa că femeia trebuia să fie istovită de călătorie și că forța gravitațională care se manifesta din plin nu înlesnea deloc situația. Chiar și el simțea cum îi trage în jos corpul, drept pentru care își imagina că pentru Martha, care nu mai trecuse de ani de zile prin așa ceva, era cu mult mai rău.

Își dădu seama cât de ciudat era totul pentru ea. Crescută în Colonie, Martha nu fusese niciodată la suprafață și avea să vadă soarele pentru prima oară. Era limpede că nu avusese parte de un trai ușor: ea și soțul ei fuseseră expulzați de Styx în Adâncuri, la opt kilometri sub Colonie. Aici se integraseră în gașca rățăcitoare și nelegiuită a proscrisilor, care ori se ucideau unul pe altul, ori cădeau pradă pericolelor din acele tărâmurii întunecate. De necrezut, dar, pe când era în Adâncuri, dăduse naștere unui băiat, Nathaniel, iar soțul ei încercase să-i ucidă pe amândoi aruncându-i în Por.

Deși supraviețuiseră căderii, Nathaniel pierise ulterior din cauza febrei, lăsând-o pe Martha s-o scoată singură la capăt. Vreme de mai bine de doi ani nu mai întâlnise pe nimeni. Izolându-se într-o colibă, supraviețuise prinzând și hrănindu-se cu bizarele creaturi care se găseau din belșug în acele ținuturi.

Când Will, Chester și Elliott, rănită grav, ajunseseră acolo, femeia se atașase imediat de băieți, ca și cum aceștia l-ar fi putut înlocui pe preaiubitul fiu pe care-l pierduse. Și acest atașament fusese atât de puternic, încât fusese gata s-o lase pe Elliott să moară ca să nu-i pună pe cei doi băieți în pericol. Le ascunsese faptul că exista o provizie de medicamente moderne într-un submarin care se

scufundase într-un alt por. Dar după ce Will descoperise adevărul, ea își răscumpăraseră vina ducându-i acolo pe el și pe Chester și salvându-i astfel viața lui Elliott. Iar băieții o iertaseră.

Dar asta fusese atunci.

În acest moment, Chester habar n-avea ce urma să facă mai departe. Trebuia să-i facă față Marthei, asta pe lângă amenințarea atotprezența reprezentată de Styx, care l-ar urmări oriunde și-ar face apariția în Suprasol. Nu avea unde să se ducă și pe nimeni căruia să-i ceară ajutorul, în afara lui Drake. Drake era singura sa speranță, singurul colac de salvare.

„Drake, te rog, te rog să fii aici!” gândi Chester, străbătând întunericul mohorât de pe chei și dorindu-și ca bărbatul să apară pur și simplu. Voia să-i strige numele cu voce tare, dar n-o făcu, întrucât Marthei i-ar fi picat destul de rău să afle că încercase să ia legătura cu el. Chester știa cât de posesivă și excesiv de protectoare era femeia și ultimul lucru de care avea nevoie acum era ca ea să se bosumfle și să se cufunde într-o tăcere prelungită. Iar Chester nu avea cum să știe dacă Drake primise mesajul pe care i-l lăsase. Sau dacă mai era în viață.

Continuând să rămână tăcuți, Chester și Martha urmară instrucțiunile lui Will, trăgând șalupa pe mal. Nefiind obișnuiți cu întreaga forță gravitațională, amândoi își pierdură în scurt timp suflul. Cu toate acestea, în timp ce Martha gemea și blestema, o cărară, în cele din urmă, spre una dintre clădiri, unde o proptiră de un perete.

Sprijinindu-și mâinile de genunchi și încercând să-și revină, Chester își dădu seama că singurul lucru pe care și-l dorea era să ajungă în Londra și să-și vadă din nou părinții. Cu orice risc. Poate că mama și tatăl lui vor reuși să îndrepte totul. Poate că îl vor ascunde pur și simplu undeva. Nu-i păsa – trebuia să-i vadă și să-i anunțe că era în regulă.

* * *

Rebecca Doi înotă repede înapoi la sora sa. Se liniști când văzu că își ținea încă degetele încleștate de cablurile electrice. Fata Styx reușise să se mențină deasupra apei,

dar puterile îi slăbeau rapid. Capul i se sprijinea pe brațul ridicat, iar ochii îi erau strâns închiși. Rebeccai Doi îi luă câteva secunde bune să o trezească. Devenise imperios necesar să o ducă într-un loc uscat și călduros înainte de a intra în stare de șoc.

— Inspiră cât de mult aer poți. Vom ieși de aici, îi spuse Rebecca Doi. Există un loc deasupra noastră.

— Ce loc? murmură apatică Rebecca Unu.

— Am urmat o linie ferată îngustă de pe fundul tunelului, răspunse Rebecca Doi, clipind spre apa care le venea până la bărbie. Am ajuns într-un sector care nu era inundat. E mai mare decât orice alt buzunar de aer pe care...

— Hai să mergem! îi tăie vorba Rebecca Unu.

Trase adânc aer în piept și dădu drumul cablurilor.

Rebecca Doi o duse pe sora ei până la locul descris. În vreme ce Rebecca Unu plutea pe spate, Rebecca Doi o trăgea după ea asemenea unui salvamar.

Nu după multă vreme, apa deveni îndeajuns de mică pentru a atinge fundul cu picioarele, deși Rebecca Doi se văzu nevoită să-și sprijine în continuare sora pentru a putea înainta. Împleticindu-se și împrôscând apă, reușiră în cele din urmă să ajungă la locul uscat.

Rebecca Doi observă că șinele continuau în susul tunelului, dar, oricât și-ar fi dorit să descopere unde duceau, trebuia mai întâi să se ocupe de sora ei. O întinse pe jos, după care îi dădu cu blândețe cămașa la o parte, pentru a cerceta rana. Avea o mică gaură pe o parte a taliei, chiar deasupra șoldului. Deși la prima vedere rana nu părea să fie prea gravă, din ea se scurgea o cantitate mare de sânge, lăsând o peliculă roșie translucidă pe stomacul umed al fetei.

— Cum arată? o întrebă Rebecca Unu.

— O să te întorc pe o parte, o preveni Rebecca Doi, ridicând-o ușor pe sora ei pentru a-i cerceta spatele. Mă gândeam eu, murmură ea, descoperind o altă plagă, pe unde ieșise glonțul.

— Cum arată? repetă Rebecca Unu printre dinții

încleștați. Spune-mi odată!

— Putea fi mai rău. Vestea proastă e că pierzi mult sânge. Vestea bună e că glonțul te-a nimerit într-o parte a stomacului, în zona cărnosă...

— Cum adică „zona cărnosă”? Vrei să spui că-s grasă? icni indignată Rebecca Unu, în ciuda stării sale deplorabile.

— Mereu ai fost cea înfumurată, este? Lasă-mă să termin, zise Rebecca Doi, întinzându-și din nou sora pe spate. Glonțul a trecut prin tine, așa că, cel puțin, nu sunt nevoită să-l scot. Dar trebuie să opresc sângerarea. Și știi ce înseamnă asta...

— Da, murmură Rebecca Unu. Deodată, deveni din cale-afară de furioasă, încleștându-și pumnii. Nu pot să cred că piticul ăla mi-a făcut așa ceva. Chiar m-a împușcat! Will m-a împușcat! spumegă ea. Cum a îndrăznit?!

— Ușurel, spuse Rebecca Doi, scoțându-și cămașa.

Roase poalele cu dinții până când reuși să sfâșie o bucată, după care mai rupse câteva.

Rebecca Unu bombănea în continuare.

— Cea mai mare greșeală a lui e că nu m-a terminat. Trebuia s-o facă atunci când a avut ocazia, pentru că o să mă răzbun. Și o să mă asigur că va simți o asemenea durere, dar de milioane și milioane de ori mai rău!

— Evident, aprobă Rebecca Doi, înnodând laolaltă două feșe și împăturindu-le pe celelalte pentru a obține comprese.

— Vreau să-l tai și să-l las să sângereze pe porcușorul ăla, dar încet... atât de încet... să dureze zile... *nu...* săptămâni, bolborosi Rebecca Unu, aproape delirând. *În plus*, ne-a furat virusul Dominion. Va trebui să plătească pentru asta!

— Vom recupera Dominionul. Acum te rog să taci. Trebuie să-ți păstrezi puterile, spuse Rebecca Doi. O să-ți pun comprese pe răni și le voi lega strâns.

Rebecca Unu se încordă când sora sa puse compresele pe cele două găuri făcute de glonț. Apoi, când Rebecca Doi îi trecu feșele în jurul mijlocului și strânse cu putere, țipetele groaznice de agonie ale fetei Styx răsunară în

adâncurile tunelului întunecat.

* * *

— Grăbește-te, scumpule, îl zori Martha pe Chester, care încerca să hotărască ce să ia cu el.

Băiatul nu-i răspunse, dar înăuntrul său era gata să explodeze.

„Ah, mai dă-mi pace odată!”

Femeia era asemenea unei mătuși băgăcioase și enervante, agitându-se mereu în privința lui și privindu-l cu ochi umezi de căprioară. Plus că transpirase din plin de când trăsese rășala afară din apă, iar Chester era sigur că putea simți un miros acru venind dinspre ea.

— N-avem de ce să mai zăbovim pe-aici, scumpete, zise ea cu o voce grețoasă.

Pân-aici! Nu mai putea suporta să se țină după el. Se afla mereu un pic prea aproape, ceea ce-i producea un mare disconfort. Înșfăcă mai multe lucruri la întâmplare și le îngrămădi peste sacul de dormit din rucsac, legându-l apoi la gură.

— Gata, anunță el, legându-și intenționat rucsacul pe umăr, ca s-o silească pe Martha să se dea cu un pas în spate, ferindu-se de lovitură.

Apoi o luă repede în josul cheiului, îndepărtându-se de ea.

Dar, după numai câteva secunde, femeia era din nou în spatele său, asemenea unui câine de pripas.

— Încotro e? întrebă pe neașteptate Martha, în vreme ce Chester încerca să-și amintească indicațiile lui Will.

Putea auzi cum respirația femeii devine tot mai sacadată, de parcă s-ar fi înfuriat pe el sau pe situația în care se găsea acum.

Deși comportamentul ei era o sursă permanentă de iritare pentru Chester, la răstimpuri ieșea la iveală o altă fațetă a firii ei. Aproape fără vreo avertizare, își pierdea cumpătul și devenea de-a dreptul răutăcioasă. În asemenea ocazii, Chester era pur și simplu înspăimântat.

— Nu știi, răspunse el cât de politicoasă putea, dar dacă Will a spus că se află aici, atunci e pe-aici pe undeva.

Cercetară printre clădirile cu un singur etaj, construcții din beton brut, fără geamuri la ferestre. Nimic nu lăsa să se întrevadă la ce fuseseră folosite aceste clădiri – nu aveau niciun semn distinctiv, cu excepția numerelor inscripționate pe ele cu vopsea albă. Era ceva la acele clădiri care îl făcea pe Chester să se înfioare. Se întreba dacă nu cumva cândva, în trecut, acolo fuseseră încartiruiți soldați, trăind în întineric și complet izolați. Dar acum clădirile erau pustii; nu se găseau decât moloz și bucăți contorsionate de metal.

Pe când respirația Marthei devenea tot mai greoaie, preludiul unei alte nemulțumiri, lumina ținută de Chester se abătu asupra deschizăturii pe care o căuta.

— Aha! Iat-o! anunță el repede, sperând să o facă pe femeie să tacă.

Priviră amândoi culoarul făcut de Will, care îndepărtase mai multe cărămizi BCA.

— Da, spuse nepăsătoare Martha.

Chester avea impresia că era dezamăgită. Ridicându-și arbaleta ca și cum s-ar fi așteptat la necazuri, femeia urcă prima. Chester nu o urmă imediat, clătinând din cap înainte de a porni și el după ea. Trecând în cealaltă parte, își simți picioarele bălăcindu-se într-o apă urât mirositoare, duhoarea devenind tot mai accentuată cu cât agita apa.

— Bleah! făcu el, consolându-se cu gândul că măcar nu avea să mai simtă mirosul Marthei.

Observă un soi de dușumea de lemn aflată pe jumătate sub apă, apoi câteva butoaie de petrol ruginite. Unul dintre butoaie era gol și plutea pe o parte. Când apa din jurul lui făcea valuri, se lovea de perete, scoțând un sunet metalic găunos, asemenea unui clopot care suna în largul mării.

Dar mai era un sunet, un bocănit constant. Chester observă o cutie de Cola dietetică lovindu-se de butoi. Privi transpus însemnele roșii și argintii – atât de clare, de curate, de moderne și se însufleți. Cutia de Cola provenea, fără îndoială, de la suprafață, iar pentru el reprezenta ceva din propria lume. Chester se întreba dacă nu cumva chiar Will o aruncase acolo când el și doctorul Burrows se întorseseră în acest port subteran, chiar înainte de a-și

continua călătoria în jos, spre adăpostul atomic. Îi plăcea ideea că reprezenta o legătură cu prietenul său.

Observând că Chester se opri să se holbeze la cutie, Martha mormăi la el, îndemnându-l să-și continue drumul. Pentru ea nu însemna nimic. Trecură printr-un cadru de ușă, pătrunzând într-o încăpere ticsită cu dulapuri. Taman în locul în care Will le spusese că o vor găsi, dădură peste scara aflată într-o cămăruță învecinată, care le va permite să străbată distanța scurtă care îi despărțea de suprafață. Martha încercă mai multe trepte fixate în zidul de beton, după care, mișcându-se greoi, începu să urce.

„Am ajuns cu adevărat? Nu pot să cred!” gândi Chester, în vreme ce Martha deschidea drumul spre lumină. Deși își acoperise ochii, strălucirea cerului era mai mult decât putea suporta și se rostogoli orbit din gaura puțului. Se ridică în patru labe și se târî în spatele unui tufiș unde se instalase deja Martha. Rămaseră ascunși acolo până când ochii lui Chester se obișnuiră treptat cu lumina zilei. Afară nici măcar nu era atât de strălucitor, era o după-amiază târzie și mohorâtă, iar cerul era acoperit de nori.

— Iată-ne ajunși, scumpete, spuse Martha, cu chef de vorbă.

Dacă acesta era marele moment al lui Chester, cel în care se întorcea acasă din adâncurile Pământului, după mai multe luni decât avea el chef să-și amintească și după tot ce îndurase, atunci avea de-a face cu un eșec total. Ca să nu spunem mai mult.

— Tărâmul diabolicilor suprasoli, adăugă Martha pe un ton defăimător.

Chester o privi cum își înfășoară o eșarfa soioasă în jurul capului, lăsând doar o deschizătură pentru ochi. Când femeia își întoarse privirea spre el, băiatul își dădu seama că îi va lua destul timp ca să se adapteze la lumina zilei.

Prin cap îi trecu o idee.

„Aș putea să scap de ea!”

Oare să o rupă la fugă? Având vederea încă afectată, îi va fi greu să-l ajungă din urmă. „Asta e șansa ta”, își spuse el pe când femeia scoase un pufnet puternic. Mucii îi

huruiră și, ridicând un colț al eșarfei, femeia prinse să-și apese pe rând nările, ca și cum ar fi încercat să scoată ultimele rămășițe dintr-un tub de pastă de dinți.

Chester își reaminti de clipa când el, Will și Cal ajunseseră pentru prima oară la Stația Minerilor din Adâncuri și când făcuse și el ceva la fel de dezgustător. În orice caz, îl dezgustase pe Will. Asta îl făcu să se gândească din nou la prietenul lui și la timpul petrecut împreună – cu bune și cu rele –, iar Chester își dădu seama că nu putea să mai fie supărat pe el. Habar n-avea dacă Will supraviețuise saltului în porul numit Afumata Jean, când își urmase tatăl. Sau dacă supraviețuise și Elliott, care alesese același drum.

Chester se înfioră.

Dispăruseră cu toții, erau probabil morți și atunci îi văzuse pentru ultima oară.

Sau poate continuau marea aventură în care se prinseseră el și cu Will în ziua aceea în pivnița casei familiei Burrows, când porniseră să străbată un tunel. Chester își dădu seama că, în mintea lui, o descrisese ca fiind o *aventură* și avu o strângere de inimă că ar putea să o rateze chiar acum.

Se gândi la ei trei făcând lucruri extraordinare... Will, doctorul Burrows și Elliott... Elliott... *Elliott*... O văzu cu o asemenea limpezime, de parcă ar fi stat chiar în fața lui... așa cum fusese atunci când băuse lichidul din ochiul lupului... îi văzu zâmbetul neastâmpărat, care-l tachinase când se întorsese spre el, poftindu-l să facă la fel. Chester nutrea față de ea o admirație pură – îi ținuse în viață cu abilitățile ei incredibile. Dar, mai presus de orice, în ochii minții se păstra acel zâmbet, care-l umplea cu un sentiment de pierdere și de excludere.

Chester oftă, reamintindu-și că trebuie să-i fie mai bine aici, la suprafață. Se întâlnise de atâtea ori cu moartea cât să-i ajungă pentru mai multe vieți... *trebuia* să fie mai în siguranță aici.

Cel puțin asta încerca să-și spună, în vreme ce Martha reușise să-și scoată un muc cenușiu din nară, ștergându-l de haina deja soioasă.

„Te rog”, se gândi Chester.

Oare totul se reducea la asta – alesese între Elliott... și bătrâna asta revoltătoare?

— Da, iată-ne aici, răspunse el în cele din urmă, luându-și privirea de la Martha. Suntem în Suprasol.

Pe măsură ce se lăsa seara, lumina se împuțina cu repeziciune, iar Marthei îi era mai ușor să vadă. Din locul în care se ascundeau puteau zări mai multe clădiri, pătrate și aparent funcționale.

Astfel, după câteva ore, aflați acum sub acoperirea întunericului, hotărâra să iasă din spatele tufișurilor. Înaintară cu precauție printre clădirile scoase din uz ale fostului aerodrom. Will îi spusese lui Chester că se găsea în Norfolk, la mai bine de o sută cincizeci de kilometri de Londra.

Traversară ceea ce părea un fost teren de paradă, un loc ciudat, cu reverberații și buruieni crescute prin crăpăturile din asfalt. Lăsându-l în urmă, Chester observă un camion cu prelată ridicată care, după cum se părea, aparținea constructorilor sau unui soi de comercianți. Părerea i se confirmă când remarcă schele în jurul unei clădiri – lucrurile se schimbaseră de când Will și doctorul Burrows trecuseră ultima oară pe-aici, iar reparațiile înaintaseră. Apoi, în zare, distinse o baracă. Ferestrele erau luminate și lângă ea era parcat un Land Rover. Will îl avertizase în legătură cu paznicii care patrulau în aria aerodromului, iar baraca părea să fie camera de gardă. Băiatul putea auzi râsul și vocile lor ridicate purtate de vânt.

— Le-am putea cere ajutorul, sugeră el.

— Nu, se opuse Martha.

Băiatul nu se mai osteni să o convingă, dar, când se îndepărtară de baracă, Martha îl apucă strâns.

— NU mergem să le cerem ajutor păgânilor! Niciodată! izbucni ea nebunește, zgâlțâindu-l. Suprasolii sunt diabolici!

— Bine... bine... e-n regulă..., icni el, luat complet prin surprindere de violența reacției ei.

Apoi, la fel de repede, mânia femeii păru să se evapore

și un zâmbet drăgăstos îi apăru pe fața bucălată. Chester nu era sigur ce preferă mai mult. Dar era clar că trebuia să fie mult mai grijuliu cu ce avea să spună după una ca asta.

* * *

Suportând întreaga greutate a surorii sale, pe care o ducea în spinare și înaintând tenace prin tunelul în pantă, Rebecca Doi era recunoscătoare că gravitația era redusă. Deși fata rănită își pierduse din nou cunoștința, Rebecca Doi continua să vorbească de una singură cu ea.

— O să găsim noi ceva, o să vezi. O să te faci bine, spuse ea.

De fapt, era extrem de îngrijorată de starea surorii sale. Feșele improvizate își făcuseră datoria, încetinind sângerarea, dar Rebecca Unu pierduse deja prea mult sânge. Situația nu era deloc una bună.

Cu toate acestea, Rebecca Doi nu avea de gând să renunțe la speranță, purtându-și povara umană kilometru după kilometru, stârnind praful dintre traversele corodate ale șinelor de tren. Deși trecea prin dreptul altor galerii, rămânea în tunelul principal, cu credința că, în cele din urmă, o va scoate din mină.

Trecând pe lângă bucăți din vechi mașinării – dovezi suplimentare ale civilizației care desfășurase această muncă subterană –, se simți încurajată. Nu se opri să cerceteze dispozitivele ce păreau să fie pompe și generatoare. Deși aveau o înfățișare demodată, presupuse că erau variante ale tehnologiei de la Suprasol utilizate în mineritul de adâncime. La răstimpuri mai putea vedea târnăcoape, lopeți și căști de protecție aruncate de-a lungul drumului.

Prioritatea ei numărul unu era să ajungă la suprafață, asta și pentru că ea însăși începuse să aibă amețeli din pricina lipsei de apă și de hrană. Dar intenționa și să-i schimbe surorii ei feșele improvizate cu ceva mai potrivit cât mai curând posibil. Amintindu-și de bandajele aflate în jacheta pe care fusese silită s-o lase în urmă când Will și Elliott le prinseseră în cursă, Rebecca Doi înjură.

După mai mulți kilometri în care doar scrâșnetul

uniform al bocancilor ei îi ținuse companie, începu să distingă și un alt zgomot.

— Ai auzit asta? întrebă ea, fără să aștepte un răspuns din partea surorii sale.

Se opri să asculte. Deși era intermitent, părea un scâncet în depărtare. Porni din nou, iar când șina de cale ferată o purtă pe după o cotitură, simți o pală pe față. Era aer proaspăt. Plină de speranță, grăbi pasul.

Șuieratul se auzi mai puternic, la fel și briza, iar fata zări o licărire înaintea ei.

— Lumina zilei... bănuiesc că asta trebuie să fie, comentă ea.

Apoi, urcând odată cu linia ferată o pantă chiar și mai abruptă a tunelului, observă izvorul luminii.

Șinele mergeau înainte, dar într-o parte a tunelului, unde ar fi trebuit să fie piatră, era o lumină orbitoare. Din câte putea să-și dea seama, nu era artificială. Dar după ce petrecuse atât de multe ore în beznă, călăuzită doar de fasciculul verzui al globului luminiscent, îi era greu să privească direct lumina.

— O să te las aici o clipă, spuse ea, depunându-și cu grijă soră pe pământ.

Apoi, protejându-și ochii cu brațul, înaintă spre lumină. Rafalele de vânt se întetiseră în așa măsură, încât o împingeau înapoi.

Își impuse să aibă răbdare până ce ochii aveau să se adapteze și, după o vreme, putu să-și coboare brațul. Prin deschizătura zimțată reuși să vadă cerul alb. Ținând cont și de vânt, efectul general era că se află undeva la mare înălțime, nu departe de nori, dacă ar fi existat vreunul.

„Așadar... tot timpul ăsta... am urcat prin interiorul unui munte?” presupuse ea.

Ridicând din umeri, se apropie și mai mult de deschizătură.

Scoase un strigăt de surpriză.

— Trebuie să vezi asta! O să-ți placă! țipă Rebecca Doi spre sora sa inconștientă.

În depărtare, sub ea, era un oraș străbătut de un râu.

Urmărindu-i cursul, fata observă că acesta se vărsa într-o întindere de apă mare cât vedeai cu ochii.

— Un ocean? întrebă ea.

Dar orașul fu cel care îi stârni uluiala. Nu numai că era desfășurat pe o suprafață imensă, dar clădirile lui păreau să fie la fel de voluminoase. Chiar și de la distanța aceea, se vedea cu ochiul liber ceea ce părea să fie un arc uriaș, nu cu mult diferit de Arcul de Triumf din Paris, cu străzi largi, ce se desfăceau ca niște raze. Deși arcul era de departe cea mai importantă construcție, existau și alte numeroase clădiri, de proporții obișnuite, dispuse în cvartale uniforme. Lăsând centrul orașului, privirea Rebeccăi Doi descoperi suprafețe întinse acoperite de clădiri mici, despre care presupuse că sunt case.

Sigur nu era vorba de un oraș-fantomă părăsit.

Dacă privea cu mare atenție, reușea să distingă ceea ce păreau a fi niște vehicule mișcându-se pe bulevarde și străzi și care, de la distanța aceea, erau mai mici decât niște purici.

Auzi murmurul constant al unui motor și zări un elicopter care survola orașul - nu semăna cu niciun alt elicopter văzut de ea în Suprasol, având rotoare de o parte și de alta a fuzelajului, nu la capete.

— Ce mai e *și asta*? se miră ea.

Apoi privi iar oceanul de dincolo de oraș. Ducându-și mâna streășină la ochi, putea vedea o mulțime de bărci și de vase acolo unde soarele scânteia pe suprafața apei.

Dar ceea ce o impresionează cu adevărat fu nimbul de ordine și putere care venea dinspre imensa metropolă. Dădu din cap aprobator.

— Ăsta-i genul meu de loc!

Capitolul trei

Obosiți cum erau, Chester și Martha călătoreau pe timpul nopții, cutreierând nenumărate câmpii și făcând

ocoluri mari când întâlneau case locuite sau drumuri. Martha ținea morțiș să meargă ea înainte, deși Chester știa că nu avea habar încotro se îndrepta. Nici el nu știa, așa că, deocamdată, se mulțumea să o urmeze – nu avea alt plan în acel moment; în orice caz, nu cu ea pe cap.

Înaintând, Chester se gândea la Drake, hotărând să încerce să-i lase încă un mesaj. Dacă nu ieșea nimic din asta, va strânge din dinți și-și va suna părinții. În orice caz, avea nevoie de un telefon, drept pentru care era pregătit să aștepte ocazia potrivită, când avea să dea peste unul. Știa prea bine că Martha va face tot ce-i va sta în putință ca să-l oprească să ia legătura cu „diabolicii suprasoli”, așa că, într-un fel sau altul, va trebui să scape de ea. Hotărârea asta îi dădu puteri – își dorea mai mult decât orice să se debaraseze de femeie.

De cum primele raze de soare pătară cerul, se opriră într-o poiană aflată în mijlocul unui pâlț de copaci înconjurați de câmpie. Ciripitul din zori abia începuse, iar lui Chester nu-i venea să creadă ce larmă făceau păsările și cât de multe erau. Era zarvă și mișcare pretutindeni – o mare diferență față de mediul subteran cu care se obișnuise Chester, unde, dacă se ivea vreun animal, ori încerca el să te înfulece, ori încercai tu să-l mănânci.

Ca să nu mai spunem că în Highfield nu văzuse niciodată atât de multe păsări. „Sunt băiat de oraș”, se gândi Chester, ascultând cântecul nearmonios al zburătoarelor, după care chibzui din nou. Viața petrecută în Highfield părea atât de îndepărtată, încât nu mai știa *cum* era el cu adevărat!

Agitându-se la marginea luminișului, Martha rupea ramuri pentru a ridica două adăposturi de o parte și de alta a unui frasin tânăr. Chester nu era prea încântat că adăposturile erau atât de apropiate, dar băiatul nu avea niciun cuvânt de spus. În plus, era tare istovit – tânjea să se întindă și să doarmă. Atât el, cât și Martha luaseră saci de dormit din magazinele de echipamente din adăpostul atomic, iar băiatul tocmai și-l scotea pe al lui din rucsac când auzi un șuiurat.

— Tu ai făcut așa? Întrebă pe un ton plictisit, fără să se mai obosească să-și ridice privirea.

— Gura! porunci Martha cu o voce joasă.

— Ce-ai spus? făcu Chester.

Încă pe vine, se apropie cu pași mici de el. Băiatul tocmai se întorsese să vadă ce voia femeia când aceasta îl împinse la pământ.

— Liniște! Liniște! Liniște! repetă ea, lăsându-se pe el și încercând să-i pună o mână la gură.

Luminată de raza provenită de la globul lui luminiscent, fața Marthei era la doar câțiva centimetri de a sa. Lui Chester i se oferă prim-planul unor fire de păr roșcat și cârlionțat care-i creșteau femeii pe bărbie.

— Nu! urlă el, reușind s-o dea jos de pe el.

Erau întinși la pământ, unul lângă altul, iar femeia refuza încă să-i dea drumul, străduindu-se să-i astupe gura cu mâinile.

Băiatul o îndepărtă de fața lui. Gâfâind amândoi din cauza efortului, se blestemă unul pe altul. Chester era surprins de puterea femeii. Lupta degeneră într-o serie de palme, în vreme ce se rostogoleau, luând cu ei rămurele și frunze moarte în trecerea lor.

— Oprește-te! strigă Chester.

Își trăsese înapoi brațul cu pumnul încleștat, gata s-o lovească, dar panica îi dispăru pentru o clipă. Cuvintele aspre ale tatălui său îi reveniră în minte.

Să nu lovești niciodată o doamnă.

Chester ezită.

— Doamnă? murmură el, întrebându-se dacă Martha se încadra în categorie.

Trebuia să facă însă ceva să oprească lupta asta stupidă.

Se întoarse spre Martha, lovind-o în falcă. Lovitura îi proiectă capul într-o parte, iar femeia îi dădu imediat drumul. Chester se ridică pe dată în picioare, fugind de lângă ea.

— Ce naiba ai? strigă de la marginea luminișului, speriat că femeia îl va ataca din nou. Abia răsuflă și-și găsea cu

greutate cuvintele. Ai înnebunit de-a binelea?

Ea începu să se târască spre el, după care se ridică în genunchi. Nu părea supărată pe băiat. Dar în ochii ei se putea distinge groaza, în vreme ce se ținea de falcă, îndreptându-și privirile spre vârfurile copacilor de la marginea luminișului.

— Nu ai auzit? spuse ea disperată.

— Ce să aud? întrebă Chester, gata s-o rupă la fugă dacă ea s-ar fi îndreptat spre el.

— Sunetul acela, explică femeia.

Chester nu răspunse imediat.

— Tot ce pot să aud sunt păsările - milioane de păsări afurise, zise el. Atâta tot.

— Nu a fost o pasăre, continuă ea, aproape bolborosind din cauza fricii.

Privirea ei rămăsese îndreptată în sus, fixând cerul cenușiu care se întrevedea printre vârfurile copacilor.

— A fost o strălucire. I-am auzit bătaia aripilor. Una dintre ele a răzbit până aici. Mai fac asta - ți-am mai spus că una era pe urmele mele în Adâncuri. Odată ce te-au luat în vizor, nu te mai...

— O strălucire? Asta e pur și simplu o nerozie! o întrerupse Chester. Ai auzit vreun porumbel sau vreo rândunică zburând pe deasupra. Nu există străluciri aici, idioată ce ești!

Se săturase de prostiile astea. Strălucirile erau prădători uriași, care aduceau cu niște molii, cu o poftă nestăpânită de carne, în special de carne de om. Deși ar fi putut reprezenta una dintre cele mai mari amenințări în nivelurile subterane ale Pământului unde trăise Martha, băiatul nu putea admite că fuseseră urmăriți de una dintre ele până aici, la suprafață.

— Ți-ai pierdut mințile! îi strigă el.

Femeia își masa maxilarul în locul în care-o lovise.

— Încercam doar să te salvez, Chester, spuse ea smerită, încercam să te apăr pentru ca, dacă ar fi fost să înhațe pe cineva, să mă ia pe mine... nu pe tine.

Chester nu știa ce să mai creadă.

Îi părea rău că o lovise – dacă într-adevăr crezuse că sunt atacați de o strălucire, atunci înțelegea de ce femeia se purtase așa și ar trebui să-i fie recunoscător. *Dar cum ar fi putut fi o strălucire?* Martha era evident convinsă că o auzise, însă avea totuși figura unei nebune: fața îi era schimonosită și chinuită. Privind-o, Chester observă la ea gesturi nefirești. Ochii ei scrutau încoace și-ncolo, ca și cum ar fi zărit cine știe ce prin copaci.

Ridicându-se în picioare, femeia se întoarse la adăposturi pentru a le termina, după care începu să pregătească ceva de mâncare. Când masa fu gata, Chester o acceptă fără să rostească un cuvânt – era prea înfometat și prea epuizat să se mai opună. Mâncând în tăcere, băiatul se gândi iar la incident. Strălucire sau nu, hotărî că nu voia să mai zăbovească în prejma femeii niciun minut mai mult decât va fi nevoie.

Trebuia să fugă cât mai repede cu putință.

* * *

Împleticindu-se în lumina soarelui, Rebecca Doi nu o dădu încă pe sora ei jos din spinare, încercând să înțeleagă unde se afla. Înaintea ei se întindea un platou îngust, stâncos, mărginit la stânga de o serie de culmi zimțate. Acestea erau prea abrupte pentru a le putea escalada, deși simțul de orientare al fetei îi spunea că orașul pe care-l văzuse se întindea de cealaltă parte.

Drept în fața ei șinele mai continuau câteva sute de metri, terminându-se într-un soi de clădire scundă. Dincolo de ea se deschidea un drum de pământ. Fata se întrebă dacă acesta se va dovedi a fi drumul spre oraș.

Vântul se întetise, făcându-i părul lung să-i fluture peste față. Fata se întoarse spre dreapta.

— Am urcat un munte, e clar, murmură ea, privind vârfurile copacilor uriași care se înșiruiau până la orizont. Ne aflăm pe un soi de creastă, deasupra junglei, îi spuse surorii sale inconștiente, ținând-o în brațe.

Rebecca Doi nu era din cale-afară de surprinsă. Urcase încontinuu după ce admirase priveliștea orașului și chiar și atunci se aflase la o înălțime considerabilă.

— Presupun că o vom apuca pe drumul pavat cu cărămizi galbene¹, oftă ea, simțind pe piele arșița cumplită.

Continuă să urmeze calea ferată, coborând pantă ușoară ce ducea la clădire. Platoul era expus în întregime soarelui și nu exista nici urmă de vegetație.

— Trebuie să te duc la umbră, îi zise surorii ei.

Dinspre Rebecca Unu se auzi un geamăt slab.

Clădirea era simplă, făcută din cherestea decolorată de soare și bucăți brute de metal, dar cel puțin era un refugiu în fața arșiței. Punând-o jos pe sora ei, Rebecca Doi își continuă cercetarea. Într-un colț erau îngrămădite câteva vagonete, iar fața, băgând mâna în cel mai apropiat, o scoase plină cu materialul care încă umplea micul vehicul.

— Extracție, spuse ea, dând drumul bucățelelor de piatră din palmă.

Era limpede că pe vremuri aceste vagonete fuseseră folosite pentru a scoate la suprafață sterilul² provenit de la excavațiile din munte.

Cercetă repede și restul clădirii, dar nu mai găsi nimic care să-i fie de folos. Apropiindu-se de o ușă aflată în fundul construcției, răsturnă câteva sticle goale de bere.

— Mi-ar prinde bine niște apă, murmură ea când sticlele se opriră din zornăit pe podeaua de beton.

leși pe ușă și se trezi din nou afară. Acolo dădu peste un vechi camion de trei tone, din ale cărui cauciucuri mai rămăseseră doar niște zdrențe negre înfășurate în jurul jantelor. Atinse emblema de pe grătarul radiatorului – deși deteriorat, blazonul emailat al producătorului aducea cu o rachetă spațială de pe timpuri, iar sub ea se găsea un nume.

— BLIT...? citi cu voce tare Rebecca Doi.

Celelalte litere lipseau. Alături de camion se aflau patru rezervoare mari de combustibil – probabil fiecare având capacitatea de mai multe sute de litri. Mirosindu-le, fata

---

¹ Referire la replica similară din cartea „Vrăjitorul din Oz”. Drumul pavat cu cărămizi galbene este cel pe care trebuie să-l urmeze Dorothy pentru a ajunge la Orașul Smaraldelor.

² Material dintr-un minereu, fără valoare industrială.

decise:

— Benzină.

Ochii ei urma să drumul de pământ care dispărea după un colț puțin mai înainte.

— Așadar, pe-aici vom coborî, spuse ea.

Avusese dreptate – era evident singura cale de a urca sau coborî muntele, fie cu camionul, fie pe jos.

Auzi chemarea surorii sale acoperind șuieratul vântului. Erau amândouă deshidratate și aveau mare nevoie de apă, dar și mai urgent era faptul că Rebecca Unu necesita ajutor medical. Dacă nu-l primea, Rebecca Doi nu avea rost să-și mai facă iluzii: nu se știa dacă fata putea să supraviețuiască acestui calvar.

Rebecca Doi tocmai dădu să se întoarcă la sora ei când observă ceva cu coada ochiului. Rămase locului.

O scânteiere urca pe deasupra copacilor, urmând o traiectorie verticală. Despica albul perfect al cerului cu o subțire linie purpurie, care aducea cu prima incizie făcută de bisturiul unui chirurg pe pielea fragedă.

Nu doar că era un semn de viață – nu mai surprinsese vreo scânteiere –, ci culoarea era cea mai importantă pentru fata Styx.

— Da! rosti, buzele ei uscate schițând un surâs. Trei... doi..., numără ea secunde, așteptând și abia respirând din pricina surescitării.

— UNU! strigă.

În vreme ce scânteierea își urma traiectoria, linia își schimbă dintr-odată culoarea din roșie în neagră. Cel mai întunecat negru. Apoi, cu o explozie tăcută, înflori preț de o clipă într-un nor sferic. Norul se dispersă cu repeziciune, nelăsând nicio urmă.

— Roșu și negru! exclamă ea, bătând din palme. Binecuvântată fie PSO!

Se referea la Procedurile Standard de Operare ale Limitatorilor, căci ceea ce văzuse fusese una dintre semnalizările lor.

Acum zâmbea larg.

Undeva acolo, în junglă, se afla cel puțin unul dintre

ingenioșii soldați de elită, iar acesta încerca să comunice cu un alt Styx din zonă. În mod normal, Limitatorii acționau fără să iasă în evidență și nu și-ar fi făcut cunoscută prezența decât în împrejurări excepționale. Iar aceasta era, în mod sigur, o asemenea împrejurare. Rebecca Doi nu se îndoia că semnalul îi fusese adresat ei și surorii sale.

Trebuia, într-un fel sau altul, să dea un răspuns. Trebuia să-și dezvăluie coordonatele. Își roti disperată privirile în jur până când dădu cu ochii de rezervoarele de benzină.

— Am găsit! spuse ea, hotărârea îngroșându-i vocea.

Merita să încerce. Privind în zare, văzu două fuioare albe de fum, provenite de la focuri obișnuite, ridicându-se deasupra junglei, dar erau foarte departe. Dacă ar fi putut să aprindă și ea un foc, ar fi fost poate de-ajuns pentru a trimite propriul semnal de răspuns.

După care își dădu seama că nu avea nimic, doar hainele de pe ea. Chiar dacă în rezervoare rămăsese îndeajuns de multă benzină, cu ce putea s-o aprindă?

— Gândește, gândește, gândește! strigă ea. Privind în sus, spre soare, îi veni o idee. Sticlă! Sticlele! țipă incitată.

Se repezi în clădire.

— Trebuie să te duc într-un loc sigur, îi zise surorii sale, grăbindu-se s-o care înapoi, la șinele de la intrarea în mină.

Revenind singură la clădire, înșfacă una dintre sticlele de bere pe care le dărmase. Ducând-o afară, cercetă rezervoarele de benzină.

Singura modalitate de a ajunge la combustibilul dinăuntru era reprezentată de capacele de umplere de deasupra. Punând mâna pe o bucată de lemn, se urcă pe primul rezervor, care scârțâi, abia susținându-i greutatea. Rugina erodase metalul și se putea vedea înăuntru. Benzina se evaporase de mult, iar rezervorul nu-i mai era de niciun folos. Blestemă.

Sări pe următorul rezervor, aflat la un metru distanță. Părea să fie într-o stare mult mai bună, căci sună a plin când fata ateriză pe el. Încercă să scoată capacul cu filet, dar nu reuși să-l clintească.

— Hai odată! strigă ea.

Era esențial să se miște rapid – trebuia să răspundă semnalului cât de repede cu putință. Lovi capacul cu bucata de lemn, pentru a-l slăbi și încercă din nou să-l desfacă. După multe străduințe, capacul prinse în cele din urmă să se învârtă. Când îl scoase, se produse un șuierat cauzat de presiunea ridicată dinăuntrul rezervorului, iar mirosul aburilor de benzină o făcu să strâmbe din nas.

— Perfect! exclamă ea, după care introduse bucata de lemn în rezervor și o scoase repede.

Lemnul se umezise. Răsuflă ușurată – rezervorul era aproape plin. Înmuie de mai multe ori lemnul, stropind cu benzină în jurul deschizăturii, apoi sări repede jos.

Sparse sticla de o piatră și alege o bucată, cercul concav care forma fundul sticlei. O curăță, frecând-o de cămașă. Se lăsă în genunchi, ținând bucata de lemn. Înclină ciobul de sticlă, prinzând razele soarelui în el și îndreptându-le direct spre lemnul săturat cu benzină.

Lumina soarelui se dovedi atât de puternică, încât, focalizată de ciobul de sticlă, aprinse benzina în câteva secunde. Fata sări în picioare și, asigurându-se că torța improvizată ardea așa cum trebuie, se pregăti. Nu avea voie să rateze partea superioară a rezervorului. Ținti cu atenție, lansă torța, după care se roti pe călcâie și o rupse la fugă.

Nu reuși să străbată mai mult de douăzeci de metri când combustibilul se aprinse cu un pocnet răsunător. O fracțiune de secundă mai târziu, se produse o explozie asurzitoare. Suflul sfâșie partea de sus a rezervorului, pe care o aruncă mult în sus, iar fata se trezi azvârlită la pământ. Simți valul arzător pe ceafă, dar continuă să se târască. Alte două rezervoare apropiate fură cuprinse de flăcări, explodând amândouă aproape în același timp și trimițând asupra camionului și clădirii o pătură de foc.

Când Rebecca Doi ajunse la sora ei aflată la intrarea în mină, camionul și clădirea erau deja înghițite de vâlvătaie, iar fumul începuse să se ridice spre cer. Un fum dens și *negru*, culoarea deosebindu-l de focurile din junglă.

Rebecca Unu se trezise din pricina zgomotului

exploziilor.

— Ce se petrece? Întrebă ea, încercând să privească incendiul.

— Întăriri, răspunse Rebecca Doi.

— Hă? bâigui sora ei.

— Ai noștri știu unde ne găsim și ne-au trimis ajutoare, îi spuse râzând Rebecca Doi. Au venit Limitatorii!

* * *

Limitatorii care se urcaseră în copacii înalți din junglă ca observatori zăriră fumul care se ridica de pe creasta muntelui aflat în depărtare. Apărea ca o vânătaie întunecată pe cer, chiar la orizont și era imposibil să nu-l vadă cu binoclurile lor de înaltă performanță. Cei trei cercetași nu strigară spre camarazii lor de jos, ci își concentrară privirile spre sursa fumului, privind mai multă vreme, pentru a fi siguri. Deși distanța era prea mare ca să poată distinge cine produsese focul, amploarea fumului părea să crească, de parcă incendiul era abia la început.

Observatorii schimbară niște semne și coborâră repede pe pământ, unde erau așteptați de restul echipei. Niciun cuvânt nu fu rostit. Câinii de atac fură dezlegați de copacii aflați la marginea luminișului și compania formată din cincizeci de Limitatori porni să străbată câmpia în direcția muntelui.

Până atunci nu avuseseră niciun indiciu după care să se ia. Nu reușiseră să localizeze mirosul gemenelor Rebecca nicăieri în junglă. Dar acum văzuseră semnalul de răspuns și aveau să înainteze până vor ajunge la munte și la sursa fumului. Și dincolo de ea, dacă va fi nevoie. De-acum, nimic nu-i mai putea opri. Dacă i-ar fi văzut cineva, ar fi putut confunda oamenii și câinii care alergau cu mare viteză peste câmpie cu o umbră densă.

Umbra unui nor de furtună din cale-afară de năprasnic.

Capitolul patru

— Unde a dispărut nenorocitul ăla de oraș? gemu ea.

Știind că nu putea sta să aștepte sosirea ajutoarelor, Rebecca Doi hotărâse să coboare muntele. Socotise că avea de mers cel puțin cinci kilometri pe poteca norioasă care se întindea chiar pe fundul unei viroage cu maluri abrupte, limitându-i vederea junglei și, mai important, împiedicând-o să-și dea seama cât mai avea de coborât sau cât de aproape se afla de oraș. Dogoarea neîntreruptă, dublată de greutatea surorii ei, pe care-o ducea în brațe, o sleise de puteri.

Tocmai se gândea câtă nevoie au de apă când observă că drumul nu mai cobora, ba chiar începea să urce.

— Ah, m-am săturat până-n gât! țipă ea.

Asta păru să-i amintească de ceva Rebeccăi Unu, care când își revenea, când își pierdea cunoștința.

— Will, spuse ea cu voce dogită. O să-i rup gâtul. O să-lucid!

— Perfect, gândește pozitiv în continuare, o încurajă Rebecca Doi.

Feșele improvizate domoliseră sângerarea abundentă a surorii sale, dar nu reușiseră s-o oprească.

— Nu mai e mult. Te descurci de minune, o minți Rebecca Doi, simțind umezeala lipicioasă care-i impregnase cămașa.

Drumul descria acum o serie de cotituri în ac de păr, iar Rebecca Doi era peste poate de ușurată că începuse din nou să coboare. Apoi, după câteva minute, ieși în sfârșit din viroagă și cuprinse cu privirea împrejurimile.

Se opri pe neașteptate, clipind din pricina transpirației care-i intrase în ochi.

— Ia uite!

Reușise să coboare de pe munte, dar acest lucru nu izbutise de unul singur să-i ridice moralul.

Înainte ea se întindea un drum – un drum adevărat, de-a lungul unui zid incredibil de înalt, pe coama căruia era sârmă ghimpată încâlcită. Iar Rebecca Doi zărise ceva mult

mai important chiar și decât asta. De cealaltă parte a zidului se găseau furnale industriale uriașe, pătrate și uniforme, înșiruindu-se până în depărtare.

— Trebuie să vezi asta, o îmboldi pe sora ei. Suntem pe ultima sută de metri!

Gemând, Rebecca Unu își ridică încet capul sprijinit de pieptul surorii sale și se strădui să se concentreze.

— Civilizație, șopti ea.

— Da, dar care? Întrebă Rebecca Doi, continuând să se minuneze de cât de mari erau furnalele.

— Nu-mi pasă... grăbește-te, te rog, îi ceru sora ei. Mă simt îngrozitor.

— Iartă-mă, spuse Rebecca Doi, pornind pe drum.

Nu era făcut din asfalt, care probabil ar fi devenit vâscos sau chiar s-ar fi topit sub lumina neîndurătoare a soarelui, ci dintr-un beton deschis la culoare. Arătând precum calcarul neted, era perfect drept și construit cu mare precizie. Chiar dacă era un drum secundar, ce deservea un cartier industrial, cineva se mândrise cu munca lui. Cuiva îi plăcea ca lucrurile să fie cum trebuie.

Rebecca Doi începu să întrezărească și mai multe furnale în depărtare, apoi, vreo douăzeci de minute mai târziu, văzu ițindu-se un al doilea complex industrial. Soarele făcea să scânteieze construcțiile cu cupole de oțel inoxidabil, printre care se ridicau coloane subțiri și o țesătură complexă de conducte, făcute tot din oțel inoxidabil lustruit. Mici rotocoale de abur sau de gaz alb ieșeau din numeroasele valve aflate în jurul instalației, șuierând amenințător, de parcă s-ar fi plâns că trebuie să muncească în dogoarea cumplită.

Putând să înainteze mai repede pe suprafața dură, Rebecca Doi observă că zidul se sfârșea chiar în dreptul acestui nou complex. Ajungând la colț, văzu în stânga ei un drum mult mai larg. Era un soi de șosea cu două benzi despărțite de un scuar în care creșteau palmieri.

Aerul din imediata apropiere a suprafeței calcaroase a drumului era atât de înfierbântat, încât arăta ca niște mici băltoace de mercur. Rebecca Doi își miji ochii, dar nu zări

pe nimeni, doar ceea ce părea un vehicul izolat, parcat ceva mai încolo. O porni în grabă către el, remarcând că drumul era curat și fără resturi de moloz și că scuarul din centru era bine întreținut. Acest lucru, ca și faptul că uzina părea în stare de funcțiune, însemna că avea să întâlnească oameni în scurtă vreme. Iar oamenii reprezentau ajutor pentru sora sa.

— E un automobil, zise Rebecca Doi, apropiindu-se. Dar de care?

Așezându-și cu grijă soră pe suprafața betonată, prinse să îl cerceteze.

— Seamănă un pic cu un Beetle, reflectă ea, deși mașina era mai mare și mai îndesată decât orice Volkswagen din Suprasol pe care-l văzuse vreodată, iar cauciucurile, mult mai groase. Era vopsită în argintiu și, deși caroseria nu avea nicio pată de rugină, părea destul de veche. Ducându-și mâna streășină la ochi, privi prin geamurile tip oglindă, încercând să vadă în interior. Nu era deloc sofisticată, având un tablou de bord din metal vopsit, cu obișnuitele cadrane și vitezometru. Încercă portiera din dreptul șoferului, dar era încuiată. Trecând prin fața autovehiculului, se opri în dreptul capotei.

— Chiar *este* un Volkswagen, spuse ea, privind emblema de crom. Dar n-am mai văzut niciodată modelul ăsta.

Auzind un duduie, privi drumul care se întindea înaintea ei. Prin miraj¹ întrevăzu un vehicul mare, probabil un camion, care schimbă viteza și accelerează, traversând șoseaua la o intersecție.

— Hai, fetițo, zise ea, ridicându-și sora, care murmură ceva de neînțelese.

Fața Rebecăi Unu era albă ca varul, cu excepția cearcănelor de sub ochi.

— Nu mai e mult. Ține-te bine, o îmbărbătă Rebecca Doi, rugându-se că ajutorul să nu întârzie când vor ajunge

---

¹ Fenomen optic datorită căruia în unele regiuni apar la orizont imagini răsturnate și suplimentare ale unor lucruri îndepărtate, ca și cum s-ar reflecta într-o apă.

la capătul drumului.

Și asta cât mai repede.

* * *

Chester ieși puțin din sacul său de dormit. Deși soarele răsărise, nu știa cât e ceasul. Privind prin ramurile care-i alcătuiau adăpostul, i se păru că poate distinge silueta cufundată în somn a Marthei, aflată în sacul ei de dormit. După contur, aducea cu o grămadă mare de rufe murdare, ceea ce nu era departe de părerea lui Chester despre ea. O privi cu atenție câteva minute, ca să surprindă vreo mișcare.

„Vaca asta nebună e tot în lumea viselor. A venit timpul s-o șterg”, își spuse el în cele din urmă, amintindu-și prea bine cum se năpustise asupra lui sub pretextul atacului unei străluciri. Fusese cu adevărat ultima picătură – și nu avea de gând să mai zăbovească prin preajmă, ca să mai asiste la alte crize de comportament nebunesc.

„Doar nu-i datorez nimic, la urma urmei”, decise el și, străduindu-se din greu să nu facă niciun zgomot, se strecură afară din sacul de dormit. „N-are nevoie de mine pe-aici. Poate să-și poarte singură de grijă.”

Chester mai aruncă o privire în direcția Marthei. Planul său era simplu. Urma să se întoarcă la casa lui din Londra, chiar dacă trebuia să meargă pe jos până acolo. Și, cum nu avea niciun ban, asta era în fapt singura alternativă, dacă nu reușea să facă autostopul. Sau dacă nu se preda autorităților, ceea ce știa că nu putea, întrucât Will îl avertizase că Styx aveau agenți infiltrați peste tot. Viitorul arăta mai degrabă sinistru și incert, dar orice era mai bine decât să rămână cu nebună de Martha.

Punându-și rucsacul în spinare, își simți încheieturile înțepenite. Porni în patru labe, strâmbându-se de fiecare dată când frunzele uscate foșneau sub el.

Ajunsesese la câțiva metri depărtare de adăposturi când aruncă o ultimă privire în urmă, ca să se asigure că femeia nu se mișcase.

— Ai dormit bine? auzi glasul vesel al Marthei.

Întorcându-se, mâinile îi alunecară pe frunze, fiind cât

pe ce să cadă drept în nas.

Femeia stătea în umbra unui soc cu ramurile atârând aproape de pământ. În jurul ei, în briza ușoară plutea o mulțime de pene, iar pe pământ erau înșiruite trupurile roz și jumulite a trei mici păsări. Asemenea unui bebeluș care crescuse peste măsură de mult și se distra cu păpușa lui monstruoasă, stătea pe jos, cu picioarele crăcănate, jumulind o a patra pasăre. Judecând după mărime, Chester bănuia că era un guguștiuc.

— Ăăă... da, icni el, privind-o cum smulge ultimele pene de pe corpul lipsit de viață.

— Creaturile astea proaste din Suprasol sunt o pradă ușoară, spuse ea sec, punând guguștiucul alături de celelalte păsări. Și am dat și peste o recoltă bogată de ciuperci, adăugă, arătând spre grămăjoara de lângă zburătoare.

Aprinzând un foc, prinse să frigă prima dintre păsări deasupra lui. Chester își dădea seama că femeia se adapta rapid la noul mediu. Și se întrebă dacă înțelesese că încercase să scape de ea.

* * *

Rebecca Doi străbătu zona industrială până ce ajunse la o poartă deschisă într-un alt zid. Nu era nici pe departe sfârșitul șoselei cu două benzi pe care o urmase și care părea să se întindă până hăt, departe. Chiar la capătul ei, Rebecca era sigură că întrezărise din nou arcul uriaș, cu toate că aerul sticlos și înfierbântat îngreuna vederea.

Intră pe poartă.

Începu ploaia și răsună bubuitul tunetelor. Auzea picăturile sfârâind când atingeau pavajul încins, iar sora ei își mișcă ușor capul.

— Ce bine e, șopti Rebecca Unu când simți stropii pe față.

Își deschise și închise gura de câteva ori, încercând să prindă picăturile.

Dar Rebecca Doi abia observa ploaia care se transformase într-o aversă. Rămăsese în pragul porții, privind înlemnită ce se găsea dincolo de ea.

Șiruri de case.

În depărtare, mașini.

Oameni.

— Doamne, Dumnezeuule! exclamă ea.

Putea fi orice oraș european – stilul arhitectural nu era tocmai modern, dar terasele caselor și magazinele de pe fiecare parte erau curate și în stare bună. Își duse sora dincolo de poartă, privind în jur și înaintând pe axul bulevardului larg. De undeva, auzi acorduri muzicale. Sunetele erau ascuțite și înalte, ca și cum ar fi fost o melodie cântată la fluier, iar Rebecca Doi crezu că poate identifica sursa acestora – o fereastră deschisă aflată ceva mai încolo.

— Nicio lumină, își spuse ea, dându-și seama că felinarele stradale erau inutile în această lume în care ziua nu avea sfârșit.

Se îndreptă spre cea mai apropiată clădire. După cum arăta, bănuî că era un soi de birou, cu obloanele trase la toate ferestrele. Pe ușă era o tablă de alamă cu un nume scris pe ea: *Schmidts*, citi ea. *Zahnärzte. Nach Verabredung.*

— Germană... un dentist, murmură Rebecca Unu, deschizând un ochi. Să-mi repare dinții spați.

Rebecca Doi era pe cale să-i răspundă când se întoarse și zări pe cineva. Din casa vecină cu cea a dentistului apăruse o femeie de mână cu doi băieței. Cobora treptele de la intrare cu spatele, încercând să-și țină copiii la adăpostul umbrelei. Purta o bluză de culoare crem și o fustă cenușie lungă până sub genunchi, iar pe cap avea o pălărie cu boruri largi. Arăta de parcă ar fi apărut dintr-un jurnal de știri de acum cincizeci de ani. „Nu prea e cu modă la zi”, observă Rebecca Doi. Băiețeii nu aveau mai mult de șase, șapte ani, îmbrăcați identic, în jachete castanii și pantaloni scurți de aceeași culoare.

— Aăă... bună, spuse politicoasă Rebecca Doi. Chiar am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Femeia se întoarse. Pentru un moment, rămase cu gura căscată, holbându-se îngrozită. Apoi țipă și scăpă umbrela,

care, prinsă de o rafală neașteptată de vânt, zbură în josul străzii. Ținând strâns băieții de mână, mai că nu-i luă pe sus când o rupse la fugă. În vreme ce femeia continua să țipe, băieții încercau să privească înapoi, cu ochii măriți de uimire.

— Cred că nu suntem îmbrăcate corespunzător, comentă Rebecca Doi, gândindu-se că ea și sora ei arătau probabil uluitor.

Fețele le erau murdare, iar hainele, arse, rupte și pline de noroi și sânge.

— Ce se-ntâmplă? Nu aduci pe cineva să mă ajute? întrebă Rebecca Unu cu o voce slabă când sora ei o depuse pe prima treaptă a clădirii din care ieșise femeia.

— Ai răbdare, îi răspunse Rebecca Doi.

Se asigură că sora ei era bine sprijinită de balustradă și coborî pe trotuar. Privi în rigolă unde se aduna apa de ploaie, scurgându-se în canal.

— N-avem prea mult de așteptat până vine cineva, adăugă ea, îndepărtându-și părul ud de pe față.

Și-ntr-adevăr, în mai puțin de jumătate de minut în oraș începură să sune sirenele, un şuier profund, care stârnea ecouri printre clădiri. Un mic grup de oameni se adunase la un colț îndepărtat pentru a le scruta pe surori, păstrând însă distanța.

Un vehicul trecu fâșâind pe strada udă, oprindu-se apoi cu un derapaj.

Era un camion militar și, de cum oblonul din spate fu coborât, în stradă debarcă un detașament de soldați cu puștile pregătite. Rebecca Doi estimează că erau vreo douăzeci. Un alt soldat sări din cabina camionului, apropiindu-se cu pistolul îndreptat spre ea.

— *Wer sind Sie?* lătră tânărul soldat la Rebecca Doi.

— Vrea să știe cine suntem, murmură Rebecca Unu. Pare agitat.

— Da, știu, vorbesc germana ca și tine, îi replică iute Rebecca Doi.

— *Wer sind Sie?* întrebă din nou soldatul, subliniind de această dată fiecare cuvânt cu un gest al mâinii.

Rebecca se întoarse să-l înfrunte pe soldat, care, bănuia ea, era ofițerul comandant. Îi studie cu atenție uniforma de culoarea nisipului care, udată de ploaie, căpătase o nuanță mai închisă.

— *Meine Schwester braucht einen Arzt!* rosti ea într-o germană fără cusur.

— Da... am nevoie de un doctor, murmură Rebecca Unu.

Soldatul păru surprins de cererea Rebeccăi Doi. În loc de răspuns, strigă o comandă, iar subordonații săi se aliniază în spatele lui, cu puștile îndreptate spre fete. Apoi, în frunte cu ofițerul, prinseră să se apropie încet în formație.

Se produse un fulger orbitor, urmat de mai multe tunete.

Apoi, pe neașteptate, soldații se opriră.

Rebecca Doi își dădu seama că nu mai auzea acordurile slabe care veniseră din josul străzii.

Iar dacă mai înainte ofițerul păruse agitat, acum distingea clar frica pe fața lui. Ca și pe fețele celorlalți soldați.

O frică reală, nestăpânită.

— *Einen Arzt*, repetă ea, întrebându-se ce avusese un asemenea efect asupra lor.

Auzi un mârâit grav și se răsuci spre stradă din spatele ei. Apropiindu-se, oamenii păreau că se materializează din ploaia torențială. Uniformele lor de camuflaj de un cafeniu-cenușiu se potriveau perfect cu puhoiul de apă, făcându-i să arate ca niște umbre umane mișcătoare.

— O sincronizare impecabilă, spuse Rebecca Doi de cum brigada de Limitatori se opri în exact aceeași clipă.

Erau patruzeci, dispuși pe toată lățimea străzii, cu puștile îndreptate spre soldații germani. La intervale regulate, cei care se ocupau de câini se luptau să-i mențină sub control. Câinii de atac scoteau niște sunete nepământești; scheunături grave le vibrau în gâtlee, în vreme ce buzele, care li se retrăseseră pentru a da la iveală colții feroși, le tremurau de nerăbdare.

Dar tânărul ofițer și oamenii lui nu se uitau la câini. Erau hipnotizați de chipurile ca de cranii ale Limitatorilor, ai căror ochi erau atât de negri, de parcă nu rămăseseră decât găvanele goale.

Nu se înregistra nicio mișcare de nicio parte. Cu excepția ploii care continua să cadă, era ca și cum întreaga scenă ar fi încremenit.

Rebecca Doi pași până în mijlocul drumului și se opri între cele două rânduri.

— *Offizier?* îl întrebă ea pe soldatul german.

Era încrezătoare și liniștită, ca și cum ar fi cerut îndrumări de la un polițist din Suprasol.

Bărbatul își desprinsese privirea de Limitatori, se concentrează asupra fetei zvelte îmbrăcate în zdrențe și dădu din cap în tăcere.

— *Ich...*, începu ea.

— Vorbesc foarte bine engleza, o întrerupse el, cu o urmă de accent.

— Bun, am nevoie.. continuă ea.

— Spune-le soldaților să se retragă, îi tăie el vorba.

Rebecca Doi nu-i răspunse, rămânând înfiptă în fața lui, cu brațele încrucișate.

— Nici vorbă, zise ea ferm. Habar n-ai cu cine ai de-a face. Soldații aceia sunt Limitatori. Vor face tot ce le ordon eu. Și, deși nu-i poți vedea, pe acoperișuri e și un detașament de lunetiști. Dacă tu sau oamenii tăi gândești măcar să deschideți focul...

Nu se mai obosi să termine propoziția, observând micul tremur al mâinii care ținea pistolul îndreptat spre pieptul ei.

— Voi chema doi bărbați, continuă ea. Unul este un doctor de care are nevoie sora mea. Are o rană foarte gravă la stomac. Nu e vorba de un act de agresiune, așa că spune-le soldaților tăi să nu deschidă focul.

Ofițerul ezită, aruncând o privire spre Rebecca Unu, sprijinită de balustrada unde-o lăsase sora ei. Ofițerul german era întruchiparea sănătății înfloritoare, cu păr blond și ochi de un albastru-deschis, iar pielea de pe față și de pe brațele-i cu mânecile suflecate erau bronzate.

— E-n regulă, căzu el de acord, după care se adresă oamenilor săi, ordonându-le să nu tragă.

— Mulțumesc, spuse politicoasă Rebecca Doi și, adăugând câteva cuvinte în limba Styx, își ridică mâna.

Din linie ieșiră doi Limitatori. Unul dintre ei se îndreptă direct spre Rebecca Unu, ridicând-o de pe trepte pentru a o putea examina. Al doilea se opri la câțiva pași de Rebecca Doi, rămânând în așteptare. Era un general, cel mai în vârstă și cel mai mare în grad dintre Limitatorii prezenți, cu o cicatrice de un alb-strălucitor în formă de S pe obraz și cu tâmplele grizonante.

Fără să-l privească, Rebecca Doi se adresă din nou ofițerului german:

— Spune-mi, cum se numește acest oraș?

— Noua Germanie, răspunse acesta, uitându-se la generalul Limitator.

— Și în ce an ați venit aici? Întrebă ea.

Ofițerul se încruntă înainte de a-i răspunde.

— Ultimul dintre noi s-a stabilit aici... în... *neunzehn... ähm... vierzig*. Pronunță el, în căutarea cuvintelor potrivite.

Unul dintre soldații din detașamentul lui îi sări în ajutor:

— În o mie nouă sute patruzeci și patru!

— Înainte de sfârșitul războiului. Așa am presupus și eu, zise Rebecca Doi. Știm totul despre acele expediții la poli ale celui de-al Treilea Reich pentru a cerceta teoria Pământului Gol. Dar nu știam că au reușit.

— Noi nu suntem al Treilea Reich, spuse ferm ofițerul german, zbârlindu-se în ciuda situației în care se afla.

Rebecca Doi continuă fără să-l bage-n seamă:

— Păi, oricine ați fi, presupun că aveți un radio sau vreun mijloc de comunicație în camionul vostru. Și dacă tu și oamenii tăi vreți să scăpați cu viață din impasul ăsta, du-te să vorbești cu comandantul tău. Întreabă-l dacă știe ceva despre...

Abia acum i se adresă generalului Limitator, care stătea liniștit, ținând pușca în mâini, ca să-i ceară părerea.

— Rezerva șaiszeci și șase din *Unternehmen Seelöwe* – Operațiunea Leul-de-Mare. Era planul naziștilor de invazie a

Angliei, pus la punct între 1938 și 1940.

Ofițerul german nu răspunse, privirea adăstându-i pe pușca lungă a generalului Limitator, prevăzută cu un dispozitiv de vedere în infraroșu.

— Numele marelui amiral Erich Raeder îți spune ceva? Întrebă generalul Limitator.

— Da, confirmă ofițerul german.

— Și se găsește în oraș cineva din echipa lui sau care ar avea acces la registrele operațiunilor desfășurate de el în acele vremuri?

Ofițerul german își șterse apa de ploaie de pe față, ca și cum ar fi vrut să ascundă că întreaga situație îl copleșea.

— Ascultă-mă cu atenție, este foarte important, izbucni generalul Limitator, vorbindu-i ofițerului german ca și cum ar fi fost unul dintre subordonații săi. Te vei consulta cu superiorii tăi în privința rezervei șaizeci și șase a planului de invazie, în care referințele la „Mefistofel” vor fi de maximă importanță.

— Țștia eram noi. Mefistofel este numele de cod pentru oamenii mei, Styx, explică Rebecca Doi. Styx din Anglia și Germania luptau alături de voi – vezi tu, eram aliații Germaniei atunci, cum suntem și acum.

Generalul Limitator își îndreptă mâna înmănușată în direcția camionului.

— Hai, omule, grăbește-te! Găsește pe cineva care are cunoștință de Operațiunea Leul-de-Mare și de rezerva șaizeci și șase.

— Trebuie să rezolvăm situația asta înainte ca tu și oamenii tăi să muriți inutil, spuse Rebecca Doi.

Aruncă o privire spre sora ei, întinsă pe o pătură pusă pe pavajul ud de doctorul Limitator. Acesta pusese deja o perfuzie în brațul rănit al fetei, dar Rebecca Doi știa că trebuia dusă la un spital.

— Este esențial să acționezi repede. De dragul surorii mele.

Ofițerul german dădu din cap cu bunăvoință. Înainte să alerge la camion, le zise ceva oamenilor săi.

Rebecca Doi zâmbi.

— Întotdeauna e bine să te reîntâlnești cu vechi prieteni, nu-i așa? se adresă ea generalului Limitator.

* * *

Chester nu apucase să doarmă prea mult când se trezi din pricina unor crampe stomacale violente. La început se mulțumi să zacă, amăgindu-se că vor trece, ceea ce nu se întâmplă. Durerea deveni tot mai acută, forțându-l în cele din urmă să iasă din adăpost și să fugă în pădurice, unde vomită. Și continuă să verse până ce-și goli complet stomacul, dar simțea în continuare nevoia să vomite, iar gâtul îi era rănit.

Când, în cele din urmă, se împletici înapoi la adăpostul lui, cu fața cadaverică și asudând, Martha îl aștepta.

— Probleme cu burtica? Și eu la fel. Nu vrei să iei ceva? Și, fără să mai aștepte vreun răspuns, adăugă: O să fierb niște ceai, ar trebui să ajute.

Așezându-se lângă foc, Chester se silea să soarbă din ceaiul călduț când crampele izbucniră din nou. O luă iar la goană, dar de această dată, pe lângă vărsături, avea și diaree.

Când se întoarse, abia mai având forță să meargă, Martha era tot lângă foc.

— Mă simt mizerabil, îi spuse el.

— Du-te să dormi puțin, probabil că ai luat vreun microb, îi răspunse ea. Odihna și lichidele fierbinți vor rezolva problema.

Până la urmă, lui Chester îi trebuiră aproape două zile ca să-și revină. Lăsase deoparte toate gândurile de evadare, căci în starea în care era nu ar fi ajuns oricum prea departe. Pendulând între un somn febril și o stare de trezie cu amețeli, deși detesta să fie complet dependent de Martha, nu avea încotro. Când reuși în cele din urmă să îngurgiteze hrană solidă și simți că-i revin puterile, se pregătiră să-și reia hoinăreala fără țință.

— Martha, nu mai putem să rătăcim așa. Ce ne facem? zise Chester. Și m-am săturat să mănânc păsările alea mizerabile pe care le prinzi. De fapt, cred că de la ele mi s-a tras boala.

— Calul de dar nu se caută la dinți, îi răspunse ea. Și pe mine m-au îmbolnăvit.

Chester o privi chiorâș. Contrar afirmației că fusese afectată în aceeași măsură, nu-și amintea s-o fi văzut dispărând printre copaci sau măcar plângându-se de vreo durere de burtă. Dar, pe de altă parte, în ultimul timp el nici nu prea băgase de seamă ce se-ntâmpla în jur.

La căderea serii, plecară iarăși la drum, însă Chester nu-și revenise complet și nu era în stare să meargă o noapte întreagă. Astfel, intrând într-o altă pădure cu câteva ore înainte de a se crăpa de ziuă, își întinseră tabăra. Iar băiatului nu-i veni să creadă când, la nici o jumătate de oră după ce mâncaseră, stomacul începu iar să-i bolborosească și avu iarăși crampe. De data asta era chiar mai rău, iar Martha trebui să-l ajute să se îndepărteze de foc până la un pâlț de copaci, unde avu parte de ceva intimitate când i se făcu din nou cumplit de rău.

În zilele următoare, femeia fu nevoită să-l hrănească cu lingurița, căci mâinile băiatului tremurau atât de rău, încât nu reușea s-o facă singur. Pierduse șirul zilelor, devenind apatic din pricina lipsei de hrană, până când Martha îl trezi pe neașteptate într-o noapte. Vorbea fără sens, îngăimând că ar trebui să se mute de acolo. Băiatul încercă s-o întrebe care ar fi motivul, dar ea nu-l lămurii. Chester se întreba dacă nu cumva Martha auzise din nou fâlfâitul imaginar al unei străluciri.

Oricum, consideră că își revenise suficient ca să poată merge câteva ore. Își croiră drum prin burniță, înaintând pe marginea câmpurilor, până ajunseră la un hambar dărăpănat. Cu toate că din acoperiș lipseau numeroase olane, iar înăuntru era plin de utilaje agricole ruginite, Martha pregăti un colțișor pentru ei. Cel puțin erau feriți de vitregiile naturii și puteau să-și usuce hainele.

Pe lângă boala să sâcâitoare, Chester se săturase să fie mereu learcă – picioarele i se iritaseră din cauza frecării de pantaloni, iar pielea dintre degetele de la picioare devenise de un alb de-a dreptul alarmant, desprinzându-se în bucăți mari când trăgea de ea. Atât el, cât și Martha

aveau mare nevoie de haine curate și de o baie bună - în ultimele zile, Chester remarcase că Martha nu mai mirosea chiar așa de tare, probabil pentru că duhoarea propriului său trup o acoperea pe a ei.

Stând chirșiți în sacii lor de dormit în colțul hambarului, Chester simți că se află la capătul puterilor.

— Mi-a ajuns până peste cap, îi spuse el, cu privirea goală, strângându-și sacul de dormit în jurul gâtului cu mâinile murdare. N-am mai fost niciodată așa de bolnav și mi-e teamă să nu-mi fie și mai rău. Martha, nu mai suport. Se opri pentru a-și înghiți lacrimile, spunea adevărul susținând că nu mai putea continua așa. Dacă am ceva grav și am nevoie de un doctor? Mi-ai da voie să consult unul? Și mergem aiurea, nu? Nu avem niciun plan.

Într-adevăr, Chester bănuia că se deplasaseră în cerc, deși nu avea cum s-o dovedească.

După un moment de tăcere, femeia aprobă din cap. Uitându-se la acoperișul deteriorat, în priviri i se citea hotărârea extremă.

— Mâine, spuse ea. Mâine vom vedea ce e de făcut.

Chester habar n-avea ce voia să zică, dar, după ce petrecură întreaga zi în hambar, plecară odată cu lăsarea unei seri blânde. De data asta ploaia se oprise, ceea ce-l mai înveseli pe Chester. Devenise convins că se apropiau de țarm: aerul mirosea puternic a mare și, la răstimpuri, pe deasupra capetelor le zburau pescăruși care scoteau sunete ascuțite. Îi amintea cu intensitate de vacanțele la malul mării, petrecute împreună cu familia, iar asta îl făcu să se gândească și mai mult la necesitatea de a se despărți de Martha și de a se întoarce la părinții lui.

Cerul nopții era complet senin. Chester tocmai se uita la coama unui deal și la miile de stele care formau o magnifică tapiserie scânteietoare când intră direct într-un gard viu. O pierdu pe Martha din vedere până când o mână apărură și-l apucă de braț, trăgându-l prin gard.

Împleticindu-se câțiva pași și recăștigându-și echilibrul, se arătă uimit de contrast. De săptămâni întregi nu văzuse decât câmpii cu lanuri nesfârșite și pășuni necosite, iar

acum se afla pe o peluză îngrijită. O simțea atât de bine sub tălpi, iar lumina lunii o făcea să pară un covor de fetru negru. Scrută împrejurimile, remarcând rondurile de flori și plantele de cultură. Martha îi șuieră s-o urmeze și se strecurară pe la marginea grădinii, trecând pe lângă o seră și apoi pe lângă un șopron mare, în fața căruia se găseau scaune și o masă de lemn. Martha o apucă spre mijlocul grădinii, iar Chester observă că se aflau între două șiruri de conifere, cu o poartă mică la capătul aleii. Trecând prin ea și aplecându-se pe sub ramurile unei sălcii plângătoare, Chester zări conturul întunecat al unei clădiri.

— E o căsuță, șopti el, oprindu-se de partea cealaltă a sălciei.

Arăta bine întreținută, deși nu părea să fie locuită, înăuntru nu erau aprinse lumini, iar draperiile de la ferestre erau trase. Dând roată căsuței spre partea din față, văzură un mic portic înaintea ușii, pe care creștea un trandafir cățărător și o alee de pietriș pe care nu era parcată nicio mașină.

Chester nu încercă să o oprească pe Martha când aceasta spuse că avea de gând să intre. Căsuța era izolată și nu părea să aibă alarmă antiefracție. Reveniră în spatele clădirii, unde Martha sparse un ochi de geam și, ridicând ivărul, se strecură înăuntru. Cățărându-se după ea, Chester se simți oarecum jenat de fapta comisă, dar timpul petrecut în aer liber îi ajunsese până peste cap. Și, fie că-și dădeau sau nu seama, încă resimțeau efectele forței gravitaționale normale – lucru care se vedea în special la Martha. Aveau nevoie de un loc unde să se odihnească așa cum trebuie.

Descoperind în bucătărie o cămară și un frigider bine garnisite, Chester refuză propunerea Marthei de a-i pregăti ceva de mâncare. În schimb, luă o conservă de iahnie de fasole, pe care o măncă rece. Cum paturile așternute cu cearșafuri albe din odăile de deasupra îi făceau cu ochiul, băiatul făcu un duș rapid după ce reuși să dea drumul boilerului.

Nu-i venea să creadă cât de mult îl durea când apa înlătura murdăria strânsă luni de-a rândul. Apoi, când noua

lui piele se obișnui să fie iar curată, rămase sub șuvoiul de apă, răsfațându-se cu fierbințeala lui. Începu să se relaxeze, simțind cum îi sunt îndepărtate nu doar murdăria, ci și necazurile. După ce se șterse, cotrobăi printr-un dulap dintr-un dormitor, trăgând pe el o pereche de jeanși și un tricou, care nu-i veneau tocmai rău. Apoi se surprinse holbându-se într-un sertar din partea de jos a dulapului.

— Șosete. Sunt doar șosete, zise el, chicotind.

Așezându-se pe pat ca să-și pună o pereche nouă și să-și încalțe la loc bocancii, își mișcă degetele de la picioare, zâmbind cu gura până la urechi. Se simțea mult mai bine și gata să înfrunte orice.

— Da! Șosete uscate! rosti el, sărind în picioare.

Coboară iar la parter ca să-i spună Marthei că intenționa să tragă un pui de somn într-unul dintre paturi. Intrând în camera de zi, se opri deodată, văzând un telefon.

Asta era! Ocazia la care sperase!

Îl putea suna iar pe Drake sau chiar pe mama și pe tatăl lui. Se gândi la părinți. Trebuia să-i anunțe că era teafăr și nevătămat – nu mai vorbise de luni de zile cu ei, de când, împreună cu Will, pătrunsese în tunelul de sub casa familiei Burrows în noaptea aceea fatidică.

Cu răsuflarea tăiată, ridică receptorul și ascultă tonul. Abia-și putea stăpâni emoția când formă numărul de acasă. Aștepta cu nerăbdare să stea de vorbă cu mama și cu tatăl lui.

— Bună, tată, bună, mamă, repetă el încetișor, rugându-se ca părinții lui să nu fie plecați sau și mai rău, să nu se fi mutat.

„Nu!” se muștră el.

„Gândește pozitiv!”

Reuși să formeze doar câteva cifre când receptorul îi căzu din mână și își pierdu cunoștința din cauza unei lovituri în cap.

Capitolul cinci

Ochii lui Drake se deschiseră și, într-o clipită, se rostogoli din pat și sări în picioare.

Se afla într-o încăpere întunecată și complet necunoscută. Deși obișnuit să se trezească în fiecare dimineață într-un loc nou, nu putea nicidecum să-și aducă aminte cum ajunsese acolo. Aerul din încăpere era proaspăt și răcoros, iar Drake distinsese zumzetul aparatului de aer condiționat.

Capul îi plesnea de durere. Își duse mâna la frunte și se împletici înapoi, spre pat. În acel moment își dădu seama că, deși era complet îmbrăcat, nu purta nici șosete și nici pantofi. Iar sub tălpi simțea ceea ce părea a fi un covor gros și luxos.

— Iisuse, unde mă aflu?

Era cu totul altceva față de casele nelocuite sau canalele în care dormea de obicei.

Bâjbâind orbește pe lângă pat, se izbi de o noptieră și răsturnă o veioză. Îngenunche ca s-o găsească și o pipăi, căutând întrerupătorul ca s-o poată aprinde. Când lumina îi căzu pe față, gemu și clipi.

Will și Elliott ar fi fost uluiți de înfățișarea lui – nu l-ar fi recunoscut. Avea barbă nerasă de o săptămână, fața umflată și cearcăne întunecate sub ochii obosiți. Părul său, de obicei tuns scurt, fusese lăsat să crească și era lipit de cap pe partea pe care dormise.

Cu veioza în mână, găsi marginea patului și se așeză. Își plimbă limba prin gura uscată, simțind un gust amar de alcool.

— Votcă? croncăni el, aproape înecându-se. Ce-am făcut? Își răspunse el cu o altă întrebare, încercând să pună cap la cap evenimentele din seara trecută.

Își amintea vag că intrase într-un bar, cel mai probabil în Soho, cu scopul clar de a bea tot alcoolul pe care-l găsea acolo. Era logic. Își simțea capul gata să-i explodeze.

Dar durerea provocată de mahmureală nu era nimic în comparație cu pustiul din el, cu deșertăciunea care era

viața lui.

Pentru prima oară după foarte mult timp, era complet dezorientat. Nu avea nicio direcție, niciun plan pe care să-l urmeze. Cu ani în urmă fusese recrutat de o organizație clandestină, al cărei scop era să lupte împotriva unei rase numite Styx, ce trăia sub Londra, într-un oraș subteran pe nume Colonia. Dar puterea acestor Styx se întindea mult dincolo de hotarele Coloniei, scopurile lor infame pătrunzând în Suprasol, aidoma filamentelor unei ciuperci otrăvitoare care ieșeau din sol. Vreme de secole, poporul Styx complotase să răstoarne ordinea în Suprasol, încercând s-o slăbească îndeajuns de mult pentru ca, într-o zi, să poată prelua frâiele.

Iar ultima intervenție a lui Drake împotriva lor sfârșise cu o înfrângere totală. Pretinzând că deține singura fiolă cu virusul mortal Dominion, încercase să ademenească unul dintre cei mai importanți Styx în spațiu deschis și să pună mâna pe el. Returnarea virusului trebuia să aibă loc la Highfield Common, cu mama lui Will, doamna Burrows, pentru a-i oferi credibilitate. Dar, departe de a fi păcăliți, Styx s-au aflat cu un pas înainte și i-au scos din joc pe Drake, pe mâna sa dreaptă, Piele și pe restul oamenilor săi, folosind un soi de dispozitiv subsonic.

Drake se îndoia sincer că Piele sau vreunul dintre ceilalți ar fi scăpat cu viață – Styx erau brutali și neiertători când aveau de-a face cu cei care îndrăzneau să li se opună. În operațiune fusese pierdută și doamna Burrows – Drake nu putea decât să presupună că murise și ea. După câte știa, el era singurul supraviețuitor, fiind salvat de cea mai neașteptată persoană.

— Ceva de băut... trebuie să bea ceva, băigui el, încercând să-și alunge acele gânduri.

Simțea că nu merita să trăiască. Pierderea cumplită a tuturor oamenilor săi, pentru care se simțea complet răspunzător, era prea mult pentru el. Plescăind din buze, puse veioza pe pat și se îndreptă șovăitor spre fereastra din încăperea necunoscută.

— Ce naiba!? exclamă el, deschizând larg obloanele.

Nu-i venea să-și creadă ochilor, durerea de cap fiindu-i accentuată de lumina zilei, care umplu odaia. Era complet uluit de priveliște. De la înălțimea a trei sau patru etaje, vedea direct Tamisa, în vreme ce în depărtare soarele strălucea peste Canary Wharf¹.

Se întoarse pentru a cerceta odaia. Era spațioasă, iar pereții stacojii erau împodobiți cu rame aurite în care erau fixate vechi gravuri militare, cele mai multe cu soldați din Războiul Crimeii. Pe lângă patul dublu, în încăpere se mai găseau un birou și un dulap, toate din lemn închis la culoare, care ar fi putut fi mahon. Arăta ca o cameră de hotel, ba chiar dintr-unul costisitor.

— Am murit și am ajuns la Hilton, șopti el, întrebându-se dacă exista un minibar înghesuit în vreun ungher al camerei.

Avea nevoie de o băutură ca să se anestezieze, să se oprească din autoacuzarea asta nesfârșită că dezamăgise atât de mulți oameni. Privi ușa închisă, dar nu făcu niciun pas spre ea, întorcându-se în schimb cu fața la fereastră și sprijinindu-și fruntea de geamul rece. Oftând din rărunchi, urmări cu ochii injectați înaintarea unei șalupe de poliție care urcă în aval, înspre locul în care știa că se găsește Tower Bridge².

Se auzi o bătaie în ușă.

Drake se îndreptă de spate.

Ușa se deschise și în odaie intră salvatorul său de la Highfield Common, ținând un pahar în mână. Îi spusese lui Drake că era un fost Limitator, unul dintre soldații regimentului Styx de elită, care avea reputația unei cruzimi fără limite.

Era ciudat să vezi unul dintre criminalii zvelți și cruzi scos complet din context și îmbrăcat într-o jachetă cu pătrate cenușii, cu pantaloni de flanel și pantofi maro. În ciuda stării sale, Drake reuși să zâmbească.

— Ah, chiar Styxul meu personal, spuse el, apoi arătă cu mâna prin cameră. Ai un locșor nemaipomenit.

---

¹ Cartier din Londra cu multe clădiri de birouri și zgârie-nori.

² Pod peste Tamisa, în apropiere de Turnul Londrei.

Limitatorul vorbea pe nas, mai degrabă retezat și învechit:

— Da, am câteva case prin Londra, dar prefer să-mi petrec zilele aici.

Drake se răsuci din nou spre fereastră.

— Pun pariu că celelalte nu oferă o asemenea priveliște. Rămase tăcut o secundă, apoi se întoarse spre Limitator. Deci așa am ajuns aici. Seara trecută m-ai scos din bar. Te crezi îngerul meu păzitor sau ceva în genul ăsta?

Limitatorul nu răspunse, în schimb îi întinse paharul lui Drake. Acesta îl adulmecă.

— Suc de portocale? spuse el, cu o expresie fugară de dezamăgire pe chip, apoi luă o gură. Totuși, e bun, recunosc el de cum lichidul îi atinse papilele gustative epuizate.

— E proaspăt, adăugă Limitatorul.

Masându-se la baza nasului, Drake încercă să-și pună ordine în gânduri.

— Știu că te simți dator față de mine pentru că am avut grijă de Elliott, dar – crede-mă – suntem chit acum. Mi-ai salvat viața la Common. Ți-ai făcut treaba, suntem chit.

Limitatorul dădu din cap.

— Da, îți sunt recunoscător pentru ajutorul pe care l-ai acordat fiicei mele. N-ar fi rezistat mult de una singură. Adâncurile sunt un loc primejdios – știu asta prea bine din raidurile mele pe acolo, spuse el, așezându-se la capătul patului. Dar...

— Dar ce? bubui Drake, răbdarea fiindu-i pusă la grea încercare pe măsură ce durerea continua să-i pulseze în cap.

— Dacă nu-ți vii în fire, Drake, ai mei vor pune mâna pe tine. *Te vor neutraliza*, spuse sec Limitatorul, stingând veioza lăsată de Drake pe pat, ca și cum ar fi vrut să-și sublinieze cuvintele.

Drake își dresă vocea, nelalocul lui.

— Nu-mi stă în obicei să mă îmbăt așa... ca aseară. A fost o excepție.

— Se pare că în ultima vreme ai avut parte de cam

multe excepții, comentă Limitatorul în șoaptă. Îți amintești probabil că, după ce barmanul a refuzat să te mai servească, ai devenit violent. Ai strigat la el, i-ai zis că e un Styx. Toți cei de acolo te-au auzit.

Drake se strâmbă, după care intră în defensivă.

— E treaba mea ce fac în timpul meu liber. Dacă vreau să..., continuă el, după care se opri, întrebându-se de ce se obosea să-i dea explicații acestui om. Oricum, ce-ți pasă? Nu pricep.

— Datorită lui Elliott. Ai spus că se află undeva în Por. Am nevoie de ajutorul tău ca să o recapăt și să știu că e în siguranță. În schimb, te voi ajuta și eu. Și, în momentul de față, cred că ți-ar prinde bine niscaiva ajutor.

Drake scrută fața suptă a bărbatului, fixându-i pupilele negre, pătrunzătoare. Era chipul vrăjmașului cu care se luptase din răspuțeri atât de mulți ani, iar în acel moment se afla la doar câțiva metri de unul dintre ei, sorbind suc proaspăt de portocale. Ba, în plus, omul îi mai și cerea ajutorul. Asta era de ținut minte.

Drake râse rece.

— Și de ce naiba aș avea încredere în tine? Țăsta poate fi foarte bine unul dintre trucurile voastre Styx deosebit de istețe. Voi sfârși prin a fi folosit și apoi înfulecat de îndată ce tu și ai tăi veți obține tot ce-ați vrut de la mine. Drake clătină din cap. Am mai trecut prin asta.

— Nu, ți-am spus, nu mai fac parte dintre ei. Mi-am înscenat propria moarte pentru asta, răspunse Limitatorul.

— Ei, bravo ție! Odihnește-te în pace, replică ironic Drake. Prin urmare, ai dezertat din rândul megalomanilor ucigași. Îmi cer iertare, dar, chiar dacă spui adevărul, ce dovedește asta? Că ești un trădător și că nu ești de încredere?

— Elliott e dovada supremă, răspunse Limitatorul cu răceală în voce, ceea ce dădea de înțeles că Drake îl înfuriase. Din momentul în care am avut un copil cu o locuitoare a Coloniei, am fost însemnat. În ochii alor mei eram un om mort.

— De ce?

— Din cele mai vechi timpuri menționate de cărțile de istorie, am fost o rasă aparte. Chiar înainte de Imperiul Roman, ne infiltraserăm în clasele conducătoare, influențând evenimentele în favoarea noastră, explică Limitatorul, vârându-și mâinile în buzunarele jachetei.

Poate că făcuse la un moment dat parte din elita de ucigași Styx, dar avea un vag aer profesoral – atitudinea unui savant care-și expune ultima descoperire.

— Poate că nu-ți dai seama, dar nu ne-am ascuns întotdeauna în locuri cum ar fi Colonia. În anumite momente, am fost răspândiți pe toate continentele, niciodată în grupuri atât de mari încât să atragem atenția – niciodată strânși laolaltă –, căci altfel am fi fost identificați și persecutați. Dar chiar dacă ne-am ascuns la vedere, legea ne impune să nu ne încrucișăm niciodată – *niciodată* nu facem copii cu străinii. Așa cum scrie în Cartea Catastrofelor, „Puritatea e sfântă”!

— Unde vrei să ajungi? îl întrerupse Drake.

— Încrucișarea duce la ceea ce noi numim Diluare – înseamnă că marginile devin neclare. Și exact asta am făcut. Am încălcat una dintre cele mai sacre legi. Dacă Molly – mama lui Elliott – și cu mine am fi fost descoperiți, am fi fost linșați fie de coloniști, fie de Styx. Și, firește, asta e valabil și pentru Elliott, fiind o corcitură. Molly a trebuit să se prefacă bolnavă pentru a-și ascunde sarcina, iar după ce s-a născut, Elliott a fost adoptată de familia ei. Dar, crescând, devenea tot mai evident că era diferită.

Drake îl aprobă, iar Limitatorul continuă.

— Adevărul e că dacă Elliott n-ar fi fugit în Adâncuri, ar fi fost doar o chestiune de timp până să fie dată în vileag. În vinele ei curge sânge de Styx.

Ochii Limitatorului erau fixați asupra ferestrei, urmărind un avion ce se târa pe cerul de deasupra orașului.

— A trebuit să fugă de acolo. În decursul anilor, s-au născut mai mulți copii cu părinți dintre semenii mei și dintre coloniști. I-au botezat *Pruncii Canalului*, știi...

— De ce Pruncii Canalului? întrebă Drake. N-am mai auzit așa ceva.

— Pentru că cel mai adesea erau abandonați în conductele de scurgere din spatele Cavernei de Sud. Ei, ce spui? Limitatorul îl privea acum pe Drake, așteptând un răspuns. Vom... lucra împreună?

— Trebuie să-ți spun, domnule Limitator, că am terminat cu toate astea, răspunse Drake cu o voce încordată. Umerii i se lăsară în jos și păru dintr-odată obosit. Toate încercările mele au fost sabotate de gașca alor tăi. Și îți răcești gura de pomană dacă încerci să mă atragi într-unul dintre complicatele jocuri de-ale Gulerei Albe.

— Totul depinde de *care* joc vorbești tu, zise Styx. Gândește-te ce ai putea realiza cu un Limitator alături. Cu cineva care cunoaște toate secretele Styx, cu cineva din interior.

Pe fața lui Drake apăru un mic surâs, ca și cum nu ar fi luat nimic în serios.

— Așadar, îmi spui că te-ai alătura luptei împotriva propriei rase? sugeră el. Că m-ai ajuta să-i distrug?

Limitatorul se ridică de pe pat și făcu o mișcare cu piciorul pe covorul gros.

— Nu, doar pentru că nu sunt de acord cu direcția aleasă de ei nu înseamnă că vreau să le fac rău. Nu voi încuraja nicio acțiune mortală îndreptată împotriva Styx. Și nici nu voi îngădui ca vreun colonist să fie rănit – și aici o includ și pe Molly.

— Nu, firește că nu, mârâi Drake. Ce fel de om crezi că sunt?

Limitatorul continuă, nebăgându-l în seamă.

— Nu mai trebuie să-ți amintesc că cei din vârful ierarhiei Styx, din care fac parte și gemenele cărora le spui Rebecca și-au făcut cunoscut programul, dar noi credem că e o abordare prea opresivă și inutilă.

— Noi? făcu Drake.

— Sunt unul dintre mai mulți Styx care nu aprobă acțiunile extreme împotriva suprasolilor, cum ar fi eliberarea unor reactivi biologici de tipul virusului Dominion. Noi credem că suprasolii își vor atrage singuri

sfârșitul, fără să fie nevoie de intervenția noastră. Atunci vom avea cale liberă.

— Așadar, socotești că ne vom omorî cu toții fără ajutorul vostru? spuse Drake. Dacă dezaprobi cu așa vehemență acțiunile conducătorilor Styx, de ce nu iei atitudine publică împotriva lor?

Limitatorul îl privi pe Drake, iar expresia de pe fața lui spunea totul.

— Mda, ar fi o idee proastă, murmură Drake.

Limitatorul își ridică brațul și-și încleștă pumnul.

— Amândoi vrem ca aceste acțiuni să înceteze, prin urmare, deși e ciudat, scopurile noastre sunt identice. Putem conlucra pentru a le dejuca planurile.

Rumegând propunerea Limitatorului, ochii lipsiți de vlagă ai lui Drake deveniră treptat tot mai luminoși. Își trecu mâna prin păr, încercând să și-l aranjeze, după care se uită la Limitator, aprobând din cap.

— Bine, se hotărî el. Aș minți dac-aș spune că nu sunt interesat. Povestește-mi mai multe.

— Mai întâi fă-ți toaleta. Va fi mai ușor dacă-ți voi arăta pur și simplu, spuse Limitatorul, îndreptându-se spre ușă.

Rămas singur în cameră, Drake intră în baia învecinată, unde se spală și se bărbieri. Bău pe nerăsuflăte câteva pahare cu apă și, punând paharul pe chiuvetă, își surprinse imaginea în oglindă și se privi câteva secunde.

— Ajunge... e timpul să intru iar în joc, spuse el, întorcându-se în dormitor pentru a-și căuta cizmele.

Când fu gata, ieși pe ușă, străbătu un coridor mic și pătrunse într-o încăpere mult mai mare. Printr-un luminator uriaș, aflat în centrul tavanului, razele soarelui cădeau pe ceea ce, la prima vedere, părea a fi o masă de biliard. Dar în locul suprafeței de postav neted și verde pe care Drake se aștepta s-o vadă, întreaga tăblie a mesei era ocupată de o machetă a unei depresii înțesate de armate de mici soldați, aranjate în formațiuni complicate. Limitatorul tocmai repoziționa câțiva soldați de la un capăt al depresiei, dar acum se depărtă de masă.

Drake privi rapid masa, urmărind micile armate, cu

uniformele lor în culori strălucitoare ieșind în evidență pe fundalul verde al peisajului.

— Așa... prin urmare, îi avem acolo, pe coastele Muntelui St. Jean, pe englezi și pe olandezi, spuse el, plimbându-se în jurul mesei, iar aici iată-i pe prusaci. Mai înaintă de-a lungul mesei și apoi se opri. Iar pe versantul de aici... infanteriștii ăștia în uniforme albastre trebuie să fie francezii. Prin urmare, avem de-a face cu ajunul bătăliei de la Waterloo, din martie 1815, nu-i așa?

Dacă Limitatorul fusese impresionat de rapiditatea cu care Drake identificase bătălia despre care era vorba, nu lăsa să se întrevadă nimic.

— Așa e, se mărgini el să răspundă.

Drake rămăsese cu ochii la câmpul de bătălie.

— Îți cunoști lecția, nu-i așa? Dar de ce ar fi interesat un Styx de un eveniment petrecut aici, la suprafață, cu aproape două sute de ani în urmă?

— O parte a instructajului nostru desfășurat în Citadelă presupunea familiarizarea cu tacticile militare de la Suprasol de-a lungul secolelor, răspunse Limitatorul. Iar bătălia de la Waterloo a fost întotdeauna preferata mea.

Drake încuviință.

— Și a mea, pentru că rezultatul ei a depins de o mulțime de elemente schimbătoare, atât de mulți factori trebuiau să fie întruniți în același timp pentru ca Napoleon, cel mai mare strateg militar al timpurilor sale, să întâlnească în sfârșit un adversar pe măsura să. A fost ca și cum mâna destinului s-a întors în cele din urmă împotriva sa.

— Mâna destinului? repetă Limitatorul, clătinând din cap. Nu sunt de acord cu asta. Mișcarea magistrală a lui Wellington a fost câștigarea sprijinului forțelor olandeze și prusace atunci când și-a gândit atacul – asta a dus la victoria zilei. Norocul – sau destinul, cum îi spui tu – nu a avut nimic de-a face cu asta. Wellington era un geniu militar, l-a depășit net pe Napoleon.

Drake îi întoarse privirea.

— Așadar, victoria celei de-a Șaptea Coaliții s-a datorat

iscușinței generalului... sau a politicianului Wellington?

— Ce contează? răspuse Limitatorul.

Drake se încruntă ca și cum ceva de pe câmpul de bătălie nu avea nicio logică.

— Îl pot vedea acolo pe Napoleon, zise el, arătând spre figurina înconjurată de generali. Dar unde este Wellington? Dând ocol mesei, Drake prinse să examineze mai îndeaproape trupele britanice. Nu-l văd nicăieri!

— Pentru că lucrez încă la el, răspuse Limitatorul, apropiindu-se de un birou cu oblon, de unde luă o figurină. Încă nu sunt pe deplin mulțumit.

— Îmi dai voie? întrebă Drake, întinzând mâna.

— Sigur.

Limitatorul îi dădu figurina.

— Ducele de fier, rosti Drake, studiind figurina care părea să schițeze o hartă.

O ridică în lumină, privindu-i mantaua albastră și cingătoarea roșie care-i cuprindea mijlocul.

— Spui că nu ești mulțumit... dar detaliile astea îți taie respirația, îl laudă el pe Limitator, uitându-se apoi la biroul unde stătuse figurina.

Pe pupitru se găseau mai multe borcănele cu vopsea, pensule înfipite într-o cană, o lupă mare și mai mulți soldăței neterminați.

— Nu-mi spune că-ți vopsești singur soldățeii. Tu ai făcut *toate* figurinele astea?

— E un mod de a-mi petrece timpul, răspuse Limitatorul.

— Nu, e mult mai mult decât atât... e o muncă făcută cu dragoste, declară Drake. Aș putea să...? adăugă el, aplecându-se peste masă pe partea unde se aflau forțele britanice.

— Sigur, încuviință Limitatorul.

— Așa e mai bine. Acum se află la locul lui, spuse Drake, punându-l cu grijă pe Wellington în fața unui mic cort de campanie, alături de alți generali britanici.

Apoi Drake mătură încăperea cu privirea. Pe lângă pereți era înșiruite rafturi cu cărți și mai multe vitrine în

care se aflau coifuri militare britanice din timpul bătăliei de la Waterloo, din Războiul Crimeii și din alte bătălii ale secolului al XIX-lea, cu embleme de alamă lustruită și panașuri. Luându-și privirea de la ele, Drake îl surprinse pe Limitator cercetându-l și se uită în ochii impenetrabili ai acestuia.

— Te sâcăie ceva? întui Styxul.

Drake voia să-i pună o mie de întrebări, dar hotărî să nu-l copleșească adresându-le pe toate odată.

— Da, ar fi ceva. Îmi cunoști numele, dar eu ție cum să-ți spun? Știu că Styx nu au nume... mă rog, nu unele pe care să le poată pronunța un suprasol, zise Drake cu oarecare stângăcie.

Limitatorul chibzui o vreme.

— Beneficiarul contractului acestui depozit este Edward James Green, răspunse el. Mai am și alte identități, cum ar fi...

— Nu, e de-ajuns, îl întrerupse Drake. Edward... James... Green. Își masă fruntea, adâncit în gânduri. Atunci am să-ți spun... Eddie... Eddie Styx.

Ideea de a te adresa unuia dintre soldații aceia firoși - chiar dacă în rezervă - cu un asemenea nume tipic pentru un suprasol i se păru atât de absurdă lui Drake, încât nu-și putu reține un chicot.

— Cum preferi, făcu noul botezat Eddie, uimit că Drake părea atât de amuzat.

Merseră în capătul îndepărtat al încăperii, spre un set de monitoare cu circuit închis care redau ce se petrecea pe stradă de afară, precum și alte cadre pe care Drake nu le recunoscă imediat, păreau să fie din interiorul unor tunele de cărămidă. Eddie observă interesul manifestat de Drake.

— Sunt canalele colectoare de sub această clădire. E o măsură de precauție - niciodată nu ești îndeajuns de prudent, spuse el.

— Așa e, mai ales când e vorba de Styx, căzu de acord Drake.

La capătul unui hol micuț se afla o ușă grea de oțel. Trecând dincolo de ea, coborâra o scară de fier forjat.

Deodată, Drake se opri.

— Ce *este* locul ăsta? întrebă el.

Era cât se putea de diferit de apartamentul confortabil pe care abia îl părăsise.

De la înălțimea la care se afla, vedea ceea ce părea a fi un depozit, un spațiu lung cam de o sută de metri și lat de cincizeci. Ferestrele înalte erau murdare, abia lăsând lumina să pătrundă, dar atâta câtă era dădea la iveală podeaua presărată cu diverse mașinării. Drake coborî și treptele care mai rămăseseră, putând să vadă mașinile mai de aproape. Starea lor dădea de înțeles că nu mai fuseseră folosite de zeci de ani.

— Asta a fost o fabrică de îmbuteliere din epoca victoriană, o afacere de familie, explică Eddie. Atunci când concurența le-a furat segmentul de piață, au închis pur și simplu taraba. Au pus la naftalină toate utilajele și au sigilat ușile fabricii, lăsându-le să ruginască.

— Iar tu ai luat-o în concesiune și ai construit dormitoare la mansardă, spuse Drake, aruncând o privire spre etajul de deasupra.

Când atinse în treacăt o curea de transmisie din cauciuc, din aceasta se desprinseră mici bucăți.

Eddie îl conduse pe un culoar de o parte și de alta a căruia se găseau mașini acoperite cu prelate putrezite.

— Acolo ce mai e? întrebă Drake, străduindu-se să vadă ce zăcea în umbra peretelui opus. Motociclete?

— Da, le folosesc să mă mișc de colo-colo, răspunse Eddie. Dar ceea ce vreau să-ți arăt e pe-aici.

În apropierea colțului depozitului, se opri înaintea unui strung vechi, acoperit de o pudră de rugină portocalie.

— Prima etapă a dezarmării, îi spuse lui Drake, apăsând un buton roșu, murdar, de pe panou.

Apoi își urmă drumul prin spatele strungului spre o structură aflată chiar în colțul depozitului. Era făcută din țevi de schelărie și acoperită cu o prelată groasă de polietilenă. Ridică prelata, dând la iveală un chepeng de metal din podea, fixat în beton.

Drake nu se îndoia că era o adăugire recentă, căci

suprafața chepengului nu avea niciun semn de rugină, iar betonul din jur nu era pătat de igrasie. Eddie se aplecă și deschise un capac care acoperea o tastatură mică aflată într-o parte a chepengului. Începu să introducă un cod la jumătatea căruia se opri să vorbească:

— Dacă nu faci asta întocmai, întregul loc e programat să explodeze.

— Un om pe gustul meu, spuse Drake, după care Eddie introduse ultimele cifre și ușa groasă se întredeschise cu un sunet greoi.

Eddie o deschise de tot, iar Drake îl urmă îndeaproape, coborând câteva trepte.

— Cred că o să-ți placă asta, zise omul uscățiv.

Capitolul șase

— Îți spun, *a fost* un avion, insistă doctorul Burrows.

— Eu n-am auzit nimic, răspunse Will, strecurându-se de sub acoperământul uriașilor copaci pentru a arunca o privire la cerul de un alb strălucitor. Tu ai auzit? o întrebă el pe Elliott, care venise lângă el să observe cerul.

Fata clătină din cap.

— Acum degeaba ne mai uităm după el, mormăi nemulțumit doctorul Burrows. A dispărut spre răsărit.

Will se întoarse spre tatăl lui.

— Și tu ce crezi că era?

— Ți-am mai spus, un Stuka, un bombardier german din cel de-al Doilea Război Mondial.

Will se încruntă.

— Ești sigur?

— Bineînțeles că sunt sigur, ripostă doctorul Burrows.

— Tată, poate ai ațipit stând pe latura piramidei și ai visat! Doar ai stat în soare destul de...

— Nu mă trata de sus, Will! strigă doctorul Burrows. Nu sunt obosit și nici n-am făcut insolație. Îmi cunosc limitele și știu ce am văzut. Am văzut un Stuka, limpede ca lumina

zilei, zburând la vreun kilometru distanță.

Will ridică din umeri. Acolo unde se aflau, în acea „lume din interiorul unei lumi”, în mijlocul planetei, cu soarele ei veșnic arzător, nu-l mai putea surprinde mare lucru.

Pe lângă faptul că forța de gravitație scăzută însemna că el, Elliott și doctorul Burrows aveau puteri aproape supraomenești, fiind capabili să sară pe distanțe imposibile și să ridice greutăți fenomenale, era gata să creadă aproape orice. Mare parte din teritoriul acestei lumi în aparență neexplorate era fie acoperită de păduri tropicale, cu arbori înalți cât niște zgârie-nori, fie de pășuni cutreierate de turme libere. Will văzuse niște quagga, creaturi ciudate, jumătate zebură, jumătate cal, care în lumea de la suprafață dispăruseră de peste o sută de ani și doar cu câteva zile în urmă dăduse din întâmplare, împreună cu tatăl său, peste o turmă de cele mai mari vite pe care le văzuse vreodată.

— Bouri¹! susținuse doctorul Burrows, spunându-i apoi cum ultimul dintre aceste exemplare magnifice se stinsese în Polonia, în secolul al XIII-lea.

Dar și mai uluitor, existau acolo și smilodoni², dacă era să dai crezare celor văzute de Elliott.

Totuși, aceste animale preistorice erau cu totul altceva decât ceea ce susținea cu tărie doctorul Burrows că văzuse. Will trase adânc aer în piept și se scărpină în cap.

— Bine, tată, un *Stuka*?! Ești sigur? Cum arăta? Avea vreun însemn pe fuzelaj sau vreun camuflaj? Întrebă el.

— Zbura prea departe ca să disting vreun detaliu, răspunse doctorul Burrows. Nu putem ști cum a ajuns în lumea asta și ce caută aici. Ar trebui să ne gândim la tot ce implică asta – aeronava este numai vârful unui aisberg foarte interesant.

— Aisberg? repetă Elliott.

Își petrecuse întreaga viață sub pământ, iar cuvântul nu

---

¹ Taur sălbatic, strămoșul direct al vitelor mari cornute, cântărind o tonă și măsurând până la doi metri la greabăn.

² Specie de tigrău cu colți-pumnal, care a trăit cu mai mult de 10000 de ani în urmă pe teritoriul Americii de Nord.

Însemna nimic pentru ea.

— Da, aisberg, întări doctorul Burrows, fără să se mai ostenească să-i explice. Trebuie să existe o pistă de pe care avionul să decoleze și pe care să aterizeze, combustibil care să-l alimenteze și mecanici care să-l deservească și să-l facă apt de zbor. Există o mulțime de alți oameni în afara pilotului.

— Mecanici? murmură Will.

— Bineînțeles, Will. Stuka este un bombardier vechi de peste șaiszeci de ani! Orice avion are nevoie de întreținere, cu atât mai mult unul atât de vechi.

— Așadar, e din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, spuse Will destul de uimit, încercând să accepte cele auzite. Aparținând armatei germane.

— Da, Luftwaffe¹ le folosea drept bombardiere de mică distanță și..., adăugă doctorul Burrows, dar nu-și termină propoziția.

Dintr-odată, fața i se întunecă, căci prin minte îi trecură mai multe explicații.

— Nu sună prea încurajator, comentă Will, străbătut de un fior în ciuda căldurii tropicale.

— Nu, deloc, murmură doctorul Burrows.

— Și ce facem? întrebă Will. Mergem în altă parte? Plecăm de aici?

Elliott își dresă glasul și cei doi îi aruncară o privire.

— De ce-am face asta? spuse ea. Partea asta din junglă mi-e acum cunoscută și apoi aici e adăpostul nostru.

Se uită peste umăr, la refugiul pe care-l amenajase în crengile de jos ale unuia dintre copacii uriași.

Will deschise gura ca s-o contrazică, dar fata continuă:

— Deja știm că s-ar putea să nu fim singurii de pe-aici. Cum rămâne cu cele trei cranii pe care le-am descoperit înfipite în parii de lângă piramidă? Erau ele vechi, dar nu foarte mult. Ca să nu mai vorbim de baraca pe care am

---

¹ Termen german generic desemnând o forță armată aeriană. La începutul celui de-al Doilea Război Mondial, Luftwaffe era una dintre cele mai moderne, puternice și experimentate forțe aeriene ale lumii (n. red.).

distrus-o atunci când am avut de-a face cu gemenele Rebecca și cu Limitatorul. Cineva a construit-o.

Will încuviință încet, amintindu-și de baraca făcută din tablă ondulată, din care nu mai rămăsese nimic după exploziile puse la cale de Elliott și după ce focul distrusese întreaga zonă.

Elliott îi măsură pe rând din ochi pe Will și pe doctorul Burrows.

— Dacă aici mai sunt și *alți* oameni, e doar o chestiune de timp până vom da peste ei.

— Da, aprobă doctorul Burrows.

— Ce alternativă avem? zise ea. Să ne afundăm și mai mult în junglă?

— Nu, mai avem multe de făcut aici, spuse hotărât doctorul Burrows, întorcându-se spre piramidă. Abia dacă am zgâriat suprafața.

Elliott nu terminase.

— Sau să ne întoarcem prin centura de cristal, după care să încercăm să urcăm prin Afumata Jean spre Adâncuri, ca să ajungem în lumea voastră de afară? Ce șanse avem să răzbim până în Suprasol? Și oare ce ne va aștepta acolo, chiar dacă vom reuși?

— Styx, murmură Will.

Doctorul Burrows își încrucișă brațele și-și ridică provocator bărbia. Nu mai era nevoie să-l întrebi ce gândea – nu va pleca.

— Prin urmare, rămânem aici, trase concluzia Elliott, ridicându-și sprâncenele ca și cum ar fi vrut să spună „atunci la ce bun toată agitația asta”. Dar trebuie să fim prudenți: să nu dăm buzna în sectoare neexplorate din junglă și să fim cu ochii-n patru. Poate că va trebui să stăm de pază cu schimbul, dacă există vreun semn că e cineva prin apropiere, plus că trebuie să fim atenți cu aprinderea focului. Se încruntă ca și cum și-ar fi dat seama de ceva. În caz că se întâmplă tot ce poate fi mai rău și suntem nevoiți să ne ascundem, poate că voi reuși să găsec o ascunzătoare în altă parte, unde să duc provizii și...

— O idee excelentă, o întrerupse doctorul Burrows.

Din tonul vocii lui, Will își dădu seama că tatăl său era mai mult decât dispus să o lase pe Elliott să facă tot ce-i trecea prin cap, atât timp cât îi permitea să-și vadă de munca lui.

Apăru Bartleby, mergând țeapăn ca și cum tocmai s-ar fi trezit din somn. Will observă că una dintre urechile lui era întoarsă pe dos și avea frunze lipite de pielea lui fără blană – era limpede că-și găsisese un locșor confortabil unde să tragă un pui de somn și că vocile lor ridicate îl treziseră. Se opri lângă Elliott, își scutură capul ca să-și îndrepte urechea, apoi adulmecă de două ori aerul, ca și cum ar fi vrut să-și dea seama de ce erau oamenii atât de gravi. Date fiind dimensiunile motanului, Elliott nu era nevoită să se aplece ca să atingă capul chel, pe care începu să-l mângâie absentă.

— Eu voi continua să patrurez prin împrejurimi cu Bartleby. În felul ăsta, dacă apare vreun vrăjmaș, o să fim avertizați dinainte.

— Vrăjmași, repetă Will încet. Bănuiesc că ai dreptate. La urma urmei, dacă stăm cu ochii-n patru, cum ar putea să ne găsească?

* * *

Când Eddie închise ușa după ei, Drake o luase deja înainte. La capătul scărilor se afla o pivniță mare, care părea să aibă lungimea și lățimea fabricii de deasupra. Peste tot în jurul lui, în pereți, se găseau arcuri boltite clădite din cărămizi de un galben-murdar. Își miji ochii, încercând să vadă până în capătul opus al pivniței, unde era o zonă luminată. Îndreptându-se într-acolo împreună cu Eddie, reuși să distingă mai multe dulăpioare și bănci. Dar, înainte de a ajunge la ele, Drake zări altceva.

Într-una dintre nișele din pereții laterali ai pivniței se afla o masă. În toate cele patru colțuri se ridicau niște coloane de alamă pe care erau montate stele ce difuzau o slabă lumină verde. Era o lumină ce semăna cu cea emisă de globurile luminescente de pe tot cuprinsul Coloniei, dar mult mai subtilă. Drake mai văzuse stelele astea: erau folosite de Styx în bisericile și templele lor. Fără să-i acorde

atenție lui Eddie, Drake se apropie de masă, curios să vadă ce se găsea pe ea.

Titlul cărții legate în piele era inscripționat cu litere de aur. Drake nu avea nevoie să-l citească pentru a afla despre ce era vorba. O știa deja prea bine.

— Cartea Catastrofelor, murmură, clătinând din cap cu dispreț.

Eddie rămăsese tăcut.

Pentru Drake reprezenta tot ce era mai putred la Styx și la regimul lor demagogic. Căci această carte conținea o dogmă care-i condamnase pe coloniști la secole de recluziune și la o viață de robie în orașul lor subteran, promițându-le că, într-o bună zi, suprafața va fi din nou a lor. Majoritatea acestei populații supuse reprimării urmasse învățătura cărții fără crâcnire, pe deplin convinsă că Styx erau paznicii lor spirituali. În realitate, dogma religioasă pe care o respectau coloniștii nu urmărea altceva decât să-i țină sub control. Un mecanism al cărui scop era să asigure totală și deplina lor supunere.

Când Drake vorbi în cele din urmă, o făcu atât de virulent, încât nu-ți puteai da seama dacă era o întrebare sau o afirmație.

— Ai respins metodele Styx, dar continui să păstrezi asta? Acest potir cu otravă!

— O păstrez pentru că mi-a fost dată de persoana pe care voi, suprasolii, o numiți tată. Era un Limitator, aidoma mie, dar, așa cum se întâmplă în societatea noastră, abia l-am cunoscut. Și-a petrecut întreaga viață aplicând legile din carte.

— *Minciunile* din carte, izbucni Drake.

— Asta depinde de felul în care tălmăcești Cartea, se împotrivi Eddie. Dacă tu crezi că, într-o bună zi, suprasolii își vor cauza propria dispariție și că noi, împreună cu coloniștii, vom fi acolo ca să îndreptăm totul și să repopulăm Pământul, atunci vom fi salvatorii planetei și ai omenirii.

— Styx... salvatori? spuse Drake, clătinând din cap. Eddie oftă.

— Nu te-am adus aici ca să purtăm o discuție în contradictoriu despre convingerile mele. Înainte să mă judeci, stai să afli ce am să-ți ofer.

Drake îl urmă până în celălalt capăt al pivniței. Primul lucru pe care-l văzu fu un șir de uniforme agățate în cuiere. Recunosc salopetele de luptă verzi-cenușii ale soldaților din Divizia Styx, iar lângă ele se aflau două uniforme cu dungi cafenii ale Limitatorilor.

— Galeria „ticăloșilor”, comentă Drake, apoi zări măști de gaze, ba chiar și o uniformă completă a unui coprolit. Ce caută ăsta aici? E un suvenir? întrebă el, dar atenția îi fusese deja atrasă de altceva aflat pe una dintre bănci. Lumina Întunecată! exclamă Drake, apropiindu-se.

Aducea cu o lampă veche de birou, cu un bec de un mov-închis prins într-un abajur fixat la capătul unei tije flexibile. Atingând cutiuța din partea de jos a lămpii pe care se aflau cadrane, dădu tăcut din cap. Styx foloseau această Lumină Întunecată pentru a interoga și a le spăla creierul prizonierilor, iar Drake era stăpânit de o mare emoție la gândul că avea posibilitatea să o deschidă și să vadă cum funcționează.

Apoi, pe podeaua de lângă laviță distinsese un obiect dreptunghiular, de mărimea unei mașini de spălat, dar fixat pe patru roți.

— Este cumva...? începu el, bănuind că era vorba de o versiune mai mare a dispozitivului subsonic pe care Styx îl folosiseră asupra lui și a oamenilor lui la Highfield Common.

— Un prototip de la început, îi răspunse Eddie. După cum ai văzut, e mai voluminos decât modelul actual.

Drake se lăsă pe vine în dreptul lui. Cel utilizat la Common fusese inițial camuflat cu niște panouri de material cafeniu-cenușiu și, în orice caz, se aflase prea departe ca să poată observa vreun detaliu. Modelul din fața lui nu era mascat și pe laturile sale mate putea remarca spații concave lucioase și argintii.

— Prin urmare, e un soi de generator de sunete de mare intensitate? presupuse el.

Eddie încuviință.

— Și emite semnale de foarte joasă frecvență pentru a perturba conexiunile creierului? îndrăzni să bănuiască Drake.

— Simplificând, da, confirmă Eddie. E o aplicație a tehnologiei Luminii Întunecate, folosind doar aspectul auditiv. Produce un grup de frecvențe oscilante, reglate în așa fel încât cele mai multe ființe vii să-și piardă cunoștința.

— Mi-ar plăcea teribil să desfac în bucăți dispozitivul ăsta... să aflu cu exactitate ce-l face să funcționeze, spuse Drake, privind Lumina Întunecată.

— E la dispoziția ta, răspuse Eddie.

— Trebuie să-mi aduc câteva echipamente de testare..., începu Drake, atenția fiindu-i distrasă de altceva.

Se ridică în picioare, apropiindu-se de un rastel fixat în perete. Scoase un fluierat de admirație văzând un sortiment vast de armament modern provenit de la Suprasol. Apoi ochii îi coborâră pe un lucru aflat la capătul rastelului.

— Hei, asta nu prea are ce căuta aici. O pușcă Styx cu una dintre lunetele mele cu infraroșii pe ea! spuse el, îndreptându-se spre pușca lungă care avea montată pe ea o lunetă umflată de alamă lustruită. Știi, oamenii tăi m-au răpit...

— Ca să lucrezi la instrumentele noastre pentru vederea pe timp de noapte, sfârși Eddie în locul lui.

— Da. Am cumpărat un glob luminiscent la niște amplificatoare electronice. Nu era cine știe ce de complicat, rosti Drake, plimbându-și degetele de-a lungul lunetei. Știi, dacă aș fi brevetat proiectul globului luminiscent aici, la suprafață, ca sursă de energie sau de lumină, aș fi făcut o avere.

— Și ai fi fost mort din momentul în care ai fi părăsit biroul de invenții, spuse rece Eddie. Dar asta e meseria ta, nu-i așa? Electronica?

— Da, m-am specializat în domeniul ăsta - în special în electronică optică -, deși acum îmi pare că a fost într-o altă viață, răspuse rezervat Drake. Cu milioane de ani în urmă...

Chipul lui Eddie era lipsit de expresie, dar își înclină ușor capul, ceea ce Drake luă drept uimire.

— Asta am și dorit de la tine, cunoștințele tale de specialitate, explică Eddie. Dar și *tu* ai vrut să fii răpit, nu-i așa?

— Da, ăsta era planul. Pentru ca, în vreme ce eram deținut în Colonie, să pot obține informații despre cum lucrează Styx. Vezi tu, asta era problema – fiind o societate închisă, e aproape imposibil să te infiltrezi în Colonie, astfel încât orice nou-venit iese în evidență. Dar, în timp ce mă aflam sub pământ, ai tăi mi-au anihilat rețeaua, iar eu am sfârșit în Adâncuri, răspunse Drake, trăgând apoi aer în piept. Bun, destul despre mine. Eddie, spune-mi, cum a ajuns echipamentul ăsta aici? Întrebă el, nevrând să dezvăluie mai mult.

Nu știa încă dacă se putea încrede cu adevărat în acest om și nu voia să fie tras de limbă în privința felului în care funcționase rețeaua lui în trecut. Tot ce-i oferea fostul Limitator părea un pic prea frumos ca să fie adevărat și Drake nu avea de gând să lase garda jos.

— Ei nu știu nimic despre toate cele de aici. După operațiunile de la Suprasol, nu le-am distrus, așa cum ar fi trebuit să procedez. În loc de asta, le-am depozitat aici, răspunse Eddie.

— Pentru zile negre, chicoti Drake, scrutând impresionantul arsenal.

Se afla acolo tehnologie Styx pe care nu o mai văzuse niciodată și abia aștepta să o cerceteze în amănunțime. Apropiindu-se de o bancă, prinse să răsfoiască planurile întinse pe ea. Descoperind tema celui aflat deasupra, trase fără să vrea aer în piept.

— *O schemă a sistemului de circulație a aerului în Caverna de Sud*, citi el, ridicând un colț ca să vadă ce se afla sub schiță. Iată și planul laboratoarelor, etaj cu etaj, șopti el, încercând să nu arate cât de entuziasmat era. Încruntându-se, îl privi pieziș pe Limitator. Încă ceva – de unde ai avut bani pentru locul ăsta? Nu cred că depozitul a fost ieftin și zici că mai ai și alte proprietăți...

Tocurile lui Eddie răsunară pe podeaua de piatră când se îndreptă spre un dulap înalt și trase ușor sertarul de sus. Conținutul acestuia era acoperit de o bucată de catifea pe care-o dădu deoparte.

Apropiindu-se, Drake zări sute de pietricele strălucitoare.

— Diamante, rosti el.

— Rezultatul raidurilor mele în Adâncuri, îi explică Eddie.

— Dar astea sunt departe de pietrele brute pe care le găsești pe-acolo, comentă Drake.

— Am pe cineva în Hatton Garden¹ care le taie și le șlefuieste, după care, atunci când am nevoie de fonduri, le vinde fără să-mi pună nicio întrebare. Ia și tu, dacă ai nevoie. Am mai multe decât îmi vor trebui vreodată. Eddie acoperi pietrele prețioase cu bucata de catifea, dar lăsă sertarul deschis. Trebuie să verific monitoarele de sus, dar tu poți rămâne aici dacă vrei.

— Ești dispus să faci asta? întrebă Drake. Să mă lași singur aici?

Eddie nu răspunse, în schimb băgă mâna în buzunar și puse pe bancă două chei.

— Astea sunt de la depozit și de la apartament. Scoase și un creion. O să ai nevoie și de cod ca să ieși de aici și să urci înapoi, continuă el și începu să scrie o serie de cifre pe colțul planului care-l interesase atât de mult pe Drake. Dar ai grijă, dacă greșești codul, sistemul va face explozie și...

— Nu-ți face probleme. L-am reținut când l-ai introdus, îi spuse Drake.

Eddie se îndepărtă.

— Mă gândeam eu, zise el, fără să se întoarcă.

---

¹ Stradă și zonă considerate centrul comerțului de bijuterii din Londra începând cu Epoca Medievală.

Capitolul șapte

Aflat în spatele lui Elliott, Will se trăgea în sus, pe versantul vertical al stâncii, agățându-se de liane. Deja parcurseseră o distanță bunicică și, deși uneori mâinile le mai alunecau când de pe liane se desprindeau frunze, nu se îngrijorau prea tare. Traiul într-un mediu cu gravitație scăzută le devenise o a doua natură și știau amândoi că, dacă era să cadă, nu ar fi fost la fel de dezastruos ca la suprafață.

— Am reușit, anunță Elliott, părând să dispară printre liane.

Will o urmă, împingându-se prin tulpinile groase și lemnoase.

Privi locul în care se afla și care măsura vreo zece metri în lățime și de câteva ori mai mult în lungime. O lumină verzuie pătrundea printre lianele de la intrare, iar aerul era răcoros.

— Cum naiba ai găsit asta? E o grotă! exclamă el.

— Iar începi - nu zici nimic nou, comentă ea, cu o plictiseală simulată.

Will oftă

— La cât timp petreci cu tatăl meu, ai început să vorbești ca el.

Ea-i aruncă un zâmbet, iar el îi răspunse asemenea, apoi cercetă o grămadă de fructe pe care-o văzuse în fundul grotei. Era limpede că Elliott făcuse provizii pentru un eventual caz de urgență.

— Ai fost tare ocupată, spuse el. Ai adus și carne, adăugă, privind pulpa pe care fata o agățase de tavan.

— Da, trag speranță că furnicile n-o s-o găsească acolo sus, explică ea.

— Slabe șanse, ajung peste tot, observă Will.

Tatăl lui le numea furnici siafu sau safari¹ și erau o pacoste permanentă. Odată ce descopereau unde era

---

¹ Specie de furnici ce populează în special zonele centrale și de est ale Africii, ale căror colonii pot conține până la 20 000 000 de indivizi. Sunt singurele furnici ce pot omorî și mânca un om.

depozitată mâncarea, formau convoaie roșii de câțiva centimetri grosime, care erau capabile să îndepărteze aproape toată carnea de pe carcasa unei tinere gazele sau a unui mamifer mai mic, într-o singură noapte.

— Nu ne-a mai rămas decât să ne asigurăm că avem îndeajuns de multă apă, spuse Elliott când Will se apropie de grămada de piei și de lemne pe care fata le adusese în grotă. Și să încropim niște culcușuri din cheștiile astea, adăugă ea.

— Știi doar că-mi poți cere oricând să te ajut, se oferi Will, impresionat de cât de multe apucase să facă fata.

Ea clătină din cap, uitându-se în jos.

— Nu, nu-ți face griji, știu că ai de muncit alături de doctor.

În vocea ei se distinse o foarte ușoară dezamăgire. În ciuda faptului că o găsea pe Elliott greu de citit, Will observă asta imediat.

În nenumărate dăți se simțise sfâșiat între munca alături de tatăl său și nevoia de a petrece timp cu Elliott, dar tiranicul doctor Burrows avea întotdeauna câștig de cauză. Și ori de câte ori Will o observa pe Elliott îndepărtându-se, lăsându-l să-și vadă de desenele sale după inscripțiile cioplite pe piramidă sau de îndepărtarea murdăriei de pe cine știe ce vestigiu, o privea lung, tânjind s-o urmeze. Erau prilejuri, clipe, zile ce nu aveau să mai apară vreodată și uneori avea impresia că toată nerăbdarea și frustrarea lui îl vor face să explodeze. Dar rămânea tăcut de fiecare dată, aplecându-se asupra sarcinilor trasate de doctorul Burrows, mâniat pe sine și nefericit cu soarta să.

— Tatăl tău are întotdeauna o mulțime de făcut, adăugă Elliott, privindu-l în treacăt.

— Da, aprobă Will cu o voce tristă, încercând apoi să mai destindă atmosfera care se instaurase între ei. Nu avea de gând să-l lase pe tatăl său să le strice și puținul timp pe care-l petreceau împreună. Locul ăsta e o ascunzătoare perfectă în caz de nevoie. Ești genială!

Elliott ridică un sul de piele care căzuse din vârful grămezii și-l puse la loc.

— Mulțumesc! Să nu uiți să folosești aceeași cale de intrare și ieșire. Altfel, vei lăsa o dâră de miros.

— Am știut eu! De aceea am mers prin pârâu, zise Will, ridicând un picior și coborându-l din nou cu un plescăit. Dar n-ar trebui să fim mai departe de tabăra principală? gândi el cu voce tare, întorcându-se spre intrare. Dând la o parte lianele pentru a privi în jos, scrută pârâul puțin adânc de la baza stâncii. Suntem cam aproape aici, adăugă el, încruntându-se. Și nu tu mi-ai spus că ne așteaptă un drum lung? Abia dac-am mers un pic.

Elliott veni lângă el la gura grotei.

— Nu trebuie să fie prea departe, în caz că vom fi nevoiți să ajungem aici pe nepregătite. Cât privește cea de-a doua întrebare, încă n-am terminat.

— Nu? se miră el, privind-o întrebător.

— Nu, întări ea. Trebuie să te întreb ceva, Will.

Băiatul se întoarse spre ea.

— Da? Ce anume?

— După ce ne-am ocupat de gemenele Rebecca, nu ți-ai dat seama de ceva?

O vreme, Will rămase tăcut.

— Ca să fiu sincer, am încercat să uit întreaga tărașenie. A fost groaznic, răspunse în cele din urmă.

Începu să se joace cu pușca Sten care-i atârna pe umăr, cu o căutătură tulbure în ochi.

— E-n regulă, spuse ea, punându-i o mână pe umăr pentru a-i stăvili mișcarea. Nu mă refer la ce am făcut, nu trebuie să te gândești la asta. Dar nu te-ai întrebat nici măcar o dată cum au ajuns aici cei trei Styx? Vreau să spun, care sunt șansele să sară de pe submarinul ăla și să plutească până aici, cum am făcut noi? Bătu ușor cu degetele în țeava puștii Sten. Și, la urma urmei, cum s-au propulsat prin centura de gravitație zero? Din câte știm, nu aveau nicio armă de foc cu ei.

Will se încruntă.

— Măi să fie, ai dreptate! Nu m-am gândit niciodată la asta. Deci *cum* au trecut?

— Hai! spuse ea, vorbind precum Drake și se răsuci

sprintenă, ieșind cu spatele prin deschizătură și coborând pe liane.

Ajuns jos, Will traversă pârâul spre mal. Ieșind din apă, își recuperează rucsacul pe care-l lăsase în tufăriș. Dintr-o tufă din apropiere răsări pe neașteptate capul lui Bartleby. Avea obraji umflați, că ai unui trompetist pe cale să sufle în instrumentul său.

— O, nu! Îi iese o coadă din bot! îngăimă Will. Și încă mai mișcă!

— A prins un șobolan de junglă, rosti Elliott cu admirație. E un vânător înnăscut.

Will ridică o sprânceană.

— Da, asta e perfect adevărat, *este* un Vânător. Iar începi - nu zici...

— Tacă-ți fleanca, Will! râse ea, împingându-l ușor cu umărul înainte de a-și relua drumul.

Will zâmbi în sinea lui, savurând momentul.

* * *

Urmără cursul pârâului câțiva kilometri, Elliott și motanul deschizând drumul. Când apa le trecea de mijloc, iar Bartleby abia dacă reușea să-și țină nasul deasupra apei, ieșeau pe mal. Dar pe uscat Elliott nu-i mai ducea prin junglă, ci-i purta de-a lungul malului pe care creșteau conifere. De acum, pârâul se mărise într-atât, încât Will hotărî că era mai degrabă un râu.

În câteva rânduri, ridicându-și pumnul în aer, Elliott îi opri în loc. Lăsându-se pe vine, folosiseră luneta pentru a cerceta zona din jurul lor, concentrându-se în special asupra malului opus. O dată, Will se strecură până lângă ea.

— Ce e? De ce te tot oprești?

— Am o presimțire, șopti ea, continuând să se uite cu atenție la malul opus. Ca și cum ar fi cineva acolo.

— Nu văd pe nimeni, comentă Will.

— E ca și cum... ca și cum copacii ne-ar urmări cu privirea, răspunse ea, tot șoptit.

Will rămase perplex.

— Copacii?

Elliott aprobă din cap.

— Știu că pare o nebunie. Dar am mai avut presimțirea asta și înainte... în alte zone din junglă.

Rămaseră amândoi tăcuți, scrutând celălalt mal, pe care se înălțau conifere de câțiva metri înălțime, după care începea jungla, cu arborii ei uriași. Într-acolo se uita Elliott. Will observă că fata privea din când în când spre Bartleby, să vadă dacă simțea și el ceva. Dar motanul părea captivat întru totul de roiurile de libelule de un verde strălucitor, încercând în joacă să le atingă cu labelle sale mari când treceau în zbor pe lângă el. Asta îl făcu pe Will să creadă că nu exista niciun motiv de alarmare. Dar știa că instinctele lui Elliott nu trebuiau nesocotite.

— N-ar putea fi un animal care ne urmărește? sugerează el. În afara craniilor acelora vechi de la piramidă și a avionului pe care tata pretinde că l-a văzut, nu cred că ar mai fi cineva în preajma noastră. Doar n-am văzut nici urmă de cineva prin partea noastră de junglă, nu-i așa?

Fata nu-i răspunse, dar simțurile îi erau în alertă, iar trupul, încordat.

— Nu e nimeni, spuse ea în cele din urmă, luând-o iar din loc.

După scurtă vreme, Will auzi un bubuit îndepărtat. Privi de mai multe ori cerul, ca să vadă dacă se pregătea vreuna dintre furtunile acelea neașteptate și violente. Dar, deși cerul era de albul său obișnuit și nu se zărea niciun nor, sunetul crescuse și mai mult în intensitate. În plus, era neîntrerupt, așa că Will își dădu seama că nu era vorba de tunete, cum presupusese la început. Abia după ce dădură un colț al râului își explicară zgomotul: în fața ochilor le apărură o faleză înaltă, dincolo de marginea căreia torente de apă albă se prăbușeau într-o lagună înspumată.

— Asta chiar e o cascadă *adevărată*, spuse Will, privind spre vârful falezei înalte de două-trei sute de metri.

Observă că din lagună porneau două râuri: cel care-i adusesese acolo și un altul care ducea mai departe.

Apropiindu-se de lagună, Will și Elliott ieșiră dintre conifere, pășind pe un strat de noroi bătut. Will înțelese

că noroiul era așa de frământat întrucât laguna era loc de adăpare pentru fauna locală. Începu să caute urme interesante, însă Elliott nu domoli ritmul, ducându-i într-o parte a cascadei. Will nu-și dădu seama încotro se îndrepta până nu o văzu pășind pe o margine de piatră care părea să ducă dincolo de cascadă. Merseră cu grijă, într-o parte având perdeaua de apă, iar în cealaltă, stânca abruptă. În scurt timp, pătrunseră într-o cavernă mare, complet mascată de cascadă, unde aerul era umed datorită ploii de stropi.

— Ce mișto! strigă Will, vrăjit de căderea nesfârșită de apă.

Lumina soarelui pătrundea cu intermitențe prin cascadă, proiectând modele în continuă schimbare. Dacă nu ar fi fost bubuitul, efectul ar fi fost hipnotic.

— Ce crezi despre locurile astea? întrebă Will, ștergându-și stropii de pe față.

Luându-și privirea de la cascadă, observă că Elliott ajunsese în celălalt capăt al cavernei, cu piciorul pe prima treaptă a unei scări cioplite în stâncă.

Împins de curiozitate, se îndreaptă spre ea. După ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, remarcă arcada de deasupra treptelor. Apoi văzu că pe cheia de boltă era sculptat un simbol constând din trei linii simple dispuse radial. Era același simbol cu cel de pe pandantivul pe care i-l dăduse unchiul Tam și pe care-l purta chiar atunci la gât. Era semnul lăsat de Antici, cum îi numea tatăl său, poporul care făcuse cel dintâi o călătorie din Adâncuri spre lumea aceasta interioară.

Entuziasmat, își dădu jos rucsacul și scoase din el lanterna Styx. Urcând treptele împreună cu Elliott și ajungând în galeria de la capătul acestora, lumină în jurul lor, cercetând suprafața stâncoasă care se vedea că fusese cioplită de mână omenească. Înaintând în galerie, bubuitul apei se atenuă, astfel încât puteau vorbi fără să-și mai ridice vocile.

— Prin urmare, gemenele Rebecca au venit pe-aici? întrebă Will.

Elliott încuviință.

— Probabil că au găsit celălalt capăt al tunelului ăstuia după ce au părăsit submarinul. Și au ajuns aici fără toate... Se opri pentru a-și agita brațele în aer. Fără tot plutitul ăla cu care am avut noi de-a face.

— *Plutit?* repetă Will, gândindu-se deja la consecințele descoperirii ei. Înseamnă că ăsta e drumul spre casă, spuse el. Cum l-ai găsit? Ne aflăm la kilometri distanță de piramidă.

— După ce i-am luat prin surprindere pe Styx, am mers pe urmele lor până aici. Nu mi-aș fi făcut treaba dacă n-aș fi aflat pe unde au venit.

Will era tot încruntat.

— Deci știai de asta de săptămâni de zile și nu mi-ai spus nimic?

Întorcându-se și începând să meargă înapoi spre arcadă, vocea fetei abia se mai auzea.

— Eram speriată, admise ea.

— Ce-ai spus? Erai *speriată*? Întrebă Will, urmând-o. De ce?

Deodată, fata se opri.

— Socoteam că, dacă v-aș fi spus ție și tatălui tău, ați fi vrut să mergeți acasă. Iar eu nu vreau să părăsesc lumea asta - nu am unde altundeva să mă duc. În plus, îmi place aici, cu...

Când raza lanternei lui Will luminează pământul de lângă picioarele ei, vocea îi pieri.

— Aici! Luminează din nou aici! îi porunci ea brusc, așezându-se pe vine. Mai repede! Îl grăbi ea, iar în voce i se simțea panică.

Arată spre trei bucăți de piatră așezate în șir.

Will se arătă preocupat.

— Ce e?

Fata îi înhăță lanterna și o întoarse spre arcadă, luminând treptele. Într-o clipă, găsi ceea ce căutase pe marginea de piatră din spatele cascadei. Alte trei bucăți de piatră fuseseră aranjate la baza peretelui.

— Știam eu! Privește! strigă ea.

— Și ce-i cu asta? Întrebă Will.

Elliott clătină din cap.

— E o procedură a Limitatorilor. Așa marchează drumul pentru ceilalți soldați. Ca la manual.

— Dar în mod sigur gemenele Rebecca și primul Limitator au putut să lase ast..., încercă Will să spună.

— Nici vorbă! Am cercetat fiecare centimetru pătrat din locul ăsta atunci când l-am găsit. L-am cercetat cu mare atenție, ba chiar și împrejurimile. Nu mi-ar fi scăpat așa ceva. Își dădu pușca jos de pe umăr și o armă. Will, știi ce înseamnă asta, nu-i așa?

Băiatul chiar nu ar fi vrut să audă ce urma să spună fata.

— Înseamnă că există mai mulți Limitatori în lumea asta. Încă nu s-a terminat.

* * *

Ducând o tavă, Eddie se apropie de capătul pivniței unde lucra Drake. Cocoțat pe un scaun, Drake desfăcuse Lumina Întunecată în bucăți pe care le aranjase cu atenție pe banca din fața lui. După ce-și petrecuse dimineața examinând obiectele adunate de Eddie în pivniță, Drake își concentrase eforturile pe dispozitivul de interogare Styx. Plecase să-și aducă echipamentul de verificare pe care-l folosisse ca să cerceteze fiecare element component pe măsură ce-l desfăcea. Asta îi ocupase cea mai mare parte din după-amiază.

— Mă gândeam că ți-o fi foame, zise Eddie, punând tava pe bancă.

— Mda... mulțam, murmură Drake.

— Merge, merge? Întrebă Eddie.

— Încet, dar sigur, răspunse Drake, ștergându-și fruntea. E o mașinărie foarte isteată. N-am mai văzut ceva asemănător cu unele dintre componentele astea. Luă de pe bancă un cilindru mic de metal, cu margini rotunjite. La baza Luminii Întunecate se găsesc patru astfel de piese. Ai idee la ce folosesc?

— Nu. Treaba mea era să utilizez Lumina Întunecată pe subiecți, nimic mai mult, spuse Eddie. Ai fost vreodată

interogat cu chestia asta?

Dar Drake nu-i răspunse, complet absorbit de cilindri și făcând abstracție de orice altceva.

— Când trec un curent prin ele, tuburile astea ionizante emit diferite lungimi de undă. Spectrul fiecărui tub este incredibil de îngust și de specific. Când toate tuburile sunt în plină acțiune, combinația celor patru spectre este unică și socotesc că aş fi capabil să găsesc ceva cu care să le detectez.

— În ce scop? întrebă Eddie.

— Cât timp se află la suprafață, aş putea afla unde și când este folosită Lumina Întunecată.

Puse tubul de metal la loc pe bancă și se îndreptă de spate, întinzându-și brațele.

Eddie nu dădea niciun semn că ar intenționa să plece, foindu-se la celălalt capăt al băncii. Drake îi aruncă o privire.

— Pari că ai vrea să mă întrebi ceva.

— Da, în legătură cu Elliott. Spuneai că există un drum spre zona de dincolo de Adâncuri și aş vrea să aflu mai multe despre el și despre cum vom proceda.

— E-n regulă, vorbim despre asta mai încolo, rosti Drake cu indiferență. Coborând de pe scaun, se apropie de o bancă alăturată. Eddie, zi-mi mai multe despre astea. Am găsit o cutie întregă.

Ridică un pumn de fiole, ținându-le de sforile cu care erau legate. Erau identice cu cele două pe care gemenele Rebecca i le dăduseră lui Will, atâta că dopurile argintii nu erau vopsite.

— Sunt recipiente ale agenților virali, răspunse Eddie. Lichidul limpede pe care-l vezi în ele este un compus obținut de savanți. Ei îi spun *energie statică* - ține virusul viu, chiar dacă se află în afara corpului gazdei.

— Da, am cercetat chestia asta când nu ne-am putut da seama cum au reușit, spuse Drake, trecând repede la alte lucruri pe care le pusese la capătul băncii. Și astea? întrebă el, arătându-i niște sticlute lungi de câțiva centimetri, cu dopuri sigilate și înăuntrul cărora se găsea câte un mic

obiect care plutea într-un lichid galben. Nu sunt zoolog, dar cheștiile astea aduc suspect de mult cu niște melci. La ce folosesc? întrebă Drake.

— Chiar sunt melci, *melci-plagă*. Habitatul lor natural este vegetația din jurul Orașului Etern. Am intrat adesea în oraș cu patrule ale Diviziei. Și în câteva rânduri ne aflam acolo să dăm o mână de ajutor, monitorizând grupurile de savanți. Vezi tu, savanții adunau melcii ca să izoleze virusul.

— Vrei să spui că ăștia reprezintă sursa de origine a virusului Dominion? Ei sunt vectorii? întrebă nerăbdător Drake.

— Nu chiar melcii ăștia, căci au murit cu mult timp în urmă. Dar, firește, specișenele proaspete poartă o grămadă de viruși diferiți, iar savanții îi culegeau pentru cei mai mortali dintre ei. Odată ce izolau virușii, îi modificau în laboratoare, obținând agenți infecțioși mult mai eficienți.

Drake aprobă din cap.

— Frumos ambalați și gata să fie dezlănțuiți asupra suprasolilor... bănuiesc.

— Așa e, aprobă Eddie. Savanții îi transformă în agenți patogeni cu rang de arme.

Drake cerceta cu vădită emoție sticluța specimen din mâna sa.

— Prin urmare, acești mici distrugători... acești melci-plagă... ei sunt de vină. Ochii i se însuflețiră când îi veni o idee. Iar dacă ar fi să-i nimicim până la ultimul, Styx și-ar pierde sursa de agenți patogeni.

Eddie dădu sceptic din cap.

— Dar Orașul Etern este un loc destul de întins. E o misiune imposibilă să-i distrugi pe toți.

— Nu, nu imposibilă, răspunse Drake. Nu și dacă, din întâmplare, cunoști un biochimist de excepție, care e preocupat de pesticide.

* * *

Scoțând gemete jalnice, Chester își încordă încheieturile legate cu frânghie, întinzându-și degetele într-o încercare de a face sângele să-i circule prin mâini. Și picioarele

sufereau din cauză că gleznele îi fuseseră legate prea strâns. Rămase tăcut o vreme, neștiind dacă vrea să plângă sau să-și reia tirada împotriva Marthei. Alese a doua variantă, măcar îl făcea să se simtă ceva mai bine.

— NEBUNĂ TÂMPITĂ VACĂ BĂTRÂNĂ TÂMPITĂ! urlă el din toți bojocii. MĂ ȚII AICI DE SĂPTĂMÂNI ÎNTREGI! DĂ-MI DRUMUL!

În spațiul acela închis, răcnetele îi făceau urechile să-i țiue.

Așteptă să vadă dacă vine vreun răspuns, dar era în continuare liniște.

— Dumnezeule! scânci el, privind lumina care se strecura pe lângă ușa debaralei altfel complet întunecate și strâmte de sub scări, în care-l încuiase Martha. Harry Potter, acum îmi dau seama prin ce-ai trecut, spuse.

Amintirea traiului pe care-l dusesese nu cu multă vreme în urmă... petrecându-și timpul cu mama și cu tatăl său... adâncindu-se în cărțile sale preferate... bucurându-se de casă sa minunată... jucându-se la Playstation... fără teamă, frumos și în siguranță – toate îi reveniră în minte.

În ultimul an, străbătuse un drum foarte lung, o călătorie de sute, dacă nu de mii de kilometri în cele mai adânci cotloane ale Pământului, pentru ca, întorcându-se la suprafață, să i se întâmple una ca asta! Își aminti când el și Martha porniseră cu șalupa de la adăpostul atomic. În ciuda îndoielilor cu privire la ea, fusese plin de speranță și de optimism.

„De ce au mers toate atât de mizerabil?”

Tânjea să se trezească din acest coșmar.

„De ce? De ce? De ce?”

Dar nu era un coșmar.

„Ce-am făcut să merit asta?”

Era real.

„Nu e nimeni care să mă salveze?”

Își strigă frustrarea.

Din momentul în care doctorul Burrows, Will și Elliott se aruncaseră în Afumata Jean, ar fi trebuit să prevadă cum aveau să evolueze lucrurile. În comportamentul Marthei se

produsese o schimbare vizibilă. Aproape numaidecât începuse să se poarte foarte ciudat, urmându-l peste tot ca un balon umflat, agitându-se în jurul lui și pisându-l să mănânce mâncarea preparată de ea în felul ei neigienic. Și, cel mai rău dintre toate, încerca în mod constant să-l atingă într-un fel matern monstruos de exagerat.

— Baborniță psihopată și cocârjată, murmură Chester pentru sine, străbătut de un fior când se gândi la toate astea.

De cealaltă parte a ușii ajungea până la el un târșăit de picioare și știa prea bine că femeia stătea la pândă.

După ce-l surprinsese încercând să folosească telefonul și-l lovise, făcându-l să-și piardă cunoștința, își revenise în simțiri în debaraua de sub scări. Aici îl întemnițase, nici nu știa de câte săptămâni, permițându-i să iasă doar pentru scurt timp în fiecare zi, ca să se miște puțin. Dar chiar și atunci, deși avea mâinile legate, era amenințat cu cuțitul.

La început, încercase să discute rațional cu Martha, rugând-o să-l dezlege. Drept răspuns, femeia doar clătinase din cap. „E spre binele tău”, asta era tot ce repeta. Ticul nervos de la ochiul ei stâng devenise și mai acut, de parcă i-ar fi făcut permanent cu ochiul, ca și cum ar fi fost o glumă cunoscută doar de ei. Dar situația în care se afla nu era nici pe departe distractivă. De fapt, era pe deplin înspăimântat de femeie, crezând-o în stare să bage cuțitul în el, firește, „pentru binele său”.

Înghesuit în debara, asculta chiar și cel mai mic zgomot. Auzi un alt foșnet venit de dincolo de ușă. Fără îndoială, femeia era acolo, cel mai probabil șezând pe podea, cu picioarele desfăcute, așa cum făcea întotdeauna. O și vedea cu arbaleta în poală, jucându-se cu pumnalul, asemenea unei mătuși sonate dintr-un vechi film de groază. Dar ăsta nu era un film și, în plus, era cât se poate de nedrept. Voia doar să meargă acasă. Toate aceste sentimente clocoteau iar înăuntrul său, până nu mai putu suporta și începu să răcnească din toți bojocii. Încă țipând, se rostogoli pentru a lovi atât de tare cu capul în ușă, încât își făcea singur rău.

— HEI, DESCREIERATO, ȘTIU CĂ EȘTI ACOLO! DĂ-MI NAIBII DRUMUL!

Pe neașteptate, cu un păcănit, ușa se deschise și în fața ochilor îi apărură o pereche de glezne solide. Își ridică privirea – iată-o acolo, o cucoană destul de grasă, cu păr ondulat și roșu ca focul și înfăolită în obișnuitele straturi de haine soioase.

— Ei, ei, scumpete, nu te mai agita atât, spuse ea, mușchii din jurul ochiului începându-și dansul nebunesc.

Dar Chester era așa de furios, încât nu-i mai păsa de urmărit. Când femeia se lăsă pe vine lângă el, Chester începu iar să urle și încercă să o lovească în genunchi cu capul.

— VREAU SĂ-I VĂD PE MAMA ȘI PE TATA! urlă el. LASĂ-MĂ SĂ MERG ACASĂ! ASTA E TOTAL AIUREA!

— Prostuțule, nu-i nevoie de o asemenea tevatură, *eu* sunt familia ta acum, adăugă ea liniștită și, apucându-l de cap, i-l împinse spre podeaua debaralei. De acum, Martha se va ocupa de tine, nu zănaticii de suprasoli.

Spunând acestea, scoase o cârpă de praf, pe care i-o îndesă în gură.

Mai întâi, băiatul crezu că voia să-l sufocă, drept pentru care se luptă și mai abitir. Dar nu putea face prea multe – mâinile și picioarele legate și spațiul îngust din debara îi restrângeau posibilitățile. Iar femeia era nebănuț de puternică.

— VRĂ... TOAR... O! strigă el prin cârpă, dând din cap în încercarea de a scăpa de ea.

Fără veste, femeia îl plesni sălbatic peste față. El țipă, nu de durere, ci de surpriză. Se simțea foarte vulnerabil.

— Prostuțule! spuse ea cu răsuflarea tăiată, încă înfundându-i cârpa în gură. Nu e nimeni prin preajmă să te audă, nu ar trebui să te agiți atât.

Suna ca și cum i-ar fi făcut observație unui cățel neastâmpărat.

Tenacitatea îl părăsi pe Chester și încetă să se mai zbată și să țipe. În liniștea care urmă, femeia îndepărtă cârpa. Băiatul o privi cu oroare crescândă când scoase

cuțitul și-l agită în fața lui.

— Și dacă vei continua să folosești limbajul ăsta, mă voi vedea silită să-ți tai limba. Chiar vrei să-ți fac asta?

Chester își strânse tare buzele și clătină din cap, scoțând un „Mmmm” ca să-i arate că i se va supune. Pentru o clipă, femeia își miji ochii, iar chipul îi deveni inexpressiv, ca și cum ar fi așteptat instrucțiuni din partea cuiva. Doar că nu erau decât ei doi. Apoi femeia prinse din nou viață și vorbi:

— Dacă știi ce-i bine pentru tine, vei face exact ce-ți spune bătrâna Martha.

Înțepenit de spaimă, băiatul continuă s-o fixeze cu privirea, cu obrajii brăzdați de lacrimi. Ea îi dădu la o parte părul care-i căzuse pe frunte, după care-i mângâie obrazul cu degetele ei scurte și murdare. Băiatul nu îndrăzni să se opună atingerii.

Înclinându-și capul spre el, îi zâmbi ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar ochiul continua să i se zbată de parcă ar fi urmat să-i sară din orbită.

— Martha va avea grijă de tine. Martha va fi întotdeauna aici pentru tine... întotdeauna și pe veci, murmură ea, ștergând lacrimile băiatului cu degetul mare.

Capitolul opt

Doctorul fredona, iar acesta era singurul sunet care se auzea în încăperea, cu excepția ticăitului pendulei din colț. Aplecându-se deasupra doamnei Burrows, aprinse o luminiță – un mic glob luminiscent instalat într-un tub de crom – direct într-unul dintre ochii ei. Expresia doctorului era grăitoare – nu părea prea încrezător. Dar pentru o clipă, în vreme ce mișca luminița dintr-o parte într-alta a feței femeii, se opri din fredonat, arătându-se ceva mai optimist.

— Ah, da... o fi fost...? șopti el, însă, continuând examinarea preț de alte câteva secunde, clătină din cap. Am crezut că văd o licărire... o reacție, dar trebuie să mă fi

Înșelat, încheie el, dând drumul pleoapei doamnei Burrows, care îi acoperi din nou ochiul.

Apoi scoase un ac și o prinse pe doamna Burrows de încheietură. Întorcându-i mâna, înfipse de câteva ori acul în palmă, după care trecu la vârful degetelor, procedând în același fel. Fiecare înțepătură producea mici picături de sânge. În tot acest timp, privea atent fața femeii, încercând să surprindă vreun răspuns la stimuli.

— Nimic, murmură el, sfârșind prin a înfinge acul adânc în dosul palmei ei, unde îl și lăsă.

Locotenentului i se păru oarecum de prisos și deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi.

Dându-se un pas înapoi, doctorul se strâmbă.

— Nu, e așa cum m-am așteptat - niciun semn de însănătoșire.

Bătrân și zbârcit, cu o barbă căruntă, doctorul purta un halat negru peste vesta sa, care avea aproape aceeași culoare cu barba lui. Îmbrăcămintea îi era pătată de ceea ce putea fi foarte bine sânge uscat. Punând globul, termometrul și un set de ciocănele pentru reflexe înapoi în valijoara sa, țâțâia de zor. Era limpede că examinarea luase sfârșit.

Lângă doctor, locotenentul se legănă pe călcâie, podeaua de scânduri scârțâind sub greutatea sa deloc de neglijat. Îl urmărise pe doctor efectuându-și controlul fără să înțeleagă nimic, aidoma unui câine care privește o jonglerie cu cărți de joc.

— Dar nu mai poate fi făcut ceva pentru ea? se aventură el, uitându-se la trupul lipsit de viață al doamnei Burrows.

Încăperea, inițial o cameră de zi, fusese dotată pentru îngrijirea ei, într-unul dintre colțuri fiind instalat un pat. Doamna Burrows fusese așezată într-un scaun cu rotile, un model vechi, cu trei roți.

Ticăitul regulat al pendulei se auzea în continuare, în vreme ce doctorul își plie stetoscopul și-l puse la loc în valijoară. Închizând-o, continua să tacă, încuind pe rând cele două cataramae. Terminând cu asta, își băgă mâna în

buzunarul jachetei și adoptă o atitudine de parcă urma să se adreseze unui auditoriu format din colegi de breaslă.

— Mai poate fi făcut ceva pentru pacientă? întonă el, întorcându-se spre doamna Burrows.

Saliva strânsă sub buza de jos, care ieșea ușor în afară, a femeii alese exact acel moment pentru a se revărsa, ieșindu-i din gură sub forma unui firicel lung, care îi coborî pe piept.

— Păi, am putea să ne asigurăm că pacientă beneficiază de tot confortul și că i se administrează în continuare picături Pinkham de două ori pe zi, continuă doctorul, privind cum saliva se scurgea pe doamna Burrows, trecând prin țesătura bluzei de bumbac, care îi era mult prea mare. Doctorul trase adânc aer în piept și întoarse capul spre locotenent. Dacă mai ai nevoie de medicament de la farmacie, îți pot scrie o rețetă.

— Nu e cazul, mai avem sticlute, răspunse locotenentul.

— Foarte bine! Iată și nota de plată pentru serviciile mele. Plățiți când puteți, spuse doctorul, scoțând repede o hârtie împăturită din buzunarul vestei și întinzându-i-o locotenentului.

Acesta vru să se uite la ea, dar o tuse puternică îl făcu să se întoarcă pe jumătate spre coridorul de unde mama și sora sa ascultaseră controlul medical. Neputând fi observate de doctor, prinseră amândouă să gesticuleze de zor, îndemnându-l pe locotenent să pună odată întrebarea pe care o evitase până atunci. Bărbatul își drese glasul.

— Doctore, a supraviețuit atâta vreme, nu-i așa, împotriva tuturor previziunilor. Nu credeți că, în timp, și-ar putea reveni?

Doctorul își mângâie gânditor barba.

— E o minune că pacientă e încă în viață, recunosc, răspunse el. Dar nu poți contrazice faptele. Chiar dacă pacienta poate respira neasistată, nu există nici cea mai mică șansă să-și recapete funcțiile cognitive. Nu are deloc reflexe într-unui nici măcar unul –, iar pupilele nu-i reacționează la lumină. Doctorul își închise un ochi, ca și cum i-ar fi venit greu să continue. Presupun că te-ai gândit

că faci un act de caritate aducând-o aici. Dar ar fi fost mai bine pentru ea ca, după interogatoriu, s-o fi lăsat să se stingă în pace.

— Nu puteam s-o las să moară în cală, rosti locotenentul. S-au petrecut mult prea multe acolo.

Doctorul dădu întristat din cap.

— Dar uneori natura trebuie lăsată să-și urmeze cursul. Mi-ai spus că a trecut prin cele mai grele încercări la care ai asistat vreodată.

— Așa e, aprobă locotenentul. Au folosit șapte Lumini Întunecate asupra ei.

— Tu ești cel mai în măsură să știi ce consecințe decurg de aici. Este clar că Luminile Întunecate i-au făcut rău. E ca și cum... cum să spun eu... Doctorul șovăi, căutând o comparație potrivită, apoi își ridică degetul arătător. E ca și cum toate boabele de mazăre au fost scoase din păstaie.

Locotenentul se încruntă încurcat.

— Da, continuă mulțumit doctorul. Pacienta a fost pur și simplu dezghiocată, nu i-a rămas mai nimic... doar coaja. Iar boabele nu mai cresc la loc, nu-i așa? Nu contează cât de puternică a fost înainte, nu există nicio cale să-și mai revină.

— Nicio boabă nouă, rosti locotenentul, înțelegând spusele doctorului și privind-o pe doamna Burrows cu ochi plini de tristețe. Da, a avut o voință de fier. S-a opus din toate puterile, continuă el, punându-și mâna pe brațul doctorului. Dar, vă rog, doctore, am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Sunt disperat. Ce ați face dacă ați fi în locul meu?

— Aș duce-o înapoi la Styx, răspunse fără să ezite doctorul, trăgându-și brațul.

Își luă valijoara și pălăria de fetru și se îndreptă spre hol cu o grabă exagerată. Înclină din cap spre doamna mai în vârstă și spre tânără. Apoi, punându-și pălăria, părăsi casa cât de repede îi permiseră picioarele subțiri, urmărit de privirile celor două femei rămase în hol.

— A tulit-o de ziceai c-a luat foc casa. Nu știa cum să plece mai repede, remarcă bătrâna, închizând ușa după el.

Crede că nu mai e nicio speranță pentru femeia suprasol.

Locotenentul pătrunsese în hol.

— Mamă, ea..., începu, dar expresia de pe chipul mamei era într-atât de lipsită de înțelegere, încât se întoarse spre sora sa, căutând sprijin. Eliza, nu fac decât să...

— Ce faci? i-o tăie aceasta. E doctorul nostru de familie de când mă știu într-unui a asistat chiar și la nașterea noastră -, dar acum vrea pur și simplu să se spele pe mâini de toată treaba, zise ea fără echivoc. Și poți să-l condamni? Ne facem de rușine, pentru Dumnezeu! E o glumă proastă!

Blasfemia aruncată de Eliza avu efectul unei palme pentru locotenent. Bărbatul gemu.

Dar Eliza nu avea milă. Cu ochii ei de un albastru-deschiș, cu fața ei lată și cu părul aproape alb legat la spate, era femeia tipică din Colonie. Iar locotenentul, cu părul său rar și cărunț, cu fața lui căzută și cu trupul îndesat, era un reprezentat tipic al bărbaților de-acolo. Într-adevăr, erau amândoi din cale-afară de mândri de originea lor, fiind descendenți din „Credincioșii” – supușii loiali pe care Sir Gabriel Martineau îi invitase să trăiască în noul său regat de sub pământ cu aproape trei sute de ani în urmă.

Locotenentul și familia să se bucurau de un deosebit respect în comunitate, ascultând de Styx. Mai mult chiar, locotenentul lucra la secția de poliție, ceea ce însemna că avea de-a face aproape zilnic cu Styx, îndeplinindu-le ordinele, oricât de neplăcute ar fi fost. Or acum ciudata sa alegere de a ajuta un suprasol îi pusese în pericol poziția și-i înstrăinase pe toți trei de comunitatea bine încheată în care trăiau. Și o știa prea bine.

— Eliza, doctorul este un om ocupat, spuse locotenentul. Poate că are o urgență, o altă vizită la domiciliu.

— Sigur că da, iar cel mai bun prieten al meu e o ciupercă, pufni ea în bătaie de joc.

— Ne-ai băgat pe toți trei în bucluc, așa-i, fiule? izbucni bătrâna. Se apropie împreună cu Eliza de locotenent, care făcu singurul lucru pe care-l putea face și se retrase în camera de zi. Io-te! Femeia asta suprasol ne-a distrus casa

și căminu' și oricum nu-și mai revine vreodat'! La vârsta mea, nu mai po' să curăț după ea și să-i bag cu forța pe gâtul ei lacom mâncarea asta scumpă pe care cu greu ne-o mai permitem. Iar acu' tre' să ne scobim pentru altă notă de plată! *Ce-o fi fost* în capul tău, fiule?

Eliza se alătură și ea atacului.

— Iar lumea clevețește. Oamenii vor să știe ce te-a făcut să ții în casa familiei tale o păgână pe jumătate moartă, una despre care nu știm absolut nimic. Ia zi!

— Eliza..., încercă să răspundă locotenentul, dar sora lui încă nu terminase.

— Ieri, la magazin, atât doamna Cayzer, cât și doamna Jempson m-au ignorat total. Au traversat ca să mă evite, spuse ea cu indignare.

Locotenentul nu mai avea unde să se retragă - cele două femei îl obligaseră să dea înapoi până la scaunul cu roțile al doamnei Burrows. Și voiau să meargă până în pânzele albe, ca niște dulăi care urmăreau o vulpe șchioapă.

— Drept cine ne iei? Sfinții protectori ai suprasolilor bolnavi? Îl pisă Eliza. Pentru că... am ajuns de râsul Cavernei de Sud!

Încolțit, locotenentul scoase un mic geamăt chinuit. Își scărpină gâtul scurt, care-i susținea capul mare pe umerii lați, dar nu încercă să ofere nicio explicație.

Observând saliva de pe bluza doamnei Burrows, bătrâna își făcu loc pe lângă fiul ei. Își scoase batistă și prinse să o ștergă, vorbind în ritmul mișcărilor.

— Se mai zice prin târg că Styx ne-au luat la ochi... din cauza a ce-ai făcut! adăugă ea. Apoi, aruncând batista pe o măsuță alăturată, își ridică vocea și strigă: I-ai adus pe capul nostru!

Dinspre ușă veni un mieunat.

— Colly, spuse Eliza, întorcându-se.

Pisica venise să vadă ce era cu toată zarva aia. Era un Vânător, o pisică uriașă proprie Coloniei, crescută pentru îndemnarea ei în prinderea șobolanilor. Se uită cu ochii ei arămii la cei trei oameni, amușinând zgomotos în direcția

doamnei Burrows, după care se furișă spre vatră. Acolo, delectându-se cu căldura jăriticului, își înfipse ghearele în covor și se întinse pe îndelete.

Văzând că pisica se pregătește să tragă un pui de somn, bătrâna își îndreptă un deget afectat de artrită spre ușă.

— Nici nu te gândi, Colly! Ieși!

— Las-o-n pace, mamă! spuse Eliza cu o voce blajină, în vreme ce pendula începu să bată, sporind tensiunea din cameră.

— Chiar dacă noi am fost surghiunite în bucătărie, de ce nu s-ar bucura de foc, precum trândava asta de suprasol?

Colly era puțin mai mică decât Bartleby, Vânătorul aflat în acel moment în centrul Pământului, alături de Will și Elliott, dar pielea-i fără păr era de un negru desăvârșit.

Găsindu-și un loc confortabil alături de doamna Burrows, se încolăci cu un mieunat de mulțumire.

— Colly, spuse din nou bătrâna, dar felina continuă să nu-i acorde nici cea mai mică atenție.

Pendulă încă mai bătea, iar locotenentul profită de diversiunea creată de Colly.

— Mamă, las-o să stea aici. În schimb, ce-ai zice de o ceașcă de ceai? o tentă el, strecurându-și un braț pe după umerii încovoiați ai mamei sale și împingând-o ușor. Toată agitația asta nu-ți face bine la inimă.

Eliza rămase în cameră, privind-o pe doamna Burrows, cufundată în comă. Nu putea înțelege ce-l apucase pe fratele ei. Oamenii ăștia reprezentau dușmanul, iar cea de față ascunsese ceva de Styx – de unde și tratamentul la care o supuseseră. Eliza nu era nicidecum o femeie rea, dar amărăciunea-i se acumulase într-atât încât nu o mai putea stăpâni.

Făcu un pas înainte și o plesni pe doamna Burrows peste față, o lovitură în plin, care lăasă o urmă roșie pe pielea palidă a femeii. Palma fusese atât de zgomotoasă, încât Colly sări surprinsă. Apoi, chițâind efectiv din pricina frustrării, Eliza părăsi în grabă camera.

* * *

În vreme ce vocile ridicate se auzeau în continuare din bucătăria aflată la capătul holului, răsună și cel de-al douăzecilea dangăt al pendulei, iar ochii doamnei Burrows se deschiseră.

— Cea fără de speranță trăiește, spuse ea sfidător, apoi își mișcă falca, atingându-și obrazul care fusese lovit. Calm, calm, Eliza! o admonestă ea fără patimă pe femeia absentă.

După ce își șterse saliva de pe buze, își aminti de acul care-i rămăsese înfipt în dosul mâinii. Pentru o clipă, chicoti, ținându-și mâna în față și răsfirându-și degetele în vreme ce examina acul, pe care nu se obosi să-l scoată.

Apoi simți pată umedă de pe bluză.

— Ți-a plăcut cum am procedat cu saliva, Colly? spuse ea, zâmbind către pisică ce o privea atentă. Cred că a dat bine.

Interogatoriul cu Luminile Întunecate îi vătămase creierul doamnei Burrows, iar trupul ei mai că cedase complet. Nu murise deoarece sistemul ei nervos autonom era încă neatins. Din fericire, îi menținuse majoritatea organelor în stare de funcționare, astfel încât inima ei continuase să bată, iar plămânii să inspire aer. Și, deși săptămâni de-a rândul fusese în catatonie, cât pe ce să moară, fusese îngrijită de locotenent și de familia sa. Hrănită regulat și asistată permanent, mai câștigase niscaiva timp, iar atunci se întâmplase ceva ieșit din comun.

Săptămână după săptămână, legăturile neuronale din creierul ei, atât de grav vătămate, începuseră să se refacă și să se reconecteze, asemenea unui computer care derulează un program de recuperare. Un mic colțișor din lobii ei frontali – locul memoriei și al voinței conștiente – se înhămasse la uriașa sarcină de a reconstrui restul materiei ei cenușii.

Dar legăturile dintre neuroni nu se refăcuseră ca înainte. Vederea îi fusese afectată, așa că acum mai zărea doar lumină și întuneric. Totuși, ca și cum ar fi vrut să compenseze acest handicap, existau și câteva câștiguri

remarcabile pentru noua doamnă Burrows Numărul II.

Descoperi că își controla multiple aspecte ale corpului ca niciodată înainte. Deși simțise fiecare împunsătură făcută de doctor, era capabilă să izoleze durerea și să nu manifeste nicio reacție. Dar asta era doar o fărâma din ce era în stare – își putea reduce toate procesele fiziologice, inclusiv bătăile inimii, până la un nivel atât de scăzut, încât abia dacă mai avea nevoie să respire. Și își putea ridica sau micșora temperatura corpului, transpirând sau scoțând aburi pe gură. Își spunea că era ca și cum ar fi depășit nivelele de control despre care maestrul yoga îi spusese că numai cei mai avansați practicanți puteau spera să le atingă.

Dar asta nu era tot. Mai exista ceva pur și simplu inexplicabil. În vreme ce vederea îi era atât de slabă, în locul ei avea o altă înzestrare. Nu știa dacă era vorba de un simț olfactiv sporit sau de o însușire animală de mult uitată, ascunsă adânc în circumvoluțiunile creierului ei, care se activase. Dar descoperise că posedea ceva asemănător unui sistem de avertizare pentru oameni. Îi putea pur și simplu *mirosi*.

Era capabilă să facă diferența între cunoscuți și străini, chiar dacă doar treceau pe stradă de lângă casă. Și mai putea descrie și în ce stare erau – supărați, triști, plictisiți, fericiți, nu conta, putea detecta întreaga gamă de emoții umane. Un biolog ar fi putut considera că-și dezvoltase abilitatea de a citi feromonii pe care-i emiteau oamenii – semnale chimice trimise pe calea aerului care joacă un rol atât de important în viața altor specii de animale, fiind folosite pentru a comunica și a-și ghida comportamentul. Dar doamna Burrows nu era biolog și nu avea cunoștință de așa ceva; era doar mulțumită că putea să-și dezvolte noul simț, care părea să devină tot mai puternic pe zi ce trecea. Era sigură că, în cele din urmă, avea s-o ajute să evadeze din Colonie. Și, după cum mergeau lucrurile în locuința locotenentului, ziua aceea nu părea prea îndepărtată.

Așa că acum nu trebuia să tragă cu urechea la discuția din bucătărie ca să știe că cearta era în toi. Putea mirosi

exasperarea și frustrarea ce emanau dinspre mamă și sora locotenentului – erau atât de puternice, că o făceau să se cutremure. Și mai putea să simtă și indignarea locotenentului, ca și un slab efluviu de teamă ce venea dinspre el pe când făcea o încercare curajoasă să se apere de atacul verbal.

Ridicându-se din scaunul cu roțile și întinzându-și pe rând mâinile și picioarele, doamna Burrows suspină.

— Ah, așa e mai bine, spuse ea, adăugând: Vino aici, Colly!

Vânătorul se apropie îndată de ea. Doamna Burrows petrecuse o mulțime de timp cu pisica asta, iar Colly părea să știe că însușirile unice ale acestei femei erau pe măsura celor proprii, ba chiar le întreceau – căci simțul mirosului de Vânător era incredibil de dezvoltat. Asta sau ceva la un nivel mult mai animalic întărise legătura dintre ele; cert e că pisica execută întocmai ordinul doamnei Burrows.

Femeia întinse mâna până ce dădu de capul mare al felinei.

— Hai să facem o plimbărică prin cameră. Am nevoie de exercițiu, adăugă ea.

Folosind-o pe Colly drept călăuză, doamna Burrows o urma, evitând piesele de mobilier și vorbindu-i fără întrerupere. Căci doamna Burrows petrecuse multă vreme în tăcere, silită să simuleze că era tot în comă ori de câte ori avea un colonist prin preajmă.

Și, firește, pisica nu putea spune nimănui despre schimbările uluitoare prin care trecuse noua femeie din casă.

Capitolul nouă

Chester își schimbă poziția pentru a-și destinde brațele și picioarele. Era sigur că se făcuse timpul că Martha să-i aducă mâncare și apă. Nu știa cât trecuse de când deschisese ultima oară ușa ca să-l verifice – orele abia se

târau și nimic în afara acceselor sale de disperare și plâns nu le deosebea între ele.

Dar se petrecuse totuși ceva.

Auzise zgomote pe care nu le putuse localiza – scrâșnetul pietrișului de afară, ca și cum sosise o mașină, apoi un pocnet. Dar zgomotele se stinseseră repede și fuseseră atât de înăbușite, încât nu-i permiteau să-și facă o idee despre ce se întâmpla în exteriorul micii sale temnițe. Bănuî că monstruosul lui gardian punea la cale ceva care avea o logică în lumea-i nebunească. Gemând de foame și sete, își scoase zgomotele din minte și încercă să adoarmă din nou.

* * *

Drake dădu buzna în apartamentul de la etajul depozitului, repezindu-se spre dormitorul lui și întorcându-se după numai câteva secunde cu o raniță și un rucsac. Văzând graba cu care se mișca, Eddie se ridică din scaun.

Drake răsturnă ranița și rucsacul, aruncând tot echipamentul din ele pe podea și cotrobăind apoi prin el și alegând ceea ce avea nevoie.

— S-a întâmplat ceva? îl chestionă Eddie.

— Da, trebuie să plec la Norfolk. Tocmai am accesat serverul să văd dacă sunt mesaje – e un număr de Suprasol pe care i l-am dat lui Elliott ca să mă contacteze în caz de urgență, explică el.

— A dat de necaz? întrebă repede Eddie.

— Nu, mesajul este de la Chester și nu amintește nimic de ea, răspunse Drake, punând înapoi în rucsac câteva obiecte. Nu e prea clar, dar, din câte mi-am dat seama, s-ar putea să se afle la suprafață. Clătină din cap, furios pe sine însuși. Ce prost mai sunt! Nu am verificat serverul în mod regulat, mesajul e de-acum câteva săptămâni!

Luă un pistol și câteva reviste, împachetându-l într-una dintre ele. Îl armă și apoi îl îndesă în pantaloni, la spate, după care îi aruncă o privire lui Eddie.

— Sper că băiatului i-a dat prin cap să se ascundă și să nu încerce să ajungă acasă. Dacă s-a întors în Highfield, tovarășii tăi sigur au pus gheara pe el.

— Există totuși posibilitatea ca Elliott să fie cu el, spuse Eddie, punându-și jacheta. Caz în care vin cu tine!

* * *

— Am parcat câteva cvartale mai încolo, zise Drake, ieșind împreună cu Eddie din depozit și uitându-se în direcția în care-și lăsase Range Rover-ul.

— Să mergem cu a mea, propuse Eddie, luând-o în sens opus.

Pentru o clipă, Drake nu dădu niciun semn că ar vrea să-l urmeze, ajustându-și doar cureaua rucsacului pentru a-i sta mai bine pe umăr. Apoi zări farurile unui Aston Martin nou-nouț clipind în josul străzii când Eddie apăsă butonul de deschidere a ușilor.

— O mașină de nota zece! comentă Drake, apropiindu-se de automobil și admirând caroseria vopsită într-un negru strălucitor.

Eddie deschise portiera din dreptul șoferului, așteptându-l pe Drake, care părea să șovăie.

— Deși e cam ți pătoare, nu-i așa? adăugă Drake. Doar dacă nu cumva ești James Bond. N-ar fi mai bine să luăm Range Rover-ul?

Eddie nu-i răspunse.

Drake rezumă:

— OK, o s-o luăm pe a ta, dar conduc eu.

Era seara târziu și traficul nu era o problemă. Drake goni în afara Londrei și o luă către Norfolk. Drake nu încetini nici când autostrada cu două benzi se sfârși, lăsând locul unui drum cu o singură bandă. O vreme, ascultară știrile transmise la radio, iar când acestea se sfârșiră cei doi păstrară tăcerea. Razele soarelui se stinseră încet și peisajul fu învăluit de lumina lunii. Se pornise un vânt puternic și, la răstimpuri, farurile prindeau în raza lor ochii strălucitori ai unei căprioare dolofane care păștea pe marginea drumului.

Văzând un automobil care venea din direcție opusă, Drake trecu pe fază scurtă. Așa cum se aștepta, la fel făcu și șoferul celeilalte mașini, dar când aproape că ajunsese în dreptul lui Drake, aprinse din nou fază lungă, claxonând ca

un nebun. O cutie goală de bere lovi Aston-ul.

— Idiotul naibii! exclamă Drake, orbit de luminile farurilor.

Eddie se aplecă într-o parte când Drake execută un viraj, rotind mașina și aducând-o cu botul în direcția opusă. Apăsă pedala de accelerație până la podea, făcând motorul cu opt cilindri să urle, după care porni în urmărirea celeilalte mașini.

— Ce faci? îl întrebă calm Eddie.

— Cineva trebuie să-i dea o lecție tâmpitului ăluia! spuse Drake.

Prinzând mașina din urmă, o depăși și-i tăie fața, obligând-o să oprească având o roată pe peluza de lângă drum.

— Nu cred că e o idee bu..., începu Eddie, dar Drake sărise deja din mașină.

Celălalt șofer coborâse și el din automobil, privindu-l cu insolență pe Drake și se sprijini de portiera deschisă și trase din țigară. Avea douăzeci și ceva de ani, cu părul lung și cu un tricou negru fără mâneci, pe care era imprimată o pentagramă albă și ștearsă. Aflată pe scaunul pasagerului, prietena lui sorbea dintr-o cutie cu cidru, chicotind ușor amețită în vreme ce urmărea apropierea lui Drake.

— Te crezi poliția sau ceva de genu'? îngână obraznic șoferul când Drake se opri în fața lui. Și ce-ai de gând să faci acu'?

Aruncă țigara spre Drake, care făcu un pas în lături ca s-o evite. Când atinse pavajul, împrăștiind o ploaie de scântei, Drake o stinse cu piciorul.

Pe bancheta din spate se mai găseau doi bărbați cam de aceeași vârstă cu șoferul, care se întreceau în zeflemele. Din când în când izbucneau într-un râs aspru, ca doi măgari care rag unul la celălalt. Drake îi auzi spunând: „E un sticlete” și „Cară-te, copoiule”.

Apoi, văzând că mașina oprită în fața lui era ultimul model de Aston Martin, șoferul se îndreptă brusc de spate, un rânjet disprețuitor apărându-i pe față.

— Bogătaș îpuțit! strigă el. Întoarce-te în orașul de

scursuri de unde vii!

Continuând să folosească portiera drept scut, îl amenință pe Drake cu pumnul.

Cât ai zice pește, Drake străbătu spațiul dintre el și șofer și, apucând brațul acestuia, i-l suci, făcându-l să se rotească în loc și lipindu-l de caroseria mașinii. Șoferul încercă să atace cu cotul brațului liber, dar Drake îl lovi violent cu capul de plafonul automobilului. Se auzi un bufnet mulțumitor, iar prietena șoferului se opri din chicotit și țipă, scăpând cutia cu cidru în poală.

— Ei, amice! Nu poți face asta! se opuse șoferul, țintuit în continuare de Drake. E agresiune cu lovire!

Încercă din nou să-și folosească brațul liber, de astă dată ca să-l pocnească. Drake răspunse izbindu-l din nou cu capul de capotă, mai tare decât prima oară. Ceilalți pasageri nu mai scoteau o vorbă și își întindeau gâturile să vadă ce se întâmplă. Drake își apropie gura de urechea șoferului și șopti amenințător:

— Mai vrei?

— Dar ce-am făcut? miorlăi el.

— Știi foarte bine și de acum înainte o să stau cu ochii pe tine. Dacă o mai iei pe arătură, o să te ucid, așa să-mi ajute Cel de Sus, mârâi Drake. Fața deja palidă a șoferului deveni și mai palidă. Și acum șterge-o! strigă Drake, făcându-i vânt pe scaunul șoferului.

Urmări mașina, care porni încet, păstrând o viteză redusă.

Întorcându-se la Aston, Drake se așeză la volan și-l apucă atât de puternic, că una dintre încheieturile degetelor îi pocni. Uitându-se drept în față, părea transfigurat de ceea ce vedea prin parbriz. Luminate de faruri, crengile copacilor erau mișcate de vânt într-o vâltoare nebunească.

Stând unul lângă celălalt în mașină, Eddie nu putea să nu observe că Drake tremura de furie.

Eddie rupse tăcerea, dregându-și glasul.

Drake continuă să privească fix înainte, vorbind cu o voce încordată.

— Hai, gata cu asta, Eddie! Spune-mi că am fost tâmpit să fac așa ceva și că ar putea ca tipii să anunțe poliția. *Aston Martin implicat într-un incident violent*, intonă el, ca și cum ar fi citit titlul articolului dintr-un ziar.

Eddie clătină din cap.

— Nu, nu mă îngrijorează asta. Aveam de gând să spun că avem mai multe în comun decât ți-ar plăcea să recunoști.

— Și dacă ți-aș mărturisi că nu vreau să știu te-aș împiedica să-mi explici de ce? răspunse răstit Drake.

Eddie continuă nepăsător:

— Suntem amândoi conduși de același lucru - suntem incredibil de furioși. Și furia asta e mereu prezentă, hrănindu-se din noi.

— Nu te-am văzut niciodată pierzându-ți controlul, interveni Drake.

— Fiecare dintre noi o controlează în felul lui. Sau măcar încearcă s-o facă, adăugă Eddie. Și paradoxul este că așa cum ne distruge, așa ne și definește, făcându-ne ceea ce suntem. Făcu o pauză pentru a-și găsi cuvintele potrivite. E ca și cum ne-am afla permanent pe muchie de cuțit, mereu în mișcare, mereu puși pe fapte, iar în acest timp muchia cuțitului ne taie tot mai adânc. Trase aer în piept. Tu știi cum am ajuns așa, dar despre tine nu mi-ai zis mare lucru. Ce s-a întâmplat de ai ajuns așa?

— Voi, răspunse Drake. Voi, Styx!

Ascunsă în tufișurile din apropiere, o vulpe scoase un țipăt aproape uman, dar Drake continua să privească fix înainte prin parbriz.

— Cu foarte mult timp în urmă, prinse glas Drake, după care înghiți în sec... Eram student la Imperial¹... eram trei, Fiona, Luke și cu mine și nu ne prea amestecam cu ceilalți studenți. Nu aveam timp pentru ei. Ne botezaseră *Wunderkinder*², spuse el, închizând ochii preț de o secundă. Locuiam împreună în același cămin, dar cea mai mare parte

---

¹ *Imperial College London*, universitate axată pe știință, inginerie, medicină și management.

² Copii minune.

din timp o petreceam la universitate – facultatea ne dăduse frâu liber... aveam orice ne doream... experiențele din laboratoare. Nu-și băgau nasul în variatele noastre proiecte de cercetare, căci, în cele din urmă, universitatea avea să beneficieze de pe urma muncii noastre.

— Cercetări în electronică optică?

— Acela era domeniul meu, da. Luke era matematician, iar Fiona, magiciana softurilor și ne completam perfect unul pe altul. Dar dintre noi trei, Fiona era geniul – putea să scrie cod ca nimeni alta. În anul al doilea, a conceput un soft care aduna evenimentele prezentate la știri și care se servea de algoritmi unici pentru a le analiza. De îndată ce comunitatea științifică și serviciile de securitate au auzit la ce lucra, au încercat cu toții s-o recruteze. Își doreau programul cu orice preț. Dar ea i-a refuzat, continuând să lucreze la proiect. Și de cum programul a primit date suficiente, atingând masa critică, a funcționat mai bine decât și-ar fi închipuit Fiona vreodată. Dar a descoperit ceva ciudat... ceva anormal. Începuse să evidențieze evenimente care nu păreau să se potrivească. Modele de evenimente inadecvate chiar și teoriei mersului aleator. Drake își lăsă mâinile mai jos pe volan. Presupun că știi de ce.

— Era vorba de noi, Styx. Evenimentele evidențiate reprezentau intervențiile noastre? propuse Eddie.

— Ai ghicit, zise Drake. Și în ultima săptămână dinaintea absolvirii, într-o dimineață, Fiona și-a luat rămas-bun de la Luke și de la mine și – așa cum făcea întotdeauna – a plecat cu bicicleta spre laboratoarele universității. A fost ultima oară când am văzut-o, nu a mai fost găsită nici ea, nici bicicleta. Și nimeni nu a putut explica cum de întreaga ei muncă a dispărut odată cu ea – laptopul ei, CD-urile cu copii de rezervă pe care le ținea în camera ei și orice urmă din rețeaua de calculatoare a universității. Orice avusese o legătură cât de mărunță cu programul dispăruse fără urmă. Drake înghiți în sec. Apoi prietenul meu a avut o cădere nervoasă.

— Te referi la Lukey? întrebă Eddie.

— Da, era unul dintre acei tineri incredibil de străluciți, dar extrem de emotivi – după dispariția Fionei, a clacat. A renunțat la universitate și s-a întors să stea cu mama lui. A murit din cauza băuturii, în mai puțin de un an. Abia acum se întoarse Drake cu fața spre Eddie. Din câte știu, tu făceai parte din detașamentul de asalt. Ai fi putut fi unul dintre Limitatorii care au răpit-o pe Fiona.

Eddie clătină încet din cap. Ca de obicei, expresia lui nu lăsa să se vadă nimic din ce gândea.

— Nu și nu știu ce-aș putea să spun. Doar să-mi cer iertare pentru ceea ce au făcut ai mei, dar lucrul ăsta nu ar însemna nimic pentru tine, nu-i așa?

— Absolut deloc, zise Drake, răsucind cheia în contact. Apoi întoarse mașina și reluă drumul inițial.

* * *

Ușa de la camera mea e închisă, iar de ea e agățat halatul meu – e albastru-închis și atât de gros de parcă aș purta un covor, însă e foarte călduros. Mi l-a cumpărat mama înainte de Crăciun, pentru că cel vechi îmi rămăsese mic. Chester își mișcă ușor capul. Acolo, lângă ușă... posterele de pe perete... da, le pot vedea... sunt toate la locul lor. Le cunosc foarte bine pentru că uneori, când nu am somn, stau în pat și mă uit pur și simplu la ele. Cel cu pădurea de pini este preferatul meu. Unele dintre ele sunt strâmbe, pentru că le-am lipit pe când eram mic – pe cele mai multe le am de când mă știu și mă gândeam să-mi iau unele noi. Chester își mai întoarse puțin capul. Da, mai este și lampa cu braț flexibil pe care mi-a dat-o tata – e portocalie; tatăl lui i-o dăduse, dar pe atunci era neagră și-i sărise vopseaua, așa că tata a vopsit-o în portocaliu când era de vârsta mea. Pot chiar să văd locul în care a dat cu prea multă vopsea și aceasta s-a scurs, dar nu-mi pasă, pentru că a fost a tatei și îmi place că arcurile fac ca lumina să rămână acolo unde dorești. Uneori, când închid ochii pe jumătate, abajurul ei aduce cu naveta spațială Apollo – odată am urmărit o emisiune nemaipomenită pe canalul Sky despre aselenizările navetei Apollo. Chester își întoarse complet capul în lateral și zâmbi. Ah, da, iată și cărțile

mele. Cotoarele de diferite culori, îmi iubesc cărțile și nu le împrumut niciodată nimănui, ca să nu-mi strice copertele. Pe majoritatea le-am citit de mai multe ori. Vreau mereu să cumpăr întreaga serie și mă asigur absolut întotdeauna că le păstrez în ordinea exac...

— Mâncarea ta, scumpete, spuse Martha cu o voce grețos de dulceagă, deschizând ușa debaralei.

Chester se trezi smuls cu brutalitate din lumea lui iluzorie și aruncat în cea reală. Pentru a face să treacă lungile ore petrecute în întuneric și a scăpa din groaznica situație în care era captiv, își petrecea perioade tot mai mari de timp imaginându-și că se întorsese acasă la el, în Highfield. Era în stare să evoce diferitele camere ale casei cu mare exactitate, amintindu-și și cele mai neînsemnate detalii. Pe lângă camera sa, se preumbla adesea în încăperile de la parter sau în grădina însorită, unde totul era minunat și exact așa cum trebuia să fie.

— Vrei mâncare sau nu? îl pisă Martha, neprimind niciun răspuns.

Încă buimac, murmură un „da”. Silueta ei era conturată de o lumină pâlpâitoare care-i strălucea în spate. Chester se gândi întâi că femeia găsisese niște lumânări, dar fumul era prea dens ca să fie vorba de așa ceva – era ca și cum în apropiere fusese aprins un foc de tabără. Trebui să-și amintească faptul că se găseau într-o casă destul de modernă, iar lumina mișcătoare și norii de fum împrumutau locului o atmosferă primitivă. Prin fum putea distinge mirosul de carne prăjită.

— Martha, te rog, aș putea ieși puțin? Nu mă dezlegi doar cât timp mănânc? propuse el supus. Mi-au amorțit picioarele. Promit că fac orice-mi ceri.

Femeia îl privi cu un rânjat înghețat pe buze, ochiul ei cu probleme zbătându-se în orbită. Câteva secunde Chester își ținu răsuflarea, apoi Martha întoarse capul pentru a privi în spate.

— Nu chiar acum... fac curățenie... am de făcut curățenie, murmură, întorcându-se iar spre Chester. Mănâncă, îi porunci ea pe un ton nesuferit.

— Da, da, mi-e tare foame, da, zise repede Chester, nevrând să-i provoace una dintre crizele ei nebunești.

Și nici nu avea de gând să refuze ceva de mâncare, chiar dacă femeia o pregătise fără să țină cont de igienă.

Martha îi sprijinea capul, ducându-i lingura la gură.

— Mmm, ce bun e! făcu el, înghițind carnea aproape crudă. Are un gust minunat! Mulțume...

Dar nu reuși să încheie, căci în gură îi fu îndesată o altă bucată destul de mare.

— Așa, spuse ea când băiatul termină de mâncat și îi lăsa capul jos pe podea. Bun băiat!

Aruncă pur și simplu farfuria și lingura pe podea, lângă ea, își șterse mâinile de fustă și gemu când se ridică în picioare.

Chester gândea cu rapiditate. Trebuia să facă ceva. Trebuia să încerce să ia legătura cu cineva din afară.

Dar cum?

Apoi îi veni o idee.

— Martha..., începu el.

Ochiul bolnav al femeii îl privea fix, dar nu se lăsa descumpănit de asta.

— Martha, poți să-mi dai, te rog, rucsacul?

Ochiul bolnav se miji puțin, privindu-l cu suspiciune.

— De ce? suieră ea, abia mișcându-și buzele.

După care repetă cuvintele mult mai strident.

— Păi... m-am obișnuit să-mi pun capul pe el... să stau așa pe podea e foarte incomod, îi explică Chester. Cum femeia păstra tăcerea, băiatul se pregăti pentru ceea ce avea să spună mai departe: Mamă... *mămico*, te rog, mi-l dai... te rog? ceru el.

Efectul asupra Marthei fu instantaneu.

— Da, firește, spuse ea cu o voce aproape normală. Așteaptă aici, dragul meu copil, mă duc să ți-l aduc.

Femeia se îndepărtă cu greutate, iar Chester încercă să se târască afară din debara suficient cât să vadă ce era afară. Era sigur că putea să distingă un foc adevărat în camera de zi și nu fusese aprins în vatră, ci în mijlocul încăperii. Pe covorul cafeniu din hol se vedeau multe pete

întunecate, ca și cum pe el fusese târât ceva. „Noroi?” se întreabă el.

O auzi întorcându-se și se retrase repede în temnița sa.

— Mulțumesc mult, mămico, rosti el.

Femeia îi puse rucsacul sub cap, apoi se ridică în picioare și-l privi.

— Fac orice pentru tine, băiatul meu minunat, gânguri ea, trântind ușa debaralei.

Băiatul așteaptă să se aștearnă liniștea, apoi, foarte încet, se rostogoli pe o parte, ducându-și mâinile deasupra capului, astfel încât să poată cotrobăi în rucsac. Era dificil, încheieturile fiindu-i strânse laolaltă, dar, după un timp, găsi ceea ce sperase să se afle încă acolo.

— Am reușit! murmură el, ținând obiectul în lumina slabă care se strecura pe sub ușă.

Era o cutie mică de plastic, de mărimea unui pachet cu cărți de joc, cu un fir atârându-i la un capăt, pe post de antenă. Își fixă cutia în gură până găsea micro-întrerupătorul. Identificându-l, îl întoarse. Apoi băgă repede cutia în fundul rucsacului, asigurându-se că este acoperită de hainele murdare.

Rostogolindu-se pe spate și punându-și capul pe rucsac, își duse mâinile în față.

— Te rog, Doamne, nu ți-am cerut prea multe până azi, dar îți cer acum. Te rog, fă ca cineva să-mi recepționeze semnalul, se rugă el tensionat, în șoaptă. *Te rog!*

* * *

După ce străbătură un sat cu un mic magazin universal și un oficiu poștal, Drake încetini, căutând un loc în care să parcheze mașina. Zări un drumeag care ducea într-o pădurice și opri sub copaci, acolo unde Aston Martin-ul nu se vedea din șoseaua principală.

— De aici vom merge pe jos, îi spuse lui Eddie. În tăcerea nopții, aleseră echipamentul pe care urmau să-l ia cu ei. Eddie luă două pistoale semiautomate, dintre care unul cu amortizor, ca și cum s-ar fi așteptat să aibă probleme. Drake habar n-avea de ce considerase bărbatul că i-ar fi de folos, dar nici nu-i puse vreo întrebare.

În schimb își fixă pe cap dispozitivul optic, asigurându-se că banda îi este poziționată corect peste frunte. Înainte de a activa alimentatorul pe care-l purta la centură, coborî unica lentilă peste ochiul său drept. Prin lentilă licări un soi de ninsoare portocalie, care dispăru după o secundă, lăsând loc unei priveliști a împrejurimilor care nu era departe de cea văzută la lumina zilei.

Săltându-și rucsacul pe umeri și pornind-o împreună prin iarba umedă, Drake se gândea la ce ar putea găsi odată ajunși în portul subteran de sub aerodrom. Ultima oară fusese acolo ca să-i vadă pe Will și pe doctorul Burrows plecând cu șalupa. Era o călătorie de mai multe sute de kilometri spre adăpostul atomic aflat la mare adâncime. De acolo trimisese Chester mesajul său acum mai bine de două săptămâni. Cu toate acestea, nu era exclus ca băiatul să se ascundă încă undeva prin apropierea aerodromului sau chiar să-l aștepte în port.

Continuând să meargă umăr la umăr pe micul drum de țară, se strecurară pe lângă un lan de orz. Prin lentila lui, Drake îl vedea că și cum ar fi fost suprafața vălurită a unui mare lac, încrețit de vânt. Dar abia băgă de seamă acest lucru, căci se întreba cine l-a însoțit pe Chester în șalupă. Călătoria pe râu nu putea fi întreprinsă decât de două persoane – una care să manevreze motorul exterior și alta care să-l realimenteze și să o facă pe pilotul. Deși mesajul suna destul de disperat, Chester nu dăduse nicio indicație suplimentară.

Începuse să cadă o burniță slabă, iar Drake și Eddie traversară un drum îngust, urcând pe povârnișul din cealaltă parte.

— Norfolk, chicoti Drake. Ploaie și iar ploaie – în ținutul ăsta plouă mereu.

Deși Eddie nu răspunse, Drake simți că omului îi plăcea faptul că vorbise cu voce tare.

În scurt timp dădură peste o gaură în gardul aerodromului și se strecurară prin ea, observând în depărtare o baracă luminată. Se furișară în spatele unui grup de căsuțe din anii 1960, ridicate într-un mic țarc.

Drake se gânde că, inițial, clădirile fuseseră locuite de angajați și familiile lor, dar acum erau goale și pe cale să fie renovate, luând în calcul materialele de construcție din jurul lor.

Îndreptându-se împreună cu Eddie spre una dintre clădirile mai mari, Drake își dădu seama că verifica întruna dacă însoțitorul său mai era încă alături de el. Deși fostul Limitator susținea că trecuseră ani de zile de când nu mai activă în domeniu, se mișca fără să facă absolut niciun zgomot. Era ca și cum simțul auditiv al lui Drake nu mai funcționa – îl putea vedea pe Eddie străbătând o suprafață acoperită de ferigi uscate sau croindu-și drum printre tufișuri, dar bărbatul nu provocă nici cel mai mic sunet. La fel se petrecuseră lucrurile și cu fiica lui, Elliott.

Trecură prin câțiva rugi de mure, iar Drake dădu deoparte mai multe scânduri putrezite care acopereau o deschizătură, scoțând la iveală o groapă cu pereți de beton de vreo doi metri pătrați. Coborâră pe niște trepte ruginite fixate într-un perete și înaintară într-o încăpere plină cu dulăpioare, inundată de o apă cafenie și murdară, îndeajuns de adâncă pentru a le trece de bocanci.

După ce Drake deschise o ușă aflată în partea opusă, străbătură iute un coridor unde pluteau butoaie goale de tablă și mai multe scânduri mucegăite. Se aflau acum în fața zidului din BCA prin care Will făcuse o spărtură.

Strecurându-se prin gaură, Eddie își scoase unul dintre pistoale. Se lăsară amândoi pe vine, ascultând și cercetând portul. Nu era nimeni. Drake îi făcu lui Eddie un semn cu mâna să controleze un capăt al cheiului, iar el se îndreptă spre celălalt.

Drake ajunse în dreptul șalupei, care fusese scoasă din apă și, în apropierea ei, observă o raniță și doi saci. Trecea în revistă conținutul unuia dintre ei, dând peste spray-urile pe care i le oferise lui Will ca să se păzească de păianjenii-maimuță, peste câteva conserve militare și peste un snop de rachete de semnalizare, când realizează că Eddie se afla în spatele lui.

— Nu e nimeni, anunță acesta, aruncând o privire peste

umăr, la râul care curgea cu repeziciune în întuneric. Așadar, drumul ăsta duce la Elliott?

Drake nu-i răspunse Limitatorului, ridicând doar sacul, ca acesta să-l poată vedea.

— Oricine a ieșit din adăpost a lăsat în urmă o mulțime de materiale. Dar unde-i Chester? se întrebă Drake.

— Undeva unde se simte în siguranță? sugeră Eddie. Presupuneai că va pleca la Londra, așa că poate e pe drum înspre acolo.

— E posibil, dar sigur știe că ai tăi îl vor aștepta de îndată ce-și va face apariția. Și nu are altă cale de a lua legătura cu mine decât mesajele de pe calculator.

— Tu îl cunoști mai bine, fu de părere Eddie.

— Așa e, dar depinde și de cine este cu el. Dacă e vorba de Will, atunci ar fi putut încerca să se întoarcă împreună în Highfiled. De unul singur, Chester ar fi mult mai precaut. Nu, presupun că se află undeva nu foarte departe de-aici.

Eddie arată în sus cu unul dintre degetele sale subțiri și albe.

— Deci ar fi bine să cercetăm clădirile, sugeră el și să căutăm orice fel de urmă.

Drake încuviință cu o expresie preocupată pe chip.

— Dar dacă a plecat de aici acum o săptămână sau două, ploaia a îndepărtat orice urmă, zise el.

Capitolul zece

— Ah, aici erai! Vino să vezi asta! strigă doctorul Burrows.

Will tocmai ieșise din umbra copacilor, grăbindu-se spre locul unde lucra tatăl său, la o masă pusă pe două capre la baza piramidei.

Ridicându-și ochii de la craniul pe care-l ținea în mână, doctorul Burrows se uită la fiul său când acesta aproape că ajunsese în dreptul mesei.

— Ce s-a întâmplat cu părul tău? întrebă el. A încercat

cineva să te scalpeze?

— Mi l-a tăiat Elliott, zise supărat Will. Își trecu degetele prin părul scurt și în mână îi rămaseră câteva smocuri. A fost destul de dureros, căci cuțitul nu e prea ascuțit. Privi înapoi la copaci. Acum și-l tunde pe-al ei, o fi ceva legat de locul ăsta sau de soare sau așa ceva, dar părul ei crește mult mai repede decât al meu. Jur că e mai lung cu un centimetru pe zi. O fi o chestie Styx...

— Fascinant! îl întrerupse doctorul Burrows, ca și cum nu ar fi auzit niciun cuvânt din ce-i povestise fiul său.

Îi făcu loc craniului pe masă plină de lucruri. Will observă că erau trei cranii în total, așezate în șir.

— De unde ai astea? îl întrebă Will.

Doctorul Burrows își întinse degetele astfel încât să poată atinge atât țeasta pe care tocmai o studiasse, cât și pe cea alăturată.

— Astea două se găseau într-un mic compartiment aflat aproape de vârful piramidei. Am dat deoparte o lespede cu o inscripție care în traducere brută ar însemna *Origini*. Erau amândouă acolo.

— Într-un mic compartiment? repetă Will. Nu mi-ai spus de asta. Unde eram când le-ai descoperit?

— Erai plecat cu frizerița ta, răspunse ironic doctorul Burrows.

— Chiar așa? se încruntă Will.

Știa la care zi se referea tatăl său, dar nu-i convenea că acesta încerca să-l facă să se simtă vinovat. Will își dedică aproape tot timpul tatălui său și muncii lui și considera că, din când în când, avea și el dreptul la o pauză.

— Da, îți arăta locul ei de taină sau ceva de genul ăsta. Ții minte, a fost cu prilejul ăla remarcabil când a pretins că toți copacii o urmăreau cu privirea, continuă nepăsător doctorul Burrows.

Apoi, coborându-și mâna pe cel de-al treilea craniu, își schimbă dintr-odată atitudinea. Tigva era arsă de soare și foarte albă.

— Iar tipul ăsta face parte din cei trei trași în țeapă.

— Tată! N-ar fi trebuit să-l iei de-acolo! exclamă Will. Se

aflau acolo dintr-un motiv anume. Nu e corect să-ți faci de lucru cu ei.

— Termină cu superstițiile! ripostă doctorul.

Will observă că ochii tatălui său scânteiau de entuziasm și hotărî să nu mai insiste. Era clar că doctorul Burrows credea că a descoperit ceva, iar Will știa că nu avea prea mult de așteptat ca să afle ce anume. Și nu se înșela.

— Nu există niciun dubiu că țeasta care a fost înfiptă în par este umană. *Homo sapiens*, la fel ca noi, îl anunță doctorul Burrows. Și la fel și asta, care face parte din perechea găsită în micul compartiment.

— Are o culoare mai închisă, remarcă Will.

— N-are importanță - privește craniul mai mic de lângă el, pe care Anticii l-au considerat îndeajuns de important pentru a-l păstra în piramidă. Ia spune-mi, ce observi? Îl întreabă doctorul, apucând craniul și îndesându-l în mâinile fiului său.

— E greu. E fosilizat, fără doar și poate, observă Will, cântărindu-i greutatea. Și arată diferit de un craniu uman...

— Mie-mi zici, îl întrerupse doctorul Burrows. Ce spui de arcadele proeminente și de felul în care falca îi iese în afară mult mai mult decât la celelalte?

— Nu aparține unui om? presupuse Will.

— Am urmat doar două cursuri de antropologie, prin urmare nu sunt un expert. Cu toate astea, după aprecierea mea, are trăsături care nu sunt nici umane și nici pe de-a-ntregul de maimuță, se entuziasmă doctorul.

— Nu? se miră Will. Așadar, nu e vorba de o maimuță?

— După părerea mea, nu, întrucât... Doctorul Burrows se întrerupse, dând exaltat din mâini. Îți amintești cum în Highfield, când erai mai mic, ți-am vorbit de veriga lipsă sau Omul lui Leakey¹?

— Povești înainte de culcare despre Omul lui Leakey, își aminti chicotind Will. Da, țin minte... craniul dezgropat dintr-un râu din Africa.

---

¹ Louis Leakey, arheolog și naturalist kenyan ale cărui descoperiri în domeniul fosilelor din Tanzania au schimbat teoriile privind evoluția umană.

— Exact! Dovada de netăgăduit a existenței unui strămoș îndepărtat al omului. Dar, în vreme ce craniile din epoca lui *Homo erectus* și din alte epoci anterioare au fost descoperite, nu există nimic care să demonstreze pașii de trecere de la maimuță la om. Absolut nimic. Până acum nu a fost găsită nicio fosilă din perioada așa-zisei verigi lipsă, care a durat milioane de ani. Nu crezi că e ciudat?

— Da, foarte ciudat, răspunse Will.

— Sigur că e! Misterul ăsta neexplicat despre motivul verigii lipsă din evoluția umană a tot persistat.

— Și...? îl îndemnă Will să continue.

Doctorul Burrows luă craniul din mâinile fiului său și-l puse iar pe masă.

— Poate că o să pară absurd... dar dacă nu a fost găsit nimic la suprafață pentru că...

În acel moment ridică degetul în aer, îndemnându-l pe Will să-i sfârșească presupunerea.

Cum Will nu răspunse îndeajuns de repede, doctorul continuă nerăbdător:

— ... totul s-a petrecut aici, sub pământ.

— Ah! exclamă Will, dar tatăl său era acum de neoprit.

— Dacă lumea asta interioară a fost creuzetul evoluției umane și chiar al evoluției nenumăratelor alte specii de animale? Doctorul Burrows își deschise larg brațele, cuprinzând jungla care-i înconjura. Toate plantele și copacii pe care-i vedem în fața noastră sunt adaptați să trăiască fără a fi vreodată noapte, în vreme ce toată flora de la suprafață are nevoie de întuneric pentru fotosinteză și pentru schimbările datorate expunerii la lumina zilei.

— Ce schimbări? întrebă Will.

Dar doctorul Burrows îi ignoră întrebarea, continuând să vorbească repede:

— Prin urmare, teoria mea e că lumina asta permanentă din acest ecosistem închis asigură de fapt o evoluție accelerată. Și a asigurat și evoluția *noastră* accelerată.

— Vrei să spui că maimuțele au evoluat în oameni aici, în această lume interioară, după care, într-un fel sau altul, au revenit la suprafață? întrebă Will.

— Exact! exclamă din nou doctorul Burrows. Ceea ce este uluitor... iar Anticii, poporul care a locuit aici, descoperiseră destul ca să fie interesați de problemă. Dacă e să ne luăm după ce e scris pe piramida lor, erau aproape de descifrarea misterului. Doctorul trase aer adânc în piept. Și asta înseamnă și că am făcut probabil cea mai mare descoperire a secolului.

— Încă una? sopti Will, clătinând din cap spre craniile vechi.

* * *

Drake se uită la ceas și se lăsă pe vine lângă șalupa de pe chei.

— Răsăritul va avea loc pe la șase, spuse el.

Deși și-ar fi putut folosi sistemul optic pentru a cerceta fostul aerodrom în căutarea unor eventuale urme lăsate de Chester, el și cu Eddie hotărâseră că era mai bine să aștepte zorile. Pentru a-și trece timpul, Drake făcea inventarul lucrurilor din saci. Sub mai multe pachete, găsi un obiect pe care-l scoase cu mare precauție.

Aducea cu un pistol rudimentar.

— Armă? întrebă Eddie, brusc interesat.

Drake clătină din cap.

— Nu, este un prototip de detector de joasă frecvență, încă nu a fost supus probei, dar, cu lentile potrivite, ar putea funcționa ca un sistem de urmărire, chiar și la mari distanțe sub pământ.

Eddie era curios.

— Prin crusta Pământului? întrebă el.

Drake cerceta cadranul din vârful dispozitivului.

— Da, prin piatră, indiferent cât de gros ar fi stratul.

— Folositor, comentă Eddie.

— Mda și i-am dat lui Will două din astea, plus câteva antene radio, ca să ne poată găsi...

Dar Drake nu-și mai termină fraza. Sări în picioare și porni dispozitivul.

Îndreptându-l în josul râului, se auzi un păcănit foarte slab, iar acul de pe cadran se mișcă aproape imperceptibil.

— Probabil că e adăpostul atomic, asta dacă nu a

marcat unul dintre popasuri.

Apoi, întorcându-se spre locul din care apărea râul, în cealaltă parte a portului, detectorul scoase un păcănit și mai sonor, iar acul se agită frenetic.

— Ciudat, zise el.

Urmări direcția semnalului, descoperind că ducea spre spărtura din zid.

— E și mai puternic aici, observă el, cu o privire gânditoare. Mă întreb...

* * *

Rebecca Doi și generalul Limitator se aflau într-o limuzină neagră, mare, încadrată în față și în spate de vehicule militare și cu două motociclete care le deschideau drumul.

— Drept cine mă iau? mormăi Rebecca Doi, privindu-și poalele rochiei de bumbac alb, împodobite cu panglici crem, pe care o primise. Bine măcar că nu arăți și tu ca o zână din povești, îi spuse fata generalului taciturn de lângă ea.

S-ar fi simțit mult mai bine într-o uniformă militară gri-închis cum purta însoțitorul ei.

Coloana se înscrie pe faleza docurilor, iar cei doi puteau vedea când și când oceanul. Apoi șirul de vehicule o luă spre centrul metropolei. Prin geamurile din spate ale limuzinei, Rebecca Doi se uita la oamenii de pe străzi și la diversele priveliști. Trecând pe lângă o școală, văzu un șir de elevi ieșind pe poartă, purtând cu toții pălării cu boruri largi care să-i apere de soare. Rebecca Doi era uimită de dimensiunile orașului: locuințele se întindeau la nesfârșit, întretăiate de bulevarde cu magazine. Acestea lăsa în cele din urmă locul clădirilor de mărimea unor hangare: construcții impozante în stil neoclasic, ridicate din granit sau dintr-o piatră mai ușoară, asemănătoare calcarului, având înscrise pe fațade titulaturi de genul *Institut der Geologie* și *Zentrum für Medizinische Forschung*¹.

Apoi coloana trecu printr-un pasaj subteran și ieși pe un bulevard flancat de copaci. Rebecca Doi văzu că dincolo de

---

¹ Institut de Geologie și Centru de Cercetări Medicale.

acești copaci și drept în față se întindea o piață imensă. Acest uriaș spațiu deschis era traversat de o mulțime de drumuri ce se intersectau și pe care se desfășura un trafic intens. Dar privirile ei erau atrase de statuile dintre arborii de pe marginea bulevardului – oameni mândri, așezați pe socluri de granit.

— Frederick cel Mare, citi ea.

— Iar la loc de onoare, Albert Speer, spuse generalul Limitator.

Rebecca Doi își întinse gâtul pentru a vedea personajul îmbrăcat într-un costum, ținând în mâini câteva planuri desfăcute. Era ultima statuie din șir și, spre deosebire de celelalte, nu se uita la statuia de pe partea opusă a bulevardului, ci privea uriașul arc de care limuzina se apropia în viteză, în întreaga piață erau staționate vehicule blindate, iar generalul Limitator era interesat în special de o coloană de tancuri, unele vopsite într-un cenușiu neutru, altele, în camuflaj cu nuanțe de verde.

— Panzere¹? se întrebă el.

— Ei, am mai văzut arcul ăsta, îl puteam zări din munți, spuse Rebecca Doi, dându-și seama de ce îi era așa de cunoscut.

Coloana trase în dreptul unuia dintre cele două picioare monolitice ale arcului, iar portierele limuzinei fură deschise pentru ea și general. Soldații din escortă militară coborâră iute și-i înconjură, formând un cordon protector. Arcul era construit pe un scuar mare, în mijlocul pieței, în jurul lui desfășurându-se traficul, iar soldații se postară astfel încât fețele curioase din automobile să vadă cât mai puțin din cei doi Styx.

Străbătând caldarâmul, Rebecca Doi îl recunoscuse pe unul dintre soldații din escortă – era tânărul ofițer care comandase detașamentul de la porțile orașului. În vreme ce controla dacă escorta era poziționată corect, ofițerul părea mult mai liniștit decât fusese cu prilejul precedent.

— Ne întâlnim din nou, îi spuse Rebecca Doi.

Adresându-i un zâmbet, ofițerul îi răspunse dând scurt

---

¹ Tanc german folosit în al Doilea Război Mondial.

din cap. Era limpede că dorea ca fata să se îndrepte în continuare spre arc, însă aceasta rămase pe loc.

— Vreau să-ți mulțumesc că ți-ai ținut soldații în frâu, adăugă ea. Totul ar fi putut să se transforme ușor într-o luptă ca-n Vestul Sălbatic, dar ți-ai păstrat calmul și ai salvat viețile oamenilor tăi. Și, cel mai important, ai dat o mână de ajutor la salvarea surorii mele. E ceva ce nu voi uita *niciodată*.

El dădu din nou din cap, apoi arătă că fata și generalul Limitator trebuiau să meargă spre intrarea din cel mai apropiat picior al arcului. Privind până în vârful uriașei construcții, fata zări șiruri nesfârșite de ferestre la fiecare etaj al acesteia. Se îndreptă într-acolo, apoi se opri.

— Ce e locul ăsta? îl întrebă ea pe ofițer.

— *Das Kanzleramt...* Cred că voi i-ați spune Cancelariatul, răspuse el.

— Aha, făcu ea.

De îndată ce Rebecca Doi și generalul Limitator trecură de ușile rotative făcute din sticlă și alamă, fură conduși către lift printr-un hol de marmură. Acolo, escorta militară rămase pe loc, iar cei doi Styx urcară singuri până la etajul treizeci, de unde fură preluați de o femeie îmbrăcată într-un costum închis la culoare. Rebecca Doi strâmbă din nas când simți parfumul cu care femeia se dăduse în exces. Deși tânără, avea un machiaj încărcat, iar părul platinat îi era atât de țeapăn, de parcă ar fi fost dat cu lac.

— Bine ați venit! spuse femeia, cu o voce prietenoasă, întorcându-se spre Rebecca Doi. Ce drăguță ești în rochia asta încântătoare! comentă ea, zâmbind prosteste.

O complimentase ca și cum ar fi fost fiica vreunui demnitar aflat în vizită, dar nu primi răspunsul pe care-l aștepta.

— E scârboasă! pufni Rebecca Doi, mișcându-și deranjată umerii sub țesătura ușoară de bumbac. Cu prima ocazie, o voi rupe în bucăți și-i voi da foc.

— O! exclamă femeia, cu ochi măriți. Pe... pe-aici, vă rog, se bâlbâi ea, ducându-i pe un alt hol și mergând un pic prea repede, în vreme ce tocurile înalte îi păcăneau pe

podeaua de piatră lustruită.

Evita cu grijă să se uite la Rebecca Doi. Ciocăni la niște uși mari de lemn, după care le împinse, deschizându-le.

— Intrați, îi invită o voce.

Cu generalul Limitator la câțiva pași în urma ei, Rebecca Doi pătrunse în încăpere. Privirea îi zăbovi asupra unei mese lungi, dintr-un lemn închis la culoare și bine lăcuit, în jurul căreia erau așezate mai multe scaune. În centrul mesei se afla un vultur uriaș, arătând fioros, care ieșea dintr-un glob de bronz sfărâmat și pe care, uitându-se mai atent, Rebecca îl identifică drept globul pământesc.

— Bună!

Din capătul îndepărtat al mesei se ridică un bărbat care se apropie de ei. Încercând să nu se holbeze la mustața lui mică, Rebecca Doi nu putea să-i aprecieze vârsta, dar consideră că mergea pe șaiszeci de ani. Era corpolent și respira cu greutate când pășea. Părul negru îi era dat pe spate și purta o uniformă bej, cu epoleți cu împletitură de aur.

— Eu sunt Herr Friedrich, cancelarul Noii Germanii, se prezintă el.

Vocea îi era caldă și, cu excepția unui ușor accent, vorbea impecabil limba engleză. Întinzând o palmă moale, strânse mâna Rebeccăi Doi și pe cea a generalului Limitator, apoi făcu un semn spre capătul mesei, unde fusese așezat. Ajunsă însă în dreptul unei ferestre lungi, Rebecca Doi își încetini pașii. De la înălțimea la care se aflau, priveliștea orașului îți tăia răsuflarea, iar fata și generalul se opriră pentru a o admira.

— E ceva, nu-i așa? spuse cu mândrie cancelarul. Arată spre o fotografie alb-negru agățată pe peretele de lângă fereastră. Când am ajuns în această nouă lume, acum ceva mai bine de șaiszeci de ani, aici nu era decât o limbă de pământ între mare și munți, cu ceva copaci și ruine pe întinsul ei.

Fotografia înfățișa o zonă a junglei pe cale să fie despădurită - echipe de muncitori dezbrăcați până la brâu mânuiau topoare și conduceau camioane cu bușteni, în

vreme ce în jurul lor ardeau numeroase focuri. În planul doi Rebecca distinsese niște corturi lângă care se aflau câteva elicoptere neobișnuite.

— Șaizeci de ani, repetă Rebecca Doi, întorcându-și privirea spre metropola care se vedea prin fereastră.

— Totul a început în anii 1930, când Himmler a trimis câteva expediții în colțurile îndepărtate ale lumii, în Tibet și la ambii poli. Era în căutarea unei vechi învățăături care să călăuzească Partidul Nazist în câștigarea puterii. Printre altele, Himmler credea în teoria Pământului Gol. Faptul că ne aflăm aici, într-un oraș cu o populație de aproape cinci sute de mii de oameni, se datorează lui Hitler, care a vrut să se asigure că cel de-al Treilea Reich va dura acei o mie de ani promiși națiunii noastre. Noua Germanie urma să fie refugiul său în caz că ar fi pierdut războiul.

— Dar nu a mai ajuns niciodată aici, jos, comentă Rebecca Doi. A murit în buncărul său.

Cancelarul era pe cale să răspundă când pe o ușiță dintr-un colț al camerei apăru un servitor, ceea ce-l făcu să zâmbească și să bată din palme.

— M-am gândit că ar fi bine să luăm o gustare. Cum întâlnirea noastră e de bun augur, vom mânca plesiozaur, spuse el, îndreptându-se spre masa unde fuseseră pregătite trei locuri.

— Plesiozaur? repetă Rebecca Doi, încruntându-se.

De îndată ce rosti cuvântul, își dădu seama de ce îi era așa de cunoscut – Will și doctorul Burrows flecăreau la nesfârșit despre rămășițele fosile pe care visau să le găsească în excursiile lor. Plesiozaurul și ihtiozaurul erau două dintre acestea.

— Este cumva un dinozaur dispărut și care aduce cu o șopârlă uriașă, cu gâtul lung?

— Mă impresionezi. Da, este cât se poate de corect, o laudă cancelarul, cu excepția unui singur lucru. Creatura nu a dispărut din oceanele noastre, iar cea mai gustoasă parte e pulpa. Bucătarul meu e cel mai bun din oraș, pârlește foarte puțin fiecare friptură și o servește pe un pat de pilaf de mango. Cancelarul își linse buzele lucioase. Veți avea

parte de un deliciu rar, vă promit!

Se așezară cu toții, iar servitorul le umplu paharele cu apă rece dintr-un urcior de argint.

— Înveți repede că, dacă vrei să te adaptezi în lumea asta cu temperaturi ridicate, trebuie să bei îndeajuns de multe lichide și să te hrănești bine, declară cancelarul, luând o chiflă și rupând-o deasupra unei farfurioare. Nu suntem obișnuiți să primim oaspeți de la suprafață, dar sper că ați fost bine tratați. Totul s-a ridicat la înălțimea așteptărilor?

Fusese evident informat că tânăra fată era șefa, dar probabil că nu-i venea a crede, așa că-i adresă întrebarea și generalului Limitator.

— Foarte satisfăcuți, mulțumesc, răspunse politicos Rebecca Doi. Trebuie să recunosc că toate dușurile pe care medicii voștri au insistat să le fac și interminabilele doze de iod pe care le-am înghițit devin destul de agasante după o vreme.

Cancelarul dădu din cap cu înțelegere.

— Într-adevăr! Din păcate, ați ajuns la noi prin minele de uraniu, dar am fost informat că expunerea la radiații nu a fost exagerată. Mi-e teamă că dușurile și iodul sunt măsuri de precauție absolut necesare. Sunt sigur că vi s-a spus că timpul pe care-l petrecem în acei munți și în anumite zone din junglă este limitat din cauza radiațiilor emise în acele regiuni.

Rebecca Doi încuviință.

— Și sora ta? Se însănătoșește? întrebă cancelarul.

— Doctorii voștri au făcut minuni, răspunse Rebecca. Pierduse atât de mult sânge, încât la început nu se știa dacă va supraviețui. Dar a reușit, iar acum e în convalescență și vă sunt foarte recunoscătoare pentru asta. Și este nespus de încântată că i-a fost trimis un dentist care să-i repare dinții spărți.

Cancelarul își flutură mâna a nepăsare.

— E un ajutor la care te aștepti din partea unor aliați vechi ca noi, zise el. Aruncă o privire unui dosar aflat pe un birou din spatele generalului Limitator. Așadar... Mefistofel.

Am citit dosarele despre voi, sunt doar fotografii și mi-a luat ceva timp să le localizez, dar acum lucrez cu viteza obișnuită. Și-mi cer scuze că nu v-am întâlnit până acum, dar am ținut legătura direct cu oamenii mei tot timpul cât ne-ați fost oaspeți.

— Oaspeți? spuse apăsător Rebecca Doi în vreme ce cancelarul sorbea din paharul cu apă.

Pentru o clipă, bărbatul înghiți zgomotos - nu era obișnuit să i se vorbească în felul acesta. Puse paharul pe masă cu mare precizie, apoi se lăsă pe spate în scaunul său, așteptând ca Rebecca Doi să continue.

— Oaspeți sau *prizonieri*? Am fost închiși într-un ȋarc, sub pază armată. Cu excepția vizitei de acum, nu ni s-a permis să mergem nicăieri, îi spuse Rebecca Doi fără ocolișuri.

Cancelarul își împleti degetele.

— Ați fost păziți pentru binele vostru. Nu dorim să-i alarmăm pe civilii din oraș, care nu sunt obișnuiți cu prezența celor din afară. Sunteți liberi să plecați din oraș oricând veți dori - dar cât timp vă aflați între zidurile lui, insistăm să rămâneți sub supravegherea noastră.

— Chiar așa? Ne vei da voie să plecăm? Nu te temi că am putea dezvălui lumii exterioare existența voastră atunci când ne vom întoarce acolo? Întrebă Rebecca Doi.

— Nu cred că o veți face, răspunse cancelarul fără să șovăie. Am impresia că Styx apreciază discreția la fel de mult ca noi. În orice caz, fisura din Antarctica prin care am pătruns a fost închisă prin explozii de către inginerii noștri. Deși nu cunoaștem calea pe care ați urmat-o pentru a ajunge în lumea noastră, o vom găsi dacă ne vom propune asta și o vom închide și pe aceea.

— Nu e nevoie de asta, îl asigură Rebecca Doi. Secretul vostru e în siguranță. Fără să-și tragă răsuflarea, continuă: Dar am nevoie de o mână de ajutor din partea voastră.

— Depinde de..., începuse cancelarul.

— Nu, *nu depinde* de nimic, îl întrerupse Rebecca Doi. Înainte de invazia Poloniei, am încheiat o înțelegere cu înaltul Comandament German. V-am oferit informații care

s-au dovedit de neprețuit în atingerea unui număr de obiective militare din campania voastră europeană. Informațiile acelea au fost plătite scump, mulți Styx și-au pierdut viața pentru a le obține. Iar înțelegerea era, cum să zic, reciprocă. Noi ne țineam promisiunea, iar în schimb ni s-a promis un loc de frunte la masa învingătorilor dacă ați fi câștigat războiul. Deși nu ați învins, solicit răsplata chiar în acest moment.

Luând cuvântul, cancelarul se străduia să citească în ochii negri ai feței.

— Îmi cer iertare, dar asta s-a întâmplat cu mult timp înaintea mea și nimeni din înaltul Comandament nu a ajuns în lumea asta, se opuse el.

În acel moment intră servitorul, care împingea un cărucior cu mâncare, dar cancelarul îi făcu semn să iasă.

Rebecca Doi îl privi cu răceală pe cancelar.

— Nu încerca să te speli pe mâini de înțelegere. Nu-ți cer prea mult. Doar să ne ajuți să căutăm ceva pe care vrem să-l recuperăm... ceva care ne-a fost furat. Le sunteți dator Styx. Iar când e să ne primim răsplata, nu ne așteptăm să fim dezamăgiți. Nu o să mă cobor într-atât încât să vă ameninț, dar *chiar* nu vă doriți să ne înfuriați.

Cât timp vorbise fata, sprâncenele cancelarului se ridicaseră un pic, iar bărbatul își păstră această expresie.

— Mă tem că generalii cu care ați încheiat târgul sunt de mult dispăruți, zise el. Au fost uciși la sfârșitul războiului sau au fost duși la Tribunalul de la Nürnberg. Deși apelăm la tradiția militară prusacă pentru a menține ordinea în Noua Germanie, noi suntem cu totul altceva. Nu persecutăm acele rase pe care le-am prigonit înainte. Nu instigăm la război. *Nu* suntem naziști.

Rebecca Doi înclină din cap spre vulturul de bronz care țâșnea din globul spart aflat în centrul mesei.

— Și atunci ăla ce e? Un bibelou? Ați găsit un loc frumos și confortabil ca să vă ascundeți atunci când țara voastră a fost învinsă și v-ați înmuiat? spuse ea cu dispreț.

Câteva secunde, în încăpere domni tăcerea.

— Da, dacă ții neapărat s-o iei așa, confirmă cancelarul.

Am auzit care au fost consecințele războiului pentru patria noastră și nu ne mai interesează ce se petrece acolo, în lumea exterioară. În primele luni de existență a acestui avanpost, membrii de partid naziști care au însoțit convoaiele de elicoptere din Antarctica au fost... cum să spun... pierduți *pe drum*. Ofițerii SS și personalul tehnic care au fost transportați aici pe cale aeriană împreună cu familiile lor vor să uite trecutul și să-și ia viața de la capăt. Mulți dintre ei au fost la Stalingrad și pe Frontul de Răsărit și, după cinci ani de masacre inutile, au avut suficientă parte de moarte și distrugere.

— Leul care încetează să ragă..., zâmbi amar Rebecca Doi. Așadar, asta e, ați fugit de răspundere și ați lăsat totul pe umerii nației voastre. Sunteți slabi și jalnici. Ați fi putut să vă numiți Noua *Germinație*.

Cancelarul se foi în scaun de parcă n-ar fi știut cum să răspundă unei asemenea afirmații.

— Ei bine, noi nu am renunțat. Și dacă nu vă onorați obligațiile față de noi, vor fi consecințe grave, continuă Rebecca Doi.

În acel moment luă cuvântul și generalul Limitator, pe un ton degajat, ca și cum ar fi purtat o conversație oarecare.

— Acceptați-ne cererea sau mai multe mii de Limitatori asemenea mie vor fi trimise aici pentru a uide fiecare bărbat, femeie sau copil din oraș.

Cancelarul ridicase atât de mult din sprâncene, încât părea că nu va mai avea niciodată o expresie normală pe chip.

Rebecca Doi își strânse tare pumnul și-l lăsa încet pe masă, apoi inspiră adânc și-și fixă pupilele negre pe cancelar.

— Prin urmare, ne vei da oameni din cel mai bun regiment al tău și niște mijloace de transport. Și, de îndată ce vom obține ceea ce căutăm, vă vom lăsa în pace. Ai priceput?

După o pauză, cancelarul încuviință.

Fata Styx și generalul Limitator se ridicară de la masă în

exact același moment.

— Plecați deja? Și gustarea? Întrebă încet cancelarul.

— Ne întoarcem în țarc. Eu mănânc cu oamenii mei, zise Rebecca Doi. Se uită la căruciorul lăsat de servitor și zâmbi trufaș. Dar nu te sfii de noi și mănâncă-ți fundul de șopârlă!

Capitolul unsprezece

— Vrei să duc ceva din astea în ascunzătoare? se oferă Elliott, gata să ia rucsacul cu ea. Ar putea să fie mai în siguranță acolo.

Îl urmărea pe Will, care-și răscolea cam fără rost prin lucruri, din baza de observație pe care și-o construise în copac. Băiatul nu avea un motiv întemeiat să se afle acolo, voia doar să fie alături de Elliott.

Neprimind răspuns, fata se ridică și se apropie de el.

— Ar trebui să păstrezi câteva arme și ceva muniție, restul doar ocupă loc degeaba, îl sfătui ea.

— Da, sigur, de acord, răspunse el. Adună câteva lucruri, apoi se opri și o privi. Nu i-am spus nimic tatei despre tunel, îi mărturisi băiatul.

— Nu? făcu ea.

Deși doctorul Burrows nu se arătase interesat de ascunzătoare, Will știa că ar fi insistat să vadă tunelul din spatele cascadei. După modul în care fusese cioplită intrarea, acesta fusese construit de Antici și tatăl lui ar fi vrut, fără îndoială, să-l exploreze în amănunt.

— Ar trebui să-i spui, își dădu ea cu părerea, îngenunchind alături de băiat și alegând câteva lucruri pe care să le ia cu ea, de parcă Will n-ar fi putut face și singur asta. Dacă tunelul duce înapoi la nivelul Marthei, ceea ce e foarte posibil, atunci e și drumul către casa ta. Și asta e foarte important.

Will dădu din cap.

— Da, dar, ca și tine, eu nu vreau să plec de aici. Într-

una din zilele astea, tata se va întoarce ca să povestească lumii despre descoperirile sale. Vrea recunoaștere, vorbește tot timpul despre asta. Încruntându-se, pe chipul băiatului se citea dilema în care se afla. Și mă va obliga să merg cu el, căci o să aibă nevoie de ajutor să-și care craniile, pietrele și celelalte vestigii cu care să-și susțină teoria.

— Poate va dori să mergi cu el ca să te poată supraveghea și să se asigure că nu ți se întâmplă nimic rău, sugeră Elliott.

Will răspunse imediat:

— Nu, știi că nu e așa. Își frecă fața și oftă. „Unele idei sunt pur și simplu prea importante pentru a se poticni de persoane”, declamă el, repetând spusele tatălui său înainte de a se arunca în Afumata Jean, o credință care-i condusese în cele din urmă în această lume secretă. Will o privi în ochi pe fata așezată alături de el. E limpede că munca lui e pe primul plan. Chiar și înaintea mea.

Elliott dădu din cap.

Will se prefăcu a-și cerceta o unghie ruptă.

— Și nu o să te las aici... nu de una singură, spuse el cu o voce tremurătoare.

— Vom vedea, replică vag Elliott. Umplându-și brațele cu câteva dintre lucrurile lui Will, se ridică în picioare. Privește partea plină a paharului – poate că ne va uide ceva înainte de a lua vreo decizie, zise ea, întorcându-se la rucsacul ei.

Will era tulburat. Încercase s-o facă pe Elliott să priceapă ce simțea pentru ea în singurul mod pe care-l știa, fără ca niciunul dintre ei să se simtă jenat, dar ea nu răspunsese așa cum sperase că avea s-o facă. De fapt, Will simțea că răspunsul ei aducea cu o respingere.

Poate că totul se reducea la un lucru foarte simplu: poate că nu îl plăcea chiar atât de mult. Poate că nu era suficient de *special* pentru ea. Îl putea vedea exact cum era – nu-l învăluia nicio aură de mister, căci trăiseră atât de aproape unul de altul. Și nici nu putea face prea multe ca s-o impresioneze – ea era cea înzestrată cu tot felul de abilități incredibile, care o ajutaseră să supraviețuiască în

acest mediu. Nu exista nimic cu care s-o impresioneze și pe care ea să nu-l facă de zece ori mai bine.

Se aflau amândoi în această situație ireală ca urmare a unor împrejurări ieșite din comun și cam asta era totul. Dacă i s-ar fi oferit ocazia, probabil că ea ar fi preferat să fie alături de altcineva.

— Chester, oftă încet Will.

Și chiar dacă nu era cazul, Will nu se putea împiedica să considere că doctorul Burrows strica totul în ceea ce-l privea cu egoismul și setea lui năprasnică de cunoaștere. Will întoarse capul în direcția piramidei. Prin frunziș, îl putea vedea pe tatăl lui alergând de-a lungul unui nivel, cu picioarele sale uscățive, care-l purtau ca pe un păianjen rătăcitor, continuându-și studiul său istovitor asupra inscripțiilor cioplite. Un păianjen țesând o plasă în care, cu sau fără voia lui, Will fusese prins.

* * *

De cum primul dangăt de clopot umplu Caverna de Sud cu sunetul său jos și trist, doamna Burrows începu să iasă din ungherul întunecat al minții ei în care-și petrecea zilele. Dar, deși se reîntorcea în corpul ei așa cum o mână se strecoară într-o mânășă, nu-și mișca niciun mușchi. În schimb, trăgea cu urechea la agitația din hol, unde Eliza și mama ei își puneau pardesiele și pălăriile, aranjându-se una pe alta.

— E bine, îi spuse deodată Eliza mamei sale, băgând capul pe ușă pentru a o controla pe doamna Burrows.

Apoi cele două ieșiră din casă, cotcodăcind una la alta ca două găini bătrâne.

Era ora la care se ținea slujba de vecernie, o slujbă religioasă care avea loc în fiecare seară pe tot cuprinsul Coloniei și la care nu se făcea să întârzii. În acea noapte, locotenentul era încă de serviciu în Cartier și nu-și putea însoți mama și sora, ducându-se în schimb la o biserică din apropierea secției de poliției. Asta dacă nu trebuia să supravegheze vreun nenorocit din temniță.

Când clopotul bătu pentru a șaptea și ultima oară, cineva cu pasul greu alergă pe caldarâmul de afară, după

care se lăsa liniștea. Cu excepția celor infirmi și a celor care erau prea bolnavi ca să se poată deplasa, toți cei care nu aveau îndatoriri oficiale trebuiau să participe la vecernie. Slujbele acestea prezentau locuitorilor Coloniei învățături religioase din Cartea Catastrofelor, oferind Styx un prilej perfect de a monitoriza congregația. Se spunea că perechile de Styx care se aflau la intrările tuturor bisericilor știau exact cine trebuia să fie prezent și îi țineau sub observație pe cei despre care credeau că pot provoca necazuri.

La început, când locotenentul o adusese pe doamna Burrows acasă, Eliza insistase să-și facă datoria și s-o ducă la slujba religioasă cu scaunul ei cu roțile. Dar când Eliza se apropiase de biserică, un mic grup de coloniști nesupuși se învârtea pe trotuar, făcând tot posibilul s-o împiedice să înainteze. Ignorând apelativele de „ticăloasă de suprasol” și „păgână” care-i erau aruncate, Eliza renunțase să mai facă slalom printre oameni și coborâse pe carosabil. Dar când, în cele din urmă, ajunsese la intrare, un cordon ad-hoc de coloniști refuză cu încăpățănare să o lase să intre. Privind în altă parte, cei doi Styx de la intrarea în biserică nu făcuseră nimic ca s-o ajute.

Deși creierul doamnei Burrows era în continuare grav afectat de Lumina Întunecată și oricine ar fi văzut-o ar fi considerat că se află în stare de inconștiență, percepușe totuși valurile de ură venite dinspre gloată furioasă. Simțindu-și capul pe cale să explodeze, din nas prinsese să-i curgă deodată sânge. Nu era o sângerare oarecare – atât de mult sânge i se scurgea pe față și pe piept, de parcă i se rupsese o arteră.

În vreme ce Eliza încercase să oprească hemoragia, gloata încântată intonă: „Sângerează, suprasolule, sângerează!” și „Sângerează porcul, sângerează porcul!” Renunțând la orice intenție de a mai participa la slujbă, Eliza împinsese în cele din urmă scaunul cu roțile înapoi acasă, ovațiile mulțimii însoțind-o până în josul străzii.

Ca urmare a acelui incident, doamna Burrows era ușurată că Eliza o lăsase singură în casa pustie. În zilele

scurse de atunci, sensibilitatea doamnei Burrows în a percepe stările celor din jurul ei devenise și mai ascuțită și nu credea că ar fi reușit să înfrunte din nou furia mulțimii de coloniști clevetitori. Iar asta putea fi dezastruos. Doamna Burrows știa că dacă va lăsa deoparte prefăcătoria și va reacționa în vreun fel – oricât de mărunț –, jocul se va sfârși. Într-o clipă, se va trezi înapoi în temniță și, după toate probabilitățile, Styx o vor supune unor noi serii de interogatorii cu Lumina Întunecată.

Prin urmare, acum, în casa pustie, fără a avea pe nimeni în jur, doamna Burrows deschise ochii și se ridică în capul oaselor. Aruncă prosopul care-i fusese pus pe piept ca să absoarbă dărele de salivă și se săltă în picioare.

— Altă viață, spuse ea, deschizând larg brațele în rochia ei voluminoasă și căscând cu poftă, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc.

Se lăsă pe podea și execută un scurt exercițiu yoga pentru a-și dezmoști mâinile și picioarele înțepenite, după care sări iar în picioare.

— Colly! strigă ea blând. Unde ești?

Vânătorul se furișă înăuntru, iar doamna Burrows îi mângâie pielea netedă și neagră de pe cap.

— Fată bună! zise ea, apoi ieși în hol, cu pisica alături.

În ciuda faptului că vederea doamnei Burrows era încă grav afectată, nu mai era silită să o folosească pe Colly pe post de călăuză. În timpul nopții, când toți cei din casă erau adormiți, ea își exersase și-și ascuțise cel de-al șaselea simț, punându-i limitele la încercare. Și părea să devină tot mai puternic cu fiecare zi.

Doamna Burrows putea vedea, dar într-o altă manieră decât restul oamenilor.

Se apropie de ușa din față și o deschise. Strada era pustie. Femeia își puse la treabă percepția extrasenzorială. Era ca și cum ar fi trimis tentacule invizibile, care-i aduceau informații la fel de exacte de parcă ar fi văzut sau atins lucrurile întâlnite de aceste tentacule. Se răspândeau în toate direcțiile, spre clădirile de pe cealaltă parte a drumului, spre capetele străzii și dincolo de ele, pipăind și

simțind. Nu erau oameni prin apropiere - femeia își dădea seama de asta - și abia când își întinse un tentacul până departe percepu sala plină de lume unde se desfășura vecernia. Dinspre grupul de oameni din interior veneau până la ea stări amestecate - plictiseală, oboseală și accese de teamă. Preotul Styx își ținea probabil predica sa obișnuită, plină de înfierări și amenințări. Dar pe când își retrăgea iute tentaculul, acesta îi mai relevă ceva.

— Nu! exclamă femeia, ieșind din casă și pășind încet pe aleea grădinii, cu nasul ridicat în aer.

Nu se putea stăpâni să urmeze dâra de miros pe care-o descoperise, aidoma unei molii atrase de lumină. Colly mieună jalnic, ca și cum era de părere că doamna Burrows făcea o greșală părăsind casa.

— E-n regulă, o asigură femeia. Uită-te și tu, nu e nimeni prin preajmă.

Ajungând la capătul străzii, doamna Burrows luă colțul și trecu prin mai multe intersecții până ce descoperi locul perceput mai înainte. Era o casă în mijlocul unei terase. Adulmecând pentru a se asigura că era ceea ce căuta, merse la ușa principală și o împinse. Era încuiată, drept pentru care încercă ferestrele aflate de o parte și de alta a ușii, descoperind că putea împinge în sus canatul uneia dintre ele.

Încălecând pervazul, intră în casă. Se găsea în camera de zi, în a cărei vatră mai pâlpâia jarul unui foc, iar pe masă fuseseră lăsate farfurii pline pe jumătate cu mâncare. Dar femeia nu luă în seamă nimic din toate astea, ridicând capul pentru a adulmeca din nou. Se duse direct în fundul casei. Acolo, sprijinit de peretele ușii din spate, se afla obiectul care-o adusese până aici.

— Will, spuse ea, atingând cazmaua atât de dragă fiului ei.

Nu putea pricepe cum de ajunsese acolo, dar trebuia să o aibă. O înhăță, plimbându-și palma pe lama de oțel și amintindu-și cât de mult o îngrijise Will. La sfârșitul fiecărei zile, după săpăturile lui în Highfield, nu uita niciodată să o curețe și să o lustruiască înainte de a merge la culcare. Dar

nu lama metalică și nici coada de lemn nu o atrăseseră aici. Chiar și după atâtea luni petrecute în Colonie, mirosul care dăinuia pe cazma îi aducea în minte imaginea vie a fiului ei. Femeia zâmbi, dar numai în treacăt. Pe măsură ce creierul ei se înzdrăvenise treptat, refăcându-și legăturile, își dădea seama că se detașase de motivul pentru care ajunsese în Colonie. Încercase să-l ajute pe Will în lupta lui împotriva Styx, iar în acel moment nu știa unde se găsea băiatul sau dacă mai era măcar în viață. Ultima oară îl văzuse într-un bistro, pe drumul spre Norfolk și se întreba cum de sfârșise în măruntaiele Pământului în expediția în care-l trimisese Drake.

— Nu mai pot rămâne aici, trebuie să părăsesc Colonia, murmură ea către Vânător, care o urmase înăuntru și o privea fix. Trebuie să plecăm chiar acum din casa asta! adăugă ea grăbită, căci unul dintre tentaculele ei olfactive o avertiză asupra unor mișcări precipitate în biserica aflată câteva străzi mai încolo.

Doamna Burrows se întoarse la fereastră, sărind în stradă, dar scăpând cazmaua.

— Drace! afurisi ea, recuperând-o și începând să alerge. Ține pasul, Colly! șuieră femeia.

Putea percepe prezența oamenilor peste tot în jur, în vreme ce aceștia umplură din nou străzile. Nu departe de casa locotenentului își dădu seama că cineva se apropia foarte repede din direcția opusă și urma să se ciocnească de ea. Simțea că e vorba de o pereche de coloniști. Nu-și putea permite să se lase văzută. Trăgându-l pe Vânător după ea, se ascunse pe o alee dintre două case. Deși lipsa vederii nu-i îngăduia să fie absolut sigură, spera că nu era dată la iveală de razele aruncate de globurile pentru iluminatul stradal. Coloniștii care se apropiau erau doi copii, un băiat și o fată și trecură alergând pe lângă ea, râzând și țipând.

De cum dispărură, doamna Burrows ieși de pe alee și țâșni spre casă. Odată intrată, ascunse cazmaua în spatele unui bufet din odaia în care dormea. Colly bănuia prin preajmă, înfierbântată de goană nebună la care participase.

— Liniștește-te, porunci doamna Burrows. Du-te la coșul tău!

Ascultător, Vânătorul se furișă afară din încăpere, iar doamna Burrows își reluase locul în scaunul cu roțile când se auzi ușa din față. Își aminti de prosopul pe care-l avusese pe piept. „O, nu!” gândi ea. „Ce proastă sunt!” întinzându-se să-l ia de pe podea și-l aranjeze la loc exact înaintea că Eliza și mama ei să intre în cameră.

Cu pardesiile pe ele și pălăriile pe cap, se uitară cu dezaprobare, timp de câteva secunde, la doamna Burrows.

— Tot colo ‘șa zaci, povară afurisită? spuse în cele din urmă bătrâna, cu vocea mustindu-i de dușmănie.

— Sigur că da. Nu pleacă nicăieri, zise Eliza, apoi șovăi. Dar nu pare prea sănătoasă, nu-i așa? E cam îmbujorată. Să aibă cumva febră? adăugă ea cu speranță în glas, apropiindu-se de doamna Burrows și punându-i mâna pe frunte.

Doamna Burrows își reduse dintr-odată ritmul respirației și temperatura corpului – nu o putea lăsa să vadă că respiră greu și era înfierbântată din pricina recentelor eforturi.

— Nu, n-are febră, hotărî Eliza, vădit dezamăgită.

Bătrâna își coborî vocea:

— Poa’ că n-ar fi rău să-i dăm noi ghes să se ducă de tot, sugeră ea. Tot nu se mai face bine vreodată, așa că ar fi ca și cum am stinge un muc de lumânare de seu.

— N-o mai putem duce mult așa, aprobă Eliza.

— Nu, nu putem, situațiile *disperate* cer măsuri *disperate*, șopti bătrâna, scoțându-și pălăria. Oare să nu-i mai dăm de mâncare? Sau să-i amestecăm în hrană otravă pentru melci?

Stând în continuare în fața doamnei Burrows, Eliza nu răspunse, dar tăcerea ei deplină spunea multe.

„Mai vedem noi”, își zise doamna Burrows, retrăgându-se în ungherul întunecat al creierului ei și prețuind încă imaginea lui Will pe care i-o invocase cazmaua. „Încercați voi ce vă trece prin cap, vrăjitoare bătrâne!”

Capitolul doisprezece

Eddie conducea prin ținutul Norfolk. Cu detectorul în mână, Drake urmărea semnalul emis de antena radio, în același timp cercetând GPS-ul mașinii pentru a găsi cel mai scurt traseu.

— Fă stânga, îi spuse el lui Eddie, apoi, privind harta prin satelit, adăugă: Nu, sari peste asta, mai mergi și faci a doua la stânga. Privi drumul din fața sa și observă un indicator. *Walshingham*, citi el. Dacă ținem tot așa, o să ajungem pe coastă.

După zece minute, semnalul deveni atât de puternic, încât păcănitul detectorului era aproape continuu. Drake închise sonorul.

— E-n regulă, e îndeajuns de aproape. Hai să lăsăm mașina și să pornim în cercetare pe jos.

Eddie găsi un loc în care să parcheze mașina și coborâră. Luând ce aveau nevoie din portbagaj, Drake își fixă bine în minte direcția din care venea semnalul, apoi își puse dispozitivul optic și îl porni. Traversară câmpul spre un lan de rapiță, grăbind pasul pe poteca de la marginea acestuia.

Prin lentilă, lanul de rapiță îi apărea lui Drake ca o mare de aur alb, ondulată de valuri molcome atunci când era mângâiată de vânt. Eddie îl prinse din urmă, înaintând fără zgomot, cu pași ușori și mari. Îmbrăcat în salopeta lui de Limitator și cu pușca Styx în mână, silueta întunecată a soldatului profilată pe fundalul mării de aur avea în ea ceva nemuritor. Era aidoma unui erou războinic dintr-o poveste. „Întotdeauna să fie el cel mai bun, să fie deosebit de restul”, își spuse Drake, amintindu-și versul din Homer.

Drake își dădu seama cât de recunoscător îi era Styxului pentru că-l însoțea. Își petrecuse mare parte din viață izolat și singur în aparent imposibila luptă împotriva inamicului său, iar acum, în sfârșit, avea un aliat, ba chiar, îndrăzne să creadă, un *prieten*! Această înfrățire cu cineva care fusese în tabăra opusă îi părea ciudată, dar Drake trebuia să recunoască faptul că Eddie avusese dreptate

când îi spusese în mașină că ei doi semănau în multe privințe.

După încă un kilometru, apropiindu-se de un gard viu aflat la capătul pajiștii, în față le apăru un delușor. Eddie își ridică pumnul, indicându-i lui Drake să se oprească. Se lăsară amândoi pe vine.

Cercetând gardul prin lentila sa și încercând să înțeleagă motivul îngrijorării lui Eddie, Drake observă că Styxul se arăta mai interesat de terenul aflat chiar înaintea sa. Drake își scoase pistolul și văzu că Eddie culege niște rămurele și câteva smocuri de iarbă uscată. Drake nu înțelegea ce anume făcea. Apoi pricepu. Eddie înlăturase îndeajuns de multe rămurele și iarbă pentru a da la iveală un grătar făcut din bețe sub care se afla o groapă. Drake zări pe fundul gropii adânci un șir de pari înfiți în pământul proaspăt săpat. Pari bine ascuțiți.

Îi întâlni privirea lui Eddie. Era o *groapă-capcană* – nu te-ai fi așteptat să găsești așa ceva în zona rurală a Norfolk-ului. Nu scoaseră un cuvânt, dar întrebarea care le apăru amândurora în minte era dacă groapa fusese pregătită pentru un animal, unul destul de mare, sau pentru o ființă umană. Dimensiunile și locul ales înclinau către a doua variantă.

La un semn al lui Eddie, dădură ocol gropii, cercetând de două ori fiecare palmă de sol, până ajunseră la gardul viu. Găsind un loc în gard în care împletitura era mai puțin deasă, Drake începu să pipăie. Dădu peste o funie bine întinsă, aflată cam la înălțimea umărului și avu grijă să n-o atingă. Ar fi putut fi complet inofensivă, dar nu avea de gând să-și asume vreun risc.

Rămânând aproape de gard, înaintară spre stânga, observând acoperișul unui șopron aflat de partea cealaltă. Când ajunseră la un unghi drept făcut de gard, delușorul se profilă chiar în fața lor. Eddie arătă spre pușca sa și apoi spre vârful dealului – Drake înțelese că voia să ocupe un punct de observație la înălțime, de unde-și putea folosi luneta cu vedere în infraroșu.

În acest timp, Drake continuă să înainteze de-a lungul

gardului, dând peste un alt loc prin care ar fi putut trece. Se trezi într-un rond de flori și, pentru moment, rămase acolo, neieșind în evidență în vreme ce scruta grădina. Totul părea inofensiv – un copac, câteva scaune, o banchetă și o masă pentru păsărele –, nimic ieșit din comun, doar excesiv de dulceag. Ideea unui orașean despre cum trebuie să arate o grădină de țară.

Dar cine săpase groapa aceea intenționase să descurajeze vizitatorii, nefiind deranjat dacă i-ar fi și omorât. Nu părea a fi vorba de Styx – capcana era prea primitivă pentru ei. Minteia lui Drake trecea în revistă alternativele. Se gândi la renegați, dar era doar o presupunere forțată. Începuse să se întrebe dacă-l va găsi pe Chester la sfârșitul acestei expediții – din câte știa Drake, cineva ar fi putut să ia una dintre antenele radio și să o fi dus aici.

Înaintă, simțind un miros neplăcut. Acesta creștea în intensitate pe măsură ce se apropia de șopronul din grădină. Ajuns lângă el, așteptă un timp, ascultând și asigurându-se că nu era nicio mișcare în grădină, după care băgă un deget pe după ușă și o trase ușurel.

Un roi de muște își luă zborul, iar duhoarea deveni de nesuportat.

Drake icni îngrozit.

Numără patru corpuri întinse pe podeaua șopronului, pe jumătate dezbrăcate. O femeie și trei bărbați și, judecând după pantalonii albastru-închis și cămașa albastru-deschis, cadavrul de deasupra și cel mai recent aparținea probabil unui poștaş. Una era să vezi soldați uciși în luptă – cu asta învățase să se obișnuiască. Aceștia erau însă civili aflați într-o stare avansată de descompunere.

Apoi remarcă altceva.

— O, lisuse! gemu el.

Își duse mâna la gură și încercă să-și oprească pe tăcute reflexul de a vomă.

Nu era vorba doar de duhoarea caldă de putreziciune care stăruia în aerul din șopron și de spectacolul masacrului.

Lipseau părți din corpuri; carnea fusese desprinsă de pe oase.

Se retrase repede, trăgând ușa după el și se îndreptă spre aleea de pomi care se întindea dincolo de mobilierul de grădină. Se mișcase cam în pripă, dar nu mai putea suporta miasele.

Acum era limpede că avea de-a face cu cineva care întrecuse orice limită, cu un sălbatic. Măcar niciunul dintre cadavre nu era al lui Chester, dar cine știe în ce situație se afla! Dacă mai era încă în viață, Drake trebuia să-l găsească cât mai repede cu putință.

Drake își recăpătă controlul asupra respirației, ascuțindu-și simțurile. Prin lentilă putea vedea clar căsuța, dar nu-și continuă drumul pe aleea mărginită de pomi – atât aceasta, cât și mica porțiță de la capătul ei erau un loc potrivit pentru o ambuscadă sau pentru o capcană.

În loc de asta, traversă peluza din stânga sa, îndreptându-se spre căsuță din lateral. Ajuns acolo, nu o apucă pe potecă, pășind cu atenție pe pământul moale de pe margine și sări un gard scund de nuiete. Pe aleea din fața căsuței era parcată neglijent o mașină, de parcă ar fi fost părăsită în grabă. În spatele automobilului, pe pământ, se găseau două valize. Una dintre ele fusese deschisă și câteva articole de îmbrăcăminte fuseseră aruncate afară. Drake nu se aventură mai aproape – nu voia ca scrâșnetul făcut de bocancii săi pe pietriș să-l dea de gol.

Mergând aplecat, se strecură spre partea din față a căsuței și se ghemui sub o fereastră, ridicându-se încet pentru a privi peste pervaz. În încăpere se vedea strălucirea unui foc, dar nu reuși să zărească pe nimeni prin preajmă. Drake își dorea ca el și Eddie să fi avut stații de emisie-recepție. Ezită între a intra în casă chiar în acel moment și a se duce să-l ia pe Eddie, care probabil era încă pe vârful dealului, scrutând împrejurimile cu luneta. Deși Drake era profund îngrijorat din pricina lui Chester și primul său impuls fu să ia cu asalt căsuța, știa că cel mai bine era să-l implice și pe Eddie. Dacă voiau să atace clădirea, atunci era mai bine să intre amândoi în același timp prin

față și prin spate, ca să-l prindă nepregătit pe cel sau pe cei dinăuntru. Prin urmare, se întoarse pe același drum, îndreptându-se spre spărtura din gard.

Aproape că ajunsese în dreptul ei când surprinse ceva cu coada ochiului – o persoană, mai precis, o femeie. Avea părul ciuflit și ondulat, iar fața carnoasă îi era scăldată în sudoare. În mâini ținea o armă.

Auzi un fâșâit.

Nu mai avu timp să reacționeze: proiectilul lovi lentila care-i acoperea ochiul. Era de-ajuns pentru a-l arunca pe spate și nu opuse rezistență, rostogolindu-se pe pământ și ridicându-se câțiva metri mai încolo. Deja avea pistolul în mână, dar priveliștea din lentila dispozitivului său străluci într-un portocaliu intens, apoi dispăru. Pe față îi căzură cioburi de sticlă. De orice tip o fi fost proiectilul, îl lovisese cu suficientă putere pentru a sparge lentila.

Și fără vederea de noapte nu avea nicio șansă să o zărească pe femeia cufundată în umbre.

Auzi un clinchet venind din tufișurile aflate în stânga sa.

„O arbaletă?”

Fusese lovit de o săgeată? Își aminti ce-i spusese Will despre fosta renegată care-i luase sub aripa sa pe Elliott și pe băieți. Era sigur că Will menționase că folosea o arbaletă.

— Martha? strigă el.

Un pocnet puternic se auzi dinspre deal și Drake distinse vocea guturală a unei femei blestemând de zor. Urmă un alt pocnet când Eddie trase din nou, detunătura armei stârnind ecoul.

Drake se aruncă în spatele unui tufiș și rămase ascuns un timp care i se păru o veșnicie, trăgând cu urechea la orice mișcare. Apoi țâșni către căsuță. Alerga orbește prin întuneric, dorindu-și ca în spatele lui să se afle ceva care să-l apere de un atac. Ajungând la clădire, se lipi de ea, cu urechile ciulite. În acel moment auzi țipete de groază venind dinăuntru. Găsi intrarea din spate și apăsă pe clanță, dar ușa era încuiată.

Auzi alte țipete.

— Chester! spuse Drake, recunoscând vocea.

Spurse ușa lovind-o cu piciorul și dădu peste băiatul care zăcea în hol.

— STYX! AJUTOR! țipa Chester, încă legat, chircindu-se și zbătându-se pe covor ca un vierme pe o plită încinsă.

Îl văzuse pe Eddie strecurându-se prin ușa din față.

— Spune-i că sunt un prieten, zise Eddie.

— Chester, e-n regulă! E de partea noastră. Și slavă Domnului că ești bine! strigă Drake.

Ochii uimiți ai lui Chester îl zăriră pe Drake și se umplură de lacrimi de recunoștință.

— Ești în siguranță acum, adăugă Drake, tăind legăturile băiatului cu cuțitul său.

Chester nu-i mai dădea drumul lui Drake, agățându-se de brațul acestuia. Încă plângea, încercând să lege două cuvinte, dar vorbea în dodii.

— Femeia? îl întrebă Drake pe Eddie.

— Am lovit-o, dar n-am avut țintă suficient de bună ca s-o ucid. A dispărut pe după casă, spre drum. Nu mai era nici urmă de ea când am ajuns acolo, dar am găsit asta, răspunse Eddie.

Ridică arbaleta, iar Drake observă că era acoperită de sânge. Eddie se apropie de ușa din față pentru a arunca o privire pe alee.

— E o renegată, fără doar și poate. Am văzut cadavrele oamenilor din șopron, din care s-a înfruptat. Am mai întâlnit genul ăsta de canibalism atunci când...

— Nu... taci! strigă Drake, dar era prea târziu.

Înțelegând ce spusese Eddie, Chester înlemni. Își aduse aminte de nenumăratele farfurii și linguri pe care Martha le aruncase pe covorul din hol, pe unele dintre ele mai găsindu-se încă bucăți de carne uscată.

— Corpuri... oameni...? șopti el, începând să tremure. Nu păsări? Nu erau păsări?

Își dădu atunci seama cu ce-l hrănise Martha. Se simți cuprins brusc de un rău cumplit.

— Ah, Chester, îmi pare rău, încercă Drake să-l consoleze.

— Asta am vrut să-ți arăt, îi spuse doctorul Burrows lui Will, care se cățăraseră până la nivelul la care-l aștepta tatăl lui.

La înălțimea capului său, sub o ieșitură din zid, se găsea un șir de zece pietre, cam de cinci centimetri pătrați fiecare, cu simboluri încrustate pe suprafața lor. Erau puțin ieșite în afară, iar când doctorul Burrows o împinse pe cea mai apropiată, aceasta se mișcă.

— Uau! exclamă Will. Poate că e ceva ascuns în spatele lor, cum au fost craniile acelea pe care le-ai descoperit?

— Așa am crezut și eu la început, dar există ceva care le ține în loc. Doctorul Burrows îi arată lui Will că bucata de piatră ieșea doar puțin în afară, după care o împinse înapoi. Și toate fac la fel.

Procedă la fel și cu următoarea piatră din șir, apăsând-o și apoi scoțând-o iar afară.

— Ce scrie pe ele? Întrebă Will, privind cu atenție hieroglifa de pe cea mai apropiată piatră. Litere?

— Da, fiecare are o singură literă și dacă le citești de la dreapta la stânga, așa cum se procedează cu toate documentele Anticilor, n-are nicio noimă. Am încercat și să amestec literele, ca să-mi dau seama dacă e vorba de o anagramă¹, dar tot degeaba, răspunse doctorul Burrows. Nu înseamnă nimic.

Aplecându-se pentru a-și recupera jurnalul, începu să fluiera printre dinți, deschizându-l la pagina pe care desenase literele.

— O să trebuiască să-ți iei unul nou, aprecie Will, observând cât de puține pagini mai rămăseseră goale.

— O să mă ocup de asta la timpul potrivit, murmură nerăbdător doctorul Burrows, parcurgând secvența de zece litere. Nu, nu pricep o iotă. Tot ce am văzut pe această piramidă îmi spune că Anticii aveau o inteligență superioară și, mai presus de orice, erau o rasă *logică*. Ceea ce au lăsat în urma lor este un sumar al cunoștințelor lor în domeniul filosofiei, medicinei și matematicii și pot să-ți spun că erau

---

¹ Cuvânt obținut prin schimbarea ordinii literelor unui alt cuvânt.

mult mai avansați chiar și decât grecii, care i-au urmat la distanță de secole.

— Dar cunoștințele astronomice? interveni Will.

— Da, sunt cât se poate de importante, întrucât demonstrează că au călătorit în lumea exterioară și încă un timp suficient de îndelungat pentru a face o documentare minuțioasă a cerului nopții. Și dacă ei *au putut* să iasă la suprafață și să se întoarcă, atunci înseamnă că posedau mijloace mai bune de a călători decât trecerea noastră la întâmplare prin centura de cristale.

Covârșit de vinovăție, Will își coborî privirea. Încă nu-i spusese tatălui său despre intrarea în tunel pe care-o descoperise Elliott și se simțea groaznic că ascundea o informație care-ar fi putut fi vitală pentru cercetările tatălui său. Respirând adânc, era pe punctul să o dezvăluie când doctorul Burrows își ridică pe neașteptate capul spre cerul alb, cu o expresie pierdută pe chip.

— Will, dacă ai vrea să lași ceva posterității, ceva care să le vorbească generațiilor viitoare despre tine, cum ai face asta?

— Ce vrei să spui? întrebă Will, ușurat că tatăl lui abordase alt subiect și că nevoia de a divulga taina tunelului nu mai era așa presantă.

Dacă ar fi dat cărțile pe față, ar fi simțit că o trădează pe Elliott.

— Priviți lucrarea mea, voi, cei puternici și speranța v-o pierdeți! declamă doctorul Burrows cu o voce dramatică, întinzând mâna în față cu un gest teatral.

— Poftim? făcu Will, întrebându-se dacă tatăl său nu stătuse prea mult în soare.

— E dintr-un poem intitulat *Ozymandias*¹, explică doctorul Burrows. Mă refer la vanitatea neamurilor puternice, adăugă el, uitându-se la fiul său, fără însă să-l vadă cu adevărat. Cum poți lăsa un testament, un înscris care să reziste probei timpului? Hârtia nu e bună de nimic -

---

¹ Sonet de Percy Bysshe Shelley al cărui subiect este declinul tuturor conducătorilor, oricât ar fi de puternici, ca și al imperiilor pe care aceștia le ridică.

cu excepția cazurilor precum manuscrisele de la Marea Moartă, nu rezistă. Bibliotecile iau foc. De fapt, nici clădirile nu rezistă, nu-i așa? Sunt distruse de dezastrele naturale sau prădate de hoți. De timp.

Will ridică din umeri.

— Nu știu. Cum faci?

— Stăm pe așa ceva, Will, zise doctorul Burrows. Construiești un edificiu atât de mare, atât de voluminos, încât nimic să nu-l poată șterge de pe fața Pământului. Clătină din cap, corectându-se: Sau din intestinele Pământului Interior, în cazul nostru. Lăsând la o parte vitregiile vremii, această piramidă va rezista ere, la fel ca și cele din Egipt, care, cronologic vorbind, sunt mici copii prin comparație.

Dintr-odată, expresia de pe fața doctorului se schimbă, arătând frustrarea.

— Și abia dacă am înțeles o treime din întreg. Încă nu am văzut celelalte două piramide, nu-i așa? Cine știe ce pot descoperi acolo și dacă voi găsi soluția ăstora, adăugă, arătând cu capul spre șirul de pietre. Poate e un soi de cod, iar cheia e pe celelalte...

Will îi tăie vorba.

— Dar nu putem merge la celelalte piramide, nu acum, când Limitatorii pot fi în zonă. Elliott a spus că ar fi...

Doctorul Burrows se înfurie pe fiul său.

— Nu asculta ce spune fata aia. Nu cred că a dat din întâmplare peste semnul ăla lăsat de Limitatori în mijlocul junglei. Nu, asta e mult mai important. Și e de-a dreptul o nebunie că n-am făcut încă efortul de a cerceta și celelalte piramide. Închise jurnalul cu un pocnet. De fapt, nici că ar fi un moment mai potrivit. Fugi în tabără și împachetează ce avem nevoie! Vom pleca la drum – chiar acum!

Will șovăi. Doctorul Burrows nu se aștepta la acest fel de răspuns.

— Grăbește-te, cea mai apropiată dintre ele nu e prea departe. Călătoria va fi o nimica toată, adăugă el.

— Bine, acceptă Will.

Deși nu-i ardea de o expediție lungă prin junglă, știa că

era inutil să se opună. Tocmai cobora pe o latură a piramidei când doctorul Burrows strigă după el:

— Și nu uita busola mea!

— Da, da, își șopti Will, târându-și picioarele prin lumină către adăpostul lor din copac.

* * *

— Hai să plecăm de aici, zise Drake, ducându-l pe Chester afară, de-a lungul aleii, către drum.

Era îngrozit de înfățișarea băiatului. Ștergându-i de pe față murdăria strânsă săptămâni de-a rândul, rămăsese uluit atât de pierderea în greutate pe care-o suferise, cât și de eczema care nu fusese niciodată atât de roșie și de inflamată.

— Ușurel, îl îndemnă blând Drake, ajutându-l să pășească.

Luase o pătură dintr-unul dintre dormitoare și îl înfășurase în ea pe băiat, care își sprijinea întreaga greutate pe el.

— E frig, spuse Chester printre dinții care-i clănțăneau.

Era în stare de șoc și tremura din toate încheieturile, în vreme ce Drake îi vorbea cu blândețe, încurajându-l să meargă mai departe. Dar Chester nu părea să-i bage de seamă cuvintele.

— Știi, înainte de a veni aici, am fost bolnav săptămâni de-a rândul... grav bolnav, povesti el, opunându-se încercărilor lui Drake de a-l trage către drum și oprindu-se pentru a privi o clipă căsuța. M-am gândit foarte mult la asta cât timp am stat în debara... și mi-am dat seama că mă otrăvea... cu ciuperci din pădure. Ca să nu o pot părăsi.

— Încearcă să nu te mai gândești la toate astea acum, îl sfătui Drake, reușind să-l facă pe Chester să-și reia înaintarea.

După ce străbătură încă o bucată de drum, băiatul își lăsă capul pe spate și adormi.

— E cumva marea? Pot auzi valurile.

— Da, e ceva mai departe, răspunse Drake când începură să urce povârnișul aflat de cealaltă parte a drumului.

— Așadar, acum lucrezi cu un Styx? Întrebă Chester, încercând să înțeleagă ce se întâmplase.

— E un fost Limitator, răspunse Drake. Și tatăl lui Elliott.

— Chiar așa? murmură Chester în timp ce coborau malul cu pietriș.

Deși Marea Nordului era acoperită de ceață, soarele se ridicase deasupra liniei orizontului.

— Ne-am îndepărtat destul, zise Drake, așezându-se alături de Chester pe plajă.

Băiatul privea valurile, iar fața îi era inexpressivă.

— Uneori văd lucruri care-mi amintesc de cum era... de vechea mea viață și încerc să mă conving că nu s-a schimbat nimic, spuse el. Dar nu e așa și m-am schimbat și eu, nu? Toate întâmplările astea prin care am trecut m-au transformat în altcineva. Sunt... Își duse mâna la gură și Drake abia auzi ce șoptea printre degete... un soi de monstru care a mâncat...

Chester nu mai sfârși, sprijinindu-și capul pe genunchi.

— Am găsit-o, anunță Eddie, făcându-l pe Chester să tresară.

Nu-l auzise pe Styx apropiindu-se și acum vedea că bărbatul zvelt urmărea ceva prin lunetă puștii.

— E tocmai în josul plajei, lângă promontoriu, adăugă Eddie.

— Să văd și eu, ceru Chester, aruncând deoparte pătura și ridicându-se în picioare.

Eddie îi întinse pușca și băiatul privi prin lunetă pentru a localiza siluetă micuță din depărtare.

— Da, ea este... și se mișcă de parcă ar fi rănită, întări Chester, observând silueta care se bălăbănea în mers. Strânse din dinți și vocea îi deveni aspră și intransigentă: Merită să moară. Crezi că aș putea-o nimeri de aici? Întrebă el, armând pușca.

— Nu, distanța e prea mare, răspunse Eddie. Vântul va abate glonțul.

— Nu-mi pasă! Tot o să încerc, hârâi Chester.

După un moment de tăcere, începu să scoată niște chicote stranii.

— Ce e, Chester? întrebă Drake, temându-se ca băiatul să nu-și fi ieșit din minți după toate prin care trecuse de curând.

— Nu-mi vine să cred! răspunse Chester, continuând să chicotească. Văzuse ceva deasupra Marthei, care fugea acum în zigzag, ca un iepure îngrozit. Nu era chiar nebună. O strălucire *a urmărit-o într-adevăr* până aici.

Putea distinge creatură uriașă asemănătoare unei molii trecând pe deasupra capului femeii, deși se mișca mult mai încet decât dacă s-ar fi găsit în mediul ei obișnuit. Chester știa că asta era din cauza forței gravitaționale ridicate de aici, de la suprafață.

În timp ce o urmărea, strălucirea își desfăcu larg aripile, iar solzii îi sclipiră în soarele dimineții. Fluturară într-un alb orbitor, făcând creatura să semene cu o lebădă enormă, în plin zbor. Apoi strălucirea și le strânse din nou pe lângă corp și se lansă într-un picaj direct, îndreptându-se spre Martha. Femeia se aruncă pe plajă, reușind să o evite în ultima clipă. Apoi, ridicându-se, începu iar să fugă.

— Nu are nimic cu care să se apere. N-are nicio șansă, zise Chester, delectându-se cu spectacolul, în vreme ce strălucirea se angaja într-un nou picaj. Și-a fixat-o drept țintă pentru că sângerează. Îi cunoaște mirosul sângelui. O să-i vină de hac.

— Dacă vrei, pot să mă duc acolo și să mă asigur că treaba e dusă la bun sfârșit, propuse Eddie cu atâta naturalețe, de parcă i-ar fi oferit lui Chester o ceașcă de ceai.

Chester lăasă pușca în jos și se întoarse spre Styx.

— Mulțumesc, refuză politicoș băiatul. Privirea îi era neîndurătoare când adăugă: Dar se teme de străluciri mai mult decât orice pe lume... și nu vreau să moară repede. Vreau să se chinuiască.

— E-n regulă, Chester... ce-ar fi să-i înapoiezi pușca lui Eddie și să te așezi la loc, îl îndemnă Drake cu blândețe.

Chester își mută privirea de la Drake la Eddie și înapoi la Drake.

— Nu știu ce e mai supărător: încercările la care m-a

supus babornița aia... sau faptul că cel mai bun prieten al tău e un Styx... pe care-l cheamă *Eddie*.

Capitolul treisprezece

Will luă cu el ceva apă și alimente și era pe punctul de a se întoarce la tatăl lui când apărură Elliott. Căra în brațe niște lemne de foc, în vreme ce Bartleby țopăia în spatele ei.

— Pleci undeva? întrebă ea, văzându-l pe Will cu rucsacul în spinare și cu pușca Sten în mână.

Will o privi, iar resemnarea din ochii lui spunea totul.

— Ți-am lăsat un bilețel. Tata crede că a cercetat tot ce se putea la piramida asta și este chitit să vadă și una dintre celelalte. Știi cum e el – s-a hotărât că trebuie să facem asta numaidecât.

Elliott țâțâi dezaprobat.

— Asta după ce am tot încercat să-l avertizez.

— Da, știi, oftă Will.

Fata dădu drumul surcelelor.

— Bine, vin și eu în expediția asta.

Will era încântat.

— Serios?

* * *

Dar doctorul Burrows nu era nici pe departe la fel de încântat când o văzu pe Elliott alături de Will. Nu scoase însă o vorbă, căci știa că nu ținuse cont de sfatul ei cum că nu ar trebui să se depărteze de tabără.

Pentru toți trei această expediție împreună era un eveniment neobișnuit. De fapt, în afara câte unei incursiuni la ruinele orașului din junglă, doctorul Burrows nu mai fusese nicăieri de ceva vreme, preferând să-și concentreze întreaga energie asupra piramidei de lângă tabără.

Urmau un traseu stabilit de el spre cea mai apropiată dintre cele două piramide, străbătând junglă în șir indian. Cum era de așteptat, doctorul alesese să meargă în frunte, urmat de Will. Elliott și Bartleby asigurau ariergardă. Îi

reamintea lui Will de momentul în care pătrunseseră pentru prima oară în lumea secretă, fără să știe ce vor găsi sau încotro se îndreptau. I se părea că trecuse un secol de atunci.

Cu excepția unor ciripeli sau croncănituri de păsări și a trosnetelor produse de vreascurile călcate în picioare, era o tăcere deplină. Străbăteau pătura de frunze moarte așternute pe solul junglei. Curând, din cauza umidității aerului, transpirau cu toții, uriașa greutate a frunzișului menținând o atmosferă de seră, în care abia dacă se simțea o briză ușoară.

Observară apoi că solul devenea tot mai umed și că arborii enormi nu le mai țineau atâta umbră. Pătrunseseră într-o rariște de chiparoși nu prea înalți, cu trunchiurile disproporționat de groase, de parcă ar fi fost umflați cu pompa. Și totul, până la o înălțime de aproximativ patru metri, era acoperit de mâl și înțesat de buruieni uscate.

— Lac de acumulare, sugeră doctorul Burrows când se opriă toți trei pentru a privi în jur.

— Ce-i aia de acolo? întrebă Elliott, arătând în fața sa, spre o zonă cu apă agitată, la suprafața căreia se zăreau alge de un verde-aprins.

— O mlaștină? își dădu cu părerea Will:

— Hai să vedem, zise doctorul Burrows, îndreptându-se direct într-acolo.

— Știam că asta o să spună, gemu Will.

Înaintară prin apa care le venea până la coapse, cu ochii după vreun șarpe sau crocodil. Locul părea să fie însă populat numai de șopârle, de la mici gecko la iguane lungi de un metru. Pielea cu reflexe irizate a șopârlelor care se încălzeau la soare strălucea în albastru, roșu și verde. Aproape fără să se miște, deschideau gurile pentru a șuiera atunci când Will sau ceilalți doi se apropiau prea mult sau pentru a prinde cu limba lor lungă libelulele din jur. Bartleby părea tulburat de prezența lor, stând aproape de Elliott.

Înaintând cu plescăituri, doctorul Burrows avea o expresie visătoare.

— Îți poți imagina cu ușurință începutul întregii vieți într-o mlaștină ca asta, spuse, fluturând din mână. Soarele oferă mereu raze ultraviolete, iar apa are temperatură potrivită. Ia gândeți-vă... poate chiar mlaștina asta a fost supa originară – locul unde a apărut și a evoluat primul organism unicelular.

— Și eu aș fi evoluat al naibii de repede ca să scap de-aici, comentă Will, plesnind un țânțar de pe ceafă.

Părăsind smârcul și ieșind pe uscat, pătrunseră într-o pădurice de acacia plini de spini. Printre ei se formase un tufăriș care le îngreuna mersul. Când trecură în sfârșit de acesta, ajunseră la ceea ce părea să fie un șleau.

Îndeajuns de lat pentru a putea merge pe el un automobil, drumul era nefiresc de drept. Privind iarba scurtă care-l acoperea, Will se încruntă.

— Nu e făcut de mâna omului, așa-i? Să fie albia unui râu secăt? întrebă el, scrutând precaut împrejurimile, în vreme ce Elliott îl ajunse din urmă.

— Aș spune că... nici una, nici alta, răspunse doctorul Burrows.

Lui Will tot nu-i plăcea situația. O privi pe Elliott, care părea complet liniștită.

— Ah! exclamă doctorul Burrows, observând ceva în josul șleaului și pornind într-acolo.

Când Will și Elliott i se alăturară, putură să vadă că era vorba de o grămadă de baligă care, judecând după aburii care se ridicau din ea, părea să fie de dată recentă.

— E limpede că avem de-a face cu o potecă principală folosită de fauna locală, decise doctorul Burrows. Un drum intens folosit de animale.

— Așa e. Vedeți semnele acelea de pe trunchiul copacului, arătă Elliott, unde scoarța a fost îndepărtată?

Will și doctorul Burrows își îndreptară atenția de la baligă la trunchi. O scrijelitură în diagonală lăsa să se vadă albul lemnului, iar seva se scursese pe scoarță, întărindu-se în picături chihlimbarii. Dar doctorul Burrows se arătă mai interesat de monstruoasa grămadă de băligar, la care se și întorsese.

— Cine ar fi putut-o lăsa? îl întrebă Will pe tatăl său, care se lăsase pe vine și scurma baliga cu un vreasc. O vită foarte mare? Un zimbru?

— Nu un carnivor, se pot vedea cojile unui fruct și celuloză... bucăți nedigerate de plante, răspuse doctorul Burrows. Trebuie să cercetăm mai îndeaproape.

— Ce? Adică să căutăm alte mormane de fecale? întrebă Will în glumă.

Elliott abia își înăbuși un chicot.

— Nu te prosti! Vreau să spun că trebuie să căutăm *însuși animalul*, răspuse tăios doctorul. Ridicându-se, deschise capacul busolei cu o putere mai mare decât era necesar și verifică direcția. Întâmplător, asta e aproximativ calea pe care trebuie s-o urmăim, anunță el.

Doctorul Burrows evită cu bună-știință să-i privească, după care o porni pe potecă, iar Will și Elliott își zâmbiră.

Bartleby fu primul care zări animalul ce se mișca încet, la oarecare distanță în fața lor. Cu un mieunat de teamă, se opri și se tupilă la pământ. Will, doctorul Burrows și Elliott ieșiră de pe potecă, ascunzându-se în tufișuri.

Se auzi un trâmbițat și un animal mare, cu pielea cenușie apăru pe potecă, îndreptându-se spre ei. Văzându-i membrele masive și mersul greoi, Will se gândi numaidecât că era vorba de un soi de elefant. În urma acestuia veneau mai multe exemplare de același fel, într-o adevărată procesiune.

Will și doctorul Burrows schimbă priviri uluite.

— Probabil e o familie, șopti doctorul. Cei din spate sunt mai tineri.

— Dar urechile lor arată ciudat și e ceva în neregulă cu trompele lor, zise Will. Au jumătate din lungimea celei a unui elefant.

— Nu e nimic în neregulă, așa trebuie să arate. Nu vezi cele două perechi de colți? spuse doctorul Burrows, cu respirația tăiată de emoție. Will, chiar nu ai habar ce sunt aceste creaturi și cât e de important? Sunt mamuți fie din specia *Gomphoterium*, fie din *Palaeomastodon*. Mda, cred că din cea din urmă - strămoșii elefanților din Oligocenul

timpuriu. Alte fosile vii!

— Oare sunt prietenoși? Întrebă Will când cel mai apropiat palaeomastodon, care era și cel mai masiv, continuă să se apropie de ei, ridicându-și trompa scurtă ca și cum ar fi testat aerul.

— Ne poate simți mirosul, șopti Elliott, ridicându-și pușca.

Animalul uriaș se tot îndrepta spre ei și, dintr-odată, oprindu-se la vreo douăzeci de metri distanță, alege un buștean pentru a face o demonstrație a forței sale. Cu un muget, își înclină iute capul într-o parte, lovind bușteanul putrezit cu perechea mai mare de colți din partea de sus și răsturnându-l cu un bufnet.

Trăgând cu ochiul din spatele lui Elliott, Bartleby scoase un mârâit prelung din fundul gâtului.

— Ssst! făcu fata.

Poate pentru că era înfricoșat de vederea bestiei, pe neașteptate, Vânătorul făcu ultimul lucru la care s-ar fi așteptat cineva. Tâșni din tufișuri și ateriză drept în mijlocul potecii. Spatele îi era arcuit, iar mușchii umerilor, încordați. Șuieră cu putere la palaeomastodon.

— Bartleby! strigă Will.

Deși părea foarte mic pe lângă uriașul patrupe, Bartleby îl privi preț de o clipă fix în ochi. Palaeomastodonul scoase un muget și, mișcându-se mai repede decât îl văzuse Will înainte, își lăasă capul pe spate și începu să dea înapoi.

— Instinctul de apărare, râse doctorul Burrows. Presupun că cel mai apropiat animal cu care ai putea să-l compari pe Bartleby este un jaguar sau un smilodon, iar animalul nu vrea să aibă de-a face cu el! Crede că e o amenințare prea mare.

Will nu era la fel de amuzat.

— Vino aici imediat, pisică tâmpită! îl afurisi el pe Vânător.

* * *

Restul călătoriei s-a desfășurat fără alte pățanii. Răzbind dincolo de copaci, în fața lor apăru piramida. Erau

cu toții foarte înfierbântați și istoviți. Pentru un moment, se uitară pur și simplu la construcția gigantică ce arăta aidoma celei lângă care își stabiliseră tabăra.

Will își șterse transpirația de pe frunte.

— Așadar... piramida numărul doi. Parcă susțineai că drumul până aici va fi o joacă de copil, mormăi el spre tatăl său.

Dar doctorul Burrows nu avea de gând să se lase răpus de oboseală. În ochi avea privirea aceea scormonitoare care arăta că un singur lucru îi capta atenția. Se repezi spre piramidă și, odată ajuns la ea, își scoase jurnalul și începu să cerceteze primul nivel.

— Așa face când e fericit, spuse Elliott, lăsându-se la pământ odată cu Will și desfăcându-și rucsacul. Am adus niște mâncare, dacă ți-e foame.

— Mor de foame, întări Will.

Elliott scoase un pachetel bine învelit în cârpe, astfel încât să-i acopere mirosul și să nu fie detectat de un animal prea curios.

— E o rețetă a mea, explică ea, îndepărtând cârpa și dând la iveală câteva boțuri verzi. Am gătit carnea în frunze de palmier și cred că a ieșit destul de bine.

Will luă una dintre grămăjoare și, în vreme ce îndepărta nerăbdător frunzele, dinspre copaci răsună un strigăt.

— Will! Aici! Am nevoie de tine! îl chemă tatăl său. Acum!

Will pretinse că nu auzise nimic, mușcând din bucata de carne.

— Mmm! Delicios! făcu el.

— Will! Will! se auzi din nou strigătul.

— E carne de antilopă, nu-i așa? Te-ai întrecut pe tine însăși de astă dată, o complimentă Will pe Elliott, mestecând încet pentru a savura îmbucătura.

— Te strigă doctorul, îi atrase atenția fata, amuzată de modul în care Will ignora complet chemarea.

— Știi ceva?! murmură el, clătinând din cap cu o expresie de gravitate prefăcută.

— Ce? răspunse ea, fără să poată să-și păstreze o mină

serioasă, căci doctorul Burrows continua să ție din toți bojocii, de parcă s-ar fi sfârșit lumea.

— Pe vremuri, în Highfield, tot ce-mi doream era să merg cu el la săpături. Nu aveam nimic altceva în cap.

— Și? îl îmboldi ea, în vreme ce Will își îndesa în gură altă bucată de carne.

— Cred că pe atunci eram cam retras. Nu-i de mirare că nu aveam prieteni.

Gemu când se ridică în picioare și, mestecând în continuare, prinse să tropăie către piramidă. Îl văzu pe tatăl său pe unul dintre cele mai înalte nivele, țopăind de entuziasm.

— Ce este? întrebă Will fără interes, odată ajuns lângă tatăl său.

— Uită-te singur! izbucni doctorul, dând din mână spre peretele din fața lor.

Pe pietrele expuse se găseau obișnuitele frize și inscripții, numai că era ceva diferit în legătură cu ele. Will nu-și putea însă da seama ce anume.

Doctorul Burrows își îndreptă degetul spre un șir de litere cioplite la baza zidului.

— *Spre grădina celui de-al doilea soare veni un popor de războinici, cu...* Ajuns aici, șovăi. Nu înțeleg cuvântul ăsta, dar în continuare se spune că... *aidoma păsărilor care zboară și...* Ezită din nou, apoi urmă: ... *căruțe sau cărucioare care merg singure. Poporul acesta a luat viața de pe tărâmul nostru și a adus în loc foc și fum.* Doctorul întoarse capul și se uită fix la Will. Privește! Privește inscripția!

Scobindu-și o bucățică de carne dintre dinți, Will ridică din umeri.

— Anticii tăi erau înfricoșați pentru că alții, vreun alt trib, încercau să se mute pe răzorul lor?

— Nu, cap pătrat! lătră doctorul. Am spus să te uiți la *inscripție*! Nu vezi că piatra abia dacă a fost atinsă de intemperii?

Will tot nu pricepea ce înseamnă asta.

— Nu e veche? Nu a fost sculptată cu mii de ani în

urmă?

— Nu, pare că are doar câteva zeci de ani, spuse doctorul Burrows. Am putea afla despre momentul în care au ajuns aici primele avioane și alte vehicule. Începu să fluiera aiurea, după care se opri, ca și cum și-ar fi amintit ceva. Ba mai mult! Ia spune-mi cum interpretezi asta!

Doctorul se grăbi de-a lungul nivelului și, găsind locul, arătă spre zid.

Will contemplă imaginile, concentrându-se asupra uneia dintre ele.

— Fără îndoială că e vorba de un avion, zise el.

— Da și seamănă al naibii de mult cu un Stuka, anunță doctorul Burrows pe un ton de genul „ți-am spus eu”.

Will cercetă și celelalte inscripții – redări schematice ale unor aeronave cu aspect ciudat, cu două elice.

— Și elicoptere? adăugă el.

— Exact asta ziceam și eu! Și acum uită-te la nivelul de deasupra noastră, îi ceru doctorul Burrows.

— Uau! exclamă Will. Este neatins!

Unele dintre pietre crăpaseră, roase de soarele și ploile ce se abătuseră secole de-a rândul asupra lor, dar pe ele nu era inscripționat nimic.

— Prin urmare, putem presupune că la această piramidă se lucrează încă, așa cum jurnalul meu are pagini albe pe care urmează să le umplu, presupuse doctorul. Ceea ce înseamnă că, dacă acești oameni au fost martorii apariției tehnologiei suprasolilor în lumea lor... și au redat-o pe piramida asta... poate că ei mai trăiesc chiar și în ziua de astăzi.

— Ce nebunie! făcu Will. Dar dacă ăsta e adevărul, unde se află ei acum? Și mai ales unde sunt ceilalți, cei cu avioanele Stuka și... *elicopterele?*

* * *

Deși nu putea citi firmă pe care scria „Buttock & File” și nici nu-și dădea seama ce arăta indicatorul de deasupra inscripției – o caricatură ciudată a unui diavol cu pielea roșie, rânjind în cabina unei locomotive cu aburi –, doamna Burrows nu avea nicio îndoială asupra destinației locului.

Taverna goală duhnea îngrozitor a bere clocită și a urină stătută, iar caldarâmul din fața ferestrelor vopsite în negru pe care înainta grăbită femeia era lipicios.

— Stai pe-aproape, Colly, îndemnă ea pisică ce se oprise să adulmece ușile localului. Nu mai e mult.

Încă de prima oară când doamna Burrows ieșise din casa locotenentului și-și activase super-simțul ei olfactiv, nu îndrăznise să se aventureze pe străzile Coloniei decât arareori. Dar la limita la care putea ajunge noua ei însușire simțise un loc care-o buimăcise. Imaginea pe care și-o formase despre acest loc după ce-l sondase o îngrozise. Deși se afla la o distanță bună de casă, iar ea își calculase precis timpul pentru a ajunge acolo și a se înapoia înainte de terminarea vecerniei, se simțea impulsionată să-l cerceteze.

Era uriaș, știa asta.

Și mirosea ca puțul iadului.

Acum, trecând în goană pe lângă mai multe străzi late, evitând cu ușurință băltoacele și ferindu-se când mici șuvoaie de apă cădeau din tavanul peșterii, se apropia de destinație.

Traversă, oprindu-se în fața unui zid înalt – judecând după mirosul tencuielii, își dădea seama că fusese ridicat de curând. Începu să cerceteze suprafața zidului, folosindu-și simțul pipăitului.

— Prea înalt ca să-l sar, spuse ea, mergând de-a lungul lui.

Ajungând la o porțiune neterminată încă, trecu pe sub o barieră de lemn și păși peste un șanț săpat pentru fundația zidului. Nu se opri acolo, parcurgând o zonă plină de moloz, până când simți sub tălpi pietrele din caldarâm.

Rămase complet nemișcată, activându-și însușirea ei extrasenzorială. Mirosul predominant era cel al cenușii – o cantitate mare – provenite de la grinzi și dușumele arse, dar simțea și cărbune. Pe lângă toate astea, stăruia mirosul morții și al unei cruzimi nemăsurate. Concentrându-se, era de parcă auzea voci slabe ce o chemau de la mare distanță, cerșindu-i atenția. Își întoarse capul într-o parte și-n altă

până când găsi locul unde pieriseră, oase de tineri și de bătrâni lăsate acolo, în moloz, unde căzuseră corpurile. Și unde fuseseră incinerați oameni.

— O, Dumnezeu! gemu ea, covârșită de numărul lor.

Era ca și cum locul acela era un mormânt uriaș pentru cei care muriseră acolo arși de vii. Imaginația ei își depășise limitele: aproape că putea distinge țițetele de groază ale victimelor, care nu aveau unde să fugă sau cum să scape.

Dintr-odată, știu exact unde se afla.

Drake îi menționase în treacăt un fapt. Nu se arătase prea bucuros s-o facă, de parcă amintirea a ceea ce văzuse era încă dureroasă. Oricum, zilele ei alături de Drake se redusese la cele care pregăteau operațiunea de la Highfield Common, când plănuiseră să-i atace pe Styx.

Dar doamna Burrows știa că acum era în districtul la care el se referise ca fiind Cartierul: locuințe supraaglomerate care găzduiau cele mai decăzute elemente din Colonie, cei aflați chiar la marginea micii societății. Aici asistase Drake la masacrarea lor sistematică.

— Cartierul, murmură ea, de parcă morții ar fi putut-o auzi, apoi făcu un pas în față.

Pantoful lovi ceva acoperit de cenușă. Se aplecă să ridice obiectul, pe care-l cercetă cu degetele. Era capul de porțelan al unei păpuși mici. Restul păpușii – corpul de cârpă și hăinuțele – nu rezistase flăcărilor. Îndepărtând praful de pe obiect și ducându-l la nas, doamna Burrows simți ceva care stăruia în el – un vag indiciu al generațiilor de copii care se jucaseră cu el. Erau oameni săraci, iar jucăria fusese probabil transmisă de la părinți la copii secole de-a rândul, până când ultimul proprietar își pierduse viața în groaznicul carnagiu.

Și, în slujbele religioase de pe tot cuprinsul Coloniei, cei responsabili de aceste crime tocmai le țineau coloniștilor predici despre cum să-și ducă viața. Styx!

Doamna Burrows lăsă cu blândețe capul păpușii pe o grămadă de dărâmături și se întoarse spre deschizătura din zid.

* * *

După ce își încheiară temporar cercetările la noua piramidă, se întoarseră la tabără. Ajungând din nou pe drumul pe care crescuse iarbă, doctorul Burrows rămânea întruna în urma lui Will și a lui Elliott. Fluierând printre dinți, încerca să citească din jurnalul lui în timp ce mergea. Will și Elliott văzură cum piciorul îi intră într-o groapă și doctorul se împletici câțiva pași. Dar după ce-și recăpătă echilibrul, se întoarse la jurnalul său ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— la privește la taică-tău, ar putea să dea drept peste un smilodon și nu și-ar da seama că era acolo, remarcă Elliott cu un aer dezaprobator. Trăiește doar în lumea lui.

— Așa e, răspunse Will, întorcându-se spre fată. Dar asta face cel mai bine... e cel mai fericit când dă peste o problemă și încearcă s-o rezolve.

Un stol de păsări trecu într-un zbor leneș pe deasupra lor și se opri în copacii de la marginea drumului.

— Bleah! făcu Elliott.

Corpurile păsărilor erau grase și flasce – asemenea unor oameni foarte bătrâni, cu burți umflate de bere. Capetele și gâturile lor golașe nu făceau decât să accentueze și mai mult această impresie, căci nu aveau pene, pielea lor zbârcită fiind acoperită în schimb cu un puf pestriț. Fixându-și ochii ca niște mărgele asupra lui Will și a lui Elliott, păsările nu scoteau niciun sunet cu excepția câte unui cârâit, de parcă nu ar fi știut ce să creadă despre acești intruși umani în jungla lor și se sfătuiau.

— Urâte mai sunt! Ce-or fi? întrebă Elliott.

— Poate un fel de vulturi, presupuse Will.

Când Bartleby ieși în câmp deschis, păsările începură să-și fâlfâie aripile uscățive, iar cârâitul deveni și mai sonor, dar nu-și luară totuși zborul. Era limpede că aveau un comportament prudent față de Vânător, a cărui falcă începuse să tremure în vreme ce patrula încolo și-ncoace, sorbindu-le din ochii lui mari, chihlimbarii. Scoase un mieunat de nemulțumire, întrucât păsările erau prea sus ca să le poată ajunge.

— Mda, arată de-a dreptul înfiorător, întări Will,

alungându-și păsările din minte.

Băiatul și Elliott își continuară sporovăind drumul. Will își dădu seama că nu numai doctorul Burrows era fericit – săptămânile petrecute în această lume interioară fuseseră printre cele mai bune din viața lui. Se uită la Elliott. Și ea părea să se simtă foarte bine în junglă, mulțumită de soarta ei.

În Adâncuri, expresia ei fusese tot timpul cea a unui animal vânat, iar pielea ei palidă – care purta cicatricile căpătate de-a lungul timpului în acel mediu extrem de sălbatic – o făcuse să arate ca o fantomă răătăcită. Dar acum, cu excepția celei de pe braț, cicatricile abia dacă se mai vedeau, iar fața ei bronzată și păru-i negru și lucios o făceau să arate strălucitoare și transformată. Deodată, Will își dădu seama cât de frumoasă era și cât de norocos era să-i fie prietenă.

Fata îi spusese ceva, dar el n-o auzise.

— A fost o zi pur și simplu minunată, zise el dintr-odată.

— Hm? făcu ea, surprinsă de ieșirea lui.

— Vreau să spun că ne-am distrat pe cinste... dacă mergem amândoi în expedițiile astea ale tatei, petrecem nisaiva timp împreună, nu-i așa? Încercând să explice, Will se îmbujoră. Adică, fără să ne întrerupă la fiecare zece minute, adăugă, dându-și seama că se înroșise.

Băiatul întoarse capul și se strâmbă, profund nemulțumit de sine. Își dădea seama că nu era în stare să exprime ce voia cu adevărat să-i spună – ce simțea pentru ea. În vocabularul lui de băiat de cincisprezece ani nu se găseau cuvintele potrivite. Strânse din dinți, lipsindu-i încrederea de a mai spune ceva, în caz că sentimentele nu erau reciproce. În caz că se făcea pe de-a-ntregul de râs.

Dar, drept răspuns, Elliott dădu din cap și apoi îi zâmbi larg. Cum fata părea să fi priceput ceea ce voia el să-i zică, Will se simți puternic ușurat. Se priveau, dar clipă trecu repede, căci doctorul Burrows rupse vraja.

— La naiba! strigă el. Mizerie împutită!

Will și Elliott se răsuciră. Doctorul Burrows sărea într-un picior. Era limpede că tocmai călcase într-o baligă. Will și

Elliott nu se putură stăpâni să izbucnească în râs, în vreme ce doctorul încerca să-și curețe bocancul ștergându-l de iarbă.

— Măcar a fost un exemplar ca lumea de rahat de palaeomastodon? chicoti Will, apropiindu-se de tatăl său, care redevenise tăcut, distras de un alt gând.

— Mă întreb..., începu el, scoțându-și jurnalul de sub braț și răsfoindu-l până la ultimele pagini. Pietrele acelea... pietrele acelea..., murmură el.

Will habar n-avea la ce se referea.

— Care pietre, tată? întrebă el.

— Am găsit alte pietre care se mișcă – știi, ca șirul acela de la piramida noastră.

— Nu mi-ai spus nimic de asta, se plânse Will.

— Am încercat, dar, ca întotdeauna, erai prea absorbit de prietena ta, continuă doctorul Burrows, scărpinându-și gânditor bărbia. Această a doua serie de pietre este evident de dată mai recentă și toate literele sunt diferite... mă străduiesc să aflu dacă pot fi combinate cu prima secvență și să aibă astfel un înțeles.

— Ar putea fi și altele pe cea de-a treia piramidă, sugeră Will. Când o vom vedea, s-ar putea să aflăm și răspunsul.

— S-ar putea, repetă doctorul de câteva ori.

Studia o pagină din jurnal și, făcând un pas în lături, își înfundă piciorul într-o baligă și mai mare, de astă dată până la jumătatea pulpei. În ciuda plescăitului și a mirosului înțepător, doctorul părea total absent.

— Tată, nici măcar să nu te apropii de tabără în noaptea asta, râse Will. Elliott o să te facă...

Se opri la mijlocul frazei, băgând de seamă că fata nu era lângă ei. O căută cu privirea și văzu că rămăsese exact în locul în care o lăsase, țintind copacii din josul drumului cu pușca.

— A văzut ceva, șopti el, grăbindu-se spre ea.

Când se apropie, fata îi făcu semn din priviri să păstreze tăcerea și continuă să scruteze copacii prin lunetă puștii.

Li se alătură și doctorul Burrows și începu să cerceteze

tufărișul care părea să fi stârnit interesul fetei.

— Iar se uită la noi copacii ăia băgăcioși? întrebă el, luând-o pe fată peste picior.

— Nu pricep... am impresia că... e ceva acolo, zise ea încet, încruntându-se. Dar nu *văd* nimic... absolut nimic.

— Singurele forme de viață din împrejurimi sunt animalele alea scârboase care se hrănesc cu hoituri, spuse doctorul Burrows, arătând spre vulturi. Și corectează-mă dacă greșesc, dar nu suntem încă stârvuri, așadar nu reprezintă o amenințare pentru noi.

Aplecă să ridice un băț și îl aruncă în direcția păsărilor. Le rată cu mult, aterizând în tufișurile de sub crengi. Bartleby fu singurul care băgă de seamă. Doi ochi străluciră speriați și ceea ce părea a fi un copac micuț se feri ușor într-o parte de bățul care cădea. Dar Bartleby nu reacționează, pentru că pentru el n-avea nicio logică. Deși surprinsese mișcarea, nu distingea niciun miros. Nimic care să miroasă măcar vag că un animal – sau ca un om.

PARTEA A DOUA

Contact

Capitolul paisprezece

Un cort scund fusese ridicat pe marginea drumului, acolo unde rafalele de vânt stârneau vârtejuri de praf. Un mic convoi de trăsurî colțuroase, cu ferestre negre se opri în fața lui, portierele se deschiseră și din vehicule coborî o brigadă de Limitatori. Lăsându-și rucsacurile și echipamentul la intrarea în cort, pătrunseră unul câte unul. Hăițașii cu dulăi își struniră patrupezele care mârâiau și care, în mod clar, preferau priveliștea unui spațiu deschis, după ce fuseseră ținute închise un timp atât de îndelungat.

Fără vreun ordin din partea superiorilor, Limitatorii se așezară pe locurile de pe o parte a cortului. Cele de pe cealaltă parte erau deja ocupate de soldații Noii Germanii. Sub pânza care flutura se lăsă o tăcere dușmănoasă, tinerii soldați blonzi cu tunsori scurte și uniforme nou-nouțe fixându-i cu privirile pe cei din fața lor. Limitatorii cu păr grizonat, mulți dintre ei veterani purtând cicatrice care le dovedeau experiența, nu manifestau un asemenea interes, uitându-se drept înainte și așteptând să înceapă instructajul.

În fața cortului opri cu un scârțâit de roți o limuzină neagră, cu escortă militară. Îmbrăcate în uniformă, din ea coborâră gemenele Rebecca. Erau urmate de generalul Limitator, care, pentru o clipă, rămase în urmă, spre a distinge clasa elicopterelor de pe drum.

— Fa 223¹! Cunoscute și sub numele de Drache

---

¹ Focke-Achgelis Fa 223 Drache, tip de elicopter creat de germani

Achgelis, spuse el, observându-l pe cel mai apropiat și cercetând poziționarea specifică a celor două rotoare montate de o parte și de alta a ceea ce părea să fie fuzelajul obișnuit al unui avion.

Apoi generalul Limitator scrută hangarele din spatele elicopterelor, în care se distingeau diferite aeronave. Pe multe dintre ele nu le recunoștea, dar privirea îi zăbovi pe o pereche de avioane vopsite într-un maro-gălbui.

— ME 263¹! exclamă el când își dădu seama ce erau avioanele butucănoase, cu aripile trase înapoi.

Ajungând tocmai atunci cu o altă limuzină, cancelarul auzi ultimele cuvinte ale generalului.

— Da, avioanele noastre de vânătoare. Sunt cu reacție, declară el cu mândrie. Am continuat să le dezvoltăm după ce am ajuns aici. Cele mai iuți și mai ușor de condus avioane care străbat cerurile, se laudă el.

— Poate aici. În lumea reală, lucrurile au progresat, răspunde generalul Limitator.

Apoi își continuă drumul către cort, lăsându-l în urmă pe cancelarul care arăta tare nefericit.

Generalul Limitator luă un loc alături de oamenii săi, în primul rând, iar gemenele Rebecca rămaseră la intrare, unde fuseseră instalate o masă de campanie și un șevalet.

Cancelarul intră nesigur pe el. Aruncând o privire fugară Limitatorilor adunați acolo, se opri în fața fetelor Styx. Nefiind în stare să-și dea seama pe care dintre gemene o întâlnise mai înainte, șovăi, înclinând din cap spre amândouă. Apoi, pentru a nu se face de râs de față cu toți, jucă totul pe o carte și se adresează uneia dintre ele, alegând-o în mod corect pe Rebecca Unu.

— Mă bucur să te cunosc, tânără domnișoară. Cum te simți astăzi? Întrebă el cu o voioșie forțată.

Fata clătină foarte ușor din cap, arătând astfel că formulă de adresare nu o mulțumise deloc.

— Trebuie să recunosc că i-ai uimit pe doctorii mei,

în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n. trad.).

¹ Messerschmitt Me 263, avion cu reacție creat de germani la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial (n. red.).

adăugă repede cancelarul, dându-și seama că o zbârcise. Te-ai însănătoșit mult mai repede decât se așteptaseră – mai repede decât cei mai mulți oameni.

Rebecca Unu zâmbi sec.

— Sunt Styx, spuse ea. Noi nu suntem *cei mai mulți oameni*.

— Nu, nu, desigur, bolborosi cancelarul.

Se vedea cu ochiul liber că nu se simțea deloc în largul său în prezența fetei și că urmărea să părăsească scena cu prima ocazie.

— Aș vrea să-ți prezint..., începu el.

Pe neașteptate, în spatele cortului se auzi zarva unei încăierări și apărură patru soldați ai Noii Germanii, ținând între ei o siluetă întunecată. O legaseră cu funii, ca pe un animal sălbatic.

— Ah, da, o patrulă de gardă a prins acest... acest... înainte de a continua, cancelarul șovăi. Acest *bărbat*. Vagabonda pe la periferiile orașului și fura mâncare.

Când soldații încercară s-o tragă înapoi, forma întunecată – înfăolită din cap până-n picioare – se aruncă înainte, încordându-se în funiile cu care era legată. Apoi întinse un braț fusiform și-și îndepărtă de pe cap un material soios, dând la iveală o față grav deformată, acoperită de niște excrescențe de mărimea unui grepfrut și cu ochii ca ouăle decojite.

— Pretinde că v-ar cunoaște, zise cancelarul.

— Coxy! exclamă Rebecca Unu. Ce naiba cauți aici?

Tom Cox pufni zgomotos și, înainte de a vorbi, strânse din buzele strâmbe.

— Ah, prietenii mei, știam eu că sunteți încă în viață. Am fost trimis să vă apăr.

— Să ne aperi? repetă neîncrezătoare Rebecca Doi.

Rebecca Unu se încruntă.

— Ai coborât pe Por și ai străbătut mii de kilometri din proprie voință?

— Firește. I-am urmat pe Limitatori, întări Cox.

Rebecca Doi clătină din cap, deloc convinsă.

— Și ai traversat tot ținutul până în orașul ăsta?

— Și nu te-ai topit la lumina soarelui? adăugă ironic sora ei.

— Mda... și nu-mi prea place. Nu-mi place soarele, murmură Cox. E ca și cel al suprasolilor.

— Așadar, chiar *cunoști* această persoană, interveni cancelarul, ștergându-și palmele de batistă ca și cum simplă vedere a lui Cox îl făcea să se simtă murdar.

— Da, într-un fel, confirmă Rebecca Doi. Și nu e nevoie să-l păziți. Lăsați-l liber.

Smulgând frânghiile din mâinile celor care-l țineau, Cox tâșni dintr-odată înainte, asemenea unui juncan năbădăios. Trăgând funiile după el, păși pe culoarul dintre soldații care stăteau jos.

— Noi camarazi? zise cu o voce aspră, umflându-și nările ulceroase spre soldații cu fețe proaspete.

Furișându-se spre gemene, își întoarse ochii lipsiți de vedere către cancelar, care continua să se uite la el cu un dezgust nedisimulat. Încercând să reia procedurile de unde fuseseră întrerupte, cancelarul era pe punctul să se adreseze gemenelor Rebecca, dar Cox croncăni:

— Bună, băiete!

Apoi îi trimise o bezea spumoasă printre buzele înnegrite.

— Acesta... acesta... acesta este colonelul Bismarck, se bâlbâi cancelarul.

Toate capetele se întoarseră spre bărbatul care se ridicase din primul rând de soldați ai Noii Germanii. Purta o mustață falnică, era înalt și în curs de a cheli și avea o ținută dreaptă. Se înclină în mod formal spre gemenele Rebecca, pocnind din călcâiele cizmelor sale de călărie lustruite.

— Vă las pe mâinile lui bune, adăugă cancelarul, tâșnind din cort cât de repede îl duceau picioarele.

— Sunt legătura voastră pe plan militar, anunță colonelul Bismarck, înaintând spre șevalet. Așteptă apoi ca unul dintre soldați să desfășoare o hartă și să o ținuiască. Înainte de a vorbi de reguli și de felul în care vor coopera oamenii noștri în operațiunea de căutare, aș dori să

revedem împreună terenul. Adresându-se gemenelor Rebecca, bătu ușor cu degetul un marcaj de pe hartă. Aceasta este fosta intrare de mină – ducea spre exploatările de uraniu scoase din uz unde ați fost atacate.

Mutându-și degetul de-a lungul hărții, era pe cale să continue când Rebecca Doi interveni.

— Acolo, în junglă... ce sunt alea? Întrebă ea, arătând spre cele trei triunghiuri aurite.

— Sunt monumente uriașe, vizibile de la mare distanță, răspunse el. Piramide antice... dar noi nu...

— Piramide! exclamă Rebecca Doi, schimbând o privire cu sora sa. Mai există ceva de mărimea asta în junglă?

— Nimic care să poată fi văzut pe deasupra copacilor, preciză colonelul Bismarck.

— Dacă le-am fi văzut, am fi mers direct într-acolo, căci îl vor atrage pe doctorul Burrows ca un șoarece momit cu o bucată de brânză, spuse Rebecca Unu.

— Acolo îi vom găsi pe cei pe care-i căutăm, îi dezvălui Rebecca Doi colonelului, foarte sigură pe ea. De acolo ar trebui să ne începem căutările.

Soldații Noii Germanii fură cuprinși de agitație.

Colonelul Bismarck privi harta.

— Așa cum eram pe cale să spun, nu ne aventurăm în acel sector. E o zonă cu radiații puternice și nu are nicio valoare strategică. Colonelul trase aer în piept și continuă: Și mai e ceva.

— Ce? Întrebară într-un glas gemenele Rebecca.

Colonelul își netezi mustața, răspunzând fără tragere de inimă.

— Am pierdut oameni acolo. Deși nu am văzut pe nimeni, se crede că populația indigenă încă dăinuie în acel ținut, ascunzându-se cumva.

— Ah, un mister! Îmi plac misterele, cârâi Cox, fluturându-și mâinile diforme pe sub șal.

Colonelul Bismarck se încruntă.

— Nu e de râs. Având în vedere numărul celor dispăruți de-a lungul anilor, ca și faptul că erau instruiți pentru luptă și bine echipați, băștinașii ăia trebuie considerați a fi

deosebit de primejdioși. Din când în când, trimitem câte un avion pentru a cerceta sectorul. Nu au surprins niciodată nimic. O fixă pe Rebecca Doi cu ochii săi cenușii. Așa că, după toate probabilitățile, prada voastră a pierit deja.

— Dar cine sunt mai exact băștinașii ăștia, cum îi numești tu? Întrebă Rebecca Unu. Luptători de gherilă?

— Nu, dimpotrivă, dacă au arme, atunci sunt unele foarte primitive. Arheologii noștri cred că sunt descendenții unei rase străvechi care, cu multe secole în urmă, locuia în orașe imense pe toate continentele din această lume. De altfel, arheologii cred că această societate a stat la obârșia mitului Atlantidei.

Rebecca Unu pufni.

— Dacă află de asta, bătrânul și plictisitorul doctor va fi în al nouălea cer.

— Al nouălea? făcu colonelul Bismarck, neînțelegând expresia.

— Las-o baltă.

Cu o înfățișare hotărâtă, Rebecca Doi se apropie de hartă pentru a cerceta unde erau marcate piramidele.

— Orice-ai spune despre riscuri, trebuie să ne începem căutările chiar de aici, insistă ea. Aici se vor găsi cei care ne-au furat virusul.

— Și dacă Will Burrows nu e deja mort, atunci nici mult nu mai are, adăugă Rebecca Unu, punându-și o mână pe burtă când își aminti de durerea provocată de împușcătură. Căci îi voi scoate mațele!

* * *

Eliza umplu o lingură cu terci și, cu cealaltă mână, îi desfăcu doamnei Burrows maxilarele, ca să-i caște gura. Privind conținutul lingurii, Eliza păru să ezite o clipă. Apoi, dând aprobator din cap ca pentru sine, puse terciul la rădăcina limbii femeii inconștiente.

— Poate că ești la fel de proastă ca un coprolit, dar asta nu te împiedică să ne înfuleci mâncarea, nu-i așa? spuse Eliza.

Dar ceva părea în neregulă cu reflexul de înghițire al doamnei Burrows, căci gâtlejul i se încordă, iar terciul îi

țâșni afară din gură.

— Pentru numele lui Dumnezeu, vacă împuțită! se oțări Eliza. M-ai împroșcat toată!

Sărind în picioare, își șterse repede picăturile care-i aterizaseră pe față și pe bluză.

— A doua oară o să fie cu noroc, adăugă ea, așezându-se iar și încercând să-i dea cu forța o altă lingură doamnei Burrows.

Dar și aceasta fu refuzată. Eliza încercă iar și iar, dar rezultatul se dovedi neschimbat – doamna Burrows scuipa terciul cu un spasm care părea să vină din adâncul pieptului, învinsă, Eliza aruncă lingura în castron și-l puse pe marginea mesei.

— Păi, dacă nu te hrănești, chiar o să intri în belea, îi spuse ea doamnei Burrows, a cărei față rămase inertă.

Îi șterse în treacăt bărbia, luă castronul și se îndreptă spre ușă.

— Știe, zise bătrâna, apărând din hol.

Era agitată, frângându-și mâinile atinse de artrită.

— Te-ai scrântit. Uită-te la ea, cum să știe? răspunse Eliza.

— A înghițit totul până azi, de ce nu o face și acum? Știe, îți spun eu, insistă bătrâna, pe deplin convinsă.

— Prostii! Are un acces de tuse din pricina febrei, asta e tot! zise Eliza. Dar dacă nu mănâncă, nu o mai duce mult și tot acolo ajungem. Privi castronul pe care-l ținea în mâini. Mai bine am scăpa de asta, n-am vrea să guste careva din el. O să-l arunc la canal.

Eliza se îndreptă spre bucătărie ca să scape de terciul pe care fusese presărată otrava pentru melci, în vreme ce bătrâna rămase în pragul ușii.

— Ascunzi mai multe decât lași să se vadă, o acuză ea pe doamna Burrows, care zăcea în scaunul cu roțile.

Poate că începuse să se ramolească, dar intuiția bătrânei nu fusese atenuată de vârstă. Pe fața ei zbârcită se citea teama – mai că fusese complice la o crimă care era împotriva principiilor ei.

— Știi ce pusesem la cale... știi că voiam să te otrăvim,

nu-i așa?

Scâncind, bătrâna se îndepărtă.

„Firește că știi”, gândi doamna Burrows pe când se retrăgea în spațiul întunecat din creierul ei. „Și dacă veți mai încerca o dată, voi fi și eu pregătită.”

În ciuda tuturor previziunilor, supraviețuise și nu avea de gând să le lase pe cele două femei să o împiedice să ajungă în Suprasol.

* * *

În liniștea pivniței de sub depozit, Drake lucra la computerul pe care-l instalase pe una dintre bănci. În vreme ce degetele i se mișcau cu repeziciune pe tastatură, vorbe fără să-și desprindă privirea de pe ecran.

— Cum e? întrebă el.

Eddie pătrunse în lumină.

— Nu e într-o formă prea bună, așa cum te-ai și aștepta, spuse el, apropiindu-se de bancă. A trebuit să-i dau ceva ca să poată adormi.

— Nu mă miră. Bietul băiat nu prea s-a bucurat de odihnă în ultimul timp, răspunse Drake, tot cu ochii în monitor. I-ar fi fost ceva mai ușor dacă nu te-ai fi apucat să-i spui de mesele pregătite de Martha în șopronul din grădină.

Eddie ridică ușor din umeri.

— Ironia sortii, având în vedere că vechea ta bandă – așa-numita Brigadă Hobb – avea reputația de a fi mâncători de cadavre. Continuând să bată la tastatură, Drake își păstră o expresie neutră. Și față de tine cum s-a manifestat? Presupun că a păstrat o ranchiună după toate prin care a trecut din pricina Styx.

— S-a mai înmuiat când i-am spus că-i voi cumpăra un Playstation și că o să-i aduc un cheeseburger și niște cartofi prăjiți când o să se trezească.

— Cel puțin nu i-a pierit complet pofta de mâncare, murmură Drake, preocupat de ceea ce făcea.

— Te deranjează dacă arunc și eu o privire? întrebă Eddie, ocolind deja bancă pentru a vedea mai bine.

— Te rog, răspunse Drake. Scriu și ultima linie de cod

și... *voilà*, e gata! exclamă el, apăsând tasta Enter cu un gest teatral.

Pe monitor se scurse rapid o serie întreagă de caractere, care dispăru pentru a lăsa locul unui cursor și unui rând de text care preciza că programul „Localiza...”

— A trecut ceva timp de când am scris ultima dată un cod ca ăsta, dar... vom vedea ce și cum, spuse Drake în șoaptă, așteptând să se inițieze programul. Aha, gata! Într-o fereastră nouă apăruse o hartă. Nordul Londrei, pe undeva prin Highgate, observă el. Apoi o altă hartă se deschise deasupra primeia. Centrul Londrei, West End. Hai să ne uităm mai îndeaproape la asta, da? propuse el, mărink fereastra și locul unde pulsa un punct roșu. Te-am prins! strigă el când apăru numele străzii – punctul se găsea într-o anume clădire. Ia te uită, e Wigmore Street.

— Pot să te întreb ce faci? rosti Eddie.

— Îți mai aduci aminte ce-ți spuneam despre tuburile pe care le-am scos din Lumină Întunecată? Cum fiecare dintre ele emite pe o anumită lungime de undă și cum semnalele reunite din cele patru oferă o semnătură unică? Ei bine, în dimineața asta m-am conectat la mai multe antene pe care le-am instalat pe clădirile din jur, astfel încât să stabilesc coordonatele oricărei emisii pe frecvența asta. Drake bătu în lateralul monitorului. Cu echipamentul ăsta pot să o localizez oriunde în zona Londrei.

— Vrei să spui că o Lumină Întunecată este folosită acolo chiar în acest moment? rezumă Eddie, arătând spre punctul care pulsa.

— Da și mă întreb cine o fi victima, zise gânditor Drake.

* * *

Mașina opri pe linia dublă galbenă în văzul unui polițist, dar șoferului nici că-i păsa – pasagerul din spate era mult prea important și prea influent pentru a fi preocupat de ceva atât de neînsemnat ca o amendă.

— Porniți stațiile! murmură ofițerul vânjos însărcinat cu protecția de pe scaunul din dreapta șoferului, coborând din autovehicul.

După ce verifică ambele sensuri ale străzii, îi făcu semn

șoferului că totul e în regulă, apoi se apropie de portiera din spate și o deschise.

— Ăăă... am ajuns, domnule, spuse el ezitând.

Prim-ministrul își ridică privirea din hârtiile lui.

— Așa de repede? Bine, e-n regulă, aprecie el. Mă gândeam la altceva.

Închizând dosarul pe care-l ținea în poală, se strecură afară din mașină. Își netezi haina, trăgând de una dintre mâneci. Era mare cât un urs și părea mereu ușor stângaci în costumul lui, ca și cum ar fi uitat să scoată umerășul.

— Pur și simplu nu am timp de asta, murmură el nemulțumit, trecându-și mâna peste frunte pentru a-și da deoparte bretonul.

Ofițerul îl însoți pe prim-ministru până la scările care duceau în clădire.

— Scuzați întârzierea, am fost reținut la Camera Comunelor, o anunță el pe recepționeră, fără să nicio undă de părere de rău în glas.

— Bună dimineața, domnule! îl salută aceasta, afișând cel mai strălucitor surâs.

Nu o miră că prim-ministrul nu respecta programul – așa făcea mereu, drept pentru care își luase libertatea de a anula următoarea programare, ca să fie sigură că ceilalți pacienți nu vor fi deranjați.

— Aici? Întrebă prim-ministrul, întorcându-se spre sala de așteptare.

— Nu, nu e nevoie, domnule. Doctorul Christopher vă va primi de îndată.

Apăsă un buton de pe telefonul ei, iar asistentul doctorului cobora deja scara înainte ca ea să lase jos receptorul.

— Urmați-mă, vă rog, domnule, spuse asistentul, întorcându-se pe călcâie ca să urce la loc scara.

* * *

Ofițerul însărcinat cu protecția nu l-a mai însoțit, rămânând în holul de intrare, de unde îi putea observa pe toți cei care intrau în clădire. Își scoase stația de emisie-recepție pentru a stabili legătura cu șoferul care aștepta

afară, în mașină.

— Șefu' cel mare tocmai a urcat pentru consult. Ora de plecare va fi probabil...

Auzind o ușă deschizându-se în spatele său, se opri. Se răsuci și văzu o femeie care ieșise dintr-o încăpere aflată la capătul holului. Era foarte slabă și purta un costum negru, din material lucios, peste o cămașă albă cu guler mare.

— Te ascult, douăzeci și trei, păcăni stația, dar ofițerul nu era atent.

Fascinat de femeie, abia dacă mai respira. Trăsăturile ei – pomeții neobișnuit de înalți – o făceau să pară aproape neomenească, semănând mai degrabă cu o pisică, dar fiind deopotrivă feminină și seducătoare. Când ochii ei negri și uluitor de frumoși se ațintiră în ai bărbatului, acesta le percepu pe deplin forța, corpul fiindu-i străbătut de un fior rece. Se cutremură. Femeia avea o privire autoritară – o autoritate de care ofițerul se simți copleșit.

Și, deși nu avea de unde să știe, ofițerul era unul dintre foarte puținii suprasoli care întâlnise o femeie Styx matură.

— Douăzeci și trei, repetă! bolborosi iar stația.

Când femeia Styx se întoarse și începu să urce scările, ofițerul trase în sfârșit aer în piept.

— Douăzeci și trei, insistă stația, e vreo problemă?

— Nu, totul e-n regulă... doar că am văzut o... ăăă... doamnă, zise ofițerul însărcinat cu protecția fără să se gândească.

— O doamnă, ai!? Te distrezi bine, este? spuse glumeț șoferul.

* * *

Ajuns la primul etaj, asistentul ciocăni încet la ușa sălii de consultații și o deschise pentru ca prim-ministrul să poată intra, apoi se dădu la o parte.

— Gordy, ce mai faci? întrebă doctorul Christopher, ridicându-se din spatele biroului.

— Ah, nu prea rău. Aceleași vechi bazaconii, știi tu, răspunse prim-ministrul strângându-i mâna. Mă bucur să te reîntâlnesc, Edward. Sper că ai tăi sunt bine.

— Foarte bine, mulțumesc! Știi că ai un program foarte

strict, așa că hai să mergem direct în sala de examinare.

— Sigur, mormăi prim-ministrul – dăduse să se așeze pe scaunul de lângă birou, dar acum își schimbă direcția și se îndreptă iar de spate.

— Probleme cu vederea? întrebă doctorul Christopher.

— Spre seară nu e mai așa de bună, dar presupun că e din cauza oboselii. Prea multe hârtoage citite la lumina lumânării, răsă prim-ministrul, urmându-l pe doctor pe coridor și apoi într-o altă încăpere, plină cu aparate.

— Ia să vedem! Ia un loc aici, îl invită doctorul, arătând spre un scaun din spatele dispozitivului de examinare a retinei și scoate-ți, te rog, lentila de contact, ai în stânga ta o cutiuță în care s-o pui. Bun, acum sprijină-ți bărbia pe suport și o să vedem ce-i cu ochiul tău.

— Da, nu-i nevoie să-ți bați capul cu celălalt, nu-i așa? spuse prim-ministrul.

Se referea la ochiul său stâng, cu care nu vedea deloc. Doctorul Christopher se pregăti pentru gluma obișnuită, iar prim-ministrul nu-l dezamăgi.

— Ar trebui să-mi ceri doar jumătate din onorariul obișnuit, mai ales având în vedere toate criticile referitoare la cheltuielile crescute! adăugă prim-ministrul.

— Taman așa, chicoti respectuos doctorul. Acum aș vrea să privești direct înaintea, te rog.

Stătea exact în fața prim-ministrului, privindu-i ochiul printr-un dispozitiv ce părea a face parte dintr-un microscop.

— Ce tehnică avansată, comentă prim-ministrul în vreme ce doctorul mânuia dispozitivul.

— Da, tot ce e mai bun pentru pacienții mei, răspunse el. O să aprind o lumină, probabil că la început o să ți se pară prea puternică.

Apăsă un comutator, iar ochiul prim-ministrului fu invadat de o rază de un mov-întunecat. Trupul îi deveni rigid.

Examinându-l cu atenție, doctorul Christopher se ridică în picioare.

— E vremea de culcare, nu-i așa, grăsanule? zise. Dădu

roată și îl ciupi pe prim-ministru de obraz, ca să se asigure că nu mai era conștient. Măcar o vreme nu mai trebuie să-ți suport glumele nesărate.

În cameră se strecură femeia Styx.

— E sub acțiunea Luminii Întunecate – e uluitor ce repede acționează asupra lui în ultima vreme, comentă doctorul Christopher. Nu opune nici cea mai mică rezistență.

— În asta și constă frumusețea revenirilor frecvente, răspuse ea, în vreme ce amândoi îl contemplau pe prim-ministru.

Doctorul bătu din palme și se îndreptă spre ușă.

— Îți aparține. Când e să-l readuc în simțiri, mă găsești în camera de la capătul coridorului.

— Știu de unde să te iau, îl asigură femeia cu un zâmbet insinuant, închizând și încuind ușa după doctor.

* * *

— Așadar, dacă tu ai dreptate și ai mei folosesc Lumina Întunecată asupra cuiva, ce-am putea face? Să alergăm în Wigmore Street și să-i prindem asupra faptului? Întrebă Eddie. Și după aia?

Drake chibzui o vreme.

— Când o să ajungem noi, probabil că totul se va fi terminat. Nu ne rămâne decât să sperăm că sârmanul pe care-l spală pe creier nu va da colțul pe parcurs. Am auzit că se întâmplă des, mai ales dacă subiectul are o inimă slabă sau vreo boală cronică despre care Styx nu au cunoștință.

— Sau dacă e însărcinată, ca prietena ta de la universitate, sugeră Eddie.

Drake clătină din cap și, amintindu-și, se întristă.

— Da, Fiona, spuse el încet.

Pentru un moment, privi punctul roșu care continua să pulseze pe hartă, după care apăsă brusc tasta Escape pentru a închide programul.

— Nu, nu-i timp de asta acum, avem destule pe cap. Oricum, cel mai probabil e vreun funcționar modest, căruia i se înfrânge voința.

Gemelele Rebecca erau așezate față-n față pe banchetele de aluminiu aflate de o parte și de alta a elicopterului. Erau însoțite de generalul Limitator și de încă opt soldați Styx. Tom Cox stătea înghesuit în celălalt capăt al aeronavei. Având la bord și echipajul și echipamentele necesare, nu mai rămăsese prea mult spațiu.

— Mitrăliorul, preciză generalul Limitator când un soldat al Noii Germanii își ocupă locul pe scaunul aflat în spatele unei arme cu țeava groasă, lângă ușa principală. Se pare că-s pregătiți pentru orice.

— Sunt niște tipi precauți, căzu de acord Rebecca Unu. Credeam că întâlnirea aia nu avea să se mai termine vreodată.

— Puneți-vă centurile! strigă pilotul din cabină, mânuind o serie de comutatoare pe care le lăsa în jos unul câte unul.

Își strânseseră cu toții centurile de siguranță, iar odată acționat și ultimul întrerupător, rotoarele începură să se învârtă încet. Apoi prinseră viteză și aeronava vibră asemenea unei vechi mașini de spălat.

— Îi dăm drumul, zise Rebecca Doi, dar după un minut tot nu se ridicaseră în aer.

Uitându-se prin hubloul din dreptul ei, observă că niciunul dintre celelalte douăsprezece elicoptere nu se ridicase de la pământ.

— E vreo problemă? întrebă ea în cele din urmă, strigând ca să poată fi auzită de generalul Limitator.

— E nevoie de timp ca să se încălzească motorul, răspunse bărbatul.

— Ce rablă învechită! râse ea.

Când motorul Bramo atinse temperatura necesară, elicopterul trepidă și se ridicară în sfârșit în aer. Gemelele priveau celelalte elicoptere, care-și luau și ele zborul.

— Am decolat, anunță generalul Limitator, iar botul elicopterului coborî ușor.

Înaintau, zburând peste metropola întinsă.

Exact când Rebecca Doi îi făcea semn surorii ei, arătându-i că survolau Cancelaria, un avion trecu pe lângă

ei din direcția opusă. Arăta ca un liliac lucios și negru.

— Uite cum zboară chestia aia! strigă Rebecca Unu.

Nu văzuseră așa ceva pe aerodrom. Era construit ca o aripă mare, fără fuzelaj sau coadă și, judecând după flăcările care ieșeau din eșapament, era limpede că se deplasa cu ajutorul unei perechi de motoare cu reacție. Singurul lucru cu care îl puteau compara gemenele erau avioanele de spionaj ale Statelor Unite – unele dintre cele mai avansate tehnologic avioane folosite în Suprasol. Aripa asta zburătoare se deplasa cu o asemenea viteză, încât, în mai puțin de o secundă, nu mai era decât un punctuleț deasupra oceanului.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Rebecca Doi.

Gemenele se uitară la generalul Limitator, așteptând un răspuns. Acesta dădu din cap.

— Presupun că e un Horten 229, construit de frații Horten pentru naziști în anii 1930, cu cel puțin trei decenii înainte ca americanii să înceapă lucrul la bombardierele cu tehnologie *stealth*, spuse el. Deși nu zâmbea, ridurile din jurul ochilor i se încrețiseră ca și cum ar fi fost amuzat. Cred că am rănit mândria cancelarului când i-am pus la îndoială flota aeriană, așa că acum încearcă să ne impresioneze cu aparatele sale de zbor.

Motorul elicopterului continua să țacănească ritmic. Depășiră spațiul aerian de deasupra metropolei și se ridicară deasupra lanțului muntos ce se întindea dincolo de oraș.

Rebecca Doi se uita la celelalte elicoptere care îi urmau într-o formațiune strânsă, în vreme ce sora ei era mai interesată de direcția în care se îndreptau. Privea dincolo de pilotul care mânuia manșa, făcând elicopterul să se încline și să schimbe direcția. Prin parbrizul mare de plexiglas al cabinei se zărea incredibilă priveliște a întregii jungle – o mare de verde, care părea să se întindă la nesfârșit.

„O lume virgină”, își spuse ea. „Ce-am putea face cu ea...”

Rebecca Doi deveni interesată de ce făcea navigatorul

aflat în cealaltă parte a cabinei. Înghesuit în spatele pilotului, era în legătură directă cu acesta prin intermediul căștii, cercetând în același timp un ecran circular dispus într-un pupitru de comandă. Desfăcându-și centura, fata se ajută de balustradă pentru a se apropia de el.

Bătându-l pe braț ca să-i atragă atenția, arată spre monitor.

— Ce sunt petele alea negre? strigă ea.

Bărbatul păru surprins să o vadă acolo, dar își scoase căștile ca să poată auzi ce îi spune.

— Ce sunt petele alea negre? strigă ea din nou.

— *Ein Sturm ist im Kommen*, răspunse el.

Fata ridică din umeri – deși știa bine germana, zgomotul motorului o împiedica să înțeleagă răspunsul.

— Front de furtună, traduse el. Trebuie să le ocolim cu elicopterele, căci curenții de aer și descărcările electrice... sunt foarte puternice. E un aparat de...

— E un radar pentru prognoză meteo, presupuse Rebecca Doi, dând din cap. Dar, atunci ce e asta? Mai întrebă ea, arătând spre un mic punct luminos abia vizibil, care slăbea și creștea în intensitate pe ecranul alb-negru.

Rebecca Unu se apropiase și ea, ascultând discuția.

— *Wir wissen nicht...* nu știm. Acum câteva săptămâni am trimis un avion în recunoaștere, dar nu a găsit nimic. Poate fi un câmp magnetic... cum se spune... *eine Abweichung von der...*

— Un soi de anomalie, tălmăci Rebecca Unu, întâlnind privirea surorii sale.

Rebecca Doi se încruntă.

— Oare ar putea fi unul dintre aparatele lui Drake? presupuse ea, întorcându-se din nou către navigator. Se află în apropierea vreunui punct cunoscut sau a unui reper?

Navigatorul se roti în scaun pentru a consulta o hartă de pe un raft metalic aflat într-o parte a ecranului, suprapunând pe aceasta un echer de navigație.

— Cel mai apropiat reper este a treia piramidă... cea mai îndepărtată față de poziția noastră actuală.

— E lângă o piramidă! De ce nu ni s-a spus asta?

Întrebă Rebecca Unu.

Navigatorul ridică din umeri.

— Oricum, veți studia zona, căci este ultimul loc în care vom ateriza în această operațiune, răspunse el.

Gemelele nu mai aveau nevoie să se privească – se gândeau amândouă exact la același lucru.

— Nu, nu va fi așa, zise fără echivoc Rebecca Doi.

— Vom merge mai întâi acolo, ordonă Rebecca Unu. Spune-i pilotului să schimbe ruta... chiar acum!

Capitolul cincisprezece

— Voi fi aici, în mașină, dacă ai nevoie de mine. Trebuie doar să vorbești în asta, spuse Drake, asigurându-se că microfonul era bine prins în interiorul mânecii lui Chester.

Chester se afla pe bancheta din spate, alături de Drake, în vreme ce Eddie era la volan.

— Iar Eddie îți va asigura spatele, continuă Drake.

— Cum... la mine în grădină? zise neîncrezător Chester.

Ațintea cu privirea casa din josul străzii prin geamul lateral al Range Rover-ului. Se uită apoi la microfonul din mânecă și la arma din poală lui Drake.

— Chiar e nevoie de toate astea? întrebă el.

Eddie se întoarse spre Chester.

— Da, e nevoie. Fii pregătit pentru orice, îl avertiză el pe un ton sumbru. Cercetă strada în oglinda retrovizoare și adăugă: Nu putem zăbovi prea mult pe-aici. Nu e un loc sigur.

— Fii atent, Chester, înțeleg pe deplin de ce vrei să faci asta, începu Drake, apoi oftă. Vrei să-ți liniștești părinții, să știe că nu ai pățit nimic. Dar, așa cum tot încerc să-ți spun, nu e deloc o idee bună.

Chester scrâșni hotărât din dinți, dar nu răspunse.

Neliniștea lui Drake era vizibilă – își strângea pumnul, după care își desfăcea iar palma.

— Ai parte de maxim zece minute cu ei, nu poți rămâne

sub nicio formă mai mult. Vor apărea Styx și nu te vor prinde numai pe tine, ci și pe părinții tăi. Oricine – și subliniez asta – intră în contact cu tine se află în primejdie.

— Înțeleg, murmură Chester. Mă voi asigura că înțeleg și ei.

Clătinând din cap, Drake făcu un ultim efort pentru a-l abate pe băiat de la hotărârea luată.

— Trebuie să știi cum se vor desfășura lucrurile. Părinții tăi nu te vor lăsa pur și simplu să apari și să dispari. Vor vrea să afle unde-ai fost în tot acest timp și cu cine, vor cere explicații. Dar tu nu le poți spune. Apoi, când vei încerca să pleci, vor face un scandal de pomină și probabil vor contacta autoritățile, iar asta e ca și cum i-ar suna direct pe Styx.

Chester dădu să spună ceva, dar Drake continuă să vorbească.

— Și apoi, după ce alarma va fi dată, iar tu vei dispărea iar la orizont, Styx îți vor prinde părinții și-i vor interoga ca să afle tot ce știi aceștia.

— Nu! Îi voi face pe părinții mei să mă asculte, replică Chester cu o voce răgușită. Vor face ce le cer, pentru că au încredere în mine.

— Va fi nevoie de mai mult decât de încredere, zise Drake. Vorbim aici despre părinții tăi. Se vor împotrivi din rășputeri să pleci încă o dată.

Chester expiră tremurat.

— Nu, trebuie să afle că sunt bine. Le datorez măcar atât, nu?

Se uită implorator la Drake, care se mulțumi să clatine iar din cap.

— E mai bine ca unele lucruri să fie lăsate așa cum sunt, răspunse el, dar Chester se uita din nou la casa lui.

— Pun pariu că acum tata își bea ceașca de cafea în fața televizorului, urmărind știrile de seară. Mama e în bucătărie, unde pregătește cina, ascultând radio. Dar orice ar face, probabil că se gândesc la mine. Vezi tu, ei sunt tot ce am. Sora mea, Annie, a murit într-un accident când era mică și nu am mai rămas decât eu. Nu-i mai pot lăsa să

sufere, să creadă că și mie mi s-a întâmplat ceva groaznic. Nimic nu poate fi mai rău decât... decât să *nu* știi.

Drake își armă pistolul.

— E-n regulă, să nu spui că n-am încercat să te avertizez.

Eddie porni mașina și o luă în josul străzii. La câteva case de locuința lui Chester, opri.

— Să mergem, îi îndemnă el și coborâra cu toții în același timp.

Drake se sui la volan în locul lui Eddie, care îl escorta pe Chester pe trotuar.

— Aici e, spuse Chester când ajunseră în dreptul casei lui.

— Baftă! îi șopti Eddie, apoi dispăru după colțul casei.

Făcând câțiva pași pe aleea pietruită, Chester se opri și privi fix ușa de la intrare. Apoi observă că jaluzeaua de la bucătărie era trasă și că în spatele ei se mișca cineva.

— Mamă, spuse el zâmbind larg.

Străbătu încet și restul aleii scurte. Totul arăta exact ca înainte – micile zone acoperite de iarbă de pe o parte și de alta a aleii fuseseră tunse recent. Vara, tatăl său folosea mașina de tuns iarba în fiecare duminică, pe seară, când era mai răcoare.

Chester căută din priviri broasca bondoacă de ciment ce fusese fixată pe bordură, cu limba scoasă, ca și cum ar aștepta să treacă în zbor o muscă de ciment. Culoarea cenușie a broaștei, pătată cu licheni uscați, era destul de mohorâtă în comparație cu răzoarele de flori care înconjurau statuia. Florile erau opera mamei sale – mergea deseori la magazinul local de grădinărit și planta noi răsaduri la fiecare două luni, fie că era sau nu nevoie, alegând cele mai strălucitoare și uimitoare flori. „Mă fac fericită”, îi spunea ea tatălui lui Chester când acesta o întreba invariabil cât costaseră. Atunci el nu mai zicea nimic, pentru că, dacă ea era fericită și el era fericit.

„Nimic nu s-a oprit în loc. Totul a continuat ca de obicei în lipsa mea”, își dădu dintr-odată seama Chester. Ritualurile specifice familiei Rawls, toate obiceiurile și

evenimentele care umpluseră timpul copilăriei lui continuau în același fel, deși el nu mai era prezent. Aceste repere din viața lui au continuat să existe, chiar dacă el nu fusese acolo, să se bucure de ele. O parte din el simțea că, într-un anume fel, ar fi trebuit să înceteze sau să fie măcar suspendate până ce el avea să revină acasă, pentru că erau și ritualurile *lui*.

Aceste gânduri îl făcură și mai nerăbdător să-și vadă părinții. Voia ca ei să afle că încă făcea parte din familie, chiar dacă nu mai fusese acolo.

Intră pe verandă și, înainte de suna la sonerie, își trecu mâna prin păr, ca să nu arate prea ciufulit.

Țârâitul îi făcu inima să-i bată mai repede. Cunoștea atât de bine clinchetul acesta.

Auzi voci.

— M-am întors acasă! spuse el tare, cu un zâmbet până la urechi. Chiar m-am întors! adăugă încă și mai tare.

Văzu pe cineva în spatele geamului mai al ușii de la intrare – conturul unei siluete umane.

— Simțea că-i vine să explodeze.

Ușa se deschise și în pragul ei stătea mama lui, ștergându-și mâinile pe un șervet.

Chester o privea fără să poată scoate vreun cuvânt, copleșit de emoție.

— Da, pot să te ajut cu ceva? întrebă doamna Rawls, privându-l degajată.

— Ma..., reuși el să rostească printre buzele tremurătoare, iar ochii i se umplură de lacrimi.

Arăta la fel – părul negru tuns foarte scurt și ochelarii de citit, pe care-i purta tot timpul pe creștetul capului.

— Ma..., încercă din nou Chester să spună, sorbindu-i din priviri chipul, care arăta exact așa cum și-l imaginase în toate săptămânile și lunile petrecute în subteran. Poate că era un pic mai îmbătrânit decât ultima oară când îl văzuse, cu riduri de îngrijorare apărute de curând în jurul ochilor, dar Chester nu observă asta, întrucât era chipul celei pe care o iubea ca pe nimeni alta. Își ridică brațele, gata să o îmbrățișeze.

Dar ea nu vădea nicio reacție, cu excepția sprâncenelor, care se încruntară ușor.

— Da? repetă doamna Rawls, privindu-l chiorâș, așa cum o văzuse că făcea cu cei care-i cereau bani pe stradă.

Apoi și mai de necrezut, făcu un pas înapoi.

— Ah, am înțeles, ai venit după haine, nu-i așa? zise ea sec. Sunt pregătite, poți să le iei.

Arată spre o sacoșă albă de plastic aflată lângă sticlele de lapte, într-un colț al verandei.

Era plină și avea un nume inscripționat pe ea, dar Chester nu-l putu citi, căci ochii îi erau plini de lacrimi.

— Cine e? întrebă dinăuntru domnul Rawls.

— Tată, șopti Chester.

Atenția doamnei Rawls fusese distrasă, așa că nu-l auzi.

— Cineva de la o societate caritabilă care a venit după hainele noastre vechi, strigă ea spre hol.

— Sper că nu încerci să scapi iar de puloverul meu preferat, veni răspunsul, urmat de un chicot răsunător, care fu acoperit imediat de o muzică puternică. Chester avusese dreptate: tatăl său, sclav al obișnuințelor, se uita la televizor în sufragerie. Și, în mod ironic, muzica suna ca aceea a unei fanfare ce intona un cântec de întoarcere acasă.

Doamna Rawls observă abia acum că Chester plângea. Băiatul făcu o jumătate de pas spre ea, dar femeia se retrase în spatele ușii de la intrare și începu s-o închidă.

— Chiar ești de la organizația de caritate, nu-i așa? întrebă doamna Rawls, devenind suspicioasă.

Chester își regăsi vocea.

— Mamă!

Cuvântul sunase mai degrabă ca un croncănit.

— Eu sunt!

Dar femeia continua să nu dea niciun semn că l-ar recunoaște. Ba chiar îngrijorarea care i se citea pe chip se accentuă și mai mult.

— N-ai venit să aduni haine, nu-i așa? se hotărî ea, gata să închidă ușa.

Neștiind ce altceva să facă, Chester întinse un picior ca

să o blocheze.

— Ce s-a întâmplat, mamă? Nu mă mai recunoști?

— Jeff! rosti doamna Rawls cu o voce gâtuită din pricina spaimei.

— Dar sunt *eu*, Chester! zise el implorator.

Pentru un moment, furia luă locul spaimei, iar fața doamnei Rawls se îmbujoră.

— Pleacă! strigă ea.

Se lăsă pe ușă cu toată greutatea, dar Chester împinse la rândul lui, împiedicând-o s-o închidă.

— Mamă, doar nu m-am schimbat chiar atât de mult! scânci el. Nu vezi cine sunt? Sunt eu, fiul tău!

Doamna Rawls îl ocări, moment în care Chester nu mai putu suporta întreaga nebulie a situației și în capul său se produse o ruptură.

— Lasă-mă să intru, mârâi el, deschizând ușa cu umărul.

Mama sa fu aruncată în spate până la intrarea în bucătărie, unde se prinse de tocul ușii ca să-și recapete echilibrul.

Chester pătrunse în hol și împunse cu degetul o fotografie mare, agățată pe perete. N-o mai văzuse înainte – fusese făcută chiar cu ocazia ultimei ieșiri în familie, în săptămânile dinaintea dispariției lui.

În fotografie erau împreună într-o alveolă din London Eye, marea roată de observație, în spatele lor văzându-se și Big Ben. Își aminti că un turist japonez le făcuse fotografia folosind aparatul tatălui său. Ieșirea fusese un eveniment special pentru el; părinții îl luaseră chiar la terminarea orelor de școală. Și iată-l acolo în poză, îmbrăcat în uniformă.

— Privește, sunt eu! Cu tine și cu tata! țipă Chester. Ce e cu tine?

— Ieși... afară... din... casa... mea! făcu doamna Rawls, subliniind fiecare cuvânt și dând drumul unui râs ciudat, înăbușit. Tu nu ești fiul meu!

Îl strigă iarăși pe soțul ei, dar de această dată îi urlă numele din toți bojocii. Chester nu o mai văzuse niciodată

așa. Nu-i venea să creadă ce se petrecea.

Se auzi o bufnitură când domnul Rawls dădu buzna din sufragerie, cu o pată întunecată pe cămașa sa albă, căci își vărsase cafeaua pe el. Auzise strigătul femeii distingându-se pe lângă sonorul televizorului.

— Ce se-ntâmplă aici? lătra domnul Rawls.

— Băiatul ăsta e țăcănit! Pretinde că e Chester, explică doamna Rawls, în vreme ce domnul Rawls se apropia de băiat.

— Că e cine? rosti domnul Rawls, aruncându-i o privire soției sale.

Femeia mototolea nervoasă șervetul în mâini.

— Pretinde că e fiul nostru, întări ea.

Domnul Rawls se întoarse către Chester. În mod normal, era un om timid, abia uitându-se în ochii celor pe care nu-i cunoștea prea bine, dar acum, furios, îl străpunse cu privirea pe Chester.

— Cum îndrăznești? Ești... ești bolnav! izbucni el. Cum îndrăznești să vii aici și să zici așa ceva? Fiul nostru a dispărut și tu nu-i semeni deloc.

— Dar, tată... se rugă Chester. Intimidat de furia tatălui său, îndreptă din nou un deget spre fotografie. Sunt eu... ăla sunt eu! Nu vezi cine sunt?

— Pleacă imediat de pe proprietatea mea sau voi chema poliția! De fapt, Emily, ia du-te și cheamă-i! Spune-le că în cartier bântuie un nebun.

Doamna Rawls dispăru în bucătărie, iar domnul Rawls înhăță o umbrelă sprijinită de perete și o flutură amenințător spre băiat.

— Derbedeule! mârâi el. Umbli după bani pentru droguri sau mai știu eu ce, așa-i?

— Tată, tată! spuse rugător Chester, cu brațele întinse spre el.

— Ieși afară sau, așa să-mi ajute Dumnezeu, *voi folosi* asta împotriva ta! strigă domnul Rawls.

Dar Chester nu se mișcă.

— Bine, tu ai vrut-o!

Exact când domnul Rawls începu să învârtă umbrela în

direcția lui Chester, Drake îl împinse pe băiat într-o parte. Prinzându-l pe domnul Rawls de încheietură, Drake îi răsuci brațul, forțându-l să cadă în genunchi.

— Iau eu asta, spuse el, smulgându-i umbrela din mână și întorcându-se spre Chester.

Băiatul îl privea prostit pe tatăl său, care striga amenințător, incapabil însă să se ridice, întrucât Drake îl imobilizase.

— Revino-ți, Chester! spuse Drake, dar, cum băiatul nu reacționează, ridică vocea. Înapoi în mașină, acum! ordonă el.

Eddie apăru pe neașteptate și îl trase pe Chester.

Drake îl lăasă pe domnul Rawls pe spate și aruncă umbrela în lungul holului.

— Regret că te-am deranjat. Am greșit casa, adăugă, plecând și trântind ușa de la intrare după el.

Îndepărtându-se în viteză, Chester se lăasă moale pe portieră. Tremura și murmură întruna:

— Nu pricep...

Drake îi puse o mână pe umăr, făcându-l să tresară.

— Nu știu ce fac, Chester. Părinții tăi au fost victimele Luminii Întunecate, de-asta nu te-au recunoscut. Nu-i așa, Eddie?

— Da, așa este, răspunse Limitatorul fără să ezite.

— Tiparele lor comportamentale au fost modificate – resetate, dacă vrei – și pun pariu că au fost programați să ia legătura cu un agent Styx în clipa în care apari, explică Drake. Ei cred că sună la poliție, dar numărul de telefon e altul. Nu controlează conștient ceea ce fac. Mă tem că Styx au trecut deja pe la tine pe-acasă, Chester.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să ne facem nevăzuți, interveni Eddie, accelerând și trecând pe culoarea roșie a semaforului.

Capitolul șaisprezece

Deși avea ochii închiși, Will distinsese fulgerul. Când

copacul se cutremură din rădăcini din cauza tunetului ce-i urmă îndeaproape, Will și doctorul Burrows fură treziți brusc din somn.

— Țsta a fost foarte puternic, declară doctorul, ridicându-se și întinzându-și brațele.

— Da, încă o vijelie de proporții, confirmă Will.

Privind dincolo de crengile copacului, acolo unde se aștepta să vadă cerul acoperit de nori negri, constată, spre surprinderea lui, că era mai senin că niciodată.

— Pare să fi trecut însă de tot, probabil că am dormit cât a fost în punctul culminant.

În ciuda incredibilului volum al frunzișului din copacul gigantic ce umbrea tabăra, câte-o picătură de ploaie se strecura și cădea lângă Will. Băiatul rămase nemișcat, în vreme ce picăturile își sfârșeau călătoria demnă de un maraton căzând pe podea și lăsând pete întunecate pe măsură ce pătrundeau în scândură.

— E cazul să trecem la treabă, anunță doctorul Burrows. Dar mai întâi n-ar strica un mic dejun.

Deși Will ar fi vrut să mai doarmă, foamea se dovedi mai puternică. Urmând îndemnul tatălui său, merse împleticit până la rucsacul lui, pe care Elliott îl agățase de o singură bretea de o creangă, încercând să ferească mâncarea de invazia furnicilor. Will și doctorul Burrows luară fiecare câte un mango din cele culese de Elliott cu o zi înainte. Fata nu se vedea pe nicăieri și nici Bartleby, iar Will presupuse că plecase să vâneze ceva.

Stând cu picioarele încrucișate lângă masă, doctorul Burrows scria ceva în jurnalul său, mușcând din mango. Conștient că nu va primi niciun răspuns dacă-l va întreba pe tatăl său la ce lucrează, Will se așează chiar pe marginea platformei. Privi printre crengile copacului către piramidă. În lumina puternică a soarelui, atât piramida, cât și pajiștea care-o înconjura străluceau, dovadă a recentului muson. Deja căldura acționa asupra umezelii, transformând-o în vapori de apă alungați de adierile brizei.

— E nostim cum nimic nu se schimbă aici, nu-i așa? zise Will, încă somnoros și transpirând deja din pricina arșiței.

Vreau să spun, e mereu senin... mereu aceeași vreme, cu excepția acestor furtuni, fără ierni sau anotimpuri. Ca un ceas oprit într-o lungă vară fierbinte.

Cu gura plină, doctorul Burrows îngână ceva de neînțeles drept răspuns.

Will își lăsa picioarele peste margine, bălăngănindu-le pe rând. Îi amintea foarte bine de excursiile într-un parc de aventuri destul de rudimentar din Highfield, când era mult mai mic. Dat cu loțiune împotriva soarelui, se îndrepta direct către leagăne, sperând că nu erau stricate. Dar, chiar dacă funcționau, doamna Burrows se oferea arareori să-l împingă, preferând să răsfoiască revistele ei lucioase de cinema și TV pe o bancă din apropiere. Așa că Will nu avea de ales și trebuia să învețe cum să se dea singur sau să stea pur și simplu pe leagăn, în vreme ce ceilalți copii erau împinși de mamele sau tații lor.

— Mă întreb cum mai e mama, spuse Will, aducându-și aminte de ultima oară când o văzuse în bistroul de pe autostradă. Mă întreb cum se înțelege cu Drake. Sper că e...

— Ah, mai taci din gură, izbucni doctorul Burrows.

Fața îi devenise purpurie, iar Will observă că storcise felia de mango pe care o mânca în pumnul strâns. Sucul i se prelingea pe degete când se ridică în picioare.

— Nu poți trăi în prezent? Nu poți să profiți de nemaipomenita ocazie care ți se oferă aici? Mereu te întorci în trecut, ceea ce nu e deloc sănătos, mai ales pentru cineva de vârsta ta! Păși apăsător spre trunchiul uriașului copac de care se foloseau pentru a intra și a ieși din tabără, apoi se opri. În lumea asta, niciunul dintre noi nu are umbră, adăugă el, după care coborî pe pământ.

— Asta ce-nseamnă? rosti Will spre locul în care stătuse doctorul Burrows, dar știa că atinsese un punct sensibil atunci când pomenise de doamna Burrows.

Era dureros pentru tatăl lui să-și amintească de soția care-l respinsese atunci când revenise în Suprasol împreună cu Will. Dar Will nu-i va întoarce în niciun caz spatele mamei sale - îi surprinsese o nouă latură și era

permanent în gândurile sale. Puținul timp pe care-l petrecuseră împreună îl făcuse să-și dea seama cât de mult o iubea în adâncul sufletului.

Deși în ultimele zile nu se mai dusese acolo pe cât de des i-ar fi plăcut, Will își găsise un loc izolat lângă un mic izvor unde înfipsese cruci pentru a-i cinsti pe membrii familiei pe care-i pierduse. Stând acolo întins în iarbă și amintindu-și de unchiul Tam, de Sarah Jerome și de Cal, gândul îi zbură și la mama lui, rugându-se să fie în siguranță și să n-o fi găsit Styx. Ceva îi aducea într-una aminte de ei, căci îngropase de cealaltă parte a izvorului fiolele cu virusul și vaccinul Dominion, închise într-un borcânel vechi de medicamente pentru a le proteja de umiditate.

Prin urmare, acest izvor era, pentru el, un loc al contradicțiilor – pe de o parte, tot ce fusese bun în viața lui, iar pe de alta, virusul mortal pe care ucigașii Styx îl pregătiseră pentru a comite un genocid, decimând populația de la Suprasol.

Spre deosebire de tatăl său, Will nu voia să dea uitării trecutul. Simțea că le este dator oamenilor care-și pierduseră viața, poate și ca rezultat al șirului de evenimente pe care le declanșase el atunci când pătrunsese pentru prima oară prin ușa Coloniei, avându-l alături pe Chester. Will chibzui dacă să meargă la izvor chiar în acel moment, dar se hotărî că era mai bine să-i dea o mână de ajutor tatălui său. Dacă-l supărasede, trebuia să îndrepte lucrurile între ei și cea mai bună cale de a face asta era să-și ofere ajutorul. Prin urmare, Will se spală pe față cu apă dintr-un bidon, își aruncă pușca Sten pe umăr și se îndreptă spre trunchiul copacului, ca să coboare.

Traversă pajiștea și tocmai urca pe o latură a piramidei când auzi pentru prima oară un sunet care-i zbârli părul pe ceafă. Convins că distinsese duduital îndepărtat al unui motor, se opri pentru o clipă. Ascultă cu mai multă atenție și apoi clătină din cap. Chiar dacă se auzise ceva, acum încetase. Mări totuși pasul, suind nivelurile și încercând cu disperare să dea de tatăl său. Ajuns la jumătatea piramidei,

alergă de-a lungul nivelului, scrutând luminișul de jos în cazul în care doctorul Burrows ar fi studiat acolo ultimele lor descoperiri. Dând colțul de la capătul nivelului, Will îl văzu în sfârșit pe tatăl lui. Se afla pe partea îndepărtată a piramidei, examinând pietrele mișcătoare.

Doctorul părea să nu mai fie nervos pe fiul lui când îl zări.

— Ah, iată-te! strigă, cu mâna pe o piatră pe care o trăsese în afară atât cât se putea. Încerc să văd dacă...

— Tată, ai auzit? țipă Will, arătând insistent spre cer.

— Stai o clipă, spuse doctorul Burrows, luând gestul fiului său drept un salut și răspunzându-i cu o mică fluturare de mână.

Când Will ajunsese lângă el, doctorul puse mâna pe o altă piatră din șir, schimbându-i poziția.

— Încerc o nouă arbor...

Taman în acel moment, adus de o rafală de vânt, sunetul se distinse din nou pentru câteva secunde. De această dată Will nu se mai îndoii că-l auzise, cu toate că doctorul Burrows părea absorbit doar de pietrele sale mișcătoare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-le un pic! N-ai auzit asta? insistă Will.

— Ce să aud? răspunse doctorul Burrows, retrăgându-și mâna de pe pietre și înclinându-și capul.

Nu trebui să se străduiască prea mult ca să audă.

În fața lor apără un elicopter care zbură atât de jos, încât scutura stropii de ploaie de pe vârfurile copacilor. Apoi luă altitudine și se opri direct deasupra piramidei. Cu puterea unei mici tornade, suflul provenit de la rotoare lovi fețele celor doi, ridicând nisipul și praful umed de pe piramidă. Încercând să evite să fie măturați de pe nivelul pe care se aflau, tatăl și fiul se ghemuiră.

— Cine e? strigă doctorul Burrows, străduindu-se să se târască mai aproape de margine, ca să vadă mai bine.

— Nu, prostule! strigă Will, smucindu-l înapoi pe tatăl său buimăcit și lipindu-l de piramidă, încercând astfel să se ascundă.

— Dar cine e în elicopter? întrebă doctorul Burrows.

— Taci! îi ordonă Will.

Se tupilaseră, devenind mai greu de observat de cineva aflat deasupra lor. Will nu vedea elicopterul și nici nu-i prea păsa cine era în el – nu se îndoia că avea de-a face cu o aeronavă militară. Și, adăugându-se avionului Stuka văzut de doctorul Burrows, era greu de crezut că sosirea elicopterului ar fi însemnat ceva de bine.

Cu toate astea, Will riscă să se îndepărteze puțin de zid. Clipind din pricina prafului și a suflului produs de rotoare, băiatul îl întrezări pe pilot, care purta o cască și ochelari fumurii. Apoi, când elicopterul se roti încet, Will observă că ușa laterală a aeronavei era deschisă. În ea stătea un soldat care mânua o armă masivă.

De pe o parte și de alta a elicopterului fură aruncați câțiva colaci de frânghie, care se desfășurară pe întreaga lungime.

Apoi Will văzu ceva care-i făcu inima să-i tresară. În spatele mitraliorului distinse fețele osoase ale Limitatorilor îmbrăcați în uniforma lor obișnuită de camuflaj. Îl surprinse pe unul dintre ei ținând cu pușca – era îndreptată exact în direcția lui.

— Styx! Elicopterul e plin cu Styx! bâigui Will, lipindu-se iar de zid, luându-și pușca Sten de pe umăr și armând-o.

„Trebuie să dispărem de-aici!”

Will scrută la repezeală jungla aflată de partea cealaltă. În vreme ce calcula dacă avea vreo șansă să străbată luminișul ca să ajungă la ea, i se năzări că o vede pe Elliott. Părea să se arate din spatele unuia dintre uriașii copaci.

Băiatul nu avea timp să privească mai mult de-atât.

În acel moment, deasupra copacilor apăru un cârd de elicoptere care se opriră în cerc în jurul primului. Rămăseseră la o altitudine scăzută, chiar deasupra vârfului copacilor, elicele lor agitând crengile și producând un vârtej de frunze împrăștiate.

Pe lângă duduitorul motoarelor, Will auzi zgomotul de neconfundat al împușcăturilor. Fragmente de piatră îl împrășcară pe el și pe tatăl lui. Erau ținuiți locului de focuri

precise de armă. Știu atunci că Styx îi voiau vii – Limitatorii nu-și greșeau ținta.

Will aruncă din nou o privire spre junglă. N-aveau cum să ajungă acolo, chiar dacă el și tatăl său ar fi profitat de gravitația scăzută și s-ar fi aruncat de pe piramidă. Distanța era prea mare – trăgătorii de elită Styx ar fi avut suficient timp să ia la ochi pe oricine ar fi străbătut luminișul. Nu reprezenta o opțiune.

Doctorul Burrows părea complet pierdut, lipindu-se de perete și ținându-și jurnalul cu ambele mâini, ca și cum nu l-ar fi interesat altceva decât să-l protejeze. Will se uită din nou la elicopterul care staționa exact deasupra lor. Își dori să nu o fi făcut, căci desluși formele întunecate ale Limitatorilor pe albul cerului, coborând în rapel. Erau șase, alunecând cu toții în viteză spre vârful piramidei.

Aționând impulsiv, Will îndreaptă pușca Sten spre soldații Styx, dar asupra lui se abătu o ploaie de gloanțe. Focurile fuseseră trase de Limitatorii din celelalte elicoptere, lovind marginea nivelului la doar câțiva metri de el. Băiatul lăasă pușca în jos, lipindu-se iar de zid. N-ar fi avut niciun sens să se opună atâtor soldați înarmați.

— Nu mai putem face nimic, îi șopti Will tatălui său.

Nu mai exista scăpare, iar băiatul se simți indiferent, ca și cum i s scursese toată energia din corp.

Auzi un strigăt dinspre vârful piramidei. Era un Styx care-i direcționa pe ceilalți soldați spre marginea unde el și cu tatăl lui erau prinși în cursă.

Limitatorii aterizară.

Erau foarte aproape.

— S-a terminat, tată!

Will își acoperi fața cu brațul și închise ochii, așteptând să se producă inevitabilul.

Așteptând să fie prins.

Apoi se petrecu ceva inexplicabil.

Zidul de care se lipiseră și podeaua de piatră de sub ei se retraseră.

— Aaah! țipă doctorul Burrows.

Plonjară amândoi în întuneric.

— Hei! exclamă Rebecca Doi, în vreme ce continuau să plutească deasupra piramidei. Unde-au dispărut?

— Ce? făcu Rebecca Unu, aflată ceva mai departe în elicopter, de unde nu putea observa la fel de multe ca sora ei.

Se strecură între mitraliorul care stătea în ușa și sora ei, ca să vadă mai bine.

— Să nu-mi spui că i-am pierdut! Cum se poate așa ceva?

Primul val de Limitatori coborâți pe platoul din vârful piramidei cerceta deja nivelul pe care se aflaseră Will și tatăl său. Alte elicoptere aterizau în luminiș, soldații sărind din ele de îndată ce pământul se afla îndeajuns de aproape. Lătrăturile dulăilor răsunau printre copaci, căci hăitașii identificaseră nenumărate urme de miros.

— N-o să ajungă departe, spuse Rebecca Doi.

În întunericul de nepătruns, Will se rostogolea întruna, dându-se de-a dura pe o pantă. Încercă să nu țipe când coatele și genunchii i se lovira de nenumărate colțuri – își dădu seama că erau marginile unor trepte și, din fericire, fiecare părea destul de mică în înălțime, altfel durerea ar fi fost mult mai mare.

Aterizând cu fața în jos pe o podea de piatră, i se tăie răsuflarea. Reușind să-și pună din nou plămânii la lucru, își căută pușca Sten, pe care o scăpase în cădere. Păstrând încă pe retină imaginea Limitatorilor coborând pe funii, Will știa cât de important era să-și recupereze arma.

Dar ce se întâmplase?

Soldații Styx aproape că-i capturaseră, dar, printr-un noroc incredibil, reușise să scape.

Dar unde se afla acum? Și unde era tatăl lui.

Recăpătându-și suflul, se rostogoli pe o parte și începu să strige:

— Tată, tată, ești acolo?

Se auzi un geamăt și ceva îl lovi pe Will în creștetul capului. Ridică mâna și-l prinse. Descoperi că era laba

picioarului doctorului Burrows.

— Fii atent, tată, îl avertiză el, pipăind piciorul de deasupra lui și trăgându-se apoi alături de tatăl său, care zăcea pe spate, vădit uluit. Ești teafăr? întrebă Will, scuturându-l de braț.

— Au! făcu, după o clipă, doctorul Burrows, rostind pe un ton nervos: Te rog, ia mâna de pe mine, Will, mă doare al naibii de tare brațul ăsta.

Ușurat că tatăl său nu părea să fie grav rănit, Will îi dădu drumul și încercă să-și pună ordine în gânduri.

— A fost cât pe ce, credeam că s-a zis cu noi.

Scăpaseră printr-un adevărat miracol, iar băiatul tot nu-și putea da seama cum se întâmplase.

— Ne-ai băgat în piramidă, tată! Cum ai descifrat codul de pe pietrele alea?

— N-am făcut nimic, mărturisi tatăl său, ridicându-se în capul oaselor și pipăindu-și grijuliu piciorul. Sunt prea bătrân pentru asta. Bieții mei genunchi.

— Dacă nu ai fost tu, atunci... atunci cum am ajuns aici? întrebă Will, încercând să distingă ceva în bezna care-i înconjură.

— Habar n-am, răspunse doctorul Burrows, gemând în timp ce se ridica în picioare și începu să scotocească prin buzunare.

Instinctele pe care Will și le ascuțise de-a lungul lunilor petrecute în adâncul Pământului renășteau. Băiatul bătu din palme, apreciind distanța de la care se auzea ecoul.

— E un loc spațios, remarcă el.

Doctorul Burrows continua să caute ceva în buzunare.

— Da, dar trebuie să ne dăm seama mai bine unde ne aflăm și pentru asta am avea nevoie de lumină. Ai ceva la tine?

— Păi... nu prea cred, zise Will, ridicându-se ca să caute și el în buzunarele pantalonilor, deși știa că nu va găsi nimic, pentru că era mereu zi, nu mai avusese nevoie să poarte cu el un glob luminiscent.

— Aha! exclamă doctorul Burrows, dând peste o cutie cu chibrituri pe care o luase dintr-un depozit din adăpostul

atomic. Chibrituri rezistente la vânt. Un vechi articol militar. Ia să vedem! adăugă el, luând un băț și frecându-l de partea de jos a cutiei.

Will observă că se aflau într-o cameră al cărei tavan era la vreo zece metri înălțime. La lumina pâlpâitoare a chibritului erau vizibili doar doi pereți și în cel aflat exact în spatele lui putu remarca treptele pe care se rostogoliseră.

— Podeaua, șopti doctorul Burrows. Privește-o!

Stăteau amândoi pe ceea ce păreau să fie forme cioplite în pardoseală și care, spre deosebire de inscripțiile simple de pe exteriorul piramidei, erau colorate.

Doctorul Burrows începu să le cerceteze, făcând câțiva pași și coborând flacăra chibritului.

— Cred că e o hartă. Are detalii care pot reprezenta râuri și munți și ceea ce ar putea fi orașe. Privește, sigur e o hartă! Una a lumii exterioare! Uite Asia! Și aici – Europa! Încercând să vadă mai mult din hartă, pășea într-o parte și-n alta așa de repede, că aproape își pierdu echilibrul. Toate aceste continente sunt prezentate atât de amănunțit! Cum e posibil? se repezi și mai departe. Iată și America de Nord! Fluieră entuziasmat. Nu! Asta înseamnă că acești oameni – Anticii – au ajuns acolo cu mii de ani înaintea lui Columb!

— Înaintea lui Columb? repetă Will, prea preocupat ca să înțeleagă pe deplin spusele tatălui său.

— Da și au ajuns pe toate aceste continente pentru că nu trebuiau să navigheze pe oceane, căci veneau dinăuntru globului. Aveau întreaga lume la picioare!

— Tată, aș avea nevoie de ceva lumină aici, îl rugă Will, începând să-și piardă răbdarea la auzul bolboroselilor entuziaste ale tatălui său.

În acel moment, prioritatea era să-și găsească pușca Sten, pe care nu o vedea nicăieri.

— La naiba! exclamă doctorul Burrows când chibritul îi arse degetele și se stinse.

Bezna îi înghiți din nou și Will îl auzi scotocind iar în cutie.

După ce aprinse un nou chibrit, doctorul Burrows se deplasă pe hartă în direcția peretelui opus. Ceea ce se afla

acolo îi atrase numaidecât atenția. Erau alte basoreliefuri pictate, care însă nu întruchipau o hartă.

Redau un alai întins. Siluetele erau cel puțin de două ori mai mari decât cele reale și, judecând după podoabe și coroanele complicate pe care le purtau pe cap, trebuia să fi fost monarhi. În spatele regelui – dacă era într-adevăr un rege – se afla regina, purtată într-o lectică. Apoi urmau soldații sau, probabil, garda regală, unii dintre ei în care trase de câte patru armăsari albi.

Noua descoperire îl făcu chiar și pe Will să uite pentru o secundă că era în căutarea puștii Sten. Admirând scena, remarcă un lucru.

— Tacă, șopti el, uite iar simbolul de pe pandantivul meu.

— Da, pe cartușul conducătorului, aprobă doctorul Burrows, arătând spre chenarul de sub silueta regească unde, alături de alte pictograme, se regăsea simbolul aurit în formă de trident.

— Nu numai acolo, e pretutindeni, îl corectă Will, zărindu-l pe coroanele regelui și reginei și pe sceptrul ținut de rege.

De fapt, simbolul tridentului împodobește și scuturile și platoșele majorității celor din garda regală, poleiala lor reflectând ultimele licăriri de lumină ale chibritului pe care doctorul îl ținea în mână.

— Încântător! șopti acesta, dar, deplasându-se și mai mult de-a lungul peretelui, flacăra tremură și se stinse.

— La naiba! Trebuie să văd mai mult! spuse el, bâjbâind după un alt chibrit.

Cuprinși din nou de beznă, Will realizează iarăși în ce situație se aflau.

— Tată, asta-i o adevărată nebunie! Nu avem timp de așa ceva. Limitatorii sunt pe-aproape și se străduiesc să afle unde-am dispărut. Nu se vor *opri* pur și simplu. Vor face tot ce le stă în putință să ajungă aici, la noi. Și Elliott e și ea de una singură. Trebuie să ajungem cumva la ea. Întorcându-se pentru a scruta întunericul din spatele lui, vocea i se estompă. Trebuie să-mi găsesc pușca Sten. E

singura noastră armă.

— Scutește-mă de predică, Will, răspunse doctorul. Am o cutie întreagă de chibrituri și nu strică să mai aruncăm o privire rapidă desenelor ăstora. Apoi vom încerca să găsim o ieșire. Bine?

Will nu spuse nimic, iar tatăl său încercă să aprindă un alt chibrit. Însă nu reuși nici la prima și nici la a doua încercare.

— Ei, hai! făcu el.

Dar când, în cele din urmă, izbuti, camera se umplu de mai multă lumină decât cea care ar fi putut proveni de la un singur chibrit.

Will și doctorul Burrows erau înconjurați de torțe aprinse. Iar în spatele acestor torțe se aflau ceea ce, la prima vedere, păreau a fi copaci acoperiți cu o scoarță aspră.

Dintr-odată însă, Will observă că au brațe și picioare care aduceau cu cele umane. Și, deși aproape complet acoperite de scoarța lemnoasă și solzoasă, li se puteau distinge și fețele. Will le întrezărea gurile și ochii mici, cu pupile căprui, care luceau la lumina torțelor.

Foșnind, siluetele se apropiară de Will și de doctorul Burrows.

— Co... co... copacii lui Elliott, bâigui Will, teribil de înspăimântat.

* * *

Mai multe patrule de Limitatori se postaseră de-a lungul celor patru laturi ale platoului din vârful piramidei, în vreme ce gemenele Rebecca se plimbau în spatele lor, supraveghind activitatea de la nivelul pământului. Urcând pe platou, generalul Limitator ținu un sfat scurt cu unul dintre oamenii lui, care-i dădu ceva, apoi se îndreptă direct spre fete.

Ajungând în dreptul lor, le întinse o cutie mică și neagră.

— Mai întâi, acesta este emițătorul radio care a fost depistat de sistemul de radar meteo. Era ascuns acolo, băgat într-o crăpătură, explică el, privind în spatele

gemenelor.

Rebecca Doi îl luă și examinează firul care ieșea din el.

— Nu l-am deschis ca să evaluăm tehnologia, pentru că nu doream să întrerupem semnalul, adăugă generalul Limitator.

— Corect, lasă-l să funcționeze, căzu de acord Rebecca Unu. Pun pariu că e al lui Drake, l-o fi luat de la unul dintre tehnicienii săi.

— Ce mai ai? îl îmboldi Rebecca Doi pe generalul Limitator.

— Am analizat urmele găsite primprejur. Sunt patru: trei umane, dintre care una de adult și celelalte două de tineri și sunt însoțiți uneori de un animal care e, cel mai probabil, Vânătorul, răspunse el.

— Mda, logic... avem deci de-a face cu doctorul Cap-Pătrat, cu Will și cu Elliott, concluzionează Rebecca Doi.

Generalul Limitator încuviință, apoi reluă:

— Copoi au depistat pretutindeni numeroase urme de miros. Flutură din mână spre junglă înconjurătoare. Am dat peste tabăra aflată într-un copac din apropiere, la marginea luminișului. Se întoarce pe sfert, pentru a le arăta gemenelor direcția. Se găsește încolo, spre sud.

— Și ce-i acolo? îl întreabă Rebecca Doi.

— Hrană, apă, haine de schimb și o cantitate mică de muniție, dar cercetările continuă. Am mai dat peste un dispozitiv exploziv improvizat, cu un fir declanșator întins de-a curmezișul drumului principal, pe care l-am dezactivat. Explozibilul utilizat în dispozitiv era C4, puternicul exploziv de la Suprasol.

— După cum era de așteptat. Procurat tot de Drake, fără îndoială, presupuse Rebecca Unu.

— Și asta înseamnă că Elliott se ocupă tot de vechile ei șmecherii, adăugă sora ei. Cât de previzibil!

Generalul Limitator își continuă raportul:

— Am găsit numeroase obiecte - oase, monede, bucăți de lut și sticlă - care par să fi fost scoase recent din pământ.

— Doctorul Cap-Pătrat, pufni Rebecca Unu. Unele lucruri

nu se schimbă niciodată.

— Și am mai dat și peste niște cranii umane, dintre care trei sunt de dată destul de recentă. Par să fi fost trase în țeapă, iar unul prezintă o plagă la tâmplă care ar putea proveni de la o împușcătură de la mică distanță. Generalul Limitator îl privi pe colonelul Bismarck, care se afla la o distanță de la care nu putea auzi nimic. Probabil aparțin soldaților Noii Germanii dispăruți în misiune.

— Să-i lăsăm pe prietenii noștri să descopere singuri asta. Nu-i problema noastră, decise Rebecca Unu, dând nerăbdătoare din cap. Vorbește-ne de doctorul Cap-Pătrat și de Will. Unde sunt acum? Întrebă ea.

— Urmați-mă, le îndemnă generalul Limitator, conducându-le din vârful piramidei spre următorul nivel. Țintele au fost văzute pentru ultima oară aici, la acest nivel. Praful ridicat de elicoptere a redus vizibilitatea, dar, după câteva mișcări rapide, au dispărut pur și simplu din vedere, raportă el. Iar dulăii nu au găsit nicio urmă proaspătă care să pornească de-aici.

Mergând de-a lungul nivelului, gemenele chibzuiau asupra celor auzite.

— Prin urmare, ne erau serviți pe tavă - au fost surprinși în câmp deschis - și totuși i-am pierdut, zise Rebecca Unu, cu ranchiună în glas.

Sora ei șuieră, clătinând din cap cu reproș.

— Du-ne în locul unde se găseau, ordonă ea. Locul *exact*.

Când generalul Limitator li-l arată, patrula formată din patru soldați desemnată să le protejeze pe fetele Styx se dădu în grabă la o parte din drumul lor.

Rebecca Doi examinează zidul, în vreme ce sora ei îngenunche, plimbându-și vârful degetelor de-a lungul unei crăpături înguste dintre două blocuri de piatră ce alcătuiau nivelul. Pocni din degete spre cel mai apropiat Limitator, făcându-i semn să-i dea cuțitul de luptă pe care-l ținea la brâu. Bărbatul îl scoase și i-l întinse.

— Crezi că oamenii tăi ar fi putut fi neatenți și să nu-i fi văzut pe cei doi prieteni ai noștri ștergând-o pe piramidă,

până jos? Întrebă Rebecca Unu, încercând cu vârful pumnalului diferite puncte ale crăpăturii, fără însă să-l poată înfige prea adânc. Gravitația joasă i-ar fi putut ajuta să dispară rapid.

— Și în mormanul ăsta de pietre nu există niciun semn al vreunei trape ascunse, remarcă Rebecca Doi, urmărind-o pe sora ei.

Aflat în spatele gemenelor, generalul Limitator se agită nervos. Nu-i plăcea că integritatea raportului său fusese pusă la îndoială.

— Ei, ce spui? i se adresează Rebecca Unu, privind în altă parte și arătându-și astfel nemulțumirea.

Bărbatul își îndreaptă umerii, sigur pe el.

— Din trei puncte diferite de observație aflate în trei elicoptere, oamenii mei au fixat fără greș țintele. După cum știi, au și deschis focul ca să-i țină pe cei doi în loc, asigurându-se astfel că vor rămâne în aceeași poziție. Nimeni nu i-a văzut dispărând în junglă, declară el ferm. Și eu nu am nicio îndoială că aici s-au aflat ultima dată.

Apărut ca din senin, Cox se strecură printre ei, oprindu-se lângă perete. Ridicându-și șalul de pe față, își înclină capul diform și prinse să-și facă vânt cu mâna spre nas. Amușinând zgomotos, făcu mai mulți pași de-a lungul nivelului și adulmecă din nou aerul, repetând gestul până ce ajunse exact sub pietrele mișcătoare ale doctorului Burrows. Dar Cox nu era interesat de pietre. Adulmecă adânc pentru ultima oară, ca și cum ar fi vrut să fie sigur de ceva.

— Taman aci, fetelor, anunță el, târșâindu-și picioarele pe loc așa cum ar scurma o găină care se pregătește să facă bucăți un vierme ghinionist.

Cox nimerise exact locul prin care Will și doctorul trecuseră prin zid când încercaseră să se ascundă de elicopter.

— Taman aci miros frică... aci a intrat prada în pământ.

— Priviți-l pe Tom Cox..., anunță teatral Rebecca Unu, fluturându-și brațul... Mai bun decât orice copoi.

Sora ei se întoarse spre generalul Limitator, care își

Înclină capul la comanda nerostită a fetei.

— Vom aduce explozibil, zise el. O să-i scoatem din găoace, chiar dacă ar fi să facem bucăți întreaga piramidă.

* * *

Ciudatele siluete îi înconjuraseră complet pe Will și pe doctorul Burrows.

— Tată, copacii... au arme... și nu par prea prietenoși, îl avertiză Will pe un ton bănuitor, văzând că aceștia își scosese răzătoarele și că unii dintre ei purtau sulite.

Fierul armelor strălucea slab în mâinile straniei ale arătărilor pe care Will continua să le cerceteze în timp ce se apropiau. Părea că pielea le crescuse din abundență, depășindu-le degetele și ridicându-se în spirale ce le făceau să pară umflate și neîndemânate.

— Nu intra în panică... nu face nimic care să-i enerveze pe acești... ăăă... șopti doctorul Burrows, șovăind când găsi un nume pentru ciudatele ființe. Acești oameni-tuși.

— Să-i enervez? răspunse Will, observând ceva care-l făcu să verifice de două ori. Tată, unul dintre ei are pușca mea Sten și pare să știe cum s-o folosească!

Will avea dreptate – omul-tuși ținea corect Stenul în mâinile sale stângace, îndreptându-l direct spre băiat și spre doctor.

— Hm, făcu doctorul Burrows, încercând să-i dea fiului său impresia că era calm. Mda, par să fie umanoizi – s-ar putea că înfățișarea lor să fie cauzată de un soi de mutație a pielii. Și sunt de acord cu tine că par în mod neîndoios inteligenți. O să încerc să comunic cu ei.

Doctorul Burrows își deschise încet jurnalul, pentru a nu-i speria și, după câteva secunde, începu să vorbească într-un limbaj pe care Will nu-l mai auzise până atunci. Cuvintele sunau aspru și gutural.

Oamenii-tuși foșniră pentru o clipă, dar fără să reacționeze în vreun alt fel.

— S-ar putea să pronunț greșit, dacă sunt cu adevărat capabili să aibă un limbaj, remarcă doctorul.

— Orice ai de gând să faci, fă-o odată! îl grăbi Will.

Doctorul Burrows mai încercă o dată. De astă dată nu

se mai auzi niciun foșnet, dar de undeva din cercul făcut de oamenii-tufiș se auzi un răspuns în aceeași limbă pocită.

— Da, da, da! Doctorul Burrows era copleșit de emoție. Își scoase pixul și notă repede ceva în jurnal. Ai văzut care dintre ei a vorbit? îi șopti el lui Will în vreme ce traducea răspunsul. El sau ea a spus că... noi am... încălcat proprietatea și dacă nu părăsim templul... străjerii... - sau și mai corect, gardienii, vor... Doctorul Burrows își ridică privirea îngrijorată spre Will. Ne vor *ucide*. Iisuse, Will, au de gând să ne omoare!

Oamenii-tufiș începură să înainteze greoi, strângând cercul în jurul celor doi.

— Acum pot să intru în panică? întrebă Will, scrutând disperat cercul de oameni-tufiș ca să vadă dacă îl poate străpunge pe undeva.

În loc să răspundă, doctorul Burrows înghiți zgomotos în sec.

Lui Will îi veni deodată o idee.

— Simbolurile de pe zid... o să încerc ceva, șopti el repede, își vârî mâna în cămașă și-și scoase pandantivul pe care i-l dăduse unchiul Tam. Apoi îl flutură prin fața oamenilor-tufiș, arătându-l câtor mai mulți posibil, de parcă ar fi ținut la distanță niște vampiri însetați de sânge folosind un crucifix.

— Repede, spune-le ceva, tată... spune-le că eu sunt conducătorul, regele lor sau ceva în genul ăsta și că vor trebui să ni se supună și să ne lase să stăm aici.

Dar doctorul Burrows nu era de niciun ajutor.

— Ăăă..., abia reuși el să bâiguie când unul dintre gardieni se repezi și-i dădu lui Will peste mână, făcând pandantivul să zboare învârtindu-se prin aer.

Un altul spuse ceva care sună foarte dur, chiar și în limba lor pocită.

— Ah! apucă să mai rostească Will, observând că ochii oamenilor-tufiș deveniseră și mai dușmănoși și-și ridicaseră amenințători armele.

— Chestia aia nu ne-a ajutat cu nimic, zise doctorul Burrows. Tocmai te-a ocărat, te-a făcut hoț. Acum nu ne vor

lăsa în niciun caz să mai rămânem aici.

— Mulțumesc din suflet, unchiule Tam, murmură Will. Când unul dintre copaci făcu un pas înainte și ridică sabia, se auzi un bufnet puternic, care-l făcu pe Will să clănțâne din dinți. Întreaga încăpere păru să se cutremure, o ploaie de praf acoperindu-i pe cei doi Burrows și pe oamenii-tușiș.

— Ce naiba a fost asta? întrebă doctorul Burrows.

Câteva bucăți de tencuială căzură pe podea. Apoi din tavan se desprinsă un bloc mare de piatră, lovindu-l în cap pe un om-tușiș ceva mai scund. Acesta se prăbuși pur și simplu pe spate. Cei de lângă el se întoarseră să-l privească, dar niciunul nu-i sări în ajutor.

— Atenție, cade? rânji Will.

Situația fără ieșire în care se găseau începuse să-l copleșească – încă nu-i venea să creadă că el și tatăl său scăpaseră de Limitatori și de o moarte aproape sigură numai ca să intre într-o situație la fel de deznădăjduită. Vorba aia, din lac în puț! Și, chiar dacă în acel moment oamenii-tușiș păreau a bate în retragere, schimbând replici rapide, nu-și putea da seama cum vor reuși să scape și să i se alăture lui Elliott.

— Ce-a mai fost și *asta*? repetă doctorul Burrows, cu ochii-n tavan. O explozie?

— Da, tată, răspunse resemnat Will. Sunt Limitatorii... încearcă să facă o gaură ca să ajungă la noi. Oftă. Așa că dacă acești copaci bizari nu ne vor veni primii de hac, o vor face Styx. Minunat! Al naibii de minunat!

* * *

Gravitația fiind scăzută, explozia aruncă bucăți de piramidă așa de departe spre cer, încât părea că nu vor mai reveni niciodată pe pământ. Și chiar înainte ca fumul și praful să se risipească, gemenele Rebecca urcau în salturi nivelurile piramidei, urmate îndeaproape de generalul Limitator. Ajungând la nivelul superior, cercetară efectele produse de explozie. Pietrele inscripționate de la suprafață fuseseră complet distruse, dar cele de sub ele rămăseseră neatinse.

Generalul Limitator era netulburat.

— Se vede conturul unei deschizături, sublinie el. Tom Cox a avut dreptate. Acum, că știm că e aici, vom da câteva găuri în zidul ăsta și vom pune și mai mult explozibil. Le făcu semn oamenilor săi să treacă la treabă. Încă una și vom pune mâna pe doctorul Burrows și pe băiat.

* * *

De la liziera copacilor, Elliott urmărea elicopterul care se rotea deasupra piramidei. Se afla în junglă când auzise pentru prima oară zgomotul motorului și se întorsese în goană. Rămânând la adăpostul copacilor, îi localizase în cele din urmă pe Will și pe doctorul Burrows ghemuiți pe nivelul superior.

— O, nu! spuse ea.

Nici că puteau fi într-un loc mai periculos, prinși în câmp deschis. Iar ea se afla prea departe ca să le vină în ajutor. Știa că, dacă s-ar fi aventurat dincolo de copaci, cei din elicopter ar fi observat-o imediat.

Îl văzu pe Will uitându-se în direcția ei și făcu un mic pas înainte, fluturând din mâini pentru a-i atrage atenția. Dar băiatul era prea preocupat de aeronava care duduia deasupra lui și nu păru s-o fi observat. Fata se retrase înapoi în junglă, asigurându-se că Bartleby o aștepta acolo unde-i spusese – nu-și permitea să-l lase să țâșnească în luminiș. Motanul mieună, dându-i de înțeles că ar fi vrut s-o însoțească, dar fata clătină din cap.

— Ia să doborâm chestia aia de pe cer, spuse ea, dându-și jos carabina de pe umăr și înfășurând cureaua armei în jurul brațului, ca să o stabilizeze pentru a putea trage.

Luă elicopterul în vizorul lunetei. Deși până atunci nu mai văzuse un astfel de aparat de zbor, în vizor îi apărură prima oară pilotul. Nu-și dădea seama dacă el făcea aparatul să zboare, dar, cel puțin, avea o țintă umană. Și era ca și mort, căci îl țintise perfect.

Trăgând adânc aer în piept și ținându-și respirația, fata era pe punctul de a apăsa trăgaciul când elicopterul se răsucă. Prin lunetă, zări înăuntru un Limitator. Sângele îi îngheță în vine. Se strâmbă, gândindu-se să tragă în

soldatul Styx în loc de pilot. Apoi distinse altceva care o făcu cu adevărat să înghețe. Lângă Limitator se vedea o siluetă micuță. Elliott o putea observa atât de limpede, încât nu mai avea nicio îndoială.

— Rebecca! pufni ea, nevenindu-i să creadă că una dintre fetele Styx supraviețuise ambuscadei. Nu se poate!

În vreme ce încerca să accepte acest lucru, apărură huruind un al doilea elicopter. În câteva secunde, în jurul lui Will și al doctorului Burrows cădea o ploaie de gloanțe care-i împiedica să facă cel mai mic pas în lături. Apoi, din primul elicopter fură desfășurate funii pe care Limitatorii prinseră să coboare spre vârful piramidei.

— Nu pot să-i dobor pe toți! Ce să fac? se întrebă, lăsând în jos carabina.

Știa că șansele de a-i face scăpați pe Will și pe doctorul Burrows erau aproape nule și că trebuia să ajungă într-un loc sigur, de unde să-și poată plănuia următoarea mișcare. Ordonându-i lui Bartleby s-o urmeze, o luă prin junglă, pe lângă marginea luminii, în direcția taberei.

Alergând printre trunchiurile uriașilor copaci, înaintă până ajunse la tabără. Auzi strigăte venind dinspre piramidă, dar nu se opri să vadă ce se întâmpla, înșfăcând câteva lucruri pe care să le ia cu ea și instalând o mină-capcană înainte de a părăsi locul. Elliott nu înceta să se asigure că luase cea mai înțeleaptă decizie când hotărâse să se retragă din zonă și, auzind lătrăturile copoilor în spatele ei, din minte îi dispărură și ultimele rămășițe de îndoială. Merse pe vechile urme de câteva ori pentru a lăsa piste false, după care o apucă direct spre pârau și intră în el, astfel ca dulăii să nu-i mai poată lua urma.

Ajunsa la refugiu, înșfăcă în grabă două pistoale Browning și muniția de rezervă pe care o depozitase acolo. Mai vârî în rucsac ce rămăsese din explozibilul lui Drake, ca și hrană și apă suficientă pentru o zi, căci, dacă avea să fie pe teren, trebuia să-și păstreze forțele.

Coborî din refugiu pe liane, în pârau de jos. Bartleby o aștepta acolo unde-l lăsase, arătând tare nefericit. Fata îl duse în tufișurile de lângă mal.

— Îmi cer iertare, îi spuse ea. Tu rămâi aici.

Repetă: „Stai aici!” de câteva ori, arătând pământul cu degetul. În silă, motanul se lăsă pe laele din spate, fluturându-și nervos coada. Știa că dăduseră de necaz, dar nu pricepea de ce era exclus din afacere. Când Elliott îl mângâie cu blândețe pe cap, motanul o fixă cu privirea.

— Nu te pot lăsa să te bați cu un dulău. Și tot nu știu dacă pot avea încredere în tine când sunt și Styx prin preajmă. Ai fost expus la Lumina Întunecată – îți mai aduci aminte ce s-a întâmplat ultima oară?

În vreme ce fata se afunda iar în pârâu, auzi mieunatul trist al Vânătorului. Se opri. Se simțea tare singură. Mai ieri viața ei păruse perfectă, iar acum era nevoită să înfrunte sorții potrivnici de izbândă pentru a-și salva prietenul. Totul părea lipsit de speranță – o cauză pierdută.

Privi în jur, la copacii înalți de pe ambele maluri ale pârâului. Nimic nu se schimbase – jungla era la fel ca și cu o zi înainte, vegetația abundentă gemând de viață –, dar pentru ea era diferită. Reprezenta acum un teatru de război, un loc al vieții și al morții.

Își îngădui să-și imagineze prin ce trecea în acel moment prietenul ei... prins... torturat... ucis.

— Will, gemu ea, încercând să nu izbucnească în plâns, căci și-l închipuia în ghearele Limitatorilor. Nu, spuse fata, nu pot să cedez acum... *trebuie* să existe o soluție! Își îndreptă umerii și adăugă: Trebuie să gândesc ca tine, Drake!

Capitolul șaptesprezece

— Vor să mergem cu ei, spuse doctorul Burrows, observând comportamentul oamenilor-tușiș. Știu ce se petrece afară și ne vor duce într-un loc unde vom fi în siguranță!

Will putea distinge optimismul din glasul tatălui său în vreme ce creaturile ciudate care-i înconjurau prinseră să

foșnească. Le privi peste umăr cum se apropie bătoase de el și de doctorul Burrows, aidoma unui gard viu însuflețit, târșându-și picioarele pe podeaua de piatră. În același timp, se mișca și omul-tușiș aflat în fruntea lor. Prinși în mijlocul cercului, cei doi Burrows erau îndemnați în mod limpede să-i urmeze.

— Da, șopti Will. Dar unde ne duc?

Falanga îi înconjurase complet. Ajunși în colțul opus al încăperii, lumina torțelor dădu la iveală un pasaj. Ducea la niște trepte pe care începură să le coboare.

După o vreme, doctorul Burrows rosti:

— Treptele astea continuă la nesfârșit. Am senzația că vom ajunge undeva *sub* piramidă, presupuse el cu uimire.

Will nu-și dădea seama dacă era adevărat sau nu, iar peste câteva minute el și tatăl său ajunseră la ultimele trepte, unde podeaua era din nou dreaptă.

La lumina torțelor care pâlpâiau, Will observă că se aflau la un soi de răscruce. Nu rămaseră însă acolo prea mult, căci oamenii-tușiș îi duseră într-un alt pasaj, ai cărui pereți erau împodobiti cu și mai multe basoreliefuri în culori vii. Will și tatăl său observară că era zugrăvit un oraș de coastă, având în mijloc un palat măreț. Amintea vag de Taj Mahal, cu acoperișul sub formă de cupolă și cu minarete zvelte în cele patru colțuri. În golf se găsea o statuie imensă a unui om îmbrăcat în robă care privea spre mare, având în mâini ceea ce părea un telescop.

— Uite ce mari sunt – suficient pentru a o socoti a opta minune a lumii! De un lucru sunt sigur, Will, zise doctorul Burrows, întorcându-se spre fiul său.

— De care?

— Când toate astea se vor termina și vom fi în afara oricărui pericol, continuă doctorul Burrows, va trebui să ne întoarcem aici!

— Bineînțeles, tată, răspunse Will, dar fără niciun strop de entuziasm.

Nu reușea să se gândească decât la următoarele câteva secunde în viitor. Avea o presimțire nefastă în legătură cu situația în care se găseau. Iar teama i se accentuă când,

fără veste, torțele din jurul lor fură stinse și bezna îi înghiți din nou.

— De ce ne-am oprit aici? îl întrebă Will în șoaptă pe tatăl său. Nu se mai mișcă.

Într-adevăr, în jurul lor nu se mai auzea niciun foșnet. Oamenii-tufiș stăteau complet nemișcați.

— O să fim în regulă, o să vezi, îl liniști doctorul Burrows pe fiul său. Sunt descendenții unei civilizații cândva mărețe. Ne iau drept ceea ce și suntem, camarazi însetați de cunoaștere. Ne vor trata cu respect. Nu reprezentăm o amenințare pentru ei și nu le-am făcut niciun rău. Doctorul nu părea deloc preocupat de situația lor. După un moment de tăcere, vorbi iar: Știi... stând așa în întuneric, mi-am amintit că voiam să te întreb ceva.

— Ce anume, tată? răspunse Will fără interes, neacordându-i prea mare atenție.

— Amintește-ți de perioada când te aflai în Adâncuri... în Câmpia Mare... ai dat cumva peste o barjă coprolită navigând pe canale? Cu trei coproliti în ea?

— Ce? Nu cred că e momentul său lo..., începu Will să protesteze.

— Nu, ascultă-mă, la început ați fost trei, nu? Tu, Chester și... cum îl cheamă... Col... Colin?

— Cal, îl corectă Will pe un ton destul de tăios, căci tatăl său nu avea nicio scuză să nu-și aducă aminte corect numele fratelui lui mort. Da, eram împreună când am văzut o barjă coprolită, răspunse cu un oftat.

— Știam! Știam eu! exclamă doctorul Burrows, ridicându-și vocea din pricina entuziasmului. Mă aflu pe acea navă, îmbrăcat într-o uniformă coprolită de culoarea nisipului. Gândindu-mă acum la acel moment, sunt sigur că v-am văzut pe toți trei! Te-am văzut!

— Cum? făcu Will, cu o uimire neprefăcută, amintindu-și întâmplarea. Cal remarcase că unul dintre coproliti se purta complet neobișnuit. Nu cred! Să fi fost atât de aproape și să nu ne fi dat seama! E atât de ciudat! Dacă am fi știut!

Doctorul Burrows izbucni în râs.

— Da, dar acum suntem împreună și asta e important.

Will, pot spune cu mâna pe inimă că timpul petrecut lucrând alături de tine în această lume incredibilă a fost una dintre perioadele cele mai fericite din viața mea. Dacă nu chiar cea mai fericită. Sunt atât de mândru de tine!

— Tată, reuși să rostească Will, copleșit de emoție la auzul spuselor tatălui său. Nu prea știa cum să răspundă acestei manifestări evidente de afecțiune. Da, a fost... așa..., începu el, dar se opri, căci, dintr-odată, în jurul lor se stârni un foșnet de agitație.

Will dădu numaidecât uitării discuția cu tatăl lui, frica cuprinzându-l din nou.

— De ce fac asta? întrebă el în șoaptă. Aprinde un chibrit, să vedem.

— Mai bine nu, aş putea da foc unuia dintre ei. Păstrează-ți calmul, Will, îl îndemnă doctorul Burrows. Îmi pun reputația în joc că există o rețea subpământeană care leagă toate aceste piramide și acolo ne vor duce într-un minut. Undeva departe de Styx.

Dar, auzind cum foșnetele își sporesc intensitatea, Will deveni și mai neliniștit.

— Nu, nu voi sta aici cu mâinile în sân. Dă-mi imediat chibriturile, tată, insistă el.

Dar nu mai primi vreun răspuns din partea tatălui său. În apropierea lui se auzi un scrâșnet și se treziră învăluiri într-o lumină orbitoare. În același timp, fură aruncați înainte cu o asemenea forță, încât amândoi își pierdură echilibrul, dându-se peste cap. Dar în loc să aterizeze pe o suprafață dură, așa cum se așteptase Will, se rostogoliră pe un teren moale și băiatul simți iarba sub mâini.

— Prea luminos! gemu el, încercând să deschidă ochii.

Distinse marginea junglei, aflată la o oarecare distanță.

— Piramida! strigă alarmat tatăl său. Suntem iarăși în afara piramidei!

Will întoarse capul în toate părțile. Tatăl său avea dreptate. Se aflau la baza piramidei, pe care putea distinge vagi siluete umane – bărbați care se îndreptau spre ei. Apoi auzi o voce pe care o cunoștea prea bine și inima aproape că i se opri în loc.

O voce pe care credea că nu o va mai auzi niciodată.

— De unde ați mai apărut și voi? strigă aceasta.

— Rebecca! gemu Will.

Apoi se auzi o altă voce, aidoma primeia, dar venind dinspre altă parte a piramidei.

— Ah, ia te uită, aș zice că-i cuplul minune!

— NU! țipă Will când reieși că nu doar una, ci amândouă surorile erau încă în viață.

Încercând să se îndepărteze târâș, dădu în iarbă peste pușca sa Sten. Oamenii-tuși o azvârliseră afară odată cu ei. Înghățând-o, Will se roti și apăsă trăgaciul. Reuși să tragă orbește câteva rafale spre piramidă, sperând să o nimerească pe una dintre cele două Rebecca. Gloanțele ricoșară din piatră în toate direcțiile.

Golise jumătate din încărcător când un Limitator îl lovi în ceafă cu pistolul.

Și lumină orbitoare dispăru.

* * *

— Trebuie s-o iau ușure! spuse Elliott, silindu-se să se miște mai cu grijă.

Lătrăturile dulăilor se auzeau de peste tot. Fata nu voia să dea din întâmplare peste unul dintre câinii de atac sau peste o patrulă de Limitatori. Prea multe depindeau de ea. Nu se îndreptase direct către piramidă, căci trebuia să facă mai întâi câteva pregătiri. Dar acum, mergând într-acolo, auzi o rafală scurtă a unei arme automate.

Se opri.

— E un Sten... Să fie pușca lui Will? spuse ea cu voce tare, întrebându-se dacă despre asta era vorba sau dacă Limitatorii foloseau și ei același tip de armă, ceea ce ar fi fost însă din cale-afară de neobișnuit.

Dar nici să fi fost Will nu avea vreun sens – dacă el și doctorul Burrows fuseseră deja prinși, de ce ar mai avea acum loc un schimb de focuri? Trebuia să se apropie ca să afle exact care era situația. Dar cum să facă asta cu atât de mulți soldați Styx prin preajmă? Exact în acel moment privi din întâmplare crengile de deasupra capului.

„Copacii! Folosește-te de copaci!” își spuse ea. Alese

unul și începu să se cațere.

După o vreme, se opri și se deplasă paralel cu pământul, sărind de pe o creangă pe alta, în direcția piramidei. Ideea ei dădea roade: știa că se afla la o înălțime la care un dulău, chiar și cu mirosul său dezvoltat, n-ar fi avut cum s-o descopere.

Aterizând pe creanga noduroasă a unui copac mai solid, începu să se cațere din nou, tot mai sus, până când soarele pătrunse prin frunzișul de deasupra ei. Urcând și mai mult, rămase uimită să vadă fluturi cât cărțile dând din aripile lor viu colorate și omizi de mărimea unui penar îndopându-se cu fructele care se găseau mereu din abundență.

Deodată, aburcându-se pe o creangă, se trezi față-n față cu o arătare acoperită cu o blană maronie, lăptoasă. Trei ochi clipiră în același timp spre ea, iar animalul, luat la rândul lui prin surprindere, își căscă încet gura. Doctorul Burrows ar fi recunoscut în el un specimen de leneș, judecând după ghearele ca niște cârlige de care se folosea acum pentru a se îndepărta greoi de fată.

Deși nu avea timp să se minuneze de incredibila faună pe care o descoperise, Elliott își dădu seama că la nivelul solului văzuse doar o mică parte a ecosistemului. Deasupra exista o întreagă altă lume.

După încă douăzeci de minute de cățărare, se afla la o asemenea înălțime, încât putea privi peste întinderea junglei. Ancorându-se pe o creangă, își îndreptă luneta carabinei spre vârful piramidei.

Nu-i plăcu ceea ce văzu.

* * *

Will își reveni. Ridicându-și capul, descoperi că era susținut de brațe de doi Limitatori.

— Salut, rataaaatule! își bătu joc de el Rebecca Unu, legănându-și șoldurile când îi apărură în față.

— Tată? rosti buimac băiatul.

— Tăticul e acolo, zise fata Styx, fluturând din mână.

Will încercă să se uite în direcția arătată - Limitatorii îi purtaseră chiar în vârful piramidei, iar în cealaltă parte a platoului putea distinge mai multe siluete. Capul îl durea în

locul în care fusese lovit și își dădu seama că putea simți din plin arșița soarelui pe brațe și pe umeri. Își coborî privirea de-a lungul trupului.

— Da, m-am gândit că ai vrea să faci o baie de soare, rânji Rebecca Unu. Ți-am scos cămașa. Nu mai e la modă să fii palid.

Will începea să simtă că-l arde pielea – fata Styx știa prea bine că nu avea nicio protecție naturală împotriva ultravioletoelor.

— Nenorocită mică! gemu el.

— Absolut! căzu de acord fata. Dar recunosc că voi deveni Nenorocita Mare atunci când voi termina cu tine. Nici nu-ți pot spune cât m-a durut glonțul pe care l-ai tras.

Felul în care vorbea fata îl făcea pe Will să-i înghețe sângele în vine. Știa mai bine decât oricine cât de răzbunătoare era. Îi pregătea ceva groaznic. Totuși, băiatul nu avea de gând s-o lase să vadă cât de înspăimântat era.

— Plictisitor, plictisitor, plictisitor, replică el, căscând teatral.

Dar fata nu-i luă în seamă ironia.

— Will, cum probabil ți-ai dat seama până acum, felul în care noi, Styx, tratăm lucrurile seamănă foarte mult cu *Vechiul Testament*.

Fata își îndoi genunchii într-un *demi-plié* aproape perfect, după care și-i îndreptă, amintindu-i lui Will de orele de exerciții de balet pe care le făcea în casa lor din Highfield, desfășurate în grădină, căci înăuntru nu era suficient spațiu.

— Credem în ochi-pentru-ochi, dinte-pentru-dinte și toate chestiile alea, adăugă ea, trăgând aer în piept ca și cum ar fi fost din cale-afară de entuziasmată de un lucru și n-ar fi vrut să se termine prea repede.

— Ce tot bolborosești acolo? întrebă Will, zbatându-se în strânsoarea Limitatorilor și încercând să-și elibereze un braț ca să o înfrunte pe fata dinaintea sa.

— Îți spun asta ca să nu te ia prin surprindere că te voi face să plătești acum cu vârf și îndesat, continuă ea.

— Cum ziceam, plictisitor, murmură Will.

— Arată-te, Coxy! strigă ea pe neașteptate, după care-i zâmbi lui Will.

Băiatul văzu pe cineva apărând lângă ea. Mai întâlnise și înainte, în Adâncuri, fața aceea înspăimântătoare, cu ochi lipsiți de pupile și plină de diformități.

— Tom Cox? gemu el.

— Chiar el, recunoscui vocea stâlcită.

Apoi Cox se strecură spre Will, trecând o coasă pe o parte a abdomenului descoperit al băiatului.

Chiar dacă era o rană superficială, făcută tocmai pentru a nu produce o vătămare prea mare, durerea era cumplită. Will țipă până nu mai avu aer.

— O mică mostră din ceea ce te așteaptă, dragă frate, râse Rebecca Unu, aplecându-se peste el. A durut? Sper. Închipuie-ți durerea asta de un milion de ori mai mare și vei afla prin ce am trecut când m-ai împușcat.

Limitatorii continuau să-l țină strâns, iar chipul lui Will era scaldat în transpirație.

— Tu... tu..., bâigui el, dar, negăsind un cuvânt îndeajuns de puternic pentru a-i exprima ura, se mulțumi s-o scuie în față pe fosta sa soră.

— E vioi tipu', nu? rosti Cox, lingând sângele lui Will de pe tăișul foarte ascuțit al coasei. Câțiva stropi curseră pe buzele sale înnegrite și crăpate, picăturile stacojii strălucind în lumină intensă a soarelui. Vrei să-i tai limba pentru asta? propuse el.

Ștergându-și cu mâneca saliva lui Will de pe față, Rebecca Unu chibzui o vreme.

— Nu, poate mai târziu. Deocamdată trebuie să vorbească, răspunse ea, după care îi făcu semn surorii sale să-l aducă pe doctorul Burrows.

— Will, sângerezi! Ce ți-au făcut? izbucni el când i se îngădui să se apropie de fiul său.

Spre deosebire de Will, nu era ținut de Limitatori, dar se afla sub amenințarea armei, căci cealaltă fată Styx ținea ațintit asupra lui un pistol făcut de Noua Germanie.

Will observă că tatăl său își ținea în continuare strâns jurnalul, ca și cum viața lui ar fi depins de asta.

— Sunt bine, tată, răspunse el sumbru.

— Bună, frate, îl salută Rebecca Doi, ocolindu-l pe doctorul Burrows. N-ai vrea să ne faci viața mai ușoară și să ne spui ce-ai făcut cu fiolele noastre de Dominion? Doctorul Cap-Pătrat aici de față jură că nu știe nimic de ele – și, cum nu știe să mintă, chiar cred că spune adevărul. Prin urmare, sunt la Elliott?

— Care Elliott? ricană Will.

— Înapoiază-ne fiolele și vă vom lăsa în pace, cu pietrele voastre vechi și cu oamenii-tuși care, după cum se vede, nu vă vor nici ei!

Doctorul Burrows deschise gura ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar Will i-o luă înainte.

— Mda. Deci o să ne dai drumul. *Chiar* crezi că o să înghit asta? Încă o minciună? rosti, dându-și ochii peste cap.

— Bine, atunci o s-o facem la modul dur. Îmi convine, spuse rece Rebecca Unu. O să mă bucur de fiecare minuțel.

Cântărind coasa în mâna-i uscată, Cox se apropie și mai mult de Will.

— Nu chiar acum, Cox, îi zise Rebecca Unu. Apropo, am vești pentru tine. Camaradul tău Drake a încercat să ne întindă o capcană în Highfield Common. Așa că i-am nimicit întreaga echipă.

— E mort? întrebă Will cu voce joasă. Nu, iar minți!

— Oare *Piele* îți spune ceva? replică Rebecca Unu, privându-l pe Will. Și ni s-a spus că și Colonia s-a mărit cu o varză desfoiată.

— Celia Varza, interveni Rebecca Doi.

— Mama? făcu Will.

— Soția mea? murmură doctorul Burrows, înțelegând cu greu despre cine se vorbea. Ce s-a întâmplat cu ea?

— De parcă ai da doi bani, comentă rece Rebecca Doi. Ni s-a spus că a depus rezistență în timpul interogatoriilor. Lumina Întunecată a dat-o rău peste cap.

— Rău de tot, chicoti Rebecca Unu. De fapt, varză *tocată* ar fi o descriere mai potrivită – mai știi, Will, ca cea din chebapurile alea scârboase pe care le cumpăram de la

fast-food și ți le dădeam la cină, în frumoasele zile petrecute în Highfield?

— Cu *sauerkraut*¹, își aminti Rebecca Doi.

— Mai bine abține-te, o sfătui sora ei. Soldații Noii Germinații ar putea crede că vorbești despre ei.

— Noua Germinație? Întrebă doctorul Burrows, uitându-se în jos, la elicopterele și la soldații care roiau în jurul lor. Cine sunt ăia? Nu sunt Styx, așa-i?

Văzându-l pe generalul Limitator venind spre ei, fetele păstrară tăcerea. Generalul era însoțit de colonelul Bismarck și de unul dintre oamenii acestuia, care ducea un echipament voluminos.

— Cred că e nevoie de noi, spuse Rebecca Unu. Coxy, ține prizonierii calzi.

— Frumoși și gustoși, aprobă el, mijindu-și ochii la soare și lăsându-se nerăbdător de pe un picior pe altul.

* * *

După ce colonelul Bismarck și soldatul Noii Germanii se retraseră, generalul Limitator le puse la curent pe gemene.

— Trebuie să vedeți asta, zise el încet, pentru a nu fi auzit de Will sau de doctorul Burrows.

Scoase o pungă pe care o răsturnă în mâna înmănușată. Erau cioburi dintr-o fiolă și dintr-o altă sticlă de culoare cafenie, alături de câteva fire uscate de iarbă.

— Dopul alb, observă Rebecca Doi, schimbând o privire cu sora sa. Dar asta ce e?

Luă cu grijă o etichetă încă lipită pe un ciob de sticlă cafenie și o ridică.

— Scrie în rusă; probabil că provine din trusa medicală a submarinului pe care l-ați descoperit voi, explică generalul Limitator. M-aș hazarda să spun că ambele fiole au fost ținute în sticlă, înfășurate în iarbă, pentru a le proteja.

Rebecca Unu luă propunerea în considerare.

— Prin urmare, dacă asta-i tot ce a mai rămas din fiola cu dop alb, mai avem un singur antidot. Și nici urmă de virusul nostru?

---

¹ Varză murată.

Generalul Limitator își continuă raportul.

— Nu. Dulăii noștri au descoperit repede locul în care a fost îngropată asta. Cineva fusese acolo cu foarte puțin timp în urmă – o oră sau două, credem noi. Pământul era proaspăt săpat și acoperit la repezeală cu iarbă, ca să nu vedem noi.

— Așadar, putem socoti că Elliott a încercat să ia ambele fiole și, din greșeală, tâmpita a spart una. Fie din întâmplare, fie intenționat. Și probabil că, în acest moment, are asupra ei virusul Dominion, concluzionează Rebecca Unu. Privi dopul alb din mâna generalului Limitator. Păcat de el, dar nu prea contează – putem produce oricând alte antidoturi când ne vom recupera virusul. Apoi se uită la un soldat al Noii Germanii care fixa un difuzor uriaș, de culoare kaki, pe un trepied, în vreme ce un camarad al său conecta o cutie cu cadrane la o baterie mare.

— E gata sistemul de comunicație? îl întrebă ea pe colonelul Bismarck.

— Aproape gata, confirmă acesta. Aducem imediat și celelalte difuzoare.

* * *

Elliott urmărea scena din postul ei de observație aflat în vârful copacului când auzi vocea amplificată.

— Elliott, fie că ne vezi sau nu, știm că ne auzi.

Era atât de tare, încât sperie un stol de păsări care-și luă zborul dintr-un copac apropiat. Elliott focaliză pe geamăna care ținea microfonul. Pe vârful piramidei, nu departe de locul unde erau ținuiți Will și doctorul Burrows, fuseseră instalate mai multe difuzoare de mare capacitate.

Elliott îl văzuse pe Cox creștându-l pe Will cu coasa și-și încordase degetul pe trăgaci. Dar nu trăsese, știind că trebuia să lase lucrurile să meargă mai departe o vreme, căci putea să apară oricând un prilej favorabil. Dacă îi mutau pe Will și pe doctorul Burrows, ar fi putut încerca să-i salveze. Știa că Styx nu-i vor lua de acolo cu elicopterul, cel puțin până nu vor pune mâna pe virusul Dominion. Socotea că, în acest timp, nu li se va face prea mult rău. Nu atâta vreme cât gemenele Rebecca vor încerca să negocieze,

fapt pentru care aveau nevoie de cei doi ostatici ca monedă de schimb. Iar instinctul îi spunea lui Elliott că nu va trebui să aștepte mult până să audă care era târgul. Când venea vorba de cele două fete Styx, mereu implicate într-un complot, întotdeauna era și câte-un târg.

Auzind-o pe una dintre gemene vorbind, Elliott dădu din cap.

— Adu-ne virusul Dominion și toți trei veți fi cruțați. Ai cinci minute ca să ne dai un semn că ești de acord cu propunerea... tot ce ai de făcut este să tragi două focuri de armă. După care ne vei aduce virusul aici, la piramidă, într-un ceas. Asta e tot.

— Da, cum să nu! murmură Elliott.

— Ca să-ți arătăm că nu glumim, prietenul tău de aici, cu un bronz atât de atrăgător, va executa un karaoke... special pentru tine, adăugă geamăna Rebecca.

Elliott o văzu pe fată astupând microfonul cu mâna pentru a discuta ceva cu Cox, după care se apropiară amândoi de locul în care se găsea Will. Oprindu-se în fața lui, vocea fetei Styx se auzi iar din difuzoare.

— Elliott, aș vrea să ascuți asta. Se numește *Rapul celor nouă degete*.

Fata chicoti și apoi apropie microfonul de gura lui Will.

— Nu te arăta, Eli..., reuși băiatul să strige înainte ca unul dintre Limitatori să-și treacă brațul pe după gâtul său.

„Ce-or avea de gând?” se întrebă Elliott. Putea vedea că doctorul Burrows schița gesturi nebunești, încercând să le facă pe gemenele Rebecca să se răzgândească, dar niciuna dintre fete nu-i acordă vreo atenție. Unul dintre gardienii Limitatori îl prinse pe Will de un braț și i-l întinse. Băiatul se străduia să și-l smulgă din strânsoare, dar în zadar – Limitatorul era prea puternic.

— Dacă încă nu te-ai prins, avem de gând să-i tăiem un deget, anunță geamăna Rebecca. Și la fiecare zece minute, până când te vei arăta aici, va mai pierde unul.

— O Doamne, rosti Elliott.

Nu putea să stea și să asiste la chinul lui Will. Știa că gemenele Rebecca nu aveau nici cea mai mică intenție să-l

lase liber pe vreunul dintre ei – nu era stilul Styx. Își aduse aminte de momentul de cumpănă din Câmpia Mare, din Adâncuri, când ea și cu Will crezuseră că-l scutesc de suferință pe Drake, împușcându-l. Nu fusese în stare s-o facă atunci, dar acum se simțea pregătită. Ținti capul lui Will, cu degetul pe trăgaci.

Cox apucă mâna lui Will și poziționează coasa la rădăcina degetului arătător.

— Nu! Nu pot! strigă Elliott, văzând cum fața lui Will se schimonosește de groază.

Când băiatul deschise gura pentru a răcni, fata își modifică ținta și apăsă pe trăgaci.

Capitolul optsprezece

Toată lumea aflată pe piramidă auzi detunătura îndepărtată a unui foc de armă. Doar o fracțiune de secundă mai zăbovi glonțul până să-și atingă ținta.

Fața lui Cox explodează cu zgomotul pe care l-ar fi scos un pepene răscopt, crăpându-se. Șalul soios de pe cap se umflă de parcă asupra lui s-ar fi abătut brusc o pală de vânt. Se clătină pe picioare pentru o clipă, după care se răsturnă pe spate, scăpând coasa din mână.

Toți cei cu pregătire militară fie se azvârliseră la pământ, fie se ghemuiseră. Doar gemenele Rebecca și consternatul doctor Burrows rămăseseră în poziție verticală.

— Mă bucur că ai dat un semn, Elliott, rosti Rebecca Doi în microfon în timp ce privea cadavrul aflat la câțiva metri distanță de ea. Geamăna era perfect stăpână pe sine pe când se apropia de el și se aplecă să ridice coasa. Bietul Coxy, zise. Nu merita. Și sunt dezamăgită și de tine, Elliott, fiindcă eram convinsă că vom putea ajunge la un soi de înțelegere. Amândouă ne dorim să...

Rebecca Doi fu întreruptă de un al doilea foc de armă venit dinspre junglă. Contingentul militar reacționează identic,

iar dinspre Limitatorii care înconjurau baza piramidei se auziră strigăte.

— A doborât pe cineva? A fost cineva rănit? strigă generalul Limitator de câteva ori, însă toată lumea răspunse prezent.

Privirile fetelor Styx se întâlniră, iar Rebecca Unu izbucni în râs.

— Cred că a fost cel de-al doilea foc de armă pe care-l așteptam. Cred că Elliott tocmai ne-a dat semnalul că *avem* o înțelegere.

Rebecca Doi i se alătură surorii ei, hohotind.

— Se pare că da. E destul de amuzant, însă lipsa de maniere nu poate să rămână nepedepsită.

Își luă mâna de pe microfon și vorbi în el.

— Bine, ne-am înțeles, dar ai fost tare nepoliticoasă. Ne-ai ucis unul dintre prieteni fără permisiune... așa că ai schimbat condițiile înțelegerii. Și te previn: dacă te gândești să mai împuști pe cineva de pe-aici, îi vom executa atât pe Will, cât și pe doctorul Cap-Pătrat, zise fata, trăgând aer în piept. Bun: nouă înțelegere prevede că vom face schimbul pentru *unul* dintre ostatici, repet – *unul* dintre ostatici –, și pariez l-ai prefera pe Băiatul-Cârțiță de-aici, dacă nu cumva au început să-ți fie pe plac bărbații mai în vârstă? Îți dăm cuvântul nostru că vom respecta nouă înțelegere. Tu doar vino încoace cu virusul, bine?

Doctorul Burrows părea să-și fi revenit după șocul împușcării lui Cox.

— Toate acestea sunt atât de inutile, le strigă el gemenelor Rebecca. N-am putea să dezbatem problema înainte să-și mai piardă și altcineva viața?

Își privi fiul, care era ținut în genunchi: ochii lui Will se măriseră de frică.

— Vrei să vorbim? replică Rebecca Unu cu o voce care sună ca a unui personaj de desene animate, în timp ce-și desfăcea și strângea degetele de la o mână, imitând un clămpănit. Apoi, coborându-și brațul, reveni la vocea ei normală. Avea privirea rece și lipsită de orice amuzament. Dar poate că eu nu vreau să stau de vorbă cu tine, zise.

Fiindcă ești atât de bătrân și de plicticos.

— Nu, vorbesc serios: sunt convins că putem să cădem la un acord. Dă-mi microfonul și-o s-o conving pe Elliott să vă aducă fiola, se oferă doctorul Burrows.

Will își regăsi glasul.

— Nu face asta, tată. Te rog. Nu știi cu cine ai de-a face. Doctorul Burrows era deja hotărât, îndreptându-se spre Will și așezându-și jurnalul pe jos, în fața lui.

— Ai tu grijă de el, îl rugă. Apoi luă microfonul de la Rebecca Doi și vorbi. E deschis? întrebă, iar vocea îi răsună prin întreaga junglă.

— E deschis, îi răspunse plictisită Rebecca Doi.

Doctorul Burrows continuă:

— Bun. Elliott, eu sunt. Vreau să faci exact ce-ți spun.

Se încurcă însă, neștiind precis cum să continue.

— Mai zi-i o dată că o să executăm pe unul dintre voi, rosti nepăsătoare Rebecca Unu, examinându-și unghiile.

— Nu fac așa ceva! se răsti doctorul Burrows drept în microfon. Este pur și simplu ridicol. Ce sperați că veți obține prin asta?

— Răzbunare. Ne cerem dreptul la răzbunare din cauza a ceea ce a făcut ea. Dacă n-ai observat, Elliott l-a făcut praf pe bietul Cox. l-a făcut rău unuia dintre amicii noștri, ceea ce chiar nu ne face plăcere, continuă Rebecca Unu cu duritate în glas. Haide... transmite-i lui Elliott ce ți-am spus acum.

Doctorul Burrows pufni neîncrezător.

— A, bine, dacă vrei neapărat să asasinezi pe cineva, atunci eu voi fi acela, se oferă, neluând amenințarea în serios.

Văzând că mâna în care Rebecca Unu ținea pistolul începe să se miște, Will strigă la tatăl său:

— Tată, pentru numele lui Dumnezeu, dă-le înapoi microfonul și termină cu...

— Nu, băiete, m-am săturat de situația asta. Ele nu vorbesc serios. Elliott va aduce înapoi virusul, iar noi ne vom vedea de viețile noastre. Munca pe care-o facem noi doi este mult prea importantă ca să-i stea în cale toate

caraghioslăcurile astea.

Își ridică din nou microfonul în dreptul gurii.

— Elliott, tocmai le-am spus că pot să mă omoare pe mine dacă tot trebuie să ucidă pe unul dintre noi. Știu că joacă la cacealma, așa că...

— Ba nu, îl contrazise Rebecca Doi.

Își înalță pistolul și, fără să clipească, îi goli încărcătorul în spinarea doctorului Burrows.

Multiplele împușcături fură transmise prin intermediul stației de amplificare, reverberând prin junglă ca și cum un colos ar fi bubuit într-un timpan.

Pentru o clipă, doctorul Burrows rămase pe loc, clătinându-se.

— Will? icni el.

Apoi genunchii i se înmuieră și se prăbuși cu fața în jos.

— O, nu! Tată! TATĂ! urlă Will, smulgându-se din strânsoarea Limitatorilor și căzând peste jurnalul tatălui său. Întinse mâna spre locul în care doctorul Burrows zăcea fără viață. NU!

Capitolul nouăsprezece

Will nu mai era în stare să observe ce se petrecea în jurul lui. Rămăsese prăbușit lângă trupul tatălui său, lăsat acolo unde căzuse. Deși tot nu avea cămașă pe el, nu părea să-l deranjeze soarele care-i ardea umerii. O singură dată se urnise Will de lângă doctorul Burrows, când se dusese să recupereze ochelarii tatălui său din locul în care se rostogoliseră, după seria de împușcături. Acum îi ținea într-o mână, mult iubitul jurnal al doctorului Burrows fiind în cealaltă.

Din când în când, clătina din cap. Pur și simplu nu putea să accepte ce se întâmplase. Cu mai puțin de o oră în urmă, se aflau înăuntrul piramidei, iar tatăl lui clocotea de entuziasm, vorbind despre cum se vor întoarce acolo, pentru a examina mai bine picturile murale pe care le

descoperiseră.

Poate fusese unul nesigur, dar, oricum, existase un viitor în care tatăl lui n-ar fi jucat un rol neînsemnat. Toate acestea se duseseră odată cu moartea doctorului Burrows. Tot acel devotament, toată pasiunea și energia pe care le demonstrase tatăl lui în această căutare unică a cunoașterii, adesea fără să se preocupe de propria siguranță, fuseseră retezate în milisecunda în care fata Styx apăsase pe trăgaci.

Privind pieziș cerul, Will își dădu brusc seama că totul își urma cursul și fără prezența tatălui său: timpul își vedea neobosit de drumul lui și fără ca el să-i fie martor.

Nu se schimbase nimic.

Ba se schimbase totul.

La început, plânse, însă acum nu mai avea nici lacrimi, nici interes față de ce urma să se întâmple mai departe. Un singur Limitator fusese lăsat să-l păzească, în timp ce gemenele Rebecca se mutaseră pe un nivel mai de jos al piramidei.

Auzi pașii fermi ai cuiva care se apropia din spate, dar nu întoarse capul să vadă cine era. În cazul în care gemenele ar fi revenit să-l tortureze sau să-l omoare, oricum n-avea ce să mai facă. Nu se îndoia că îl vor supune la așa ceva atunci când le va conveni.

— Ar fi bine să-ți pui ăsta, rosti o voce bărbătească și un prosop verde îi fu așternut lui Will pe umeri. Altfel o să faci insolatie.

Un al doilea prosop ateriză lângă el, împreună cu o gamelă din aluminiu care produse un asemenea zgomot căzând peste prosop, de parcă ar fi fost plină cu apă.

— Rana îți sângerează încă... ar fi bine să ți-o cureți și să ți-o pansezi cu ăsta, altfel *die Fliegen*... muștele... o să ți se așeze pe ea.

Vocea suna competentă, cu un accent oarecum prea îngrijit și demodat, asemănător cu înregistrările din arhiva BBC pe care obișnuia să le asculte doctorul Burrows pe când era în Highfield. Pur și simplu nu-i suna cum trebuie lui Will. Abia acum se întoarse să vadă cine era. Ducându-și

palma streașină la ochi, îl privi drept în față pe colonelul Bismarck, studiindu-i mustața milităroasă și ochii cenușii, blânzi.

— Și eu mi-am văzut tatăl murind, îi zise colonelul, îndreptându-și umerii în timp ce trăgea aer adânc în piept. Eram cam de vârsta ta. Ne aflam într-un orașel îngrădit cu palisadă, dincolo de ocean, când a fost invadat de pirați. Cei mai mulți localnici au fost măcelăriți, iar eu n-am scăpat decât ascunzându-mă printre grinzile din podul casei.

Se opri brusc, ca și cum ar fi spus prea multe, după care-și pocni tocurile cizmelor de călărie din piele maro, însoțind mișcarea cu o ușoară înclinare a capului.

— Condoleanțele mele.

Will îl privi îndepărtându-se pe vârful piramidei, după care se întoarse spre tatăl său.

* * *

La insistențele generalului Limitator, gemenele Rebecca se adăpostiseră cu un nivel mai jos. Bărbatul își exprimase îngrijorarea cu privire la siguranța lor în cazul în care rămâneau chiar în vârf, unde puteau fi văzute de Elliott.

Unul câte unul, grupurile de cercetare ale armatei Styx veneau să-i dea raportul generalului Limitator. Patrulele alcătuite din câte patru oameni, majoritatea întrebuițând câini de vânătoare, respectau tiparele precise ale cercetării prin junglă, dar se întorceau fără vreo informație despre poziția lui Elliott.

Gemenele Rebecca ascultau într-o doară rapoartele despre desfășurarea acțiunii în clipa în care colonelul Bismarck veni spre ele.

— Forțele mele sunt pregătite, dacă doriți să le desfășurăm: doar să-mi dați ordinul, îi zise el Rebeccăi Unu, arătând cu un semn din cap spre soldații din luminișul de dedesubt.

Până atunci, Limitatorii se ocupaseră de toată alergătura, în timp ce soldații Noii Germanii, aflați sub comanda lui, stătuseră degeaba deoparte. Rebecca Unu aruncă o privire spre locul indicat de el. O mână de soldați fusese însărcinată cu paza elicopterelor, însă ceilalți doar

se fereau de soare la adăpostul copacilor de la marginea junglei, jucând cărți sau fumând.

— Mulțumesc. Să vedem cum merg treburile, răspunse fata Styx, însă nu-și întoarse fața de la colonel, simțind că mai vrea să-i spună ceva.

El se încruntă.

— V-ar deranja dacă aș vrea să vă zic ceva?

— Dă-i bătaie, replică ea.

— Din punctul meu de vedere, ați acționat precipitat împușcându-l pe tată. V-ați angajat să faceți schimbul, dar apoi v-ați retras cuvântul.

Rebecca Unu își netezi cu palma părul negru și lucios. Îl respecta pe omul acesta și era pregătită să-i explice cu răbdare.

— Nu, ca să fim exacti, Elliott a modificat coordonatele atunci când a luat viața cuiva din tabăra noastră. Ceea ce i-a făcut ea lui Coxy nu poate fi trecut cu vederea, nu fără represalii.

Tonul colonelului fu sincer și înflăcărat atunci când îi dădu replica. Evident, considera că era o chestiune de principii.

— Noi nu ne-am fi comportat astfel. Aparținem de Ordinul Bayard și suntem mândri de rădăcinile noastre prusace. Noi aderăm la un cod moral strict, fie pe câmpul de război, fie în afara lui. *Ehre vor Allem*, onoarea înainte de toate. Atunci când fata aceea din junglă v-a împușcat camaradul, a fost din cauză că erați pe cale să-i vătămați partenerul. I-ați oferit un motiv întemeiat pentru ceea ce a făcut.

O muscă îi bâzâi prin apropierea feței, iar colonelul o alungă fluturând din mână, apoi continuă:

— Prin urmare, de ce considerați că acum va crede ce spuneți?

Rebecca Unu încuviință.

— Fata pe nume Elliott nu trebuie subestimată. A trăit într-unul dintre cele mai primejdioase medii imaginabile: e tânără, dar e o supraviețuitoare și o luptătoare plină de imaginație și de dibăcie. Ca s-o aducem acolo unde vrem,

trebuia să ridicăm miza... trebuia să amenințăm pe cineva care contează cu adevărat pentru ea. Avem nevoie s-o încolțim ca pe un șobolan înfometat, fiindcă atunci va începe să acționeze previzibil. Când va crede că nu mai are de ales, fie se va ascunde în junglă, fie va ticlui un soi de plan. În prima eventualitate, am hăitui-o, iar în cea de-a doua, va trebui să ia legătura cu noi... și-atunci vom începe jocul direct. În orice caz, tot noi câștigăm partida, zise Rebecca Unu.

Colonelul se pregătea să mai spună ceva, însă ea se răsuca spre generalul Limitator.

— Nu cumva ne apropiem de momentul magic? întrebă ea. Termenul limită probabil că e foarte curând.

— Mai sunt cinci minute, îi răspunse el, consultându-și ceasul.

— Și-atunci, s-a zis cu Will Burrows, declară Rebecca Unu, frecându-și mâinile. Apoi se întoarse din nou spre colonel. Când vine vorba despre cei care ni se împotrivesc, explică ea, mergem pe ideea de toleranță zero. Nu facem concesii, pen...

Se auzi o explozie ca un bubuit de tunet dinspre junglă, de cealaltă parte a piramidei. Frunze și crengi se desprinseră din copaci, zburând prin aer.

— Ce se-ntâmplă? strigă Rebecca Doi. Fir-ar să fie! Nu pot să văd nimic de-aici!

— Deplasați-vă pe latura de nord! zbieră generalul Limitator către două patrule de Limitatori ce apăruseră dinspre lizieră.

— Haide. O să vedem mai bine de sus, zise Rebecca Unu.

Ambele gemene se întoarseră de parcă ar fi vrut să se cașere la loc în vârful piramidei.

— Nu, nu e o idee bună, le povățui generalul Limitator. Ar putea fi un șiretlic prin care să vă atragă din nou într-un spațiu deschis. E mai bine să rămâneți la nivelul acesta.

Gemenele îi urmară sfatul, dar începură să alerge de-a lungul aceluși nivel al piramidei. Tocmai trecuseră de colț și se aflau la jumătatea drumului spre următoarea latură când

se auzi o a doua explozie. Alte frunze fură aruncate prin aer, urmate de scrâșnetul unui copac prăbușindu-se în luminiș. De data aceasta, fusese mult mai aproape de latura sudică a piramidei, cea pe care gemenele Rebecca tocmai o părăsiseră.

— E ca un joc de-a scaunele muzicale¹, constată Rebecca Unu, încruntându-se în timp ce se opreau brusc și făceau stânga-mprejur.

În timp ce Limitatorii alergau dedesubt în direcții diferite, gemenele Rebecca se întoarseră pe propriile urme. Generalul Limitator era încă în același loc când ajunseră.

— Fără îndoială că este Elliott, le zise el. Se joacă de-a focurile de artificii cu explozibilul ei C4.

— Un pic cam ostentativ. Oare ce-o spera să obțină cu tot teatrul ei? zise Rebecca Unu.

— De ce n-o întrebi pe ea? replică Rebecca Doi, arătând spre mărunta siluetă care se apropia cu pași hotărâți de piramidă, dinspre sud. Iată că vine adevăratul Copil al Canalelor în persoană.

Elliott părea să fie neînarmată. Avea un rucsac în spate și ținea o mână întinsă în față, strângând ceva în pumn.

— Ce drăguț din partea ta să ni te alături! strigă veselă Rebecca Unu, după care schimbă tonul, adoptând unul glacial. Oprește-te imediat!

— Nu-mi spui tu mie ce să fac! ripostă Elliott, în timp ce Limitatorii din luminiș se regroupau, începând să se strângă în jurul ei, cu puștile îndreptate spre ea. Și zi-le caraghioșilor ăstora ai tăi că, dacă se apropie vreunul prea mult, dau drumul la asta. Și...

Își ridică pumnul strâns până la nivelul capului.

— Și... bang! adăugă, cu un zâmbet strâmb pe buze. Încărcătura din rucsacul meu explodează, iar voi vă luați adio de la virus. Am legat vreo zece kilograme bune de explozibil în jurul fiolei.

---

¹ Joc în care participanții se învârt pe muzică în jurul a două rânduri de scaune așezate spate în spate. Numărul scaunelor este cu unul mai mic decât cel al jucătorilor. Prin urmare, când muzica se oprește brusc, un participant va rămâne fără loc, ieșind astfel din joc (n. red.).

— Ce ne sfătuiți? îl întrebă Rebecca Doi, din colțul gurii, pe generalul Limitator. S-o doborâm cu un glonț în cap?

— Dacă procedăm astfel, iar ea întrebuințează declanșatorul mortului, C4 va exploda în momentul în care degetul i se va destinde. Și, așa cum a spus, virusul nostru va fi incinerat, răspunse el.

— Declanșatorul mortului? repetă Rebecca Unu.

— Este un mecanism *sinucigaș*, îi explică generalul Limitator. Dacă pierde controlul motor fie și numai pentru o secundă, mâna ei se desprinde de pe comutator și se realizează contactul. Este preferatul atentatorilor sinucigași.

— Așadar, trebuie să aflăm ce vrea, concluzionează Rebecca Doi. Urcă încoace! îi strigă ea fetei.

Elliott se apropie în pas de voie de latura estică a piramidei, după care folosi treptele pentru urcuș: nu voia să riște să sară de pe un nivel pe altul, că nu cumva să alunece și să elibereze declanșatorul mortului.

Gemenele Rebecca, generalul Limitator și colonelul Bismarck o așteptau în vârful piramidei. Când ajunse acolo, abia dacă-i învrednici cu o privire fugară, îndreptându-se direct spre Will.

— Îmi pare foarte rău, rosti ea pe un ton domolit, oprindu-se lângă el.

Will își smuci capul ca să se uite în sus la ea, clipind de parcă ar fi fost trezit dintr-un somn adânc.

— Elliott! Ce cauți aici? Ar fi trebuit să fugi, zise el cu glas răgușit. Știi că n-avem cum să învingem.

Văzând că Elliott nu-i răspunde, ridică ușor din umeri, apoi își întoarse capul.

Pentru o clipă, fata rămase lângă el, privindu-l pe doctorul Burrows, care zăcea cu fața în jos într-o baltă de sânge din ce în ce mai mare. Apoi se răsuci, pe chip apărându-i o expresie hotărâtă. Le privi în treacăt pe gemene, apoi pe generalul Limitator și se opri în cele din urmă asupra colonelului Bismarck.

— Tu cine naiba mai ești? îl întrebă.

— Sunt colonel în armata Noii Germanii, explică el.

— Așadar, astea sunt mașinile voastre zburătoare. Cum de-ai ajuns să te amesteci cu asemenea măcelari... cu acești asasini? îl luă la rost Elliott. Nu-i lăsa timp să răspundă, continuând: Vreau să chemi un om care să aducă pansamente și să se ocupe de rana lui, îi zise, înclinându-și capul în direcția lui Will.

— Voi convoca un medic, încuviință colonelul Bismarck, pornind deja spre marginea piramidei.

— Nici gând! interveni Rebecca Unu. Stai pe loc, colonele.

— O, nu zău, ripostă Elliott. Tu nu ești în măsură să...

— Nimic - repet - nimic nu se întâmplă până nu cădem de acord asupra a ce se va petrece în continuare, o întrerupse Rebecca Unu.

Elliott urmări cu privirea cele două duzini de Limitatori răspândindu-se de-a lungul acelei lături a platoului, așteptând cu toții ordinul de a o ataca. Erau asemenea unor arcuri încordate, pregătite să țâșnească în acțiune. Efectivul lor sporea fără întrerupere, pe măsură ce și alți soldați ai armatei Styx escaladau lateralele piramidei. În ciuda faptului că fețele acelea supte, atât de pline de violență, erau destul de înfricoșătoare, Elliott clătină din cap, chicotind disprețuitor.

— Ha! la uitați-vă la voi! Râvniți cu toții să mă omorâți, nu-i așa? Numai că rolurile s-au schimbat; eu am viețile voastre exact aici, în palma asta, declară, ridicându-și pumnul. Dacă-i dau drumul, ajungem cu toții pe lumea cealaltă.

Și, păstrând o distanță prudentă față de soldații Styx, începu să mășăluiască prin fața lor, fluturându-le pumnul pe sub nas.

— Te distrezi cam mult cu asta, zise Rebecca Doi. Cât de Styx din partea ta! Apropo, ne-ai spus că taică-tău a fost Limitator, dar nu suntem convinse că ar trebui să te credem. Cine a fost, mai precis?

— Păi, a fost Lipitoare, răspunse Elliott cu un licăr răutăcios în ochi.

— Nu, nu putea să..., începu Rebecca Doi.

— Tatăl meu e mort și nu încercați să-mi distrageți atenția, rosti Elliott, îndreptându-se direct spre gemene.

— Nu ai tăria necesară ca să te-arunci în aer, zise Rebecca Unu.

— Nu? făcu Elliott. Fără să ezite vreo clipă, își desfăcu degetul mic. Ei bine, atunci purcelușul ăsta are. E plictisit și vrea să iasă la joacă.

Se așternu o tăcere deplină peste vârful piramidei aflat în bătaia soarelui. Toți cei de-acolo priviră încremeniți cum Elliott își îndrepta un al doilea deget.

— O, ia priviți: încă un purceluș i s-a alăturat, zise într-o doară. Acum puteți să vedeți dispozitivul?

Avea ochii ațintiți asupra obiectului negru, abia vizibil acum, că două degete se desfăcuseră de pe el.

— Și mi se pare că uitați ce s-a întâmplat la submarin data trecută când am dat unii peste alții. Vă aduceți aminte cum am făcut să sară în aer o magazie întreagă încărcată cu explozibili lui Drake? N-am șovăit atunci și să fiu a naibii dacă...

Will își alese tocmai acest moment ca să intre în vorbă.

— Fă-o și gata, Elliott! strigă el fără ca măcar să se sinchisească să se întoarcă. Prăjește-le pe afurisitele astea mici!

Elliott și Rebecca Unu se priviră în ochi.

— După cum vă spuneam, nu sunteți în măsură să-mi dictați condiții, rânji batjocoritoare Elliott.

Rebecca Unu nu reacționează.

— Ei, iată o premieră. Nu mai aud vreo ripostă jignitoare din partea voastră? le tachină Elliott. V-a mâncat vreun câine de vânătoare limba?

Din spatele surorii ei, Rebecca Doi privea cablul încolăcit în jurul brațului lui Elliott, pornind din pumnul ei strâns și ducând în rucsac. Încuviință din cap.

— Haideți mai bine să ne calmăm. Poți să-ți chemi doctorul pentru Will, îi zise lui Elliott.

Capitolul douăzeci

Când Drake părăsi dormitorul, întorcându-se în încăperea principală a apartamentului din depozit, Eddie era la biroul lui, lucrând la unul dintre soldații săi în miniatură. Privea atent printr-o lupă montată pe un braț flexibil în timp ce aplica grijuliu vopseaua, însă se opri în clipa în care-l auzi pe Drake intrând.

— Cum se mai simte Chester? se interesă.

— Nu prea bine. Eu îl prevenisem în legătură cu orice încercare de abordare a părinților lui. N-avea cum să se termine bine.

Eddie încuviință, împingându-și deoparte lupa.

— O fi momentul potrivit ca să discutăm despre cum să facem lucrurile să evolueze? Apariția în scenă a lui Chester ne-a pus planurile pe un plan secundar, iar oamenii mei, fără îndoială, vor face tot posibilul să ne găsească, așa că avem parte de o presiune suplimentară.

Eddie își lăsa pensula pe farfuria folosită drept paletă pentru culori și-și șterse câteva pete de vopsea de pe mână.

— Eu vreau să-mi duc la îndeplinire partea mea de învoială și să te ajut în orice ai de gând să întreprinzi, după care va trebui să mergem în căutarea lui Elliott.

— E ciudat că spui una ca asta... eu încerc să înjgheb ceva și am o întâlnire pe tema asta chiar acum, replică Drake, consultându-și ceasul. Trebuie să vorbesc cu un om despre un melc.

Eddie îl privi bănuitor.

— Poftim?

— Șeful cel mare într-ale pesticidelor clocește ceva special pentru mine, îi răspunse Drake, scoțând din buzunar cheile automobilului și zornăindu-le în mână. E vorba despre vreo două ore, cel mult.

Se întoarse să plece, dar se opri.

— Și, ceva mai târziu, diseară, mi-ar fi de folos dacă mi-ai arăta pe unde se coboară în Orașul Etern, despre care mi-ai pomenit. Din apropierea catedralei.

— St. Paul's sau Westminster?

— Personal, zise Drake, îmi place mai degrabă intrarea de la Westminster.

* * *

— Așadar, care ar fi următoarea ei mișcare? îl întreabă Rebecca Unu, cu voce scăzută, pe generalul Limitator.

De cealaltă parte a piramidei, Elliott îngenunchease lângă Will, care nici nu părea să observe că tânărul doctor, după ce-i curățase rana, i-o pansa. Will se arătase cooperant, punându-și cămașa și boneta ținută a Noii Germanii, doar pentru că Elliott se ținuse de capul lui. Dar, cu toate că Elliott vorbea acum cu el, era total necomunicativ, ca și cum n-ar fi auzit o vorbă din ceea ce-i spunea fata.

— Opțiunile îi sunt limitate și ea o știe, îi răspunse generalul Limitator gemenei Styx. Din momentul în care ne înmânează fiola, își pierde asul din mânecă. Asta dacă nu plănuiește să ia vreun ostatic ca să-și asigure liberă trecere și să poată pleca de-aici.

— Cum... adică pe vreuna dintre noi? se miră Rebecca Doi, schimbând o privire cu sora ei. Apoi zâmbi. Dacă ne alege pe oricare dintre noi ca însoțitoare, atunci știi exact ce ai de făcut. Îi omori, atât pe ea, cât și pe Will, indiferent cine altcineva mai este vătămat. Nimeni nu e indispensabil când vine vorba despre recuperarea virusului.

— O știi, confirmă generalul Limitator.

— A, iată, ceva activitate, remarcă Rebecca Unu.

Elliott încerca să-l pună pe picioare pe Will, însă abia la cea de-a doua sau a treia tentativă se hotărî și el să se ridice, clătînându-se. Ținând în continuare strâns detonatorul, fata îl conduse folosindu-se de cealaltă mână.

Când se opri în fața gemenelor Rebecca și a generalului Limitator, Will avea o expresie răită pe chip. Strângând la piept jurnalul tatălui său, tot întorcea capul spre locul în care zăcea doctorul Burrows. Întreaga voință de a lupta părea să-l fi părăsit, ca și cum nu ar mai fi putut simți dușmănie față de gemenele Styx.

— Ne-am cam săturat de cât am stat pe mormanul ăsta

de pietre vechi, zise Rebecca Unu. Ia zi, care-i târgul?

— Să vă zic care-i târgul? repetă Elliott, izbucnind într-un râs sec. Nu am încredere în voi, Styx, zise ea. Hei, tu! Vino încoace! Îl strigă deodată pe colonelul Bismarck.

El se conformă imediat.

— Nu știu nimic despre tine sau despre locul din care vii, însă vreau să fii martor la asta, continuă ea.

Colonelul încuviință.

— Sunt gata să închei o înțelegere, dar pun anumite condiții. Vă ofer virusul Dominion...

— Mai întâi, spune-ne ceva: ce s-a întâmplat cu vaccinul... cu fiola cu dop alb? se amestecă în vorbă Rebecca Unu.

— N-am putut să deschid sticluța cu leacul. Mă grăbeam, așa că a trebuit să-i sparg gâtul de o piatră. A fost un procedeu puțin cam brutal, dar spre norocul nostru, al tuturor, numai fiola cu vaccinul a fost deteriorată, explică Elliott. Așa cum vă spuneam înainte să mă întrerupi, sunt gata să vă dau virusul Dominion dacă...

— Nu! explodează Will. Nu, fir-ar să fie, nu!

Pentru prima oară după ce-i fusese ucis tatăl părea să bage de seamă ce se întâmpla în jurul lui.

— O să-l ducă în Suprasol și-o să-l folosească!

— Lasă asta în seama mea, Will, încercă să-l liniștească Elliott.

— Nu se poate să vorbești serios! Doar n-ai de gând cu adevărat să li-l dai, nu?

Will se înfierbântase, de parcă Elliott și nu gemenele Rebecca, ar fi fost inamicul. Lăsând să-i cadă din mână jurnalul tatălui său, se îndreptă clătînându-se spre ea.

Elliott se dădu un pas înapoi din calea lui, șocată de ferocitatea izbucnirii băiatului.

— Will...

Însă el continua să înainteze.

— Dă drumul declanșatorului chiar acum, Elliott! Distruge virusul Dominion! Adu-ți aminte ce-a zis Drake că trebuie să facem. Ele, rosti, împungând cu degetul mare în direcția fetelor Styx, n-o să-și pună etichetele împuțite pe el.

Toți oamenii aceia – Drake și cu mama – au murit încercând să le împiedice, declamă el mai departe. Și noi o să facem același lucru!

Și, văzând-o că se mai trage cu un pas înapoi, se aruncă asupra ei, doborând-o la pământ. Ajuns acum deasupra ei, o apucă de braț.

— Ajutor! strigă fata, în timp ce Will își concentrează întreaga forță asupra mâinii ei, străduindu-se să-i desfacă degetele și să activeze declanșatorul.

— Doar n-o să li-l dai! șuieră Will, clocotind de furie. Trădătoare afurisită!

Elliott îl izbi cu cotul în față, însă nu era suficient ca să-l oprească. Colonelul Bismarck se afla cel mai aproape de ei, așa că reacționează înaintea tuturor. Îl înșfacă pe Will de ceafă și de braț, încercând să-l tragă de pe Elliott. Dându-și seama că se ivise ocazia perfectă ca s-o dezarmeze, Rebecca Unu și generalul Limitator se avântară și ei în încăierare. Dacă oricare dintre ei ar fi reușit s-o prindă de pumn și să i-l țină strâns, ar fi recăpătat controlul asupra situației.

Dar, în timp ce colonelul Bismarck îl ridica pe Will, îndepărtându-l de ea, Elliott izbuti să-și țină adversarii la distanță. Îi respinse lovindu-i cu picioarele și cu brațul liber și, tocmai la timp, se târî înapoi, scăpând de ei.

— Mai ușor, le strigă cu răsuflarea tăiată, ridicându-se grăbită în picioare.

Inamicii bătură în retragere.

— Bună încercare, Gulere Albe! le aruncă în batjocură.

Will își ieșise din fire de furie.

— Hai, Elliott, fă-o! Distruge virusul ăla nenorocit!

Dar colonelul nu slăbea strânsoarea asupra băiatului care se zvârcolea.

— A fost cât pe aci, zise Elliott, reculegându-se pentru ceea ce avea să spună mai departe. Bun, iată condițiile mele: ne urcați, pe mine și pe Will, într-una dintre mașinile alea zburătoare...

— Elicoptere se numesc, o informă Rebecca Unu.

— Într-unul dintre elicopterele alea, iar după ce

decolăm, vă dau înapoi virusul Dominion. În elicopter o să fim însoțiți de colonel și de oamenii săi... dar fără niciun Styx.

— Și când, *mai precis*, o să...? începu Rebecca Doi, dar se opri, întorcându-și privirea spre Will și dându-și ochii peste cap.

Deja arsă de soare, fața lui căpătase acum o nuanță și mai închisă de roșu, în timp ce urla din toți bojocii.

— Domnule colonel, ai putea, te rog, să-l oprești din urlat pe idiotul ăla? Nu-mi aud nici măcar gândurile, zise Rebecca Doi.

Doi Limitatori se și grăbiră să-i vină colonelului în ajutor.

— Nu... nu ei! Cheamă doi oameni de-ai tăi! se răsti Elliott la colonel. Nu vreau să-l atingă vreun Limitator. Iar el trebuie să stea în imediata mea apropiere... nu vreau să-l scap din ochi. Și tu, colonele. Vreau să stai și tu lângă mine.

— Așadar, cum spuneam... când o să primim, de fapt, virusul? Întrebă Rebecca Doi.

— Ți-am mai zis: o să-l predau atunci când vom fi în zbor, după care Will și cu mine vom fi conduși departe de-aici și lăsați într-un alt loc din junglă. Mai simplu de-atât nu se poate, încheie Elliott.

— Perfect, fu de acord Rebecca Doi. Hai să-i dăm drumul.

* * *

Will fu coborât pe o latură piramidei, chiar dacă se zvârcoli încontinuu între cei doi soldați ai Noii Germanii însărcinați cu mutarea lui. Elliott și colonelul îi urmară, fata fiind atentă că nu cumva să se împiedice sau să alunece și astfel să activeze declanșatorul. Îi prinseră din urmă pe Will și pe însoțitorii lui chiar când ajungeau în dreptul primului elicopter din șir. Înjurând și acum de mama focului, Will fu încredințat pe mâinile a doi soldați aflați înăuntru.

— Țineți-l bine, le zise Elliott. Legați-l, dacă trebuie.

Colonelul Bismarck îi întinse lui Elliott jurnalul doctorului Burrows.

— Băiatul ar putea să regrete că l-a lăsat de izbeliște. A fost al tatălui său.

— Mulțumesc, spuse Elliott. Sunt convins c-o să se bucure că-l are de îndată ce-o să se potolească... dacă s-o mai potoli vreodată.

Colonelul se urcă la bordul elicopterului, urmat îndeaproape de Elliott.

— Așadar, unde-i fiola noastră? vru să știe Rebecca Doi, încadrată de-o parte și de cealaltă de sora ei și de generalul Limitator.

— Porniți chestia asta, îi ceru Elliott colonelului, după care se întoarse spre cei trei Styx, care așteptau ca o delegație lângă elicopter. Arătă spre o pajiște de lângă piramidă, apoi zise: Vreau ca toți Limitatorii voștri să dispară de-acolo. Și câinii de vânătoare.

— Să evacuăm latura vestică? întrebă generalul Limitator.

— Acum de ce ne mai ceri și asta? se miră Rebecca Doi. Doar nu făcea parte din înțelegere.

Elliott ridică mâna în care ținea declanșatorul.

— Faceți ce v-am spus, dacă vreți ca fiola voastră să rămână întreagă.

Generalul Limitator împărți comenzi oamenilor săi, care se retraseră în grabă. În timp ce pilotul trăgea de manete, iar motorul prindea viață, tușind și sfârâind, cele două Rebecca și generalul Limitator se retraseră la o distanță sigură. Nu ajunseseră prea departe când Elliott își vârî în gură degetele mâinii libere și scoase un fluierat pătrunzător.

Rebecca Doi se răsuci pe călcâie.

— Ce mai pui la cale? strigă ea. Dă-ne fiola și gata!

Rebecca Unu era cuprinsă de o vizibilă agitație.

— Dacă încerci să ne tragi pe sfoară...

În acel moment, Bartleby năvăli în luminișul lăsat liber de Limitatori. Oprindu-se brusc, o căută din priviri pe Elliott. Atenția îi fu distrasă când unul dintre câinii de vânătoare aflați de cealaltă parte a piramidei îl observă și începu să latre fioros.

Rotoarele începeau deja să prindă viteză când Elliott fluieră din nou. Bartleby ciuli urechile, observând-o, după

care se lansă într-o goană nebună spre ea.

— Ce caută aici Vânătorul? întrebă Rebecca Doi. La ce-ți trebuie? E ceva în neregulă cu toate astea.

— Ai al naibii de multă dreptate, o aprobă sora ei, începând apoi să strige cât o țineau plămânii. Bartleby, la mine!

Auzind-o, motanul șovăi, după care-și schimbă direcția, îndepărtându-se de elicopter..

— Vino încoace, băiete! Vino la mine! urlă Elliott.

Pe chipul Rebeccăi Unu apăru o umbră de îngrijorare. Ceva era suspect. De ce se sinchisea Elliott de Vânător când atât de multe lucruri depindeau de reușita evadării ei împreună cu Will? Cumva, iar geamăna Rebecca încă nu putea să-și dea seama cum, animalul juca un rol de o importanță vitală în planul lui Elliott. Începu să strige în limba Styx, rostind tot felul de cuvinte neinteligibile. Încerca să-l dirijeze pe motan prin intermediul programării Luminii Întunecate, la care fusese supus cât timp se aflase în Colonie. Și aștepta să o asculte necondiționat. Urma să fie dezamăgită.

Elliott, care știa și ea limba Styx, repetă cuvintele Rebeccăi Unu, adăugând:

— Bartleby, îți cer să vii la mine.

Motanul se opri.

Era o luptă având că miză voința lui.

Rebecca Unu mai încercă o dată să-l cheme la ea pe Vânător, folosind cuvintele Styx menite să-l îmboldească.

Însă Elliott îl strigă din nou, iar balanța se înclină abrupt, Bartleby luând o hotărâre. Porni în salturi spre ea. Șovăi însă la ușa elicopterului, temându-se de curentul venit dinspre elice.

— Urcă, Bartleby! îi porunci Elliott. Motanul se sui la bord dintr-un salt și ea îl prinse în brațe. Acum ridică-ne în aer! țipă apoi spre colonelul Bismarck.

Prea târziu ca să mai poată face ceva, cele două Rebecca observară frânghia legată la gâtul lui Bartleby. Elliott smulse un pachetel prins de ea.

— Tot timpul... și nici măcar nu l-a avut la ea! înțelese

Rebecca Doi.

— Fiola era la Vânător, o completă sora ei.

Elicopterul era deja la zece metri deasupra solului și se înălța în continuare.

— Arată-ni-l! strigă Rebecca Doi apropiindu-se. Altfel, înțelegerea cade!

Limitatorii ieșiseră dintre copaci, iar alții stăteau pe piramidă, ținându-și cu toții armele îndreptate spre Elliott, aflată în elicopter.

Elliott îi flutură ademenitor pachețul prin față.

— OK, e al vostru... dar aveți grijă să nu-l scăpați, zise ea, azvârlindu-l spre gemene.

În timp ce Rebecca Doi îl prindea, elicopterul căpăta și mai multă altitudine.

— Un ciorap împuțit de-al lui Will, constată dezgustată geamăna.

Cu toate acestea, nu mai pierdu timpul și sfâșie ciorapul jerpelit. Înăuntru se găsea o singură fiolă, cu un dop negru, pe care o ridică, examinând-o în lumină. Un rânjet i se lăși pe față în timp ce le făcea surorii ei și generalului Limitator un semn de aprobare cu degetul mare ridicat.

— Al nostru e! strigă triumfătoare.

Elicopterul ajunsese la vreo cincizeci de metri deasupra solului în clipa în care Rebecca Unu se răsuci pe călcâie spre Limitatorii aflați în așteptare, pregătindu-se să dea ordinul de deschidere a focului asupra elicopterului.

— Nu v-aș recomanda, zise generalul Limitator, punându-i o mână pe umăr. Priviți într-acolo.

Soldații Noii Germanii ieșiseră să urmărească desfășurarea evenimentelor. Simțind că ofițerul lor comandant ar putea să aibă probleme, mulți dintre ei erau cu armele pregătite, iar cei din jurul elicopterelor rămase le țineau îndreptate, aparent într-o doară, spre gemene.

— Nu vă faceți griji, le zise generalul Limitator. Elicopterele acestea vechi consumă mult combustibil și, chiar dacă până la urmă colonelul nu-i duce înapoi în oraș pe Elliott și pe copilul Burrows, tot nu poate să ajungă prea departe cu ei.

Rebecca Unu încuviință, după care le făcu semn cu mâna Limitatorilor să stea pe loc.

* * *

— S-a terminat, șopti Elliott, zăbovind lângă ușa elicopterului și privind cum piramida se îndepărtează tot mai mult, iar Limitatorii de pe ea se prefac în mici punctulețe inofensive.

— Acela era obiectul autentic? Era fiola cu virusul Dominion pe care și-o doreau? se interesă Colonelul. Păreau mulțumite că așa era, însă eu trebuie să știu... fiindcă altfel onoarea mă obligă să vă duc înapoi.

— Era cel autentic, confirmă Elliott. Eu mi-am respectat partea de înțelegere.

Colonelul aprobă din cap spre navigator, care, la rândul lui, îl înștiință pe pilot că poate să-și urmeze cursul. În timp ce elicopterul se înălța deasupra vârfurilor copacilor, Elliott își desfăcu pumnul încleștat și depuse ceva pe podea, după care, folosindu-se de aceeași mână, își șterse fruntea de transpirație.

— Ce! exclamă colonelul Bismarck, aplecându-se în față să privească mai atent obiectul metalic de culoare neagră. Eu credeam că este un dispozitiv detonator!

— Mă tem că nu, răspunse ea, ridicând busola doctorului Burrows și deschizând-o, ca s-o vadă și colonelul. Nu aveam de unde să fac rost de detonatorul mortului, așa că a trebuit să joc tot timpul la cacealma cu asta.

Colonelul Bismarck izbucni în râs.

Elliott îi răspunse cu un zâmbet obosit.

— Și nici explozibili în rucsac n-aveam. Tot ce-am avut la mine am folosit pentru apariția mea lângă piramidă.

Își desfășură cablul de pe mână și, printr-o mișcare din umeri, își lăsă rucsacul să-i cadă din spate.

— În afară de două pistoale, e plin de haine murdare. Colonelul râse și mai zgomotos, dar Will era departe de a se arăta amuzat. Încercă să sară în picioare, însă cei doi soldați care-l țineau dintr-o parte și din cealaltă îl reținură pe banca metalică. Erau amândoi mai puternici decât el, plus că avea și mâinile legate, așa că renunță să se mai

lupte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, răbufni el, săgetând-o pe Elliott cu privirea. Le-ai dat virusul Dominion. De ce, după tot ceea ce-am făcut ca să le împiedicăm să-l obțină? Ori ți-ai pierdut complet mințile, ori ești o trădătoare afurisită! Ori și una și alta!

PARTEA A TREIA

Restituirea

Capitolul douăzeci și unu

— Eddie, eu o să-l iau pe Chester să dăm o tură cu mașina, anunță Drake. Nu face decât să lânchezească în cameră, tot încercând jocurile de pe Playstation-ul pe care i l-ai adus.

Eddie își lăasă jos pensula și împinse deoparte lupa.

— O schimbare de decor ar putea să-i prindă bine, aprobă el. Vrei să vin și eu?

— Nu, e în regulă, răspunse Drake.

* * *

În timp ce Drake trecea pe London Bridge pe deasupra Tamisei, Chester, așezat pe scaunul din dreapta lui, savura briza care-i adia peste față în timp ce se zgâia la fluviu. Dar, ajungând aproape de șirurile de camere de filmat din perimetrul City-ului, cartierul financiar al Londrei, Drake închise toate geamurile. Chester privi cum se înalță geamurile fumurii, ferecându-i de-a binelea în autoturism.

— Pe-aici, ține-ți capul cât mai jos, îl sfătui Drake. Afurisitele astea de camere de supraveghere sunt pretutindeni, iar acum le-au mai dotat și cu programe de recunoaștere facială. Ai crede că toată țara e condusă de Styx.

— Încep să simt că așa și e, bolborosi Chester.

Eddie îi aruncă o privire tăioasă.

— Poți să lași baltă jocul de-a Aiurel în clipa asta. Dacă nu cumva Eddie a pus microfoane în mașină – ceea ce nu e cazul –, nu mai e nevoie să-ți joci rolul.

— OK, acceptă Chester, cu o voce ceva mai veselă. Dar,

oricum, ce-i cu toată prefăcătoria asta? Ce se-ntâmplă cu el?

— Totul se va limpezi cu timpul, răspunse Drake, privind chiorâș un taxi negru care virase brusc în fața Range Rover-ului lor.

Spre îndreptau în direcția nord-vest, spre ieșirea din Londra, traversând interminabilele suburbii. Tot privind îmbulzeala oamenilor de pe străzi, Chester constată că nu se obișnuise încă să vadă atât de multă lume după lunile petrecute sub pământ. Curând, începu să-l doară capul, pentru că încerca să-i cerceteze pe fiecare pe rând, întrebându-se câți dintre ei erau fie Styx deghizați, fie fuseseră influențați prin intermediul Luminii Întunecate să se transforme în agenți de-ai lor. Poate că devenise paranoic, dar – după cum își spuse în sinea lui – probabil că era mai bine.

După ce trecură de un șir de magazine ponosite, Drake coti, pătrunzând într-o zonă industrială pe o parte a căreia se aflau arcade vechi de cale ferată. Clădite din cărămizi din epoca victoriană, înnegrite de atâtea decenii de poluare, arcadele erau fie astupate cu scânduri, fie le fuseseră aplicate fațade ieftine din sticlă sau din aluminiu, cu firme care proclamau: „Mobilă din lemn de pin – Mai ieftină nu găsiți!” sau „Echipamente pentru birouri – Cele mai bune prețuri din Londra”. Drake conduse mai departe până când ajunse în dreptul uneia care părea să fie un magazin de piese auto.

— Pe-aici, zise, iar Chester îl urmă, intrând pe o ușă și coborând o rampă metalică.

Interiorul era presărat cu table aruncate, iar în mijlocul încăperii se afla o dubă urcată pe un banc de lucru sub care lucra un bărbat, izbindu-i energic țeava de eșapament cu un ciocan.

— 'Neața, rosti cu voce tare Drake, iar bărbatul se opri din munca lui și răsări de sub vehicul.

Era vânjos și complet chel, îmbrăcat într-o salopetă albastră decolorată.

— Domnule Smith, îl salută el pe Drake, îndesându-și

ciocanul în cingătoarea cu scule.

— E gata totul? îl întrebă Drake.

Bărbatul nu răspunse, uitându-se stăruitor la Chester.

— E-n regulă, e cu mine, îl liniști Drake, scoțând apoi din portofel două obiecte sclipitoare. Când le lăsă să cadă în palma mânjită de ulei de motor și de praf a bărbatului, Chester văzu că erau două diamante mari. Așa cum ți-am mai spus, adăugă Drake, ai grijă cum scapi de ele.

— Să le vând? Nici gând, amice, pe-astea le păstrez, rânji omul, dând la iveală un dinte placat cu aur. Fond de pensie pentru mine și pentru cucoană, asta îs.

Se îndreptă spre fundul atelierului, iar Chester porni în urma lui Drake, pătrunzând tot mai adânc în caverna boltită.

— Dacă totul decurge conform planului, s-ar putea să am nevoie curând de un alt vehicul, spuse Drake în timp ce treceau printr-o combinație de birou și magazie, cu tot felul de cutii conținând componente auto stivuite până sus în jurul unei mese pe care se găsea un telefon.

— Ceva mai sport, de data asta? se interesă omul. Ceva cu un pic de vigoare?

— Nț, ceva banal m-ar servi de minune. O mașină de familie, de cursă lungă... cum ar fi un BMW sau un Mercedes. Și nedetectabilă, desigur, exact ca Range Rover-ul, răspunse Drake.

— Nicio problemă. Las' pe mine, amice, confirmă omul pe când pătrundeau într-o încăpere slab luminată, în care se aflau mai dulapuri metalice.

Pe o ladă, într-un teanc mototolit, Chester descoperi ceva cunoscut.

— Uniforma mea școlară! Ce caută aici?

Bărbatul descuie o altă ușă din capătul celălalt al camerei cu dulapuri și o deschise energic. Judecând după ecou, dincolo de ea părea să fie un spațiu mult mai vast. În timp ce-i înmâna cheia lui Drake, zise:

— Te las să-ți vezi de treabă, domnu' Jones.

— Smith, îl corectă Drake. Smith mă numesc.

— Da, scuze, domnu' *Smith*, chicoti individul, făcând din

nou să-i sclipească incisivul din aur. Și-o să casc bine ochii. Dacă se ivește vreun străin, bag soneria. Bine-așa?

— Super. Mersi, confirmă Drake.

După plecarea bărbatului, Drake se întoarse spre Chester, care se tot învârtea prin jurul uniformei lui.

— Vreau să-ți pui astea pe tine, îi spuse. Pe urmă, vii după mine.

— Dar de ce? se miră Chester.

Când ridică sacoul ca să-și privească pantalonii gri de dedesubt, mai multe fotografii mari alunecară pe podea. Cea de deasupra era o copie a fotografiei de familie făcute în London Eye pe care o văzuse prima oară când încercase să se ducă acasă. Iar altă era cu echipa de fotbal a liceului Highfield, cuprinzând un Chester mult mai tânăr, în echipamentul lui de portar.

— Drake, astea ce caută aici? se interesă el.

— A, da, ia-le și pe ele cu tine, îi răspunse Drake.

Chester începea să se simtă extrem de stânjenit de întreaga situație.

— N-ai putea să-mi spui și mie ce se petrece? Uniforma mea de școală... pozele astea... totul e un pic cam bizar.

— Tu doar păstrează-ți calmul și fă exact ce-ți spun, răspunse Drake. O să fie bine, îți garantez.

— Așa o fi, îl aprobă Chester stingherit.

Totuși, în clipa în care-și luă cravata de școală, cu dungile ei albastre și verzi, i se păru că avea în mână ceva dintr-o cu totul altă viață.

Drake ieși pe ușă și-o închise după el.

— Complet aiurea, bombăni Chester, începând să se schimbe.

Acum, că rămăsese singur, simțea un gol în stomac. Habar n-avea ce i-o fi pregătit Drake: din fugara privire aruncată în încăperea cealaltă, observase că era un întuneric rău prevestitor. Și, deși fu gata cât putea de repede, nu se simți deloc bine auzind unele zgomote ciudate de dincolo: câteva strigăte, urmate de zgomotul a ceva târât pe podea. Crescuse de când purtase ultima dată uniforma: pantalonii îi erau ridicol de scurți și-i venea greu

să-i încheie, iar sacoul cu greu îi mai cuprindea umerii. Mergând un pic cam ca Frankenstein în veșmintele acelea strâmte, se duse la ușă și ciocăni, după care o împinse ușurel. Apoi intră.

— Vino, îl invită Drake din penumbră.

Spațiul era vast – surprinzător cât de departe se întindea caverna aceea –, însă Chester nu putea să-și estimeze întreaga întindere din cauză că ardea un singur bec cu un abajur mai, luminând o suprafață destul de mică, la vreo douăzeci de metri de locul în care stătea el. Și, drept sub conul de lumină, era cineva legat de un scaun. Avea capul plecat, dar și-l mișca într-o parte și-n cealaltă cu mici smucituri.

Drake își făcu apariția din întuneric și slăbi călușul care-i astupa gura bărbatului legat.

Abia atunci își dădu seama Chester cine era.

— Tată, rosti el răgușit, împiedicându-se de un al doilea scaun, pe care nu-l observase pe întuneric.

Se apropie până în zona de penumbră din jurul conului luminos. Tatăl lui avu nevoie de o clipă până să observe că era cineva acolo, după care-și înălță capul, privindu-și direct fiul.

Chester mai făcu un pas în față.

— Bu..., vru el să-l salute, însă vocea i se stinse.

Domnul Rawls îi aruncă o privire încărcată de atâta ură, încât Chester închise gura. Era cu atât mai șocant pentru el din moment ce tatăl lui era, în mod normal, unul dintre cei mai prietenoși și mai reținuți oameni.

Însă căutătura pe care i-o aruncă domnul Rawls îl făcu să se simtă de parcă tatăl lui ar fi fost o persoană cu totul străină. Disperarea îi cuprinse întreaga ființă, ca și cum dragostea tatălui său pentru el ar fi dispărut cu desăvârșire.

— Ce-ați făcut cu Emily, animalelor? strigă domnul Rawls.

Se încordă, încercând să-și rupă legăturile care-i țintuiau brațele în spatele scaunului și vru să-și elibereze picioarele, dar strădania îi fu inutilă.

— Nu te mai zbate, Jeff, dacă nu vrei să ne ocupăm de

soția ta, îl amenință Drake.

— Mama! Unde e mama? îl întrebă Chester pe Drake.

Drake se apropie de Chester și se aplecă spre el, dar nu încercă deloc să-și coboare tonul, ca și cum ar fi vrut ca domnul Rawls să audă fiecare cuvântul.

— E într-o cămăruță din spate și e teafără atât timp cât Jeff, aici de față, colaborează. Și-acum trage-ți scaunul ăla și instalează-te pe el.

Chester șovăi.

— Fă ce-ți spun, mârâi Drake.

Băiatul se așează năucit, față-n față cu tatăl lui, care continua să-l săgeteze cu privirea.

— Ce urmărești, bandit mic? Încerci să storci bani de la mine? Întrebă domnul Rawls. Vocea îi devenise ascutită și puțin cam isterică. Uite ce e, nu-ți dai seama că sunt doar un statistician... lucrez pentru o companie de asigurări neînsemnată... nu câștig prea mult. Bați la o poartă greșită!

În acest punct al discuției interveni Drake.

— Dacă ești statistician, Jeff, mă aștept să ai o gândire logică și analitică. Am nevoie să-ți folosești chiar acum gândirea aceasta, pentru binele dumitale și al lui Emily.

Chester ar fi vrut să-și poată acoperi urechile la auzul dezagreabilului torent de invective care țâșni din gura tatălui său. Domnul Rawls încercă să-și întoarcă puțin capul, să-l poată vedea cum trebuie pe Drake, însă acesta îl înșfacă și-l sili să privească numai în față.

— Ridică prima fotografie, ca s-o poată vedea Jeff, îi ordonă lui Chester, mutându-se în spatele domnului Rawls, care acum se holba la poza din London Eye. Spune-mi, îi ceru, cine e acolo cu dumneata și cu soția dumitale?

Domnul Rawls scuiă disprețuitor, apoi răspunse:

— Fiul meu. Ăla-i fiul meu și...

— Și el cine e? Întrebă Drake, aprinzând o lanternă și îndreptându-i fasciculul luminos spre chipul lui Chester.

Lumina era puternică, obligându-l pe băiat să-și mijească ochii.

— HABAR N-AM! urlă domnul Rawls. DE UNDE NAIBA SĂ ȘTIU?

Lui Chester nu-i venea să creadă. Îmbrăcase chiar uniforma de școală pe care o purta în fotografie și, cu toate acestea, tatăl lui tot nu putea să-l recunoască.

— Privește-l cu foarte multă atenție, Jeff, fiindcă *știi* cine e și, dacă nu-mi spui, o s-o omor pe Emily. Ea e într-o cameră chiar în spatele nostru, iar eu o să mă duc imediat și-o să-i tai beregata. De fapt, chiar o să te pun să privești cum o fac...

— Nu, Drake! izbucni Chester îngrozit. N-o să faci una ca asta!

Stingându-și lanterna, Drake veni spre Chester.

— Taci, mormăi el.

Chester se supuse: doar n-avea să se certe cu el acum.

— Dar voi cine sunteți? Întrebă domnul Rawls. Faceți sondaje în căutare de noi votanți pentru BNP sau ce? adăugă, râzând răutăcios.

— Cred că nu înțelegi cât de gravă este situația, îi zise Drake, scoțându-și cuțitul. Era o armă înfricoșătoare, cu tăișul zimțat. Drake înclină lama astfel încât să pice lumina pe ea, reflectând-o drept în ochii domnului Rawls. Dacă nu colaborezi și încă repede, îl amenință el, nici dumneata, nici soția dumitale nu veți pleca de-aici cu toate organele interne la locul lor.

Domnul Rawls clipi ca și cum ar fi vrut să se trezească dintr-un coșmar. Începu să strige după ajutor cât îl țineau plămânii.

Drake se duse drept spre, el și-l pălmui cu putere peste față, după care îi propti vârful cuțitului de beregată. Chester sări ca ars de pe scaun, dar nu zise nimic.

— Poți să urli până te învinețești, dar tot n-o să te-audă nimeni. Nimeni n-o să-ți vină în ajutor. Așa că dă-i drumul, strigă până nu mai ai glas, Jeff, îl provocă Drake.

Și, văzând că domnul Rawls se potolește, își vârî cuțitul la loc.

Îi porunci lui Chester să se așeze pe scaunul lui și să ridice și celelalte fotografii. Îl sili pe domnul Rawls să-l descrie pe băiatul care apărea în fiecare dintre ele, după care să-l descrie și pe Chester, aflat în fața lui. Îl forță să

repete iar și iar toate acestea, punându-l să privească fotografiile, apoi pe Chester însuși. Atunci când domnul Rawls refuza, Drake îl amenința iar cu cuțitul sau îl plesnea peste față, până când i-o înroși și-l umplu de vânătăi.

Pe măsură ce se desfășura tot acest ritual, Chester începea să înțeleagă ce anume urmărea Drake. Începea să-l deprogrameze pe tatăl lui, să-l purifice de șabloanele cognitive implantate de Styx cu ajutorul Luminii Întunecate. Și, din moment ce pricepea de ce trebuia să se comporte Drake într-un mod atât de brutal, se simți ceva mai puțin îndurerat de torturile fizice pe care i le aplică tatălui său.

Dar deodată, după ce Drake îi mai trase o palmă domnului Rawls, totul se schimbă.

— Du-te naibii! strigă domnul Rawls, ajuns în mod evident la capătul răbdării. Poți să faci cu mine ce vrei, dar nu mai am de gând să-ți ascult porcăriile.

Și-și coborî privirea spre propriii genunchi, refuzând cu fermitate să mai răspundă la vreo altă întrebare.

— Așa nu ajungem nicăieri, se răsti Drake.

Se repezi spre Chester și-și încolăci brațul pe după gâtul lui, strângându-l atât de tare, încât băiatul nu mai putea să respire, darămite să protesteze.

— Acum o să-ți strâng fiul de gât, Jeff. El e Chester, chiar cel din fața dumitale.

Tocurile pantofilor de școală ai lui Chester se hârșăiră de podeaua din beton, iar fotografiile îi alunecară din poală. Scaunul se răsturnă în timp ce se zbătea să scape din strânsoarea sufocantă a lui Drake.

— O să-l gâtui, făgădui Drake pe un ton atât de rece și de insensibil, încât Chester chiar crezu că avea să-și ducă amenințarea până la capăt.

Domnul Rawls avea încă privirea fixată asupra genunchilor, clătinând din cap. Deodată, își ridică ochii și-i căscă larg.

— Chester! rosti, abia inteligibil la început.

Chester începuse să se învinețească.

— Îmi pare rău, Jeff, nu te-aud, îl tachină Drake cu o intonație cântată.

Lui Chester îi ieșiseră ochii din cap și nu mai avea putere nici să dea din picioare.

— Ți-au mai rămas doar câteva secunde până ca el să moară, Jeff, zise Drake. Mai poți să-l salvezi. Nu trebuie decât să-mi spui cine este. Spune-mi, cine e cel pe care-l vezi?

— CHESTER! țipă domnul Rawls.

Drake îl eliberă din strânsoare pe Chester, ridică scaunul și-l ajută pe băiatul sufocat să se așeze.

— Chester! Tu ești!

Domnul Rawls plângea acum, lacrimile șiroindu-i pe obraji. Fiindcă nu-și revenise încă pe deplin, Chester râdea și tușea deopotrivă, în timp ce se îndrepta, clătinându-se, spre tatăl lui, pe care-l cuprinse în brațe.

— Tată, s-a terminat... suntem iar împreună... cât am visat asta..., rosti el răgușit, în timp ce Drake îi reteză domnului Rawls legăturile cu lama cuțitului. Tata și-a revenit. Cum aș putea să-ți mulțumesc pentru că mi l-ai readus? Își revărsă el recunoștința față de Drake.

— Nu te grăbi să-mi mulțumești, zise Drake în timp ce strângea fotografiile de pe podea. Încă mai avem de rezolvat și cu mama ta și s-ar putea chiar să fiu nevoit să te omor, de data asta.

* * *

Elliott observă că elicopterul își schimbase ruta și că zborul părea să devină mai ezitant. Își întoarse imediat privirea spre colonelul Bismarck, care stătea de vorbă cu navigatorul în carlingă. Clătinând din cap, colonelul se îndreptă apoi spre ea.

— Avem o problemă, o anunță. Eram în drum spre junglă, la est de piramidă pe care ați vrut-o, însă un front atmosferic de furtună și-a făcut apariția pe ecranul navigatorului. Vine înspre noi cu iuțeală și este unul puternic. Deja am abordat un curs ocolitor, ca să-l evităm la limită, dar nu putem rămâne prea mult timp pe această nouă traiectorie. Nu putem risca să ne prindă.

— Ce alternative avem? se interesă Elliott.

— Există un culoar sigur care duce drept spre oraș. De

ce nu v-am lăsa acolo, unde ați fi la adăpost?

— Nu se poate, domnule colonel, replică Elliott. Avem nevoie să ajungem la est de piramidă.

Chiar în timp ce colonelul Bismarck pleca să se consulte cu navigatorul și cu pilotul, elicopterul pătrunse în zona periferică a frontului de furtună, iar ploaia începu să pătrundă prin ușa deschisă. Colonelul fu nevoit să se sprijine de pereți când se întoarse din nou la Elliott, atât de zdravene erau zguduitorile la care îi supuneau deja puternicii curenți atmosferici.

— Pilotul caută acum o suprafață prin apropiere unde să se fi înregistrat recent un incendiu în junglă; vom putea să vă debarcăm acolo, îi zise colonelul Bismarck. Mă tem că va trebui să parcurgeți restul drumului pe jos.

* * *

Simțind cum le cad pe fețe primele picături de ploaie, gemenele Rebecca se uitară pe furiș la soldații Noii Germanii, care se pregăteau să se îmbarce în elicopterele lor. Cele două fete se îndreptară agale spre generalul Limitator.

— Ai răspândit vorba? îl întrebă Rebecca Unu în timp ce se întorceau, în mod intenționat, cu spatele la soldații Noii Germanii.

N-ar fi vrut ca ei să nutrească vreo bănuială cu privire la ce avea să urmeze.

— Da. Oamenii mei au fost instruiți să cruțe echipajele elicopterelor, însă restul soldaților vor fi eliminați în cazul în care se împotrivesc, răspunse generalul Limitator cu voce scăzută.

— Iar acel tânăr ofițer care ne-a ajutat, interveni Rebecca Doi, vreau să rămână nevătămat.

Generalul Limitator își încordă privirea spre cerul care se întuneca din ce în ce mai repede.

— Am înțeles. Dacă se va abate vreo furtună asupra noastră, misiunea ne va fi cu atât mai înlesnită. Aparatele acestea vechi nu pot să decoleze pe o vreme neprielnică și nu se știe niciodată: poate că vom fi în măsură să preluăm controlul asupra soldaților Noii Germanii fără să vărsăm

vreo picătură de sânge.

Rebecca Doi își frecă mâinile încântată.

— Ar fi bine. Alți proaspeți recruți pentru prima etapă a noii noastre ofensive.

Sora ei zâmbi larg.

— Da, cu câteva mici modificări, de o importanță crucială. Cred că vom fi fericite în noul nostru cămin. Foarte fericite, într-adevăr.

* * *

Colonelul Bismarck se luptă să pronunțe cuvintele contra curentului provocat de elice, în goana elicopterului.

— Acolo! Îl vedeți?

Elliott era chiar în spatele lui, ținându-se de bara de siguranță de lângă ușa deschisă, în timp ce jungla trecea pe dedesubt.

— Da... îl văd, confirmă, zăbind pentru prima oară suprafața de junglă recent devastată de incendiu, ca o cicatrice carbonizată în verdeața luxuriantă.

În timp ce pilotul se îndrepta cu toată viteza spre luminiș, pentru o clipă avură impresia că au luat-o înaintea furtunii, iar curenții deveniră mai puțin turbulenți.

— Domnule colonel, începu Elliott, acum, că se îndepărtaseră amândoi de ușa deschisă. Ați fost extrem de corect față de mine și vreau să vă răspund cu aceeași monedă.

Colonelul se încruntă.

— Vă spun un singur lucru: fiți cu luare-aminte față de Styx... nu le subestimați, fiindcă nu știți de ce sunt capabile. Nu vor fi prea încântate că ne-ați lăsat liberi. Și, din câte am auzit despre orașul dumneavoastră, ar putea trage concluzia că le-ar plăcea acolo, zise Elliott.

— Vă mulțumesc, dar, cu efectivele lor, nu cred că ar reprezenta o prea mare amenințare pentru noi, răspunse colonelul Bismarck, deși ceva din privirea lui o informă pe Elliott că-i luase avertismentul în serios.

În timp ce elicopterul își începea coborârea finală, Elliott aruncă o privire rapidă spre Will, care stătea cu capul plecat. Apoi își mută atenția asupra ușii. Recentul incendiu

redusese desişul junglei la nimic mai mult decât o plapumă de cenuşă pe care curentul stârnit de rotoare o făcea acum să se ridice în aer. Parcă s-ar fi aflat în mijlocul unei tornade de un cenuşiu-închis, un furnal gros care aproape că bloca pătrunderea soarelui.

Atinseră în fine pământul cu un bufnet, însă pilotul nu opri motorul: colonelul, se vedea clar, nu intenţiona să lungească prea mult popasul. În timp ce Elliott sărea jos din elicopter, cu Bartleby urmând-o îndeaproape, Will fu dezlegat şi condus spre uşă.

— Şi dacă nu vreau să merg cu ea? îi zise el colonelului, frecându-şi încheieturile ca să-şi pună sângele în mişcare. Aş prefera să văd oraşul acela al dumneavoastră. Sunteţi cu toţii germani din al Doilea Război Mondial, nu-i așa?

— Da, de dinainte de sfârşitul războiului, îi răspunse colonelul Bismarck. De unde ştii?

Will îşi înclină capul spre subsuoara colonelului.

— Ăla-i un Luger¹, spuse, după care se întoarse spre ceilalţi soldaţi. Iar ei au câte-un Schmeisser², nu? Vreau să merg să văd ce altceva mai aveţi prin oraşul dumneavoastră. Şi tata şi-ar fi dorit să vadă.

Will refuzase pe tot timpul drumului să se uite la Elliott, însă acum îi aruncă o căutătură plină de răceală.

— Şi nu vreau să fiu deloc prin preajma ei.

Elliott ştia că băiatul era încă zdruncinat după moartea tatălui său, însă se săturase de comentarii.

— Will Burrows, mare pacoste mai poţi să fii, răbufni ea. Sigur că le-am dat fiola cu Dominion: am fost obligată, fiindcă voi v-aţi dus şi v-aţi lăsat capturaţi. Mi-aţi forţat mâna. Şi uiţi, am impresia, că abia te-am salvat de mârşavele tale surori. Încă o dată.

— Mda, sigur, dar cu ce preţ? ripostă el.

— Încă nu s-a terminat totul, răspunse ea încet, cu o

---

¹ Pistol semi-automat proiectat de către Georg J. Luger în 1898 şi produs de către fabricantul german de arme Deutsche Waffenund Munitionsfabriken începând cu 1900 (n. red.).

² Mitralieră dezvoltată în Germania nazistă şi folosită la scară largă în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n. red.).

voce de-abia auzită pe deasupra urlului motorului.

— Ce vrei să spui? Întrebă el, sărind din elicopter și îndreptându-se spre ea cu un aer războinic. A, presupun că ai cine știe ce plan grozav prin care să ne apropiem de ele în pași de vals și să le smulgem fiola cu virusul! De parcă ar putea să-ți meargă! Acum, ele n-o să-l mai scape niciodată din ochi și mai avem și un catralion de Limitatori prin care să răzbatem! Lovi cu pumnul în palma celeilalte mâini, mormăind. Nu înțeleg. Tocmai tu, din toată lumea asta, să-l lași în mâinile lor uite-așa! Lui Drake i-ar fi al naibii de rușine cu tine!

Chipul lui Elliott se goli pentru o clipă de orice expresie, ca și cum ar fi fost pe cale să izbucnească în lacrimi, după care palma fetei se abătu cu putere asupra lui Will, plesnindu-l peste față.

Băiatul icni șocat, în timp ce Bartleby, necăjit că se ciondăneau între ei, scotea un mieunat slab.

— Cum îndrăznești să vorbești așa, rosti ea cu voce joasă, tremurândă. Drake e mort, iar tu n-ai nici cea mai vagă idee ce-ar fi făcut el dac-ar fi fost în aceeași situație. Și de ce nu asculți ce-ți spun? Ți-am zis că nu s-a terminat totul. Nu încă.

— Ia mai du-te naibii! strigă Will. Nici nu vreau să știu.

— Tu cauți pe cineva pe care să dai vina pentru ceea ce s-a întâmplat cu tatăl tău. Ei bine, nu sunt eu aia! Am făcut tot ce-am putut ca să-l salvez! țipă Elliott. Așa aș putea la fel de bine să te învinuiesc și eu pentru moartea lui Drake. Dacă n-ai fi apărut tocmai atunci pe Câmpia Mare, nimic din toate astea nu s-ar mai fi întâmplat. Iar el poate c-ar mai fi trăit și acum.

Will scuipă în cenușă.

— Poți să crezi asta dacă ții neapărat. Oricum, niciodată nu ți-a plăcut de mine. Încă de la început, n-ați fost decât tu și cu Chester, tu și cu Chester... plecând în patrule tot timpul, ca doi prieteni de nedespărțit, urlă el la ea, atât de vânat la față, încât nici nu mai știa ce vorbește.

— Poate c-a fost pentru că el avea mai mare nevoie să învețe decât tine, strigă ea.

— Sau poate că doar îți plăcea mai mult de el decât de mine, ripostă Will.

— Departe de mine gândul să mă amestec în - cum îi spune - în *altercația* cu iubita ta, dar..., începu colonelul să i se adreseze lui Will, însă fu întrerupt de o nouă izbucnire din partea lui.

— Ha! Glumiți, probabil! bolborosi băiatul, pipăindu-și obrazul care-l ustura în locul lovit de Elliott. Ea nu e iubita mea și nici n-o să fie vreodată!

Replica lui stârni chicoteli printre soldații dinăuntru elicopterului, care se stinseră însă imediat sub privirea aspră a colonelului.

— Iar tu n-o să fii niciodată iubitul meu, fiindcă e așa cum spune Chester: ești un ciudat! contraatacă Elliott.

— Îmi cer scuze dacă vă zoresc, însă noi va trebui să decolăm, insistă colonelul Bismarck. Furtuna se îndreaptă încoace și nu ne-a mai rămas prea mult combustibil în rezervoare.

Suflând zgomotos, ca un taur înfuriat, Will se îndepărtă, tropăind prin cenușa uscată. Dar nu ajunse departe, ci se opri, punându-și mâinile în șolduri, să examineze orizontul. Colonelul îi înmână ceva provizii lui Elliott, după care vru să-i dăruiască și câteva arme.

— Am două pistoale prin rucsac, zise ea, refuzându-i oferta.

Însă colonelul nici nu vru să audă și o dotă cu două Luger și unul dintre acele Schmeisser pe care le admirase Will, împreună cu ceva muniție de rezervă.

— Pentru cazul în care dați peste animale neprietenoase, explică el, făcându-i cu ochiul.

— Mulțumesc. N-o să uit asta, îl asigură Elliott, după care se întoarse să strige după Will. Hotărăște-te! Rămâi? Sau pleci cu ei?

Deși rămase cu spatele la ea, băiatul clătină din cap.

— Nu, mormăi în chip de răspuns.

Colonelul îi ură succes lui Elliott și o salută militărește, în timp ce elicopterul își relua zborul. Ea îl privi îndepărtându-se, ducându-și palma streășină la ochi, ca să-i

ferească de norii groși de cenușă ridicați de la sol de palele elicei.

Doar după ce elicopterul dispăru din vedere și nu se mai auzi altceva în afară de vuietul vântului, se întoarse Will, în sfârșit, spre Elliott. Părea să se mai fi calmat puțin în timp ce-și croia cu încetineală drum spre ea.

— Așadar, spune-mi... de ce-ai zis că încă nu s-a terminat? Care ți-e planul ăla genial?

Neluându-l în seamă, Elliott începu să se agite pe lângă Bartleby, ștergându-i stratul de cenușă fină de pe țeasta cheală.

— Mai devreme, la piramidă, ai fost un motan foarte ascultător. Ai făcut ce ți s-a spus, așa-i? zise ea, masându-i tâmplele.

Auzindu-l pe Vânător cum toarce, Will devenea tot mai frustrat, căci Elliott îl excludea din conversație.

— De ce nu-mi răspunzi? Măcar atâta lucru ai putea să faci! răcni el, simțind cum se înfierbântă iar. Am al naibii de multe drepturi să știu ce pui la cale. Dacă-i adevărat ce-au spus ele înseamnă că mi-am pierdut de-acum amândoi părinții. Mama probabil că e moartă, iar jigodia aia spurcată tocmai mi-a asasinat tatăl.

— Știu, am văzut, zise ea, aruncându-i o privire furișă lui Will. Și tu trebuie să știi cât de rău îmi pare, dar acum nu avem timp să ne gândim la așa ceva. Putem s-o facem și mai târziu.

— Mai ai un as în mânecă, nu-i așa? ghici Will. Spune-mi despre ce e vorba.

Elliott dădu aprobator din cap.

— OK. Mă duc în Suprasol... prin tunelul ăla pe care l-am descoperit lângă cascadă.

— În Suprasol? Pentru ce naiba? se miră Will, încruntându-se în timp ce încerca să-i descifreze intențiile. Nu mi se pare logic, adăugă. Virusul Dominion e aici... în lumea asta!

— Mă duc în Suprasol pentru că, fie că Drake mai trăiește, fie că nu, tot trebuie să-i duc vaccinul cuiva de acolo.

— Dar... dar nu pricep, se plânse Will. Cu o expresie de totală nedumerire pe chip, făcu mai mulți pași spre ea, șovăi o clipă, după care mai înaintă puțin. Dar ai spart fiola cu vaccinul... aia cu dop alb!

— Da, așa e, confirmă Elliott în timp ce, folosindu-se de busola doctorului Burrows, încerca să determine poziția actuală. Apoi se îndepărtă cu pași mari de Will, care o rupse la fugă după ea, stârnind o trambă de praf. Dar nu înainte de a-i fi înghițit conținutul, adăugă ea.

Lui Will îi pică în sfârșit fisa, determinându-l să se oprească brusc.

— Atunci... atunci înseamnă că *avem* vaccinul! exclamă el. E *în* tine!

Capitolul douăzeci și doi

Chester se simțea complet epuizat, așa că nu dădea prea multă atenție împrejurimilor. Dar, în timp ce Drake îi conducea pe străzile Londrei înapoi spre depozit, băiatul era într-o stare atât de euforică, încât avea impresia că plutește. Părinții îi fuseseră redați.

— Mami și tati, murmură pentru sine, după care începu să fredoneze melodia de la radio.

Procesul de deprogramare a mamei sale fusese mult mai puțin anevoios, la asta contribuind și participarea domnului Rawls. Chester nu se putea abține să nu-și zâmbească amintindu-și de clipă în care ochii mamei lui se luminaseră, iar ea îl recunoscuse în sfârșit.

Pe urmă, stătuse cu părinții lui atât timp cât îi permisesse Drake, povestindu-le cum nimeriseră el și cu Will în Colonie și despre evenimentele care urmaseră. La început, îl priviseră cu o neîncredere oripilată, dar propriile lor pățanii îl ajutaseră să-i convingă că tot ceea ce le spunea era adevărat. Deși gândurile le erau încetoșate, își aminteau amândoi vag de faptul că fuseseră copleșiți de o putere superioară, ca și de maleficele creaturi care-i

orbiseră cu luminile acelea puternice, mov. Și cele întâmplare după acest incident le erau cam neclare, ca și cum nu-și puteau da seama ce era vis și ce era realitate.

În schimb, erau amândoi atât de copleșiți de bucurie văzând că fiul lor trăia, încât erau gata să creadă orice. În plus, mai erau încă pe deplin îngroziți de Drake și n-ar fi îndrăznit să pună la îndoială nimic din ceea ce spunea bărbatul.

Acum, că farmecul Luminii Întunecate fusese distrămat, Drake nu-și mai asuma riscuri. Voia ca domnul și doamna Rawls să fie ținuti sub cheie cel puțin pe parcursul următoarelor patruzeci și opt de ore, iar mecanicul chel se declarase în cele din urmă de acord să doarmă în clădire, astfel încât să-i supravegheze îndeaproape. De fapt, după ce Drake îi mai oferă un diamant, el afirmă chiar că-și va muta „cucoana” în arcade, ca să-i servească pe părinții lui Chester cu tot ce le-ar pofti inimile.

— E ciudat, îi spuse Chester lui Drake. M-am gândit că o să fiu iar împreună cu părinții mei tot timpul cât m-am aflat în subteran, dar, știi, aproape că-mi pierdusem speranța.

Apoi îi mulțumi încă o dată lui Drake, care-i răspunse printr-o înclinare a capului.

— N-ai pentru ce. N-aș fi putut să-i las așa, stăpâniți de Styx.

— Dar chiar vor fi bine? Toată chestia cu Lumina Întunecată s-a dus de-acum? întrebă Chester.

— Terapia prin reversie nu e o știință; nu poți să știi niciodată care altă parte a psihicului ar putea să fi fost influențată. Dar poate că Styx n-au mers chiar atât de mult în profunzime, iar noi sigur ne-am ocupat de ceea ce știam.

— Ai făcut același lucru și pentru Will, nu-i așa? îl întrebă Chester.

— Da, la el era o tendință sinucigașă declanșată de înălțimi, așa că a fost bine c-am depistat-o când era sus, pe acoperișuri, în Piața Martineau. L-am forțat să vizualizeze urmările în cazul în care ar fi sărit – l-am făcut să-și înfrunte demonul secret – și mi-a ieșit răbdarea, până la urmă,

răspunse Drake. Și-a înfrânt impulsul. Oricum, puștiul e puternic.

— Este, fu de acord Chester. Dar e și persoana cea mai încăpățânată din câte-am cunoscut în viața mea.

În ciuda oboselii, mintea lui Chester începea să se limpezească.

— Dar ce-o să se-ntâmpale cu mama și cu tata? întrebă apoi.

Deși părinții lui erau, pentru moment, în siguranță, nu puteau să rămână încuiați la infinit.

— O să-i mut mâine altundeva. Ei sunt în aceeași barcă, de-acum, cu noi, toți ceilalți; nici gând să se mai poată întoarce vreodată acasă, zise Drake, aruncând apoi o privire spre Chester. Ce crezi, ar putea să ducă viața pe care-o ducem noi?

— Păi, n-au de ales, nu? răspunse Chester. Până nu învingem în lupta cu Styx.

Drake încuviință.

— Fiindcă veni vorba despre Styx, să nu-i suflă o vorbă lui Eddie despre toate astea. Te mai doare gâtul? M-am străduit să nu-ți las vânătaia. Lasă-mă să văd.

Chester își desfăcu gulerul cămășii, arătându-i lui Drake.

— Nu, e totul în regulă, constată Drake. N-aș vrea ca Eddie să se prindă ce-am făcut noi.

— Așadar, nu ai chiar totală încredere în el? vru să știe Chester.

— Nu am totală încredere în *nimeni*, replică Drake. Și trebuie să ne punem bine la punct povestea, în caz că ne întreabă ceva. Ne-am plimbat cu mașina o vreme – asta ar explica kilometrajul mașinii, dacă-l va verifica –, după care ne-am repezit în Regent's Park, pentru o plimbare pe jos, iar acolo ai luat prânzul și o înghețată ca desert.

Drake se aplecă și deschise torpedoul din fața băiatului.

— la ambalajul de-acolo și stropește-te pe piept cu puțină înghețată topită; ai grijă să se vadă.

În timp ce Drake conducea mai departe, Chester îi urmă instrucțiunile: frecă ambalajul de veșmintele pe care le

îmbrăcase la loc după ce-și schimbase uniforma de școală.

— Ai zis cumva c-am luat prânzul? se interesă el pofticios.

Tocmai își dăduse seama că, trecând prin atâtea pe parcursul zilei, nu mâncase nimic de cam multe ore.

Drake îi făcu un semn spre torpedou.

— Găsești acolo și câteva sandviciuri. Dă-i bătaie, dar ține minte: după ce ajungem la depozit, trebuie să-ți reintri în rol și să te porți ca și cum s-ar fi sfârșit lumea. Te-ai prins?

— Aiurel dus la extrem, confirmă Chester, întinzându-se după sandviciuri.

* * *

Will și Elliott începură să-și formeze o idee despre cât de întins fusese incendiul din junglă pe măsură ce-și continuau drumul pe terenul dezgolit. Pe alocuri, vântul adunase cenușa și lemnul carbonizat în mormane, iar trecerea prin astfel de zone era dificilă, fiindcă se cufundau până la genunchi.

Și, din când în când, nimereau peste ceea ce mai rămăsese din trunchiurile falnicilor copaci. Despuiați de crengile lor și având doar o fracțiune din înălțimea inițială, arătau ca niște uriașe bucăți de cărbune înfipse în pământ.

Ceea ce fusese la început o ușoară briză se transforma cu rapiditate într-un vânt puternic. Picături mari de ploaie începură să cadă, izbind cenușa din jurul lor și stârnind-o sub forma unor norișori minusculi, de parcă ar fi fost detonate tot atâtea bombe liliputane.

Pe urmă se pomeniră cufundați într-un sinistru semiîntuneric, pe măsură ce soarele era acoperit de nori. Nu era de mirare îngrijorarea colonelului Bismarck: furtuna furtunilor se năpustea asupra lor. Un fulger pârjolitor se înfipse într-un trunchi de copac carbonizat aflat la câteva sute de metri distanță, iar acesta, cu un ultim geamăt, începu să se răstoarne, ca într-un film derulat cu încetinitorul. Tunetul bubui aproape instantaneu, atât de puternic, încât păru că o forță fizică vrea să-i azvârle cât colo.

— Fugi! țipă Elliott.

— Asta și fac! zberă Will.

În afară de faptul că tunetele îl nelinișteau, Bartleby părea să se distreze, alergând prin ploaie și lăsându-se acoperit de cenușă, ca și cum totul n-ar fi fost decât un joc.

Apoi ajunseră la o pantă abruptă, pe care începură s-o coboare. Ploua acum torențial, iar apa, în combinație cu cenușa răzlețită, era înșelătoare. Tot timpul își pierdeau echilibrul și alunecau pe panta cenușie.

Ajungând la poale, se pomeniră într-un soi de depresiune în care rămăseseră în picioare mai multe trunchiuri carbonizate. Tocmai goneau printre ele când auziră un țipăt strident.

— Bartleby! strigă Will, încremenind amândoi în loc. Unde e?

Ploaia îi bombarda cu atâta forță, încât erau obligați să-și protejeze fețele cât timp cercetau împrejurimile, în căutarea Vânătorului.

Se auzi un nou țipăt ascuțit.

— A pățit ceva, zise Will, gesticulând în direcția din care i se păru-se că vine sunetul.

Pe când se întorceau pe propriile urme printre trunchiurile pârjolite ale copacilor, observară o mișcare.

Se ghemuiră la pământ.

Creaturi negre, puțin mai mari decât mingile de rugby, se târau lent pe cadavrul unui bivol mort. Stomacul îi fusese despicat și stătea căscat larg, iar măruntaiele îi zăceau împrăștiate pe pământ. Creaturile se hrăneau cu aceste măruntaie, împungând intestinele încolăcite și alte organe interne, înfigându-și în ele trompele asemănătoare unor ghimpi și sugând.

— Purici? Mega-purici? murmură Will spre Elliott.

Într-adevăr, semănau cu variantele uriașe ale acelor insecte, cu membrele din spate încovoiate și carapacele segmentate strălucind mat în lumina slabă. Numai că vietățile acestea păreau să fie dintre cele care se hrănesc cu stârvuri, nu simpli paraziți, din moment ce se înfruptau din bivolul doborât. Will estimează că erau vreo treizeci, iar din

direcția lor venea un zumzet jos, ca și cum ar fi comunicat între ele. Sunetul părea să fie iscat de frecarea membrelor anterioare.

Un nou scheunat.

La zece metri distanță de bivolul mort, Bartleby se rostogolea pe spate, ținând strâns între labe un astfel de purice, care-și tot întindea și retrăgea ghimpele întunecat din zona bucală. Încerca să-l muște sau să-l înțepe pe motan. Alți purici păraseau încetul cu încetul rămășițele bivolului, îndreptându-se spre felina care se zbătea de zor. Era clar că nu se hrăneau numai cu stârvuri: erau și prădători.

Elliott își dădu seama că Will era neînarmat; după ce se certaseră, păstrase ea toate armele. Mai rău, pistoalele Browning Hi-Power zăceau îngropate pe fundul rucsacului, așa că nu avea la îndemână decât armele Noii Germanii.

— Ia! șuieră spre el, azvârlindu-i unul dintre pistoalele pe care și le îndesase la centură.

Will se întoarse tocmai la timp ca să prindă Luger-ul pe care i-l aruncase fata.

Își îndreptă arma spre puricele aflat în ghearele lui Bartleby, fixă ținta și apăsă pe trăgaci.

Nimic.

— Are siguranța pusă! mârâi printre dinții încleștați și începu să bâjbâie după pârghia armei aceleia necunoscute, când Elliott trase cu pistolul ei.

Puricele din labele lui Bartleby fu azvârlit de impact, ca și cum ar fi fost pocnit cu o bâtă invizibilă.

Cu antenele zvâcnindu-le, ceilalți purici se întoarseră lent, picioarele lor articulate smucindu-se și zumzând, până când ajunseră cu fața spre Elliott. Pe urmă începură să înainteze către ea.

Alergând printre trunchiurile înnegrite ale copacilor, Will ocoli spatele bivolului mort, vrând să ajungă la Bartleby. Vânătorul era buimăcit și nesigur pe picioare, însă nevătămat.

Apucându-l de ceafă, Will îl ridică, însă unul dintre puricii de la marginea haitei îl observă.

— Haide, Bart! Îl zori Will pe motan.

Bartleby era acum pe picioare, însă nu-și revenise suficient cât să se pună în mișcare.

Puricele se apropie ținându-l, aterizând chiar în fața lui Will. Totul se întâmplase atât de repede, încât băiatul reacționează cu totul instinctiv. Începu să tragă orbește, la nimereală. Carapacea dură se despică, expunând carnea albă a creaturii, iar un lichid lăptos împrăștie pământul din jurul lui. Îi amintea lui Will de o nucă de cocos pe care o câștigase la standul de aruncări cu pietre din bălciul ambulant poposit în Highfield și pe care o desfăcuse spărgând-o cu un ciocan.

Tocmai se străduia să-l târască după el pe Bartleby când o auzi pe Elliott strigându-l pe nume, apoi zgomotul unui foc de armă. Înlocuindu-și pistolul cu Schmeisser-ul, ea trăgea în scurte rafale asupra hoardei de purici aflate în plină înaintare. Din când în când, câte unul mai țopăia spre ea, însă Elliott reușea să-l împuște din zbor înainte să-o ajungă.

— Fugiți! urlă ea, observându-i pe Will și pe Bartleby, acesta din urmă deplasându-se acum prin propriile puteri, deși cam nesigur pe el.

Făcu și ea stânga-mprejur și alergară împreună. În câteva minute, se cățărară pe cealaltă pantă a depresiei, ajungând din nou pe câmpul de cenușă. Liziera junglei se înălța în fața lor: erau ispitor de aproape.

— Uite-i că vin! gâfâi Will, aruncând o privire în urmă.

Puricii nu abandonaseră perspectiva capturării de pradă proaspătă. Acum, că nu mai erau împiedicați de trunchiurile carbonizate ale copacilor, începeau să arate de ce erau cu adevărat capabili. Salturile lor deveneau uluitoare.

În ciuda răpăitului ploii și a vuietului vântului, Will auzea bubuiturile scoase de puternicele lor picioare din spate în contact cu solul, în timp ce se avântau, descriind arcuri de cerc înalte. Parcă ar fi căzut din cer, aterizând pretutindeni în jurul lor.

Will și Elliott se vedeau nevoiți să alerge câte zece metri, după care să se oprească și să se ocupe de puricii

care-i urmăreau, repetând manevra iar și iar, înaintând chinuitor de lent spre copaci. Sperau că, după ce vor ajunge în junglă, vor putea să scape de insectele aflate pe urma lor.

Elliott îi lichida pe cei mai mulți dintre purici cu Schmeisser-ul ei, iar Will se ocupa de cei care-i scăpaseră fetei folosind Luger-ul. Tocmai se gândea că aveau situația sub control când unul dintre purici îl lovi în spinare. Creatura își înfipse imediat ghearele asemănătoare unor clești de rac în cămașa lui. Încercând să-l scuture de pe el, Will își pierdu echilibrul și căzu cu fața în jos în cenușă.

Urletul de jale al lui Bartleby o alarmă pe Elliott, dându-i de știre că era ceva în neregulă. Will se rostogolea întruna, încercând în același timp să izbească insectă cu patul pistolului, însă puricele se ținea ferm de el. Mai rău de-atât, se apropia, puțin câte puțin, de ceafă lui dezgolită.

Deodată, își retrase trompa, pregătindu-se să-l muște.

Elliott nu mai avea timp să-și ia pistolul, care i-ar fi permis să tragă cu mai multă precizie.

— Rămâi cu fața în jos! îi strigă ea băiatului care se zbătea. Și stai nemișcat!

Se lăsă pe vine, ținti, apoi lansă o salvă cu Schmeisser-ul.

Cu un pocnet sonor, Will se pomeni stropit de mâzga aceea albă. Se săltă în picioare, scutură din cap și-și reluă alergarea. Elliott se mai ocupă de alți câțiva purici, după care aceștia dădură impresia că renunță la urmărire. Aruncând o privire peste umăr, Will observă că puricii supraviețuitori țâșneau înapoi spre depresiune, intenționând probabil să se întoarcă la scheletul bivolului.

Și, după douăzeci de minute, Will și Elliott ajunseră sub bolta verde a junglei, unde se opriră să-și tragă sufletul.

— Mersi, găfâi Will, rupând câteva frunze ca să-și șteargă părul și gâtul de rămășițele insectei.

— N-ai pentru ce, răspunse Elliott, bătându-și cu palma Schmeisser-ul. A fost un pic cam la nimereală... chestiile astea nu au tirul prea precis.

— Ai tras cu *asta*? o întrebă Will, încă străduindu-se să-

și recapete suflul.

— Dar a ieșit figura, zise ea.

— A ieșit, aprobă el, ridicând din sprâncene. Dar... mai e ceva.

— Ce? întrebă Elliott.

Will aruncă o privire bănuitoare junglei din jurul lor.

— Dacă ți se pare că vreun copac dintre ăștia te privește cu ochi mici și răi... îi servești și lui o porție, da?

— Cum adică? se miră ea.

Will izbi cu piciorul rădăcinile unui copac de lângă el.

— Oamenilor-tușiș nu le-a păsat decât de blestemata lor de piramidă... pe noi nu ne-au ajutat cu nimic... și n-o să-i iert niciodată pentru ce ne-au făcut tatei și mie.

— N-am nici cea mai vagă idee *despre ce* tot vorbești! replică Elliott, verificând coordonatele cu ajutorul busolei. Dar sunt convinsă c-o să-mi explici, adăugă ea, când vom avea timp.

* * *

După încă o oră de mers, ajunseră la refugiul din fațada stâncii.

— Slavă Domnului că ai avut grijă ca Styx să nu-și vâre labele în toate astea, zise recunoscător Will. Era foarte obosit, însă starea de spirit i se învioră în timp ce inventarie echipamentele pe care le cărase Elliott în grotă, la păstrare. Bănuiesc că avem suficiente încât să facem față la *orice* am întâlni pe drum, spuse, începând să-și facă rucsacul. Apoi ajunse la dispozitivul de detectare în forma unui pistol pe care i-l dăduse Drake. Iar ăsta e mai important decât orice altceva: e biletul nostru de întoarcere acasă, anunță, ridicându-l.

— Așa sper și eu, întări ea, îndesând o magazie proaspătă de cartușe într-un pistol-mitralieră Sten și armându-l. Chiar sper.

* * *

Colonelul Bismarck fu condus în încăpere de secretară particulară a cancelarului, clătinându-se pe tocurele ei incredibil de înalte.

— A, Bismarck, sper că totul e rezolvat și încheiat cu

poporul acela îngrozitor. Un deznodământ victorios, astfel încât să ne putem spăla pe mâini de ei? întrebă cancelarul.

Lânzezea pe un fotoliu, în timp ce un frizer făcea ultimele retușuri părului său, iar o femeie într-un halat gri îi făcea manichiura.

— Da, Styx și-au recuperat virusul. S-a desfășurat un schimb limitat de focuri și, cu toate că noi n-am suferit vreo pierdere, Styx au avut o singură victimă. Una dintre cele trei ținte pe care le urmăreau a fost totuși lichidată în mod inutil pe parcursul operațiunii... era un civil din lumea exterioară.

— Atât timp cât nu era dintre ai noștri..., răsuflă cancelarul.

— Nu. Și, cu toate că nu au fost observați direct, se pare că indigenii aveau o oarecare legătură cu țintele. Le-au luat pe două dintre ele în interiorul piramidei, după care le-au dat din nou afară.

Fără să manifeste niciun pic de curiozitate față de acest fapt, cancelarul pufni nepăsător.

— Ei bine, n-au reprezentat o amenințare majoră pentru noi, așa cum au fost pirații sau inchișitorii. Și, oricum, regiunea aceea nu conține nimic de valoare. Totuși, savanții ar putea dori să afle ce s-a întâmplat. Le voi da ceva grăunțe, să aibă de ce să cotcodăcească, sugera cancelarul cu un zâmbet indiferent. Asta-i tot?

— Redactez un raport complet, excelență, răspunse colonelul Bismarck. Dar ar trebui să aflați...

— Un moment, îl întrerupse cancelarul, ridicând o mână, în timp ce frizerul îi tunde cu multă grijă mustața. După ce termină cu aranjatul ei, cancelarul vorbi din nou. Continuă, îl îndemnă el.

Colonelul Bismarck își dresе glasul.

— Styx au căzut de acord să efectueze un schimb pentru virusul lor: doi tineri, un băiat și o fată, au primit permisiunea să plece liberi. Mă tem că trebuie să afirm că Styx nu par să fie de cuvânt, așa că n-am avut de ales decât să-i iau pe băiat și pe fată într-un Fa 233 și să-i debarc într-un loc izolat. Am lăsat la piramidă restul

soldaților din detașamentul nostru și elicopterele rămase, cu ordinul de întoarcere pe aerodrom după plecarea mea.

Frizerul ridică o oglindă în fața cancelarului, astfel încât acesta să-și poată admira mustața și părul uns din belșug.

— Extrem de acceptabil. Mulțumesc, zise el, după care frizerul îi luă prosopul de pe umeri cu o mișcare grațioasă. Toate astea sună... AU!

Manichiurista se trase înapoi de frică la strigătul cancelarului.

— Fii atentă, femeie... a fost o dovadă de mare neglijență din partea dumatăle, se plânse el, frecându-și degetul în locul în care femeia îi ciupise din greșeală pielea. Apoi se întoarse nerăbdător spre colonel. Și asta ar fi tot din partea dumatăle?

— Da, cu excepția faptului aflat adineauri, că am pierdut contactul radio cu elicopterele, zise colonelul Bismarck. Bănuiesc că Styx ar putea avea ceva de-a face cu asta. Am fost...

— Nu, nu cred că-i probabil... au obținut ce căutau, îl întrerupse cancelarul. Nu, este ori furtuna aceea despre care am auzit că s-ar îndrepta spre noi, ori o altă defecțiune a echipamentelor. Închise ochii pentru o clipă, de parcă ar fi fost foarte obosit. Presupun c-o să mă sâcâi iar cu privire la mărirea bugetului alocat armatei, astfel încât să poți achiziționa noul sistem de comunicații? Trece totul în raport, colonele.

— Dar ar trebui să manifestăm prudență față de Styx, insistă colonelul.

Manichiurista se ridicase de pe taburetul ei și acum îl târa cu zgomot pe podeaua de marmură, ca să poată lucra la cealaltă mână a cancelarului.

— Da, da, cum spuneam: îngrozitor popor. Dar acum trebuie să merg înainte. Îți mulțumesc, Bismarck. Excelent lucrat, zise cancelarul, deschizând ziarul dintr-o singură mișcare.

Capitolul douăzeci și trei

Tower Bridge trecu precum un fulger pe lângă cei doi motocicliști înveșmântați în piele care goneau cu puternicele lor motociclete pe străzile pustii ale Londrei. Pe măsură ce treceau pe lângă celelalte poduri care traversau fluviul, se luptau pentru întâietatea în cursă.

Ajunși în Piața Parlamentului, se văzură nevoiți să frâneze și să oprească la un semafor. Drake își ridică vizorul căștii și făcu un semn spre sediile Parlamentului, inundate de lumină.

— Prin Colonie umblă vorba că există pasaje care duc drept aici, pornind din Citadela Styx. Se spune că ai acces direct în tainițele de la subsol.

Eddie își ridică și el vizorul.

— Nu și după ce Guido Fawkes a fost găsit vinovat pentru operațiunea noastră ratată.

— Ce? Te referi la *Complotul Prafului de Pușcă*¹? Întrebă repede Drake. Îți bați joc de mine!

— Tunelele au fost astupate după aceea, replică Eddie, lăsându-și vizorul să cadă la loc.

Culoarea semaforului se schimbă, iar el luă primul startul, lăsându-l în urmă pe Drake, mirat de răspunsul lui. În timp ce Big Ben începea să bată ora cinci a dimineții, Drake clătină din cap neîncredător, apoi își ambală motorul și dădu drumul ambreiajului, repezindu-se în urma Limitatorului.

După ce parcară pe strada St. Anne's, își continuară drumul pe jos, cotind mai întâi la dreapta, apoi la stânga și ajungând pe strada Victoria. În fața lor se înălța fațada vestică a Westminster Abbey, dar Drake tot nu avea habar unde-l ducea Eddie. Până la urmă, se văzu condus de Styx până foarte aproape de catedrală, însă apoi acesta schimbă direcția. Mergând acum mult mai încet, se îndrepta spre un șir de clădiri din gresie care păreau la fel de vechi ca însăși

---

¹ Celebră tentativă eșuată de asasinat împotriva regelui Iacob I al Angliei (1605). Planul era să se arunce în aer sediul Camerei Lorzilor, Guy Fawkes fiind însărcinat cu plasarea explozibililor (n. trad.).

catedrala. Printre clădiri era o alee scurtă și, aruncând o privire spre ea, Drake zări în treacăt o piațetă în celălalt capăt. Deși mai era cam o oră până la răsărit, felinarele stradale din piațetă îi permiteau să distingă contururile copacilor și ale câtorva automobile parcate acolo. Pe urmă descoperi un panou la intrarea pe alee.

— *Curtea Decanului*, citi el cu voce tare. Nu cred c-am mai fost pe-aici.

— Rămâi în spatele meu și taci, îi ceru Eddie cu o voce scăzută în clipa în care, cam pe la jumătatea aleii, cineva îmbrăcat în uniformă le ieși în cale.

Drake se încordă, crezând că era un polițist, însă abia apoi își dădu seama, după uniformă, că era un soi de portar. Omul stătea în spatele unei mici bariere cu dungi roșii și albe, menită să împiedice pătrunderea vehiculelor în piațetă.

— ‘Nă seara, domnilor, li se adresă portarul.

În timp ce bărbatul îi măsura din priviri, Drake își dădu seama, după modul în care-și îndrepta umerii și-și ținea aparatul de emisie-recepție pregătit în mână, că se aștepta la probleme. Nici gând să le permită accesul în piațetă la acea oră a dimineții unor motocicliști îmbrăcați în costume de piele, dacă nu-i ofereau o explicație corespunzătoare.

Eddie nu ezită, îndreptându-se spre morocănosul paznic și, în clipa în care ajunsese suficient de aproape de el, șoptindu-i câteva cuvinte la ureche. Portarul nu-i răspunse nimic lui Eddie, dar păru să-și coboare imediat garda. Își vârî aparatul de emisie-recepție în buzunar, după care-și frecă palmele, desfăcându-le puțin și suflând în ele, ca și cum i-ar fi fost frig. Apoi, spre surprinderea lui Drake, se întoarse cu fața spre strada Victoria, privind de-a lungul aleii, drept prin el și prin Eddie, ca și cum ei nici n-ar fi existat. Și, fredonând fals „I did it my way” se întoarse pur și simplu în cabina lui, fluierând continuarea cântecului înainte de a închide ușa.

Drake ajunsese alături de Eddie în timp ce pătrundeau în piațetă.

— A fost supus Luminii Întunecate, nu-i așa? I-ai spus

câteva cuvinte declanșatoare ca să ne lase să trecem. Care să fi fost... *Frank Sinatra*?

— Nu, au fost cuvinte pe care tu n-ai putea să le pronunți. Poate că n-ai observat, dar mă neliniștea gândul că nu cumva codul să se fi schimbat. Din fericire, n-a fost cazul, răspunse Eddie, luând-o de-a dreptul peste suprafața cu iarbă din mijlocul piațetei.

— Cred c-am mai auzit de locul ăsta, medită cu voce tare Drake în timp ce scrută cu privirea numeroasele uși ale clădirilor din jurul lor. Aproape de-aici e o școală celebră și tatăl adevăratei *Alice în Țara Minunilor* n-a fost într-o vreme directorul ei¹?

Eddie nu-i răspunse, ducându-se drept spre una dintre uși și deschizând-o. Dincolo de ea era un coridor întunecos, pavat cu dale din piatră poroasă. Merseră de-a lungul lui până la o altă ușă din celălalt capăt, unde Eddie scoase la iveală un glob luminos, ca să poată folosi cheia. De îndată ce-o descuie, ușa se deschise scârțâind, iar Drake simți în nări mucezeala beciului de dedesubt. Coborâră un rând de trepte din piatră și găsiră o încăpere ticsită de lăzi din lemn, pline cu manuale școlare mucegăite.

Eddie se strecură printre ele și ajunse la peretele din partea opusă a beciului, unde trase de un cârlig ruginit aflat cam la înălțimea capului. Drake tocmai examina o străveche sticlă de bere din vârful uneia dintre lăzi când la picioarele lui Eddie se deschise un panou cam de un metru pătrat, în partea inferioară a peretelui.

Văzând dimensiunile deschizăturii, Drake începu să râdă ca pentru sine.

— Și nici măcar nu scrie BEA-MĂ pe etichetă, bombăni el, aruncând sticla înapoi în ladă.

Eddie îl privi întrebător.

— Poftim?

— Nu, nimic, îi răspunse Drake. Doar mă gândeam cât de nesofisticat e portalul ăsta. Economie totală, fără

---

¹ Referire la Henrz George Liddell (1811 – 1898), director al Școlii Westminster între anii 1846 și 1855, pentru a cărei fiică, Alice Liddell, ar fi scris Lewis Carroll romanul său, *Alice în țara minunilor*.

farafastăcuri.

Eddie înclină aprobator din cap.

— Pe vremea în care a fost săpat, la începutul secolului al nouăsprezecelea, efectivele ne erau reduse – evenimentele din Rusia reprezentau principala noastră prioritate.

Se târără prin deschizătură și, de îndată ce ajunseră de cealaltă parte, Drake putu să se îndrepte de spate. Constată că se aflau într-un coridor lung de câțiva metri, la capătul căruia se vedea o altă scară, cu trepte din cărămidă roșie, sfărâmcioasă.

Drake cobora deja treptele acestea când observă că Eddie nu venea cu el. Îl zări pe Styx rămas sus, fără să dea vreun semn că s-ar pregăti să meargă mai departe.

În lumina răspândită de globul lui Eddie, mărgelile de apă sclipeau ca diamantele pe o pânză de păianjen țesută migălos între perete și o grindă de lemn în stare de putrefacție.

Observând pânza doar când ajunse sub ea, Drake suflă ușurel asupra-i. Un păianjen mare, cu pântecul puhav, răsări dintr-o crăpătură a peretelui, târându-se printre exoscheletele muștelor moarte de mult în captivitatea pânzei lui.

— Să înțeleg că nu mergem mai departe? se interesă el în timp ce urmărea cum păianjenul, dezamăgit că nu apăruse vreo victimă pe care s-o secătuiască de conținut, se întoarce în ascunzătoarea lui.

— Nu prea are rost... acum știm că avem acces pe ruta asta. Și tot așa e și în rest, îi explică Eddie. Numai scări și coridoare.

— E perfect, cât timp ne duce în jos, spre Orașul Etern, cu două ranițe bine burdușite, răspunse Drake.

Eddie încuviință din nou.

— Atunci am terminat pe-aici, zise.

* * *

Tot mergând de-a lungul râului, lui Will și lui Elliott le apără în fața ochilor cascada. Își continuară drumul pe o scurtă porțiune pe mal, până când Will se opri.

— Ei bine, cred că asta a fost, anunță el cu un aer decis.

Privi apa limpede precum cristalul și exoticele libelule săgetând la suprafața ei.

— E un loc foarte special, nu? zise, privind crengile de jos ale uriașilor copaci, unde ciripea un stol de păsărele de un verde-smarald. Și probabil că e ultima oară când îl vedem, adăugă.

Se răsuci pe călcâie, uitându-se la cascadă. Deși era ascuns printre umbre, pasajul îi aștepta. Pasajul care, sperau ei, îi va duce spre scoarța exterioară.

Aplecându-se să culeagă un fir de iarbă, Will îl răsuci între degete.

— Știi, nu i-am zis niciodată tatei că e un tunel pe-aici, rosti el neconsolat.

Elliott împinse o piatră cu vârful cizmei până când o făcu să cadă în râu, dar păstră tăcerea.

— Crezi că, dacă i-aș fi spus, lucrurile ar fi stat altfel acum? Dacă ar fi profitat de ocazia să se întoarcă la suprafață... ar mai fi fost în viață, medită Will, încruntându-se de vinovăție și regret.

— Nu, nu doctorul. Nu el, îi răspunse fără ezitare Elliott. N-avea de gând să plece nicăieri, cel puțin până-și termina treaba. Știi asta.

Will îi răspunse cu un zâmbet firav.

— Da, asta așa e. Inspiră adânc, apoi continuă. OK, Micuță Domnișoară Vaccin, trebuie să te ducem la un spital din Suprasol, unde doctorii să poată să-ți îmbutelieze sângele.

Își lăasă jos rucsacul și scoase din el dispozitivul pentru vedere pe timp de noapte, potrivindu-și cureaua acestuia pe frunte și asigurându-se că lentilele erau corect poziționate, gata să privească prin ele.

— Și, din moment ce ești atât de extra-formidabil de importantă acum, eu sunt pus la punct. Așa că, dacă s-o găsi vreo vietate care să mă mănânce, măcar tu scapi teafără.

Elliott își înălță sprâncenele, mimând seriozitatea.

— Mi se pare un plan bun, zise, dar nu se putu stăpâni

să izbucnească în râs.

— la stai... am uitat de Bartleby! exclamă Will. Își întoarseră amândoi privirile spre Vânător. El rămăsese ceva mai departe, pe malul râului, încercând să prindă cu laba micii pești argintii care înotau pe lângă el. Da, dacă mă gândesc mai bine, ar trebui să-l lăsăm pe prostănac să meargă în față, adăugă chicotind.

* * *

— Mă simt ciudat să fiu aici, zise Chester, lingându-și înghețata pe care i-o cumpărase Drake de la un vânzător ambulant, în apropiere de Royal Festival Hall. El și Drake mergeau în pas de plimbare de-a lungul Tamisei, printre mulțimile de pietoni din acea zi. Pare atât de normal, ca și cum n-aș fi fost niciodată plecat, adăugă el, privind apa care scânteia, reflectând strălucirea soarelui amiezii.

Pe măsură ce-și continuau drumul pe trotuar, pătrundeau în umbra aruncată de Waterloo Bridge, unde își instalaseră anticarii tarabele.

— Toți oamenii aceștia, din atâtea locuri diferite..., comentă Chester, prinzând din mers frânturi din conversațiile purtate de trecători. Și niciunul dintre ei nu are nici cea mai vagă idee despre ceea ce se află dedesubt, continuă, coborându-și privirea.

— Poate că-i mai bine așa, comentă Drake. Cei mai mulți oameni consideră că lumea asta e destul de complicată și-așa.

Un grup de puști pe skateboarduri se repezi pe lângă ei, croindu-și drum printre trecătorii parcă somnambuli ca la un slalom uriaș. Chester se uită după ei, urmărind cum un adolescent înalt, purtând pe cap o șapcă de baseball cu un D mare imprimat pe ea, se oprește brusc, apoi, cu multă îndemânare, izbește cu piciorul capătul planșei, făcând-o să se răstoarne în aer și să descrie mai multe rotații înainte s-o prindă în mână.

— Asta a fost super. Știi, l-am rugat pe Moș Crăciun să-mi aducă un skateboard imediat înainte ca eu și cu Will să descoperim Colonia, rosti gânditor Chester. N-am învățat niciodată să merg pe așa ceva.

— Nici eu n-aș putea să spun că știu, mărturisi Drake. Apoi se apropie de zidul care mărginea malul fluviului și se aplecă peste el, scoțându-și ochelarii fumurii ca să se poată bucura de căldura soarelui. Dar gândește-te numai la câte ai învățat în schimb, îi atrase bărbatul atenția.

Băiatul se apropie la rândul lui de zid.

— Așadar, mama și tata chiar sunt bine? Întrebă, schimbând subiectul.

— Ca-n sânul lui Avraam. I-am plasat într-un hotel cu room-service. Atât timp cât stau locului, n-ai de ce să-ți faci griji: sunt la adăpost, îl asigură Drake. Știu că vrei să-i mai vezi, dar trebuie să ai răbdare. E nevoie să punem câteva lucruri la punct, după care o să-i mut într-un alt loc, unde vei putea să li te alături.

— Și Eddie? se interesă Chester. După ce termini operațiunea aia cu el, în Orașul Etern, o să mai facă parte din echipă?

— Asta depinde de el, răspunse Drake, înclinându-și capul în cealaltă parte, astfel încât și obrazul acela să-i fie scăldat de razele soarelui.

Chester se încruntă, venindu-i o idee.

— Să-nțeleg că tăcerea ta înseamnă că vrei să mă întrebi și altceva, ghici Drake.

— Ăăă... da, răspunse Chester. Observă că un strop de înghețată i se scursese pe bărbie și-l șterse înainte de a vorbi. N-am înțeles niciodată de ce ai rămas atât de mult timp în subteran... doar puteai să vii în Suprasol ori de câte ori ai fi vrut, nu?

— Planul inițial a fost ca eu să mă infiltrez în Colonie și să adun cât mai multe informații cu puțință în legătură cu dragii noștri prieteni, îi explică Drake.

— Da, știu asta, confirmă Chester.

— Am descoperit că rețeaua de-aici, de sus, se-ntinsese spre sud când un savant mi-a spus că unul dintre membrii celulei mele a fost prins de Styx și ucis. Asta însemna că întregul plan fusese dezvăluit și nu exista niciun motiv să mă întorc în Suprasol. Din moment ce Styx aflaseră cam tot de la mine în privința dezvoltării lunetelor pentru puștile

lor, nu mai eram de folos și știam că zilele mi-eram numărate. Era prea primejdios să mai rămân prin Colonie.

Drake își șterse lentilele ochelarilor de soare, după care și-i puse din nou la ochi.

— Așa că, după o ședință de testare a armelor desfășurată în Adâncuri, am acționat și eu și am fugit. M-am hotărât să mai rămân o vreme pe-acolo și să adun în continuare cât mai multe informații. Și, sincer să fiu, când a apărut Elliott, mi-a oferit un motiv adevărat ca să rămân acolo. Nu puteam s-o las singură.

Un bărbat înalt și slab, cu o barbă uscățivă, se opri brusc pe trotuar la câțiva metri de ei, cercetându-l cu privirea mai întâi pe Drake, apoi pe Chester.

Lui Chester îi stârni imediat bănuielile.

— Nu-mi place cum arată, șușoti el. O fi Styx?

Drake îi răspunse râzând.

— Nu, nu e Styx, se comportă prea ostentativ. În plus, nu-i vezi sub braț exemplarele din *Big Issue*? Încearcă doar să-și dea seama dacă suntem potențiali clienți.

Cu toate acestea, Chester continuă să-l urmărească pe bărbos până când acesta își relua mersul. Ajungând acum la conul de vafă al înghețatei, îl ronțai zgomotos.

— Și mai e un lucru pe care nu pot să-l înțeleg.

— Care anume? Întrebă Drake.

— Tu poți să faci rost de explozibili oricând ai nevoie, zise Chester.

Drake încuviință.

— Atunci, mă gândeam... dacă tot are Eddie hărțile cu dispunerea zonelor de acolo, de jos, de ce nu ne-am furișat înăuntru și i-am trage Citadelei o demolare ca lumea? propuse Chester. Ai putea să dai gata tot poporul Styx dintr-o singură lovitură.

Drake încuviință din nou.

— Bună întrebare, dar nu e chiar atât de simplu. Ți s-a întâmplat vreodată să intri într-o cameră infestată de gândaci - adică, infestată rău de tot - și să aprinzi lumina?

— Nu, nu mi s-a întâmplat, recunosc Chester.

— Ei bine, mie da și încă de mai multe ori. Chiar dacă

acoperă toată podeaua, nu poți să strivești sub tălpi decât câțiva, fiindcă dispar uite-așa, îi explică Drake, pocnind din degete. Țâșnesc înapoi în ascunzătorile lor, unde n-ai nicio șansă să-i găsești.

— Corect, răspunse agale Chester, imaginându-și scena.

— Ei, cu Styx ar fi exact același lucru. Poate ai izbuti să omori o mână de indivizi, dar restul ar șterge-o și gata. Și, oricum, după cum știi, sunt mereu destui care acționează afară, la suprafață.

— Așadar, n-ar merge, gândi cu voce tare Chester.

— Nu e mai bine să știm unde sunt, acolo jos, în Colonie, decât să se împrăstie prin toată țara, unde ar deveni și mai activi... dacă mai e posibil așa ceva? Și, pe urmă, cum ai putea să scapi de remușcări în cazul în care unii dintre coloniști ar cădea victime atacului? E inevitabil ca măcar un civil să-și piardă viața într-o explozie de amploarea celei despre care vorbești tu.

Chester își aruncă ultima bucățică de con în gură.

— Da, dar n-ar merita chiar și-așa?

— Deci ai putea să-ți asumi ceea ce politicienii numesc „pagube colaterale”? Moartea unor nevinovați? insistă Drake.

Chester mestecă gânditor. Înțelegea unde bătea Drake, deși nu era într-un tot de acord.

— Dar dacă, împiedicându-i pe Styx să răspândească ceva de genul Dominion, prevenim moartea a milioane de suprasoli, nu m-aș mai simți chiar atât de vinovat. Sigur, ar fi îngrozitor dacă și-ar pierde viața vreun colonist, dar în ansamblu ar fi bine. Și corect.

— Corect, repetă Drake, întorcându-și privirea spre Chester. Într-o vreme, poate că aș fi fost de aceeași părere cu tine. Dar acum, nu.

— Oh, murmură Chester, tulburat de ardoarea din vocea bărbatului.

— Asta-i pentru tine, schimbă vorba Drake, scoțând din buzunar un telefon mobil pe care i-l înmână lui Chester. Ascunde-l bine și, orice s-ar întâmpla, nu-l lăsa pe Eddie să-l

vadă. Acum o să ne-ntoarcem la depozit, iar pe drum o să-ți spun ce vreau să faci.

Capitolul douăzeci și patru

Ușa de la intrare se cutremură în balamale, atât de tare se bubuia în ea, încât nimeni n-ar fi putut să spună că nu aude; nici măcar dacă se afla în camerele din fundul casei.

— Cine-i 'colo? protestă din bucătărie mama locotenentului.

Doamna Burrows, proptită în scaunul ei cu roțile, știa deja că nu putea să fie un vecin venit în vizită atât de devreme, într-o dimineață de duminică.

Bubuitul din ușă se auzi din nou, de data aceasta și mai nerăbdător.

— Mi-s vârată până-n gât p-acilea! Duceți-vă, careva... poa' să fie doamna Evans, cu lucru' ei de mână, strigă mama locotenentului.

Ea se trezea în fiecare dimineață înaintea fiului și a fiicei sale, însă duminica era și mai matinală: era o zi specială în întreaga Colonie, când puteau să mestece și câte-o bucățică de carne la masa de prânz, în locul hranei din restul săptămânii, acele ciuperci mărunte și slinoase.

Într-adevăr, doamna Burrows simțea mirosul cărnii proaspete de șobolan aflate pe foc. Eliza probabil că o cumpărase ieri din piață și mai mult ca sigur că era aidoma celei obișnuite, de șobolan din canalizare, fiindcă era mai ieftină. Iar doamna Burrows avea să profite la rândul ei, căci în loc de obișnuita zeamă lungă de ciuperci urma să fie hrănită cu o supă subțire rezultată din fierberea scheletului curățat de carne.

— Imediat... imediat, strigă Eliza tropăind pe scară, sâcâită că fusese întreruptă în timp ce-și aranja părul. Încă se mai străduia să-și orânduiască niște șuvițe rebele când deschise ușa. O! făcu ea cu o voce moale ca un suspin.

Bătrânul Styx era în fața ei, cu bărbia înălțată și privirea

așintită spre dreapta, cercetând celelalte case din șirul de pe acea parte a străzii. Tânărul lui asistent stătea chiar în spatele lui, iar dincolo, pe trotuar, mai erau și alți Styx: zece la număr, toți atât de asemănători la înfățișare, încât Eliza nu putea să-i deosebească. Modul în care studiau împrejurimile cu mici și smucite mișcări ale capetelor îi făcea să semene cu un recent aterizat stol de păsări. Însă acestea erau îngrozitoare păsări de pradă. Eliza nu se putu împiedica să observe perdelele trase deoparte la ferestrele caselor de vizavi, semn că vecinii încercau să vadă ce se petrece.

Bătrânul Styx întoarse cu o mișcare lentă capul spre Eliza, care și-l înclină pe-al ei și făcu mai mulți pași înapoi. Nu se cădea să privești un Styx în ochi, mai ales unul de o importanță supremă cum era cel din fața ei. În Colonie, era asemenea unei vizite regale. Într-adevăr, se zvonea că bătrânul Styx era acum cea mai importantă persoană din ierarhia lor, însă nimeni nu știa precis.

Haina lui de piele neagră, lungă până la pământ, scârțâi în timp ce pășea ușor peste prag, pătrunzând în antreu.

Tânărul lui asistent îl urmă ca o umbră.

— Fratele tău e acasă, rosti el pe neașteptate.

Eliza nu știa ce să-i răspundă: nu era sigură dacă fusese o întrebare sau o afirmație. Teribil de nehotărâtă cu privire la ce-ar fi trebuit să spună, începu să bâiguie ceva, însă fu salvată de mama ei, care se repezise afară din bucătărie și-și târșâia picioarele pe coridor.

— Dacă-i doamna Evans cu cârpitu' ei, zi-i c-a venit c-o zi mai devreme, strigă ea. Am hotărât c-o să fie mâi...

În clipa în care ochii ei urduroși îl zăriră pe bătrânul Styx, scoase un orăcăit asemenea unei broaște astmatice. Își abătu și ea privirea, împreunându-și palmele în dreptul mijlocului.

— Am venit s-o vedem pe femeia Burrows. Este aici, anunță tânărul asistent, croindu-și deja drum către camera de zi.

Din nou, era imposibil să-ți dai seama dacă se interesa unde se afla doamna Burrows sau dacă știa deja, însă

ambele femei considerau că a doua variantă era cea adevărată. Styx păreau să știe tot ce se petrecea, până la cel din urmă amănunt, chiar dacă se țineau la distanță de coloniști.

În timp ce tânărul asistent împingea ușa, deschizând-o și trăgându-se apoi deoparte, ca să-l lase să intre pe bătrânul Styx, Eliza privi pe furiș persoana cea mai importantă din acea lume. Observă că pielea albă și palidă a bărbatului era la fel de încrețită ca o foaie de hârtie mototolită, iar părul lui negru-obsidian era vârstat cu argintiu la temple. Dar când lumina slabă din cameră îi căzu peste față, mai șocant i se păru că obrajii supti și ochii cufundați în orbite îl făceau să semene cu un cadavru.

Deși intră primul în cameră, rămase în spate, lăsându-l pe tânărul său asistent să se ducă până la doamna Burrows și să-i ridice încheietura flască. Pentru o clipă, tânărul asistent o ținu ridicată cu mâna lui înmănușată, după care o lăsa pur și simplu să cadă la loc. Aruncă o privire spre bătrânul Styx, care-i răspunse printr-o singură înclinare a capului.

Tocmai atunci locotenentul își făcu apariția la picioarele scării. Îmbrăcat neprotocolar, voinicul bărbat îi observase pe cei câțiva Styx care așteptau afară, pe trotuar și remarcase muțenia în care se cufundaseră mama și sora lui, stând în picioare, cu capetele plecate. Fără să ezite o clipă, înaintă cu pași mari pe coridor, spre camera de zi.

Îi văzu pe bătrânul Styx și pe asistentul lui, dar nu-și anunță prezența, ci rămase în așteptare în cadrul ușii. În meseria lui de polițist în Cartier, locotenentul avea de-a face zilnic cu Styx, așa că nu manifestă chiar același grad de teamă uimită proprie coloniștilor de rând în fața unei astfel de întâlniri.

Tânărul asistent luă cunoștință de prezența locotenentului printr-o privire fugară.

— Nu ne-am așteptat niciodată ca femeia aceasta să supraviețuiască mai mult de o zi, cu atât mai puțin atâtea săptămâni. Va rămâne în această stare vegetativă: nu se întrevade perspectiva vreunei ameliorări.

Locotenentul își dresă glasul.

— Da, așa ne-a spus și nouă doctorul, dar eu cred că începe să fie puțin mai...

Tânărul asistent continuă ca și cum n-ar fi auzit nimic din ceea ce rostise locotenentul.

— Desigur, este remarcabil că a fost capabilă să reziste unui asemenea volum de Lumină Întunecată – considerabil mai mare decât am întrebuițat asupra vreunui subiect de multă vreme încoace –, dar și mai remarcabil este că a rămas cumva în viață, turui tânărul asistent. Urmează să le fie predată savanților.

— Savanților? repetă locotenentul, înaintând cu încă un pas în cameră.

— Îi vor examina creierul. Sunt interesați de funcționarea sistemului ei nervos și de modul în care acesta i-a conferit rezistență față de tehnicile noastre de interogare. Va fi preluată pentru disecție atunci când vor fi pregătiți s-o primească, adăugă tânărul asistent. Ați făcut o treabă bună.

Locotenentul nu se putu abține. Pronunță cuvântul „Dar”, fiind cât pe ce să-l însoțească apoi cu un „nu”, ceea ce însemna un act de nesupunere față de Styx, care, în cel mai bun caz, l-ar fi aruncat direct în temniță sau, în cel mai rău, i-ar fi atras surghiunul în Adâncuri.

Resimțind poate vigoarea sentimentelor locotenentului, bătrânul Styx îl fixă cu o privire stăruitoare și vorbi pentru prima oară de la sosirea lui.

— Atunci când te-ai oferit să te îngrijești de femeia aceasta în propriul cămin, ți-ai luat o povară prea grea asupra dumatălei și a familiei. Consideră asta o binecuvântare.

Bătrânul Styx și asistentul lui porniseră deja spre ușă în clipa în care locotenentul izbuti să rostească „Vă... mulțumesc”, dar numai pentru că se aștepta așa ceva din partea lui. Pe dinăuntru, urlă: „Luați-vă etichetele afurite de pe ea, Gulere Albe împuțite! Nu i-ați făcut deja destule? Lăsați-o să-și trăiască restul zilelor aici, în pace!”

Își îngădui câteva secunde în care să-și recapete

stăpânirea de sine înainte să iasă și el pe coridor. Bătrânul Styx și asistentul lui plecaseră deja și se îndepărtau pe stradă împreună cu restul anturajului, iar la trecerea lor perdelele zvâcneau la ferestre.

Eliza închise ușa de la intrare, apoi se izbi cu capul de ea, ca și cum ar fi sosit sfârșitul lumii.

— *Ce-ai făcut?* I-ai adus p-ăștia în casa noastră! În casa noastră! îl acuză mama lui. Ooof, se văicări, lăsându-se să cadă pe treapta cea mai de jos a scării și făcându-și vânt cu mâna. Mă simt tare ciudat. Mă ia cu fierbințeli. Cre' că mă cam lasă ceasu'.

— Sper că ești mulțumit acum... ai îmbolnăvit-o pe mama! îl apostrofă Eliza, răsucindu-se brusc spre el. Scoase un geamăt, ca și cum ar fi suferit și ea de cine știe ce afecțiune chinuitoare. Mai mare rușinea... Styx în casa *noastră*, de parc-am fi criminali de rând sau zurbagii. Ce-o să spună lumea? se vaită, clătinând din cap. Cu toții o să știe... mi-i și imaginez clevetind mâine prin piață.

Bătrâna pufni, apoi își îndreptă privirea iscoditoare spre locotenent.

— Da' ce ți-au zis, la urma urmei? îl întrebă.

Citindu-i-se disperarea pe chip, locotenentul nu-i răspunse imediat.

— Vor s-o ia pe Celia pentru o examinare medicală, rosti până la urmă.

— Ce fel de *exhumare*? insistă mama lui.

Locotenentul nu-și mai putu ține în frâu deznădejdea.

— O s-o întindă pe-o masă și-o s-o taie în bucăți! izbucni el.

Trecură câteva clipe până ce privirea Elizei s-o întâlnească pe-a mamei lor și până ce amândouă să priceapă ce le spusese. Apoi pe fețe le apărură zâmbete largi, iar bătrâna, părând să uite de problemele cu „ceasul”, sări în picioare. Ea și Eliza începură să dănțuiască una în jurul celeilalte, fredonând „Uite că pleacă, uite că pleacă”. Erau ca doi copii cărora tocmai li se spusese că mâine nu trebuiau să meargă la școală, pentru că urma să fie închisă preț de o zi.

În timp ce locotenentul se întorcea să se așeze lângă doamna Burrows, zgomotele bucuriei se auzeau încă din antreu.

— Îmi pare tare rău, Celia, zise el. Acum nu mai depinde de mine.

* * *

— Mai e unul dintr-alea, observă Will, încetinind și arătând spre simbolul în formă de trident cioplit pe unul dintre pereții tunelului din piatră.

Cu un gest instinctiv, își duse mâna la gât, deși pandantivul de la unchiul Tam nu-i mai atârna acolo. Se întoarse spre Elliott.

— Efortul pe care trebuie că l-au depus pentru scobirea pasajului e pur și simplu uluitor. Presupun că Anticii voiau să aibă un drum de legătură între „Grădina celui de-al doilea Soare” și scoarța exterioară. Poate pentru o rută comercială între cele două lumi?

— Când vii cu chestii de-astea, habar n-ai cât de mult semeni cu tatăl tău, remarcă Elliott.

— Chiar? replică Will, încântat în sinea lui că ea gândea astfel. Își săltă rucsacul în spinare. Bine măcar că am aici jurnalul tatei... mulțumită ție. Tu l-ai salvat. După ce l-au împușcat, nu mai gândeam limpede... de fapt...

Will era permanent conștient că de-acum el trebuia să fie păzitorul jurnalului doctorului Burrows, singura consemnare a tuturor investigațiilor lui. Dacă ar fi putut să-l predea persoanelor potrivite de la suprafață, jurnalul ar fi trebuit să-i asigure tatălui său un loc în istorie, pe post de unul dintre cei mai mari exploratori ai tuturor timpurilor și, într-un fel, i-ar fi garantat nemurirea. Iar asta îl ajuta pe Will să se împace cu uriașa senzație de pierdere provocată de dispariția bărbatului care reprezentase unica persoană extrem de importantă din viața lui.

— ... de fapt, nu gândeam deloc, bălmăji, cu chipul golit de orice expresie.

— Nimeni n-ar putea să te învinuiască pentru asta, îl asigură Elliott.

Will reuși să iasă din scurta lui reverie și se încruntă.

— Și, știi ceva, încă n-am ajuns prea departe, dar deja încep să mă simt mai ușor. Categorie, forța de gravitație e mai scăzută.

— Sigur, îl aprobă ea. Acum putem să pornim odată? Avem atât de mult de mers, că nici nu-mi vine să mă gândesc la asta.

Capitolul douăzeci și cinci

Generalul Limitator estimase perfect. Atunci când furtuna se mai domoli, flota elicopterelor începu să coboare, aterizând apoi în centrul stadionului. Masivul complex fusese construit în afara granițelor orașului, cu câteva decenii în urmă, pentru o adunare aniversară. Acum însă suprafața atât de bine întreținută în trecut ajunsese să fie sufocată de buruieni – și să devină locul perfect pentru aterizarea unor Fa 233, fără că aparatele să poată fi observate de cineva dinăuntrul orașului.

Generalul Limitator își supraveghe subordonații în timp ce-i escortau pe prizonierii Noii Germanii de la elicoptere, mânădu-i într-un țarc aflat la unul dintre capetele terenului, unde trei stindarde lungi, verticale, fâlfâiau în bătaia vântului muribund. Toate aceste drapele etalaseră odinioară cu mândrie simbolul național al Noii Germanii: un vultur pe un fundal roșu și negru. Totuși, trecerea anilor le decolorase și le zdrențuise într-atât, încât vulturul și culorile puternice abia dacă se mai distingeau.

Prizonierii stăteau cu mâinile pe creștet și cu ochii în jos, așteptând instrucțiuni.

— Adunătură de pământăi, comentă Rebecca Doi.

Când Limitatorii luaseră prin surprindere întregul efectiv al soldaților Noii Germanii, preluând controlul asupra flotei lor de elicoptere, nu se înregistrase nicio victimă. Gemenele Rebecca nu fuseseră deloc impresionate de cât de dispuși se arătaseră soldații să-și depună armele și să se predea.

— E din cauza conducerii slabe, o aprobă Rebecca Unu,

strâmbând disprețuitor din buze. E o hibă pe care putem s-o remediem.

— Conducere? Te referi la individul ăla gras care locuiește în arcade, ăla cu părul lucios și apetit pentru viață dulce? o întrebă Rebecca Doi, ridicând o sprânceană.

Rebecca Unu chicoti batjocoritor.

— Da, el... grăsanul de cancelar. Deși Coxy părea să aibă o slăbiciune față de el.

— Bietul Coxy. L-am luat trupul cu noi până la urmă? se interesă Rebecca Doi.

— L-am luat. De ce?

Rebecca Doi stătu o clipă pe gânduri.

— Pentru că, după părerea mea, cea dintâi ceremonie oficială pe care ar trebui s-o prezideze grăsanul de cancelar - ca marionetă a noastră, adică - ar fi una funerară, cu toate onorurile de stat, pentru Cox. Știi cum, cu fanfară, cu onoruri militare, cu o aeronavă care să survoleze și...

— Da, da, și o statuie. O statuie foarte sugestivă și afurisit de mare în piața aia unde e și cancelaria, propuse Rebecca Unu, după care chicoti. Și-ar trebui să fie drept în fața ferestrei grăsanului de cancelar, unde tolmacul să fie nevoit s-o vadă zi de zi. Pe Coxy l-ar fi distrat foarte tare chestia asta.

Veselia îi dispăru brusc de pe chip, iar fata scoase un mic murmur, ca și cum ar fi fost iritată.

— Ce este? se interesă sora ei.

— Will și Elliott. Nu pot să cred că i-am lăsat să ne scape iarăși printre degete. A fost distractiv să-l doborâm pe doctorul Cap-Pătrat, dar tocmai ne intram în ritm când a apărut Elliott, uite-așa și ne-a dat virusul înapoi. Păcat... îl aveam pe Will chiar aici, adăugă, privindu-și degetele și strângându-le într-un pumn mic și ferm. Aici îl aveam și l-am lăsat să scape.

Rebecca Doi îi răspunse cu un zâmbet optimist.

— Nu te lăsa descurajată. Ne-am atins obiectivul principal și-o să avem destul timp la dispoziție ca să putem șterge mai târziu micile neplăceri. Avem nevoie de ceva spre care să tindem: asta face ca viața să merite trăită.

Se opri din vorbit, privind cum îl conduceau pe tânărul ofițer blond din locul în care erau deținuți ceilalți soldați ai Noii Germanii. Era încadrat de doi Limitatori, un al treilea urmându-i îndeaproape și ținând în mâini o cutiuță.

— Așadar, începe prelucrarea, constată Rebecca Unu.

Sora ei făcu un semn din cap în direcția ofițerului.

— Asta-i soldatul care ne-a întâmpinat când am pătruns prima oară în oraș. E un om bun: a ascultat de rațiune atunci când l-am amenințat. Ți-a salvat viața, judecând iute situația.

— Corect, aprobă Rebecca Unu pe un ton încordat.

Un zâmbet vag îi flutură pe buze în timp ce-i aruncă o privire piezișă surorii ei.

— Sper că n-o să fie prea brutali și n-o să-l zdrobească, afirmă cu toată sinceritatea Rebecca Doi, urmărind încă grupul care se îndrepta spre una dintre arcadele prinse între șirurile paralele de scaune de pe o latură a stadionului. Știi ce, zise, dacă nu te deranjează, aș prefera să asist la ședința cu el... să mă asigur că se procedează cum trebuie.

Chicotind atotștiutor, Rebecca Unu își înghionti sora.

— Ia nu mai face pe serioasă cu mine, prefăcându-te că e vorba strict despre afaceri... ție chiar îți place de el, nu-i așa? Ți s-a cam pus pata pe căpitanul Bucle Aurii de colo.

— Căpitanul Franz, o corectă sora ei, dar regretă imediat.

— Ha! Îi știi chiar și numele! croncăni Rebecca Unu, izbucnind în hohote zgomotoase de râs.

— Nu fi tâmpită, murmură Rebecca Doi, țâțâind jenată din buze în timp ce pleca grăbită spre locul în care-l conduceau Limitatorii pe ofițer.

* * *

Datorită imponderabilității lor din ce în ce mai accentuate, Will și Elliott se deplasau prin tunelul Anticilor în cea mai mare viteză.

Abia dacă-și mișcau un picior în față, că și țâșneau înainte. În cea mai mare parte, tunelul se întindea în linie dreaptă, având de înfruntat doar cotituri lejere, pe care le

depășeau împingându-se cu mâinile în pereți. Iar atunci când aveau de luat vreun viraj mai strâns, Will îl descoperea primul cu ajutorul vizorului, iar atunci o prevenea pe Elliott, strigându-i să încetinească.

Parcă s-ar fi prăbușit, numai că în lateral, dacă nu chiar de jos în sus. Will nu mai era sigur cum puteai să definești noțiunile *sus* și *jos*.

Și le fu de folos faptul că stăpâniseră amândoi o formă asemănătoare de deplasare prin spațiu pe parcursul lunilor petrecute în baraca Marthei, când erau în Por.

Singurul risc era să fi nimerit într-un nor de praf sau peste reziduurile răzlețe care pluteau liber prin aer. Nu apăreau prea des, dar impactul putea să fie destul de dureros la viteza cu care se deplasau.

Și, ca să-și mențină mintea ocupată, Will încerca să calculeze cât de repede avansau în realitate. Presupuse că viteza putea să ajungă chiar până la cincizeci de kilometri pe oră.

— Raza Pământului... șase mii trei sute de kilometri... dar tunelul ăsta trebuie să fie mai scurt... din cauza spațiului ocupat de lumea interioară... de aceea... am putea avea o distanță totală de... of, nu știu... patru mii de kilometri de parcurs, rosti el cu voce tare în timp ce socotea. La viteza asta, urlă el spre Elliott, o să ajungem cât ai clipi!

— Nu vinde blana ursului din pădure până nu l-ai împușcat, îl povățui Elliott.

Ceva mai târziu, Will observă că Bartleby se opri undeva în fața lor.

— FRÂNĂ! răcni el din răspuseri că s-o prevină pe Elliott.

Apoi întinse mâna să se apuce de peretele tunelului, încercând să-și încetinească înaintarea.

Dar mișcarea nu decurse conform planului și băiatul prinse să se învâртеască prin aer până când ajunse din nou suficient de aproape de perete încât să se întindă spre el și să se poată opri.

Auzi în spate țipătul ascuțit al lui Elliott și întinse o mână s-o înșface în timp ce trecea ca racheta pe lângă el.

Izbuti s-o prindă, însă inerția ei îi smulse din nou mâna de pe perete.

— Nu m-ai auzit? o întrebă el când izbutiră amândoi, în sfârșit, să se oprească.

— Nu, nu te-am auzit. Strigă mai tare data viitoare, bine? se răsti ea.

Erau într-atât de istoviți, încât uneori își mai ieșeau din sărite și ajungeau să se crete din te miri ce, însă de data aceasta ceea ce se afla înaintea lor le distrase amândurora atenția.

Imediat dincolo de locul în care Bartleby se învârtea lent prin aer părea să se afle ceva de-a latul tunelului, blocând trecerea.

Will se apropie și descoperi că nu era o stâncă, ci o serie de filamente groase și strălucind vag, proiectate din pereții laterali. Nu erau chiar atât de dense, însă, din câte-și putea da seama, se întindeau pe o oarecare distanță de-a lungul tunelului.

Le împunse cu țeava pistolului-mitralieră Sten. Filamentele erau flexibile, unduindu-se la împingere.

— Habar n-am ce-or fi, mărturisi el, smucind un filament ca să-l desprindă de locul în care era ancorat. Era de culoare gri și avea un diametru de vreo șapte centimetri. Poate vreun soi de plantă? se întrebă el cu voce tare. Vreo plantă moartă? Sau poate un fel de mineral care s-a format aici ca urmare a gravitației scăzute? Îl examinează câteva clipe, fluierând ușor printre dinți. Oricum, indiferent ce-ar fi, ar putea să ne încetinească înaintarea, declară apoi.

— Pe cele două Rebecca nu le-a încetinit prea tare atunci când au venit pe-aici, nu? îl contrazise Elliott.

Fata se împinse spre filamente și smulse un altul din stâncă, după care se retrase și-și lăsă jos rucsacul. Încercă să dea foc filamentului, apoi, văzând că avea succes, îl strigă pe Will.

— Da! Arde chiar foarte bine! Hrană caldă! anunță ea.

— Minunat. Mi-ar prinde bine ceva de mâncare, zise Will, scoțându-și dispozitivul de detectare și pornindu-l. În timp ce-l îndrepta în diferite direcții, iar aparatul emitea o

varietate de pocnete lente, băiatul studia cadranul aflat în partea superioară a dispozitivului. Semnalul e slab, dar mergem în direcția bună, anunță, dând aprobator din cap, ca pentru sine.

Existau mai multe coridoare care se ramificau din cel principal, însă în general erau mai mici, așa că nu puteau să se înșele cu privire la drumul pe care trebuiau să-l urmeze. Și, deși era curios să afle încotro duceau toate acele tunele laterale, Will știa prea bine că prioritatea lor era să-și termine călătoria înainte de epuizarea rezervelor de hrană și de apă. Mai exista și posibilitatea să fie urmăriți îndeaproape de Styx, care s-ar fi grăbit să ajungă la suprafață, unde să folosească virusul Dominion. Pe Will nu-l atrăgea ideea că s-ar putea ciocni de ei, ceea ce făcea ca misiunea lui de a o duce cât mai repede pe Elliott în Suprasol să devină cu atât mai imperioasă.

În timp ce Bartleby plutea pe lângă el în drum spre Elliott, cu o dâră de picături sclipitoare de salivă scurgându-se din gura deschisă, Will simți miros de carne friptă.

— Doamne, dar știu că mor de foame. Vezi să nu-mi ia motanul porția, zise el, lăsând din nou deoparte dispozitivul de detectare.

* * *

În ziua următoare, Will începu să remarce minuscule licăriri luminoase. La început, crezu că era o defecțiune a vizorului, însă după ce-și ridică lentilele și-și încetini pașii, observă mici scânteii albastrii târându-se pe partea de sus a pistolului Sten.

Elliott se opri lângă el. În clipa în care carabina ei ajunse aproape de pistolul lui, o scânteie subțire albăstruie sări între țevi.

— Ce-i asta? se miră ea.

— Stinge-ți lanterna, îi ceru el.

Elliott își desprinse lanterna Styx de pe breteaua rucsacului și stinse lumina.

Fiecare obiect metalic pe care-l aveau asupra lor, inclusiv lanterna Styx, era mângâiat de sinistre undiri de lumină albastră.

— Cred că e un fel de sarcină electrică. Oare să fie statică? se întrebă Will. Și, ia stai, auzi asta?

Stătură pe întuneric, ascultând. În mod sigur se auzea ceva, un hureit, o vibrație care umplea tunelul.

— Da, o aud, confirmă Elliott, aprinzându-și la loc lanterna, dar la faza cea mai scăzută.

— Mă întreb...

— Ce? îl îmboldi ea, văzând că Will rămâne cu privirea ațintită undeva în depărtare.

— Nu, doar mă gândeam - mă întreb dacă în clipa asta nu suntem cumva la același nivel cu centura de cristale. Acumularea asta de electricitate ar putea să aibă de-a face cu triboluminiscenta... știi, cristalele alea imense și scânteietoare pe lângă care am trecut în drumul nostru spre lumea interioară, sugerează el. Așa că locul în care ne aflăm noi acum ar putea să fie chiar lângă vid. Aruncă o privire spre peretele stâncos al tunelului. Poate c-o fi pe-aici, pe undeva, zise.

— Așadar, crezi că am fi la jumătatea drumului? îl întrebă ea.

— S-ar putea, răspunse Will.

PARTEA A PATRA

În ofensivă

Capitolul douăzeci și șase

Pe podea erau răspândite două seturi de echipament, iar Drake verifica atent fiecare punct de pe o listă, în timp ce Eddie îl urmărea cu privirea.

— O să ducem amândoi câte cincisprezece din astea, zise Drake, arătând cu pixul spre câteva bidoane argintii, fiecare având dimensiunile unui mic termos. Conțin pesticide aflate la o presiune incredibil de ridicată și sunt teribil de concentrate, explică el. Le plasăm la intervale regulate pe marginile Orașului Etern, legând de fiecare explozibili cu declanșare prin radio. Atunci când vor exploda, pesticidele vor fi eliberate sub formă de aerosoli, iar curenții de convecție le vor asigura deplina dispersie. După calculele mele, întreaga suprafață ar trebui să fie acoperită de un strat suficient de gros încât să rezolve problema.

— Bombe cu pesticide, reflectă Eddie.

— Exact, confirmă Drake. Gata cu melcii... așa că gata și cu micuții viruși urâcioși pe care să-i poată ciuguli savanții.

Chester intră greoi în încăpere, cu poalele cămășii scoase într-o parte din blugi, ca și cum s-ar fi îmbrăcat în mare grabă. Drake îi aruncă o privire, dar continuă fără să se oprească, împungând cu vârful piciorului un colac voluminos de frânghie.

— Eddie, ai spus că trebuie să luăm asta cu noi... probabil că e mai multă decât o s-avem nevoie, dar cred că-i mai bine să fim prudenți.

Apoi Drake arată două cutiuțe negre, aplecându-se în față și ridicând cu pixul firele care ieșeau din cea mai apropiată dintre ele.

— Amplificatoare laringiene. Cu ajutorul lor o să ținem în permanență legătura pe toată durata operațiunii: sunt echipamente Specfors de cea mai nouă generație.

— Specfors? se miră Eddie.

— Forțele Speciale, se vârî și Chester în discuție.

Atât Drake, cât și Eddie își întoarseră privirile spre el, oarecum surprinși de faptul că știa asta. Chester își înclină capul spre camera lui.

— Din jocul de Playstation pe care l-am încercat azi-dimineață, mormăi el.

— Corect, aprobă Drake, reluându-și explicația. Oricum, dispozitivele astea sunt de departe mai puțin incomode și mult mai fiabile decât aparatura convențională.

— Și astea? se interesă Eddie, arătând spre cele două stive de uniforme verzi împăturite. În vârful fiecăreia Drake așezase câte o mască de gaze. Eu am deja aparatul meu pentru respirat și protecție de Limitator.

— Astea-s mai bune: e cel mai nou echipament de la NBC, răspunse Drake.

— A, asta nu știu ce înseamnă, recunoscuse Chester.

— Vine de la Nucleare, Biologice și Chimice, însă militarii le numesc costume de Noddy, zise Drake zâmbind scurt. Și vor fi esențiale acolo, în Orașul Etern: știți ce-a pățit Will când a trecut prima oară prin oraș fără un aparat pentru respirat?

— El și Cal au scăpat ca prin urechile acului de un câine de vânătoare care voia să-i înfulece? rosti cu amărăciune Chester. Și asasinii ăia ai Diviziei au fost cât pe ce să pună mâna pe el?

Drake îl fixă cu o privire prin care-i dădea de înțeles că vorbise prea mult.

— Mda, știu... i-a fost destul de rău, zise în cele din urmă Chester.

— Există pe-acolo câțiva agenți patogeni de-a dreptul neplăcuți, acesta fiind și rostul întregului exercițiu, reluă

Drake, uitându-se iar la măștile de gaze. Și, sincer să fiu, dacă îmbraci costumul de Noddy și ești descoperit, e mai puțin probabil să fii recunoscut de vechii tăi inamici. Fiindcă veni vorba... Drake arată spre pistoale și carabine. Astea trag cu săgeți tranchilizante, în caz că dăm peste cineva din Divizie după ce pătrundem înăuntru. Doza conținută de săgeți e suficientă cât să cufunde un bărbat într-un somn adânc de vreo cincisprezece ore. Drake își ridică privirea spre Eddie. Așadar, fără victime, exact cum ne-am înțeles. În cel mai rău caz, foștii tăi amici se vor trezi cu o păcătoasă de migrenă.

— Mulțumesc, răspunse Eddie.

— Eu tot nu mă prind, Drake, se repezi Chester, uitându-se urât la Eddie. Numai din cauză că lucrezi împreună cu un Styx ești gata să-i lași pe toți ceilalți să-ți scape?

— Ia stai un pic, se împotrivi Drake.

— Nu, lasă-l să-și verse oful, interveni calm Eddie. Văd bine că are nevoie să-și ia o greutate de pe inimă.

Chester, roșu la față, continuă:

— *Ei* n-ar sta pe gânduri dac-ar fi vorba să ucidă pe vreunul dintre noi – sau pe părinții mei dacă tot veni vorba –, dar tu ești mulțumit să-i lași să-ți scape numai pentru că te-ai înhăitac cu noul tău cel mai bun prieten! Fulgeră cu privirea armele cu săgeți de pe podea. Ar trebui să folosești gloanțe adevărate, nu jucării pentru copii, ca astea.

Eddie încuviință.

— Nu știi dacă aș putea spune ceva care să te facă să te răzgândești, mai ales după toate cele prin care-ai trecut, zise bărbatul.

— Da, ce-ai putea să spui? Îl luă la rost Chester.

Eddie se îndreptă spre ferestre și privi Tamisa, apoi dincolo de ea, spre clădirile de pe malul celălalt.

— Dar ceea ce-o să-ți spun este că lumea asta pe care v-ați construit-o este condamnată. Nu e durabilă. Voi râvniți la dezvoltare cu orice preț: mai multă tehnologie, mai mulți locuitori, mai multă libertate, dar în tot acest timp vă sugrumați planeta, fundamentul întregii existențe.

— Dar am mai făcut câte ceva pentru salvarea..., începu Chester să-l contrazică.

— Pentru salvarea mediului? ripostă disprețuitor Eddie, după care izbucni într-un râs zgomotos. Atât Chester, cât și Drake rămaseră surprinși de explozia aceasta: până atunci nu scosese niciodată mai mult de un chicotit. Politicienii voștri sunt slabi și nu au nici voința, nici puterea necesare pentru înfăptuirea schimbărilor în timp util, fiindcă popoarele sunt slabe și nu s-ar lipsi de avuțiile lor. În schimb, poporul meu, poporul Styx, ar prelua imediat și în totalitate controlul asupra industriei și ar diminua drastic nivelul poluării, implementând în același timp un sistem feudal, astfel încât fiecare membru al națiunii acesteia să-și știe precis locul.

Chester se încruntă.

— Un sistem feudal?

— Da, exact așa cum a existat în trecut. Toată lumea ar munci pentru binele public și n-ar mai exista șomaj, fiindcă toți cei care ar refuza să muncească ar urma să fie închiși în ghetouri și excluși din societate. Am schimba totul. Am salva totul. V-am salva de voi înșivă.

Chester, complet descumpănit de toate acestea, aruncă o privire spre Drake, însă nici el nu zise nimic.

— Dar astea-s prostii. Dacă voi chiar vreți să-i *salvați* pe oameni, atunci de ce tot încercați să-i *omorâți*?

— Pentru că e singura cale prin care să ne putem atinge scopurile. Recunosc că întrebuintarea virusului Dominion nu reprezintă abordarea potrivită, acesta fiind și motivul pentru care mă aflu aici, dar amintește-ți... - Eddie întoarse capul spre Chester, ținându-l cu privirea... - Amintește-ți că noi suntem nevoiți să împărțim planeta asta cu voi, ceea ce înseamnă că ne contaminați și lumea noastră. De ce-am sta cu brațele încrucișate, lăsându-vă s-o faceți? Dacă suntem obligați să luăm câteva vieți în drumul către salvarea planetei de la o moarte respingătoare și lentă, nați spune că nu facem decât să acționăm în legitimă apărare?

Chester clătină puternic din cap.

— Nu, ce spui e nebunesc. E anormal. Totul ar fi bine și fără chestiile pe care le sugerezi. Nimeni nu trebuie să *moară*.

Eddie arată cu mâna spre priveliștea de dincolo de ferestre.

— N-o să mai spui asta și peste douăzeci de ani, când nivelul mărilor și al oceanelor va fi crescut, iar tot ce vezi acolo se va fi cufundat sub treizeci de metri de apă. Iar când o să-nceapă răzmerițele pentru alimente, o să trebuiască să vă ucideți între voi pentru o masă.

— Drake, spune-i că n-are dreptate, imploră Chester.

— Tu ai început, replică Drake.

Eddie plecă de la fereastră și se apropie de scena de bătlie, culegând ceva dintr-un colț al mesei.

— Chester, ți-am cumpărat filmele astea, să le vezi, zise, aruncând o privire spre DVD-ul de deasupra. Asta pare să fie interesant: este vorba despre roboții ăia giganți care au sosit pe Pământ din spațiu și au fost nevoiți să se lupte cu populația lui ca s-o salveze... să evite un dezastru ecologic.

Chester habar n-avea cum să reacționeze, ducându-se pur și simplu să ia filmele de la Eddie.

— Ăăă... grozav... mersi, bâigui el. Se întoarse spre Drake, cu o expresie prostească pe chip. Operațiunea asta... ești sigur că nu vrei să vin și eu? Aș putea să stau de pază. Sau doar să vă ajut să cărați câte ceva din echipament.

— Nu-i nevoie, Chester... avem totul prevăzut, replică Drake. Noi doi o să fim de-ajuns; trebuie doar să ne strecurăm înăuntru și să ne facem treaba... n-o să ne ia mai mult de două ore din momentul în care ajungem.

— Atunci, cred c-o să mă duc să văd filmele, zise Chester, părăsind încăperea cu pași târșâiți.

* * *

— Aleluia! strigă Eliza, auzind tropotul cailor pe pavajul de-afară. Da, au venit! confirmă cu un nou strigăt triumfător, în timp ce căruța se oprea lângă casă.

— Ziua la care-am sperat și pen' care ne-am rugat

atâta, uite c-a sosit pân' la urmă, proclamă mama ei, ieșind furtunos din bucătărie și ștergându-și mâinile pe șorț.

Un colonist îndesat, îmbrăcat într-o salopetă gri, sări din spatele vizitiului, făcând să se clatine căruța eliberată de semnificativă lui greutate. Începu să se rostogolească spre casă. După câțiva pași, se opri brusc, înjurând ca și cum ar fi uitat ceva, după care se întoarse din nou spre căruță.

Eliza rămăsese încă la fereastră, privind afară.

— Nu se poate... ce-o mai fi? Nu te-ntoarce! Chiar nu putem să terminăm odată cu asta? se rugă ea în timp ce bărbatul corpulent se apropia de spatele căruței.

Aplecându-se, luă din ea o mapă, după care își reluă mersul greoi spre casă. Tocmai ridicase mâna cărnoasă, ca o măciulie de ghioagă, pregătindu-se să bată în ușa, când Eliza deschise în mare grabă.

— A! exclamă el.

Eliza nu se putu împiedica să se holbeze la sprâncenele tipului: atât erau de albe și de stufoase, că-i aminteau de invazia uriașelor omizi albe de care suferiseră, cu câțiva ani în urmă, regiunile rurale ale Cavernei de Nord. Surpriza provocată de promptitudinea cu care se deschisese ușa creă impresia că sprâncenele acelea se mișcă în mod independent una față de cealaltă, iar Eliza fu nevoită să se opună din răspuseri ispitei de a le pocni.

— 'Neața, molfăi el, cu mâna încă ridicată. Și-o coborî încet, iar omizile gemene își încheiară numărul de levitație, ocupându-și locurile pe marginea frunții. Apoi își miji ochii spre foile tipărite din mapă. Aceasta este reședința locotenentului? se interesă.

— Este, răspunse nerăbdătoare Eliza. Dar el nu-i acasă. E la muncă.

— Nu-i bai. Pot să citesc și-așa înștiințarea asta, zise individul și, dregându-și glasul, începu să recite. Din Ordinul 366, Edictul 23, în vederea încurajării activității savanților, vi se solicită prin prezenta să predați...

Mama locotenentului își îți capul pe lângă fiica ei.

— Ați venit după aia din Suprasol, îl întrerupse ea.

— Ăăă... așa este, confirmă individul.

— Atunci nu mai pierdeți vremea cu rahaturile astea ofițiale. E colea, înăuntrul, zise bătrâna. Și, deși trupul îi era mărunț și stafidit, îl trase zdravăn de mână pe mătăhălos, purtându-l după ea până în camera de zi, unde doamna Burrows zăcea în scaunul ei cu rotile. Nu tre' decât să ne scăpați de ea!

— Aceasta este persoana în cauză? întrebă el.

— Asta nu-i persoană, e una din Suprasol. Și-acum, vă rog, scoateți-o odată de-aici, îl zori Eliza, pierzându-și răbdarea. Dar scaunul cu rotile lăsați-l, că nu-i al nostru și trebuie să-l dăm înapoi.

Așezându-și documentele pe o măsuță, individul își suflecă mânecile salopetei. Plescăi din limbă în timp ce-o studia din cap până-n picioare pe doamna Burrows, încercând să deducă aproximativ cât cântărea, ca și cum ar fi avut de-a face cu o piesă masivă de mobilier. Însă rochia prea mare în care era înfășurat trupul subțirel al femeii îi cam îngreună sarcina. Plescăind iar, se apropie de ea, ridicându-i de probă brațul băgat pe mâneca umflată a rochiei.

— Și vrem să păstrăm hainele, lenjeria de corp și toate alea, îl informă Eliza.

Îngrozit de afirmație, individul se întoarse spre ea, una dintre omizi aproape dându-se peste cap pe fruntea povârnită.

— Și ce vreți să fac... să i le scot? Nu pot... n-ar fi cuviincios.

— Nu, nu *acum*, replică Eliza râzând. Frate-meu poate să treacă mai târziu să le ia.

Suspînând ușurat, individul continuă evaluarea doamnei Burrows.

— Nu poate să meargă?

— Nu, răspunse Eliza cu un răs amar. E mai moartă decât un limax nimerit într-o halbă de Noua Londră... de unde-i ea acum, nu mai e cale de-ntoarcere. Așa că, haide, luați-o de-aici și aruncați-o în căruță!

Dând aprobator din cap, individul își petrecu brațele în jurul mijlocului doamnei Burrows și-i ridică trupul

neputincios din scaun.

Deodată, dintr-un colț al încăperii se auzi un mârâit amenințător, iar Colly se ridică pe labele dindărăt, dezvelindu-și colții ascuțiți.

În timp ce individul se rotea cu trupul doamnei Burrows în brațe, folosindu-l drept pavăză împotriva pisicii, mama locotenentului făcu o mutră uluită.

— Colly... ce-ai pățit?

— E în călduri sau ce-o avea? Întrebă tipul, părând evident neliniștit.

— Treci în coșuleț! Imediat! se răsti bătrâna la pisică.

Pe sub pielea lui Colly se vedeau mușchii încordați, în timp ce se pregătea să se arunce asupra individului.

— Colly! strigă Eliza, ridicând mâna s-o apuce de ceafă.

Cu toate acestea, pisica nu păru că vrea să se retragă, așa că Eliza o prinse de ceafă și începu s-o târâie după ea spre hol. Ghearele scoase ale pisicii agățară un covor persan zdrențaros de pe podea, așa că și acesta părăsi camera împreună cu ea. Însă, până la urmă, Eliza izbuti să închidă în bucătărie animalul care sâsâia furios.

— Nu știu ce-o fi apucat-o, se scuză mama locotenentului. De obicei îi bună ca pâinea caldă, nu face așa cu nimeni.

— Nu-i nimic, zise individul, azvârlindu-și-o grăbit pe umăr pe doamna Burrows ca pe un sac cu cartofi și pornind spre ușă. Deodată, se opri, bombănind o înjurătură. Gata să uit iar... îmi dați și mie hârtiile, dacă sunteți amabilă?

Bătrâna îi îndesă mapa sub braț, iar el își continuă drumul.

Eliza și mama ei se duseră la ușă, să vadă cum o depozita individul pe doamna Burrows în spatele căruței. Și, în tot acest timp, dinspre bucătărie auziră râcâitul disperat, întretăiat de vaiete triste.

— Ce draci or fi intrat în animalu' ăla? se miră bătrâna. Nu pricep.

— Nu cumva o avea aceleași sentimente față de aia din Suprasol ca și nechibzuitul meu de frate drag? replică răutăcioasă Eliza. O să i se frângă inima aflând că n-a mai

avut ocazia să-și ia un ultim adio de la scumpa lui legumă. Și, cât ai zice pește, savanții o să-i deschidă căpățâna ca pe-o stridie.

— Stridie? o îngână bătrâna, neînțelegând.

— Da... nu știi? TROSC! exclamă ea, mișcându-și mâinile ca și cum ar fi manevrat un ciocan și o daltă, unica modalitate de a desface cochiliile rezistente ale acelor crustacee.

Ea și bătrâna abia dacă se mai puteau ține pe picioare, zguduite de hohote de râs isteric. Zgomotul pe care-l produceau îi împinse pe vecinii de vizavi să vină la ferestre, să vadă ce era cu atâta veselie.

— TROSC! TROSC! TROSC! țipa Eliza, cu lacrimi în ochi.

Capitolul douăzeci și șapte

Auzind cum pocnetele dispozitivului de detectare deveneau tot mai dese și mai puternice, Will și Elliott se opriă lângă intrarea într-un tunel lateral. Ea îi adresă o privire întrebătoare, iar el îi răspunse cu un zâmbet larg.

— Pe aici pe undeva e submarinul, zise el. I-am fixat o baliză radio pe citadelă. Se luminează la față când îi veni o idee. Vrei să arunci o privire? Am putea să aflăm cum au reușit gemenele Rebecca să ajungă în tune...

— Absolut DELOC, se răsti ea, ridicând tonul până deveni un strigăt.

— Da, bine, spuse el împăciuitor.

Privirea lui Elliott era dură și intransigentă.

— Ei, haide, Will... dacă se-ntâmplă ca vreunul dintre noi să alunece și să ne pomenim din nou plutind în derivă în neant, ca data trecută?

Will tocmai se pregătea să argumenteze că, dacă s-ar întâmpla așa ceva, ar putea să utilizeze metoda tatălui său – să tragă focuri de armă care să-i propulseze înapoi, dar se răzgândi.

— Atunci hai să ne continuăm drumul, murmură el.

Pe măsură ce forța gravitațională se apropia de nivelul normal, salturile lor de-a lungul tunelului se scurtau tot mai mult, până când ajunseră să parcurgă aceleași distanțe în mult mai mult timp decât înainte.

Ajunseră apoi într-un loc în care stânca se crăpase și se dislocase, așa că se văzură siliți să se târască pe burtă printr-un spațiu minuscul înainte să-și poată relua mersul obișnuit. La scurt timp după aceea, găsiră un filon care se desprinsese și despicasă stânca de jur împrejurul tunelului. Nu se vedea nimic altceva în afara unui abis întunecos. Deși dintr-o parte până în cealaltă erau aproximativ treizeci de metri, reușiră să sară peste prăpastie și să-și reia călătoria.

— Sunt mai multe semne ale unor mișcări tectonice pe-aici, îi atrase Will atenția lui Elliott. Nu mai spuse și altceva, întrebându-se dacă fetei îi trecuse cumva prin minte că ar fi posibil să dea peste o fundătură. Dacă el avea dreptate și trecuseră pe lângă submarinul rusesc însemna că gemenele Rebecca nu ajunseseră prin acest segment al tunelului. Și, după toate probabilitățile, undeva deasupra, în fața lor, încrețirea scoarței pământeste de-a lungul secolelor putea să fi fost într-atât de extremă încât să fi blocat complet tunelul.

* * *

După mai multe ore, forța de gravitație devenise și mai pronunțată, obligându-i să înainteze în pas săltat. Uneori erau nevoiți să se aburce pe anumite porțiuni ale pasajului care descria o serie de cotituri.

— O, nu, răsuflă Will după ce trecură de una dintre aceste cotituri.

Ajunseseră la ceea ce-l îngrozea.

Drumul din fața lor era complet blocat de o grămadă de pietre.

Scoase dispozitivul de detectare și verifică semnalul emis de următoarea baliză radio.

— E atât de aproape, constată el.

— Iar eu sunt atât de obosită, șopti Elliott.

Se lăsă să alunece, așezându-se pe jos, cu capul plecat,

iar Bartleby se instalează lângă ea, gâfâind din greu.

— Dar semnalul..., începu Will.

— Nu-mi spune nimic. Nu vreau să știu, murmură ea, închizând ochii.

— Elliott, mai zise Will, însă ea nu reacționează. Adormise buștean.

Cântărind în minte variantele posibile, Will se duse împleticindu-se să inspecteze mormanul de dărâmături care astupa trecerea. Puteau încerca să găsească un drum ocolitor, alegând una dintre ramificații, dar, din câte-și amintea, trecuseră pe lângă ultima dintre acestea cu destui kilometri în urmă. Și, chiar dacă s-ar fi dovedit că reprezenta o rută alternativă, perspectiva întoarcerii pe propriile urme, acum, când erau atât de aproape, nu însemna decât picătura care umplea paharul.

Ar fi putut și să-și croiască drum săpând, cu toate că era imposibil să-ți dai seama cât de multă piatră le stătea în cale.

— O nouă săpătură, bombăni pentru sine, hotărându-se să vadă cât de departe ar fi putut să ajungă.

Mai aruncă o privire spre Elliott, verificând dacă doarme. Nu voia s-o trezească. Lăsându-și jos rucsacul și suflecându-și mânecile, începu să mute pietrele, ridicându-le și dându-le deoparte una câte una. Bine măcar că gravitația redusă îi permitea să ridice până și bucățile mai mari, pe care n-ar fi putut să le clintească dacă s-ar fi aflat la suprafața Pământului.

După câteva ore, Will era scăldat în sudoare și tot nu reușise să răzbată. Era într-atât de istovit, încât picioarele păreau să-i fie din gelatină. Trântindu-se pe jos, închise ochii și simți că se prăbușește prin pământ, senzație care știa că este provocată de oboseala cronică.

— Pauză, câteva minute, își zise, după care o iei de la capăt.

— Acesta este unul dintre momentele acelea pe viață și pe moarte. Rămâi acolo și s-ar putea să nu te mai ridici niciodată, îl înștiință o voce hârșăită. Tu și cu Elliott nici n-ați dormit, nici n-ați mâncat suficient. Niciunul dintre voi nu

este într-o formă prea grozavă. Poate că nu veți mai avea energie când vă veți reveni.

— Ia mai taci, Tam, șopti Will, întrezărind silueta cuiva așezat lângă el, în timp ce se străduia să-și țină ochii deschiși. Nu ești adevărat... Știu... că... nu... ești... adevărat...

— Sunt pe cât de adevărat vrei tu să fii, replică indignat unchiul Tam, după care suflă afară o gură de fum de pipă.

Acesta pluti până în nările lui Will, făcându-l să tușească.

— Asta pute cu-adevărat, bombăni Will. Și ție îți face rău.

Răspunsul unchiului Tam fii un alt nor de fum suflat spre nările băiatului.

— Eu sunt mort, Will. Acum nu prea are ce rău să-mi mai facă, zise el chicotind. Iar tu, dacă te culci pe-o ureche, o să mi te alături curând. N-o lăsa baltă, Will. Prea mulți dintre cei din Suprasol depind de tine.

Un gând îi veni în minte lui Will, enervându-l la culme.

— A, da! Pandantivul ăla pe care mi l-ai dat n-a fost decât o afurisită de glumă. Nu m-a ajutat deloc... Oamenii-tuși...

În timp ce se ridica în capul oaselor, i se păru că aude un slab ecou al hohotului de râs, dar nu se vedea nici urmă a prezenței impunătorului bărbat. Cu toate acestea, acum era complet treaz, iar cuvintele lui Tam îi rămăseseră întipărite în minte.

„Prea mulți dintre cei din Suprasol depind de tine.”

— Ei, hai atunci, se îmboldi singur, ridicându-se în genunchi, apoi, cu dificultate, în picioare.

Își reînnoi asaltul asupra dărâmăturilor, fluierând ca pentru sine și, uneori, numărând pietrele pe care le extrăgea până când ajungea la o sută, după care o lua de la capăt.

După încă o oră, mormanul începu să se micșoreze, după ce băiatul reuși să desprindă o bucată mare de piatră, declanșând o mică avalanșă. Sări înapoi, nevrând să se lase

prins de pietrele care se rostogoleau spre el. Apoi, târându-se iar spre locul în care lucra, descoperi că nu fusese vorba despre vreo avalanșă. În schimb, zări o deschizătură.

— Visez, nu-i așa? i se adresează. Nu ești adevărată... exact ca Tam.

Dar, întinzând mâna spre ea și desfăcându-și degetele zdrelite și murdare, nu întâlnește nimic. Iar vizorul îi permite să vadă că de partea cealaltă era un spațiu mai larg.

— ESTE! Victorie! strigă el, izbind aerul cu pumnul.

Se târî prin deschizătură, având grijă să nu deranjeze pietrele din jurul lui, după care ieși de-a bușilea într-un tunel drept. Era tapetat cu un strat de ciuperci. Îngenunchind să-l pipăie, își aminti săptămânile pe care le petrecuseră cu Martha; nu se îndoia că era același tip de ciuperci care creștea la nivelul ei, dar era oare posibil să fie chiar atât de aproape de suprafața Pământului?

Își scoase dispozitivul de detectare din buzunar și observă că semnalul era puternic. Foarte puternic.

Știa că trebuia acum să se întoarcă și s-o informeze pe Elliott de ceea ce avea de gând, însă n-o făcu, pornind în schimb în direcția din care venea semnalul. Nu era deloc înțelept din partea lui – n-avea la el nici pistolul-mitralieră, nici rucsacul –, însă în clipa aceea era hotărât să meargă mai departe și să descopere unde se aflau.

O rafală de vânt se abătu asupra lui, făcându-i transpirația de pe frunte să-i înghețe.

Apoi în față îi apăru un loc cunoscut.

Și un bolovan înalt, pe care-l știa mult prea bine. Se duse spre el, găsind fața pe care fusese cioplit simbolul tridentului.

Trecând dincolo de bolovan, avansă până pe marginea puțului, privind în adâncurile gigantului Por pe care el îl botezase „Afumata Jean”. Apa cădea în șuvoaie și vântul bătea cu putere.

Stătea exact în locul din care sărise tatăl lui. Și atât Will, cât și Elliott îl imitaseră, urmându-l.

— Tata, rosti Will, amintindu-și.

Doctorul Burrows avusese dreptate să sară: după cum îi

spusese lui Will la momentul potrivit, trebuia să te încrezi în propriile convingeri. Și, drept rezultat, făcuse descoperirea descoperirilor, o altă lume în centrul Pământului.

Dar care-i fusese răsplata?

Fusese asasinat cu sânge rece de două fete demente care odinioară se deghezaseră în propria lui fiică.

Furia începu să clocotească în Will, negăsindu-și altă descărcare decât lacrimile.

Clipind să le alunge, privi în sus, spre gura Porului.

Zărind o străfulgerare albă deplasându-se la mare depărtare, mânia i se evaporă, făcându-l să se retragă imediat de lângă deschizătură. Uitase complet de străluciri. Acolo era bârlogul lor.

— O Doamne! exclamă, dându-și seama că nu avea nicio armă la el, nici măcar unul dintre tuburile cu aerosoli cu care-l dotase Drake.

Începu să se întoarcă pe propriile urme, reușind inițial să-și păstreze un pas liniștit, pe care apoi îl transformă în trap. Nu și-ar fi dorit să fi bătut atât drum până acolo doar ca să fie înhățat de o strălucire.

După ce se târî înapoi prin deschizătură, reintrând în tunelul în care-o lăsase pe Elliott, o găsi tot dormind tun, cu Bartleby încovrigat la picioarele ei.

Will era complet epuizat. Se trânti pe pământ lângă Elliott și-o înghionti.

— Ce...? rosti ea în cele din urmă.

— Am găsit-o pe Afumata Jean, o informă el căscând, abia capabil să lege o propoziție. Și bolovanul... locul din care-am sărit...

— Ce? repetă ea amețită, după care-și ridică brusc capul. Cum?

— Tam a fost acolo... și eu... am făcut o deschizătură... bălmăji Will.

— Tam? se miră Elliott, acum cu ochii larg deschiși. Dar... dac-ai ajuns până la Afumata Jean... atunci înseamnă că ai reușit! Erou afurisit ce ești! Ai reușit! Hai să mergem!

— Da... dar... strălucirile, băigui el. Trebuie... să pulverizăm... cu... tuburi...

Nu mai reuși să-și sfârșească fraza, lăsându-și capul pe stânca tare și, într-o clipă, adormi.

* * *

În timp ce-l aștepta pe Eddie să se pregătească, Drake își îndreptă întâmplător privirea spre scenă de luptă de pe masă. Se apropie de ea, încercând să-și dea seama ce anume părea diferit.

— Dispunerea s-a schimbat. Asta trebuie să se fi întâmplat mai târziu, când oștile lui Napoleon au fost puse pe fugă, nu?

— Da, este ultima zi a confruntării, răspunse Eddie. Drake se încruntă.

— Dar Wellington a dispărut iar! Unde s-a dus?

— S-a întors pe masa mea de lucru. Încă nu sunt mulțumit de el, zise Eddie, săltându-și ranița militară pe un umăr.

— Mie mi se părea că arată taman cum trebuie, replică Drake, ridicând din umeri. Bun, e vremea s-o luăm din loc.

Se duse la ușa care dădea spre dormitoare și strigă încetișor:

— Chester, noi am plecat. Ne întoarcem mai târziu, dimineață.

Așteptă un răspuns, dar nu primi niciunul.

— Tipic adolescentin: doarme de tai lemne pe el. Nu-l mai deranjez, îi zise Drake lui Eddie, întorcându-se de la ușă, după care ieșiră amândoi din apartament.

Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să-i oprească din drum vreun polițist dând dovadă de exces de zel, așa că meraseră mult mai liniștit decât data trecută. În orice caz, rucsacurile pline nu făceau din călărirea motocicletelor o sarcină dintre cele mai ușoare.

Parcară în același loc de pe strada St. Anne's.

— Înainte și în jos, zise Drake, luând din spatele motocicletei o carabină în tocul ei.

Apoi parcurseră pe jos scurtă distanță spre aleea care avea să-i poarte prin Curtea Decanului. Erau îmbrăcați identic, în costume de Noddy, cu geți groase cu glugă și pantaloni asortați la culoare. Toate acestea, în combinație

cu frânghia pentru escaladat și cu celelalte echipamente pe care le cărau cu ei, îi făceau să semene cu un cuplu de alpiști porniți să înfrunte o nouă provocare. Nu te-ai fi așteptat să vezi așa ceva în apropiere de Westminster Abbey, mai ales la acea oră a dimineții.

Deloc surprinzător, portarul îi interpelă de cum îi văzu.

— Stați pe loc! comandă, îndreptându-se grăbit spre ei, cu palmele ridicate.

Tocmai se pregătea să-l înșface pe Eddie când abilul Styx își repetă trucul. Când rosti cuvintele de inducere, chipul portarului se goli de orice expresie, toată preocuparea dispărându-i ca prin minune. Apoi vânosul bărbat se răsuci pe călcâie și, îndesându-și mâinile în buzunare, se întoarse nonșalant în piațeta pustie.

— Bună treabă că bătrânul Frank a fost de serviciu și-n noaptea asta, șopti Drake, punându-și la loc pistolul în timp ce urmărea mișcările portarului.

Croindu-și drum prin micul chepeng, Drake și Eddie își încordară puterile pentru lunga lor expediție de coborâre spre orașul aflat mult dedesubtul Londrei. În timp ce coborau numeroasele rânduri de trepte din cărămidă și parcurgeau în pas alergător kilometru după kilometru de tunel, nu rostiră nicio vorbă. Doar ghetetele tropăiau pe lespezile umede.

Ajungând în capul unei scări circulare, cu treptele șiroind de apă și înșelător de alunecoase, se opriră și desfășurară obișnuita rutină a oricărui soldat înainte de a porni spre câmpul de luptă. Se verificară reciproc, căutându-se de „oglinzi” – orice obiect care i-ar fi putut trăda dac-ar fi captat vreo rază luminoasă –, după care țopăiră de mai multe ori pe loc, efectuând „testul zdrăgănitului”, ca să se asigure că rucsacurile lor și echipamentele de la cingători erau fixate cum trebuie.

Drake extrase cele două carabine din tocul pe care-l ducea cu el, întinzându-i una lui Eddie. Ca și pistoalele, armele acestea trăgeau doar cu săgeți tranchilizante, iar Drake le montase ambelor dispozitive pentru ochire nocturnă. La urmă, își potriviră pe fețe măștile de gaze și-și

porniră amplificatoarele laringiene.

— Din nou la luptă, dragă prietene, din nou la luptă, rosti Drake, vorbind în șoaptă, ca și cum ar fi vrut să testeze legătura radio.

Eddie se întoarse spre el, cu pupilele întunecate abia vizibile prin ocularele măștii.

— Da, te recepționez tare și răspicat, anunță el.

* * *

Contrar celor afirmate de Drake, Chester nu pusese geană pe geană. Și, în clipa în care Drake și Eddie ieșiră din apartament, se repezi în încăperea principală și se îndreptă spre șirul de monitoare ale televiziunii cu circuit închis. Îi privi pe amândoi ducându-și de ghidon motocicletele până în stradă, apoi încălecându-le și pornind prin noapte.

— Bun... hai c-avem treabă, își zise în timp ce se așeza pe canapea și scotea telefonul mobil pe care i-l dăduse Drake.

Măinile îi tremurau de emoție în timp ce apela numărul din memoria telefonului. Tatăl lui îi răspunse încă de la primul apel.

— Chester... slavă Domnului! se repezi domnul Rawls.

Chester se îndreptă brusc de spate: în mod evident, era ceva în neregulă.

— Tată, ce e? Drake ți-a spus c-o să te sun, nu?

— Da, da, bâigui tatăl lui. Numai că mama ta... a dispărut.

— Cum adică *dispărut*? întrebă Chester. A ieșit din cameră?

— Mai rău: a ieșit din hotel!

— Ești sigur? insistă Chester.

— Da. Am coborât la recepție, să verific. Știu că Drake ne-a cerut să nu ieșim din cameră pentru nimic în lume, dar trebuia să... Am vorbit cu recepționarul, care mi-a zis că a văzut-o pe Emily părăsind hotelul chiar pe la intrarea principală. Pur și simplu, a ieșit pe ușă.

— Dar de ce-ar fi făcut mama una ca asta? se miră Chester. Doar știa cât de important era să stea ascunsă.

— Da, sigur, amândoi știam. Numai că ieri s-a

comportat bizar... parcă nu mai era ea, dar deloc. Pe urmă, după ce-a trecut Drake pe la noi, pe după-amiază, mi-a dat impresia că acceptă că el trebuia să-mi vorbească între patru ochi... și că eu nu puteam să-i spun despre ce-a fost vorba... că fusese o... știi tu... cum îi spunea Drake?

— A fost pe principiul *nevoii de cunoaștere*, îl ajută Chester. Nu-ți face probleme - Drake procedează la fel și cu mine, în caz că Styx ar pune mâna pe tine și te-ar face să...

— Aseară a devenit din nou foarte tăcută, îl întrerupse domnul Rawls. Parcă un gând nu-i dădea pace, ceva o tulbura. Și, când m-am trezit acum o oră, doar m-am întors o secundă cu spatele la ea și... dusă a fost.

— O, nu, șopti Chester.

Urmă un moment de tăcere, niciunul dintre ei nerostind o vorbă.

— Tată, nu poți să mai rămâi acolo, concluzionă hotărât Chester. Ai cheile de la mașina pe care ți-a dat-o Drake: ia-o și vino să ne întâlnim unde ți-a spus. Nu te opri pentru nimic în lume.

— Dar... nu pot să plec... fără să știu unde o fi Emily, se împotrivi domnul Rawls, cu vocea tremurătoare. Ce putem să facem?

— Nimic, tată. Nu putem să facem nimic. Ori s-a îmbufnat din cine știe ce motiv și-atunci o să se-ntoarcă după ce-i trece, ori...

Chester nu mai putu să-și sfârșească fraza, cuvintele pierându-se pe buze.

— Tu ieși imediat de-acolo și fă ce ți-a spus Drake: vino la locul de RV¹.

Domnul Rawls îi urmă instrucțiunile și, o jumătate de oră mai târziu, poposi la câteva străzi distanță de depozit, în vechiul automobil cumpărat de Drake de curând. Domnul Rawls era întunecat la față, dar tot reuși să schițeze un zâmbet slab în clipa în care-și descoperi fiul așteptându-l.

— Așadar, care-i planul? îl întrebă de îndată ce băiatul se strecură pe scaunul din dreapta lui.

— Același ca înainte. Nu s-a schimbat. Trebuie să facem

---

¹ Rendez-vous - loc de întâlnire.

exact ce ne-a zis Drake, răspunse Chester.

Domnul Rawls deschise gura să protesteze, dar apoi se răzgândi, clătinând din cap de parcă toate acestea l-ar fi depășit.

— Dar, de fapt, ar fi o problemă, își dădu seama Chester. Nu poți să te mai apropii de hotel după ce mă lași pe mine.

— Ba nu, eu... eu... dar dacă se-ntoarce Emily? replică domnul Rawls.

De data aceasta, era de-a dreptul fâstâcit.

— Ascultă, tată, dacă totul e în regulă, atunci mama o să te-aștepte. Dar dacă s-a întâmplat ceva rău și ea a căzut din nou în mâna unor Styx, hotelul e ultimul loc în care ți-ai putea dori să fii, spuse Chester, străduindu-se să pară cât mai stăpân pe sine cu puțință, în timp ce în interior simțea la fel de mult zbucium ca și tatăl lui.

Însă Chester mai știa că, dacă se ajungea la așa ceva, Drake era unica persoană care ar fi putut să-i ajute și nu avea în niciun caz de gând să-l dezamăgească.

— Trebuie să plecăm. Ia-o la dreapta aici, ca să-ți arăt unde e depozitul. Mai târziu, după ce-o să se termine, va trebui să te întorci aici, să locuiești în apartament, fiindcă ești la adăpost. O să ai nevoie de astea, mai zise Chester, întinzându-i tatălui său cheile.

— Am putea să vindem și bilete pentru asta, zău c-am putea, comentă unul dintre savanți către altul, stând de-o parte și de cealaltă a mesei de cercetare pe care fusese întinsă doamna Burrows.

Ambii purtau regulamentarele echipamente pentru laborator, stacojii cu vipuști negre. Iar pe buzunarele de la piept aveau înscrise numere pe care le foloseau pe post de nume.

Unu-Șase-Patru, savantul care vorbise, era un bărbat gârbovit, cu o față lungă, trandafirie și un comportament lugubru.

— Femeia asta din Suprasol constituie un mic miracol.

Au prăjit-o bine-mersi sub o întreagă baterie de Lumină Întunecată și totuși uite-o, inima încă îi bate... încă respiră... într-un totul remarcabil.

Își potrivește ochelarii și-și privește colegul pe deasupra trupului doamnei Burrows. Doi-Trei-Opt, mai mic decât el cu vreo douăzeci de ani, era mai scund și avea o fire mult mai veselă. Ori de câte ori vorbea, cuvintele ieșeau în rafale scurte, ca și cum și-ar fi articulat gândurile chiar în clipa în care-i apăreau în minte. Și reprezenta o stea în plină ascensiune a laboratoarelor.

— Surprinzător, fu de acord Doi-Trei-Opt, scrutând-o pe doamna Burrows cu ochii lui mici, care nu scăpau multe din vedere.

Doamnei Burrows îi fuseseră scoase veșmintele, iar acum era acoperită cu un cearșaf cenușiu. Doi-Trei-Opt se aplecă să-i examineze brațul, după care se mută spre gambă, murmurând agitat în timp ce-o tot împungea și-o frământa cu degetele lui butucănoase, cu atâta brutalitate, încât îi lăsa urme roșii pe piele.

— Pentru cineva aflat în catalepsie atât de mult pe cât se pretinde, subiectul prezintă pierderi minime ale țesutului muscular. M-aș fi așteptat la un grad mai mare de atrofie musculară, în concordanță cu starea ei actuală, nu ești de acord? izbucni Doi-Trei-Opt într-un singur șuvoi neîntrerupt de vorbe.

În timp ce trăgea aer în piept, își înălță privirea spre Unu-Șase-Patru, încrețindu-și a dezgust nasul porcine, ca și cum nu i-ar fi plăcut ce vedea.

— Coloniștii care au luat-o spre îngrijire au supus-o la vreo formă de manipulare sau de tratament, pentru că aș putea afirma că trebuie să-i fi fost administrată un fel de fizioterapie astfel încât ea să se afle în starea aceasta?

Unu-Șase-Patru făcu un pas înapoi, întrebându-se dacă rafala verbală a celuilalt se sfârșise sau mai avea să urmeze și altceva. Doi-Trei-Opt zumzăia acum din nou pentru sine, iar mai vârstnicul său coleg luă asta ca pe un semn că spusese ceea ce avusese de spus pentru moment.

— Mă îndoiesc profund, răspunse Unu-Șase-Patru, cu

vorbă lui greoaie. La urma urmei... nu sunt decât coloniști... un polițist din Cartier și familia lui... ce-ar putea să știe ei despre astfel de lucruri?

— Chiar așa, chiar așa, admise Doi-Trei-Opt, dar atât de repezit, încât sună de parcă ar fi strănutat. Explicația ar fi poate aceea că era într-o formă fizică de vârf atunci când a fost adusă aici de Styx și astfel degradarea este mai puțin însemnată decât ar fi fost în cazul unui subiect normal.

Unu-Șase-Patru își masă fruntea de parcă tocmai îl apucase o durere de cap.

— Încetează! Toate presupunerile astea îmi irotesc timpul, îi ripostă el lui Doi-Trei-Opt, începând să se plictisească de colegul lui, care uita care-i e locul. Nu era sarcina lui Doi-Trei-Opt să facă speculații pe astfel de teme: mai avea ceva ani de așteptat până să-și împlinească stagiul de ucenicie. După cum știi, continuă el, îi vom desface craniul mâine dimineată... pentru efectuarea unei investigații prin secțiuni multiple ale țesuturilor ei cerebrale. Va fi interesant de văzut care porțiuni ale creierului i-au fost distruse sau dislocate de Lumina Întunecată.

— Eu aș pune pariu că lobii posteriori sunt făcuți terci, ciripi Doi-Trei-Opt. De îndată ce vom face prima incizie, vor curge lături pe toată masa de examinare, așa că un fel de tavă pentru scurgere ar fi necesară, din moment ce nu ne-am dori să umplem toată podeaua cu materie neurală sau s-o pierdem prin canalizare înainte de a fi analizată în totalitate.

Aici se umplu paharul. Doi-Trei-Opt chiar sărise calul de data asta: fiziologia neurală și aplicațiile tehnologiei interogației reprezentau specialitatea lui Unu-Șase-Patru, iar el nu-și dorea defel că un țâști-bâști cu gura mare să încerce să-i submineze autoritatea. Cu atât mai mult cu cât era posibil să aibă dreptate.

— Ajunge... pregătește-o pentru disecție, ordonă Unu-Șase-Patru pe un ton glacial. Rade-i craniul și fă-i purgație. Nu vreau să dea ortul popii până mâine: prefer să-mi disec subiecții cât timp sunt încă proaspeți și le bate inima.

Pus la punct, Doi-Trei-Opt încuviință într-un mod corespunzător de slugarnic, după care porni spre dulapurile cu instrumentar aliniat de-a lungul peretelui. Nu-i plăcea deloc că Unu-Şase-Patru făcuse pe şeful cu el, însă era pregătit să mai aștepte. Într-o zi, va fi cu totul altceva. Va avea propria specialitate, propriii ucenici pe care să-i terorizeze şi propriile cadavre pe care să le ciopârţească.

* * *

Doamna Burrows ştia perfect unde se găsea. Ieşise în suficientă măsură din adăpostul întunecat din interiorul creierului său ca să poată asculta schimbul de replici dintre cei doi savanţi. Deşi nu putea să-şi dea seama cum arătau, îşi imaginează doi doctori Burrows stând faţă-n faţă şi discutând despre ea, ca şi cum n-ar fi fost decât o bucată de carne pe care se pregăteau s-o tranşeze. Cei doi oameni de ştiinţă erau atât de absorbiţi de subiectul lor, încât îi aminteau un pic cam prea mult de soţul ei, ca şi de atot-mistuitoarea, egoista lui pasiune faţă de binecuvântata arheologie.

Simţi brutalitatea cu care mâinile lui Doi-Trei-Opt îi manevrau capul în timp ce-i tăia la nimereală şuviţe după şuviţe cu o pereche de foarfece. Pe urmă, bărbatul îi aruncă pe ţeastă un castron de apă, o feşteli cu puţin săpun şi începu să-i râcăie scalpul cu un brici ascuţit. Încă o înjosire – să-şi piardă tot părul –, dar deocamdată nu avea să reacţioneze, încă nu.

* * *

Drake coborî în goană treptele în spirală, urmându-l îndeaproape pe Eddie. Transpira atât de abundent pe sub costumul gros de Noddy, încât vizoarele măştii i se tot abureau. Şi nici faptul că respiraţia îi era îngreunată de mască de gaze nu-l avantaja prea mult. Aşa că atunci când camaradul lui Styx se opri fără vreun avertisment prealabil, Drake fix cât pe ce să se ciocnească de el.

— Ce e? îl întrebă prin radio, încordându-şi privirea să zărească ce se afla în faţă.

— Vezi şi tu, replică Eddie, dând deoparte vegetaţia încâlcită. Ar fi putut să treacă drept iederă dacă

numeroasele frunze lobate de pe fiecare tulpină n-ar fi avut o sinistă luminiscentă verzuie. Îți fac cunoștință cu fostul regat al brutamilor, îl anunță Eddie. Cel mai temut neam din întreaga Eurasie în cel de-al doisprezecelea secol înainte de Hristos.

Drake înaintă până lângă el, împingând deoparte și alte mănunchiuri de vegetație în timp ce-și regla respirația, astfel încât să i se limpezească vizoarele.

— Doamne sfinte! exclamă el, apreciind unde se aflau exact.

Erau într-o deschizătură în peretele unei caverne, cam la o sută de metri înălțime față de nivelul solului. La prima vedere, era greu să-ți dai seama de dimensiunile cavernei. Pentru Drake, era ca și cum ar fi privit Londra din vârful celei mai înalte clădiri a orașului, la ora amurgului sau a răsăritului sau într-o zi pătoloasă de vară. Aplecându-se încă un pic în față, zări o serie de stâlpi inimaginabil de mari și de contorsionați, țâșnind de pe fund și întinzându-se până la bolta de verdeață de deasupra, ca tot atâtea pilaștri chercheliți.

Vegetația, pe care tot trebuia s-o dea de-o parte, fiindcă se lăsa mereu la loc și-i bloca vederea, era pretutindeni. Nu doar că tapeta în întregime pereții cavernei, ci năvălea și peste întinderile măloase care împrejmuiau orașul. Peste tot, emana și acea ușoară strălucire luminoasă, a cărei intensitate totală era atât de mare, încât își dădu seama că nici nu mai aveau nevoie de lanternele pe care le luase cu el.

Și, în mijlocul acestui colosal nimb luminos, se înălța însuși mormanul întunecat al Orașului Etern. Drake folosea alte trasee ca să ajungă în Colonie sau să plece din ea și niciodată nu avusese nevoie să investigheze vreo rută nouă, care să-l poarte prin orașul acesta părăsit. Așa că până în acest moment nu-l văzuse niciodată cu ochii lui. Și, cu toate că Will i-l zugrăvisse în cel mai mic amănunt, ceea ce întrezărea, fie și de la o asemenea distanță, aproape că sfida orice descriere.

Nerăbdător să vadă mai mult, își scoase carabina și,

folosindu-se de lunetă, aruncă o privire panoramică asupra orașului, descoperind clădiri fantastic de impunătoare.

— Incredibil, rosti în șoaptă.

Oriunde se întorcea, vedea temple grandioase, cu colonade și clădiri cu turnuri parcă ieșite dintr-un basm... însă unul care ar fi speriat de moarte orice copil. Zări șiruri de statui, dar și râuri care șerpuiau prin oraș ca niște leneșe reptile întunecate. Iar printre clădiri erau bulevarde largi asupra cărora își concentră atenția Eddie, folosind la rândul lui luneta.

— Nu văd vreo patrulă pedestră de-a Diviziei, dar asta nu înseamnă că n-ar fi pe-acolo, zise el. În cea mai mare parte, sunt misiuni de rutină, verifică dacă nu cumva au fost încălcate granițele, dar din când în când ele mai...

— ... escortează grupurile de savanți în expedițiile lor de culegere a specimenelor, sfârși Drake fraza în locul lui, amintindu-și ce-i spusese Eddie mai înainte. Umblă un zvon prin Colonie cum că ai voștri plănuiau să-i mute pe toți aici, adăugă el. Pare să fie oarecum credibil, dar există oare vreun adevăr în el?

— Panoplia n-a respins niciodată în totalitate ideea... rămâne o opțiune, în eventualitatea în care s-ar petrece Descoperirea.

— Te referi la fatidica zi în care Colonia va fi prefăcută în praf și pulbere de suprasoli? Întrebă Drake.

Eddie încuviință.

— E ceva sortit să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Dar realitatea este că în Colonie nu există efective suficiente cât să facă locuibilă caverna asta.

Își coborî arma și-și încordă privirea spre plafonul aflat la câteva mii de metri deasupra lor.

— Bolta de-acolo, de sus, este formată prin colmatare cu un granit de o densitate excepțională, ceea ce constituie și motivul pentru care geologii voștri din Suprasol n-au reușit niciodată să detecteze cavitatea asta. Mai înseamnă și că o importantă mișcare seismică ar putea, într-o zi, să provoace fisurarea și prăbușirea colmatării, ceea ce ar duce la un dezastru, atât pentru Orașul Etern... cât și pentru

Londra suprasolilor.

— E insuportabil și simplul gând că s-ar putea întâmpla una ca asta, îl aprobă Drake, aruncând o privire în jos și observând un inel gros, dintr-un metal mâncat de rugină, fixat în piatra de la picioarele lui.

Cu toate că era aproape complet acoperit de frunzișul lucitor, putea să vadă că de inel era prins un lanț greu, care se întindea dincolo de buza deschizăturii, în josul peretelui cavernei. Îngenunche și trase de lanț, dar nu putu să-l clintească, mâna înmănușată alunecându-i pe zalele trainice.

— Lanțul nu e folositor, tocmai de-aia am adus frânghia, zise Eddie. Își scoase colacul de pe umăr și legă unul dintre capetele frânghiei de inel. Pe celălalt îl aruncă prin deschizătură. Mă duc eu primul, anunță, pregătindu-se pentru coborâre.

Drake așteptă până când funia nu mai fu tensionată, după care porni în urma lui Eddie. De îndată ce atinse fundul, Drake simți burnița care cădea de sus. Nu era constantă, rafale sporadice de vânt măturând căderile de apă într-o parte și-n cealaltă. Permițându-și o clipă de răgaz ca să examineze împrejurimile, remarcă pe sol construcții dreptunghiulare, înfășurate în vegetația luminescentă, dar și într-un alt soi de ierburi, mai închise la culoare și opace. Se apropie de una dintre aceste construcții, încă neînghițită complet de frunziș. Era ridicată de la sol pe patru stâlpi din piatră, iar obiectul în sine avea dimensiunile unei cabine telefonice, însă culcate. Trecându-și degetele peste suprafața mată, i se păru că distinge o lumină slabă venind din sau prin ea.

Vocea lui Eddie pârâi în cască.

— Plăci de mică, îl informă el.

Drake auzi un lipăit lângă el și Eddie apăru ca din senin, intrând în câmpul lui vizual. Drake fu într-atât de surprins, încât, instinctiv, își ridică repede carabina.

— Ușurel, îl domoli Eddie.

— Scuze, rosti Drake. Dar dacă te mai furișezi pe lângă mine...

— Nu m-am furișat, îl contrazise Eddie.

Drake își dădu seama că Eddie nu intenționase să-l ia prin surprindere; fiind Styx, se simțea în elementul lui acolo: fusese antrenat să acționeze în astfel de medii, iar furișatul era pentru el o a doua natură.

— Spuneai ceva despre mică, zise el.

— Da, e un mineral translucid, îi răspunse Eddie. Astea sunt morminte: brutamii își depuneau războinicii morți în materialul cel mai asemănător cu sticla pe care-l aveau la dispoziție, poate pentru ca rudele îndurerate să le poată privi trupurile în descompunere.

— Bizară idee... ca un fel de *Mortuar TV*, comentă Drake, privind mormintele din jurul lui care, dacă se gândea mai bine, păreau să semene cu o mulțime de televizoare cu diagonală mare, îndreptate fiecare într-o altă direcție. Chicoti. Categorie, ar fi o alternativă binevenită la *Big Brother*, dar nu văd cum ar prinde, adăugă el. Doar dacă publicul ar participa mai mult. Să ne întoarcem la subiect, continuă, aruncând o privire spre oraș. Vreun semn de activitate din partea Diviziei?

— Nimic: terenul pare să fie liber, răspunse Eddie, aplecându-se să rupă o mână de iarbă întunecată dintr-o adâncitură plină de noroi. Freacă-te peste tot cu ele, ca să-ți acopere mirosul. Asta o să-i țină departe pe câinii de vânătoare.

— OK, încuviință Drake, urmându-i exemplul. După ce termină, scoase din buzunar două obiecte care semănau cu niște ceasuri de mână. Uite detectoarele cu care să ne găsim unul pe altul, zise, activând dispozitivele și înmânându-i unul lui Eddie.

Drake examină micuțul ecran al detectorului său.

— Da, îți văd semnalul.

— Bine - și eu pe-al tău, confirmă Eddie.

— Perfect... prin urmare, ne folosim de ele ca să ne asigurăm că vom avea RV de cealaltă parte a orașului, spuse Drake. Așa cum am discutat, trebuie doar să faci tot posibilul să plasezi bidoanele la intervale regulate... cu toate că n-ar conta prea mult dacă am mai greși și le-am

înghesui.

Ștergându-și vizoarele, își încordă privirea spre rafalele învântejite de ploaie care cădeau de deasupra.

— Curenții de aer sunt mai puternici decât am crezut... se vor descurca de minune să disperseze pesticidele. Și, dacă n-o să meargă, adăugă, privind-l pe Eddie, înfășurat în costumul lui de protecție, dacă s-o întâmpla să scape câțiva melci afurisiți, putem oricum să încercăm și altceva.

— O să meargă, replică încrezător Eddie. Mult noroc, Drake și să ne vedem de partea cealaltă!

— Mda, numai să nu dea buzna vreunul dintre foștii tăi amici la petrecerea noastră, glumi Drake.

Apoi, cu o ultimă fluturare a mâinii în semn de salut, porniră să înconjure orașul, îndreptându-se în direcții opuse.

Capitolul douăzeci și opt

Chester și tatăl lui cărau un cufăr când intrară pe aleea care ducea spre Curtea Decanului.

— 'Neața, rosti portarul, apărând drept în calea lor.

— Bună să vă fie și dumneavoastră, răspunse domnul Rawls cu o voioșie forțată. Tocmai îmi duc băiatul la școală. Din nefericire, zborul nostru charter din Elveția a fost afectat de unele probleme la motor, așa că am fost obligați să facem un ocol până pe aeroportul Paris-Orly, pentru reparații urgente. Drept rezultat, n-am reușit să aterizăm decât acum o oră, iar fiul meu a întârziat îngrozitor de mult la ore. Nu-i așa, Rupert?

— Da, tată, răspunse Chester, încercând să pronunțe cuvintele ca și cum ar fi avut gura plină până la refuz de bile.

— A întârziat îngrozitor, repetă portarul.

Se uită la domnul Rawls, apoi la Chester, examinând tricoul vărgat de rugby și blugii pe care-i purta băiatul. Nu păru convins.

Domnul Rawls tuși, ridicându-și capul cu un gest de nerăbdare în direcția piațetei.

— Puteți să-mi spuneți numele dumneavoastră de familie, domnule? Întrebă portarul.

— Prentiss, răspuse domnul Rawls.

După ce observase inițialele *RP* înscrise cu vopsea pe cufăr, portarul consideră această informație suficientă pentru spulberarea bănuielilor sale.

— Sunt convins, domnilor, că sunteți frânți de oboseală. Vă rog, treceți, le zise. Pot să vă dau o mână de ajutor cu asta, domnule? Pare greu.

— Nu, răspuse domnul Rawls un pic cam prea grăbit, după care-și domoli tonul. Vă mulțumesc... foarte amabil din partea dumneavoastră... dar ne descurcăm.

— Foarte bine, domnule, zise portarul, dându-se la o parte și permițându-le să treacă. Și, după ce-i văzu pe Chester și pe tatăl lui pătrunzând în piațetă și ajungând suficient de departe cât să nu-l mai audă, bombăni în barbă: Avioane particulare... Paris-Orly... ce *tra-la-la*. Bogătași afurisiți... Alții se descurcă, în timp ce eu înteepenesc aici toată noaptea, înghețând până-n măduva oaselor.

Cărând cufărul de toarta din față, Chester își privi tatăl peste umăr.

— Ai scos-o frumos la capăt, tată, dar... Rupert? *Rupert*? Ce ți-a venit să alegi un nume ca asta? îl întrebă el în șoaptă.

— Trebuia să înceapă cu R și, oricum, așa am vrut să-ți spun când te-ai născut. Mereu am fost de părere că Rupert Rawls suna destul de bine, îi răspuse domnul Rawls, apoi clătină din cap. Însă maică-ta nici n-a vrut să audă.

— Al naibii de bine îmi pare că nu te-a lăsat. Draga de mami, zise Chester, potopit de îngrijorare cu gândul la ea. Sper doar că e bine.

Chester recunoscă fără probleme ușa pe care i-o descrisese Drake, după care duseră cufărul înăuntru. Se îndreptară spre a doua ușa, care ducea în pivniță.

— N-avem nevoie de cheie pentru asta? Întrebă domnul

Rawls văzând încuietoarea.

— Nu, a zis Drake că se ocupă el, răspunse Chester, împingând vechea ușa din lemn. În timp ce ușa se deschidea spre interior, aruncă o privire spre locul în care zăvorul broaștei ar fi trebuit să intre în tocul ușii. Uneori, soluțiile cele mai simple sunt și cele mai bune, zise el în șoaptă, amintindu-și cuvintele lui Drake.

Scoase micuța pană metalică pe care o strecurase Drake în lăcașul broaștei și o vârî în buzunar.

Domnul Rawls încuviință.

— Înseamnă că a trecut mai devreme pe-aici și a deschis-o?

Chester îi făcu semn cu ochiul.

— Ai grijă doar să nu se închidă după noi, că nu mai ieși de-aici în veci, îl preveni el.

Coborâra cufărul pe scară până în capătul pivniței, ascunzându-l pe după lăzi, astfel încât să nu se vadă. Apoi Chester se întoarse spre tatăl lui.

— Asta a fost, tată. Drake nu vrea să vezi mai multe, în caz că...

— Da, știi, știi... în caz că m-ar răpi iar, deduse domnul Rawls, uitându-se dezolat la fiul său. Chester, eu nu sunt făcut pentru așa ceva. Cea mai mare parte a vieții mi-am petrecut-o în spatele unui birou, lucrând la rapoarte statistice. Și sunt atât de îngrijorat pentru mama ta, încât nici nu pot să mă mai gândesc și la altceva. Oftă deznădăjduit. Știu că n-o să fiu niciodată bun la chestiile astea de capă și spadă. Și nu-mi dau seama cum de poți tu să te descurci cu ele.

— Bine, bine, tată, putem să discutăm mai târziu despre asta, zise Chester, stânjenit că-i tăia vorba tatălui său. Acum am un program de respectat, îi explică el.

— Da, sigur, replică resemnat domnul Rawls. Și ești ferm convins că nu mai am cu ce să te ajut? Mă simt de parc-aș fi a cincea roată la căruță.

— Ai făcut deja mai mult decât suficient, tată. M-ai ajutat doar întorcându-te la depozit și așteptându-ne acolo, zise Chester. Cum dau de Drake, îi spun despre mama.

— Foarte bine, băiete, îngăimă domnul Rawls.

Chester își urmări tatăl cu privirea în timp ce se întorcea să iasă din pivniță, mergând agale printre lăzi, cu capul în jos. Arăta atât de fragil și de vulnerabil, încât Chester își dădu seama ce sentimente protectoare nutrea acum față de el. Era ca și cum relația părinte-copil s-ar fi inversat complet, Chester fiind acum cel care trebuia să aibă grijă de tatăl lui și să-i tot spună ce să facă.

Oricât de mult și-ar fi dorit să poată face ceva ca să-i alunge tristețea, Chester nu avea ce și nici nu-și putea permite să-și piardă concentrarea din cauza a ceea ce se întâmplase cu mama lui. Nu acum.

Deschizând cufărul, scoase din compartimentul de sus carabina și cartușiera. Pe urmă ridică de câte-o bretea cele două rucsacuri grele, punându-le deoparte.

— Parc-ar cântări o tonă... oare ce-o fi băgat în ele Drake? se întrebă, după care clătină din cap, bodogănind „principiul nevoii de cunoaștere”, de mai multe ori la rând. Nu mi-a plăcut niciodată costumul de Noddy, declară el pivniței goale, întinzând mâna după echipamentul NBC care zăcea chiar pe fundul cufărului.

* * *

Eddie și Drake avură nevoie de două ore bune ca să ocolească orașul. Plasară amândoi ultimele bidoane, apoi se întâlniră la locul stabilit.

— Pe-aici intrăm, rosti Eddie prin intermediul comunicației radio în timp ce el și cu Drake se apropiau de zidul gros care înconjura orașul.

Drake văzu la ce se referea: bucăți mari se prăbușiseră din zidărie, lăsând în loc o deschizătură prin care se zărea o clădire fără ferestre, de dimensiunile unui hangar pentru avioane. Drake poate c-ar fi nutrit rezerve față de gândul unei traversări directe a orașului dacă nu l-ar fi avut pe Eddie drept călăuză, însă acesta, fiind Styx, cunoștea bine împrejurimile, iar acea rută era cea mai scurtă pentru a se întoarce la locul prin care pătrunseseră în cavernă.

De îndată ce trecură prin breșă, căzură într-un șanț plin cu apă. Pornind de-a lungul lui, Drake aruncă o privire spre

zidul clădirii de lângă ei. Înaltă de trei niveluri, aceasta avea un basorelief sculptat pe întreaga suprafață, înfățișând o procesiune alcătuită din indivizi bărboși, cu înfățișări fioroase. Părul le atârna pe spate ca un mănunchi de șerpi nesupuși, erau îmbrăcați în șorțuri și duceau în mâini sulite.

— Bine că n-am avut de-a face cu o gloată ca asta, comentă Drake pe când ieșeau din apa întunecată.

Drake rămase în urmă cât timp Eddie se strecură spre colțul clădirii, unde se ghemui la pământ, cercetând drumul din fața lor cu ajutorul lunetei.

— Liber, anunță Eddie și cei doi ieșiră pe unul dintre bulevardele acelea largi pe care Drake doar le întrezărise de la distanță.

Acum însă, aflându-se cu adevărat în oraș, își ținu respirația, observând ce se găsea în jur.

— Doamne, Dumnezeu! Asta-i *Planeta Giganților*¹! exclamă.

Nu-i venea să creadă ce dimensiuni aveau toate lucrurile. Ușile clădirilor întreceau de câteva ori înălțimea oricărui om normal. Toate templele și palatele păreau să fi fost construite de o rasă de ființe fenomenal de înalte. Iar în zonele adăpostite de pe marginile bulevardelor, acolo unde nu pătrundea vântul, fuioare de ceață se târau pe deasupra solului, mișcându-se de parcă ar fi fost fantomele vechilor ocupanți ai orașului.

Drake și Eddie înaintară cale de mai multe bulevarde, rămânând pe marginile acestora și fiind nevoiți să se cațere peste bucăți mari de zidărie prăbușite din clădiri. Din când în când, Eddie îi făcea semn să se oprească, să verifice drumul. Într-una dintre aceste ocazii, Drake descoperi ceva într-un luminiș aflat la o depărtare de câteva sute de metri.

— Aia e Platforma Prizonierilor despre care mi-a povestit Will? întrebă el, arătându-i o construcție înălțată pe mai multe mormane de pietre. Pe ea se vedeau nedeslușit

---

¹ *Land of the Giants*, serial SF de la sfârșitul anilor '60, a cărui acțiune se petrece pe o planetă misterioasă, unde totul este de 12 ori mai mare decât pe Pământ.

contururi umane, în poziții dintre cele mai contorsionate, ca și cum ar fi fost cioplite într-o rocă de culoare deschisă. Mi-a zis că sunt oameni adevărați, ajunși cumva într-o stare fosilă, adăugă Drake, folosindu-și vizorul telescopic ca să examineze trupurile pietrificate, precum și resturile cătușelor și bucățile de lanțuri prinse încă de ele.

Eddie nu-i răspunse, făcându-i semn să meargă mai departe. Pătrunseră într-o clădire cu podeaua din marmură, urcând scară după scară, până când nu mai putură să înainteze, din cauză că drumul era blocat. Totuși, Eddie îl conduse de-a lungul unui coridor, apoi afară, pe o terasă.

— Aici e unul dintre punctele de observație preferate ale celor din Divizie. Își postează frecvent câte doi oameni aici. Ia privește, îmi invită el însoțitorul.

— Îmi dau seama de ce-l preferă, zise Drake.

Din acest punct favorabil putea să privească în jos alcătuirea orașului, fiind încă o dată uimit de vastitatea lui. Aruncă un ochi și spre spațioasa clădire blestemată pomenită de Will: chiar semăna cu o a doua catedrală St. Paul's, cu toate că fusese construită cu multe secole înaintea versiunii de la Suprasol pe care o cunoștea Drake.

— Îmi dai voie? ceru Eddie, iar Drake se trase înapoi, lăsându-l pe Styx să scruteze bulevardele.

După ce fu satisfăcut, căci nu văzuse pe nimeni, făcură cale întoarsă, coborând scările și ieșind din nou în aer liber. Eddie îl conduse pe Drake într-un soi de pasaj subteran inundat.

— Ai grijă pe-aici, îl preveni, scoțându-și lanterna Styx.

Drake nu-l mai întrebă de ce, aprinzându-și la rândul lui lanterna și ținând-o lângă carabină. I-ar fi plăcut să aibă la el una dintre acele lentile convergente, însă nu ar fi fost practică pe sub masca de gaze. Parcurseseră câteva sute de metri când ceva se rostogoli spre ei prin apă, împrôșcând stropi în urma sa. Eddie reacționează cu iuțeala fulgerului, sărind înapoi. Și, cum vietatea continua să se apropie, calcă drept peste ea.

O sfărâmă, transformând-o într-o masă moale de carne, ca și cum ar fi strivit un limax de mărimea unui dovleac.

Printr-o despicătură a pielii groase și negre se vedeau organele interne: din ele supura lichid de un mov-închis, amestecându-se cu apă stătută.

— Hopa! Ce naiba mai e și asta? se miră Drake.

Eddie o întoarce pe partea cealaltă cu vârful bocancului, astfel încât să i se poată vedea dantura feroce.

— Savanții cred că e un soi unic de ciupercă, apărută doar aici, în oraș. E carnivoră și capabilă de deplasare.

— Nu mai spune, icni Drake. Mai e ceva despre care trebuie să aflui? De exemplu, că există și ciuperci zburătoare?

— Nu, de zburat nu pot să zboare, îi răspunse Eddie pe un ton firesc, ca și cum ar fi crezut că Drake vorbise serios.

Își reluară călătoria, ajungând până la urmă la zidul orașului, unde Drake ceru o pauză.

— Presupun că e un loc la fel de bun ca oricare altul. A venit vremea să văd dacă detonatorul meu fără fir își face treaba.

Desfăcând din cataramă o pungă de la centură, scoase din ea o cutiuță, întinzându-i apoi antena. Ridică un capac de pe partea din față a cutiuței, scoțând la iveală panoul de comandă, apoi apăsă unul dintre butoane. Se aprinse un led verde.

— Amorsat, anunță el. Nu vrei să-i faci tu onorurile? zise, întinzându-i cutia lui Eddie. Previzibil, e butonul mare și roșu.

Eddie luă cutia, după care apăsă butonul.

Zgomotul înfundat al exploziilor fu însoțit de fulgere luminoase de jur împrejurul perimetrului cavernei. Trâmbe de aburi se înălțară din fiecare dintre cele treizeci de bidoane, luminate vremelnice de strălucirea incandescentă a încărcăturilor, dispărând apoi la fel de repede.

Drake ridică din umeri, întorcându-se spre Eddie.

— N-a fost un spectacol prea impresionant... n-a prea făcut banii, nu?

— Atât timp cât are rezultate, e bine, remarcă Eddie. Acum trebuie să evacuăm zona. Dacă o fi pe-aici cineva de la Divizie, o să vrea să afle cine-a făcut treaba asta.

— Poți să fii sigur de asta, comentă Drake, după care porniră în grabă, trecând printr-o arcadă a zidului orașului și ieșind în câmp deschis, înaintând pe o rută care urma să-i ducă în locul în care atârna frânghia.

Când ajunseră în cimitirul cu mormintele de forma unor cutii, se auzi răsunând un foc de armă.

— Contact! urlă Drake.

Trecând drept printre ei, glonțul se izbi de o parte a unui mormânt, fisurându-i placa de mică. Aproape instantaneu, aceasta se sfărâmă în mii de cioburi minuscule, lăsând la vedere ceva întunecat și putred.

Drake și Eddie se azvârliră în direcții opuse, rostogolindu-se la adăpost în spatele mormintelor.

— De unde a venit? întrebă zorit Drake, prin radio.

Auzi răspunsul lui Eddie – vocea îi suna complet lipsită de emoție:

— Cum privești spre oraș, o patrulă din patru persoane, la ora două. Eu...

Replica lui Eddie se întrerupse brusc, iar Drake nu reuși să-l vadă nicăieri, chiar dacă folosi vizorul luminos al carabinei. Își permise o clipă de răgaz în care să-și șteargă vizoarele măștii. Nu avea de-a face cu amatori, așa că era necesar să-și întrebuințeze toate simțurile. Problema o constituia însă gluga costumului de Noddy, care-i stânjenea auzul; se hotărî să riște și să și-o scoată de pe cap. Masca de gaz tot avea să-l protejeze de agenții patogeni din aer.

Ascultă și privi. Secundele i se părură lungi cât orele când se încordă să distingă fie și cel mai neînsemnat sunet, însă nu auzi decât vântul și picuratul neîntrerupt al apei în jurul lui.

Deodată, receptă un sunet.

Abia se auzise – o răsuflare. Drake se răsuci tocmai la timp ca să vadă un enorm câine de vânătoare năpustindu-se asupra lui, cu pupilele îngustate reflectând acea sinistrală lumină verzuie.

Gata să-și piardă echilibrul când călcă pe iarba alunecoasă din spate, Drake trase de la nivelul șoldului. Săgeata tranchilizantă îl nimeri pe câine între coaste.

Masivul animal căzu pe o parte, scurmând cu ghearele prin ierburi. Dar dădu impresia că nu atât tranchilizantul fusese cel care-l determinase să se oprească, ci mai degrabă surpriza că fusese nimerit de săgeată. Drake înțelese că nu era încă în afara pericolului văzând cum pufnește câinele de vânătoare și cum își scutură imensul cap, ca un taur în arenă. Întorcându-și trupul greoi, năvăli din nou spre el, reluându-și atacul.

Și-atunci, cu un mârâit, cele câteva sute de kilograme ale infernalului animal țâșniră spre Drake. Numai că și el era pregătit: trase, nimerindu-l în ochi. De data aceasta, tranchilizantul păru să aibă mai mult efect, trupul câinelui de vânătoare devenind instantaneu țeapăn. Forța de inerție a câinelui fusese însă atât de mare, încât îl făcu să se izbească de Drake. Ca un popic nimerit de bilă, bărbatul se prăbuși pe pământul îmbibat de apă, tot aerul părăsindu-i plămânii.

Deși nu era rănit, rămase întins, căutându-și refugiu sub cel mai apropiat mormânt acoperit de ierburi.

— Un câine de vânătoare doborât, pufni el prin legătura radio de îndată ce-i mai reveni suflul.

În ciuda amortizorului montat pe țeavă, atunci când se descărcase, carabina tot scosese un zgomot asemănător cu cel al unei mingi de fotbal pe cale să se dezumfle, iar Drake își făcea griji că sunetul ar fi fost suficient pentru că soldații Styx să-i depisteze poziția. Era nevoie să se mute într-un alt loc, iar asta cât mai repede. Aruncă o privire de cealaltă parte a mormântului. Fiindcă drumul părea liber, se târî în spațiul deschis. Își dădu seama cât de norocoși fuseseră el și cu Eddie: cel puțin, patrula Diviziei nu avusese timp să pună la cale o ambuscadă în toată regula; situația era încă favorabilă.

În timp ce scruta zona din imediata lui apropiere cu ajutorul vizorului nocturn, captă o mișcare fugară la nu mai mult de cincisprezece metri distanță – ca și cum ar fi fâlfâit o umbră. Verifică repede pe ecranul detectorului de la încheietură. N-ar fi vrut să-l țintească din greșeală pe Eddie. Văzând că el nu era prin apropiere, Drake șopti în

microfonul laringian:

— Cred că am o țintă: ora șapte, spre oraș. E în spatele nostru, încearcă să ne taie calea.

Drake rămase cu privirea ațintită asupra locului în care văzuse mișcarea.

Secundele se scurseră una după alta.

Soldatul Styx ieși la iveală din spatele unui mormânt, iar Drake reacționează instantaneu. Săgeata îl pișcă de antebraț. Smulgând-o din carne, soldatul mai făcu câțiva pași împleticiți, după care se prăbuși. Ajungând lângă el, Drake îi îndepărtă cu o lovitură de picior pușca din mână.

Soldatul purta o mantă lungă, Drake recunoscând îndată caracteristicul camuflaj gri-verzui al Diviziei. La ochi avea ochelari de protecție cu lentile mari, de formă circulară și o mască Styx pentru respirat îi acoperea jumătatea inferioară a feței.

— O să faci nani o bună bucată de vreme, îi șopti Drake, trăgând la nimereală o altă săgeată în piciorul soldatului. Nu voia să riște că soldatul să nu-și fi primit porția întreagă de tranchilizant. Un soldat al Diviziei doborât, îi raportă lui Eddie prin microfonul laringian, întrebându-se de ce nu primise încă vreun răspuns din partea lui.

Drake se deplasă din nou, alergând aplecat spre zidul prin care el și Eddie pătrunseseră în cavernă și unde spera să găsească frânghia atârând la locul ei. Întregul plan depindea de asta.

— Verific zona dintre orele șase și nouă, îl informă pe Eddie prin legătura radio.

Aruncând o privire spre detector, fii surprins să constate că semnalul lui Eddie aproape că se suprapunea peste al lui.

— Am rezolvat eu cu ceilalți, anunță Eddie, făcându-și apariția lângă Drake și depunând pe pământ, la picioarele lui, trei carabine Styx. Dar a...

Răsună o împușcătură și amândoi se lăsară la pământ.

— Asta a venit de deasupra, zise Eddie, cercetând peretele cavernei.

Dar nu pierdu prea mult timp cu asta, fiindcă amândoi

observară o siluetă la nu mai mult de douăzeci de metri depărtare. Rămăsese în așteptarea lor, aproape de locul în care era suspendată frânghia. Apucându-se cu o mână de umăr, căzu în genunchi, apoi se prăbuși cu fața în jos.

— E un Limitator. Acoperă-mă, zise Eddie, începând amândoi să se furișeze spre trupul întins la pământ.

Drake constată că Eddie avusese dreptate când îl întoarse pe individ cu fața în sus. Mantaua lui era diferită de cele purtate de soldații Diviziei: avea un anumit model pentru camuflaj, în nuanțe de maro. Sângele provenit dintr-o rană de la umăr i se întinsese pe tot pieptul.

— A fost împușcat cu un glonț adevărat... o săgeată tranchilizantă nu putea să facă așa ceva, spuse Eddie, aruncând o privire spre Drake. Și-l cunosc: e un ofițer de-ai Limitatorilor. De obicei, ei nu însoțesc patrulele Diviziei pe aici.

— Tu ai făcut-o, replică Drake.

Însă Eddie nu-l asculta: îi pipăia gâtul Limitatorului, căutându-i pulsul.

— Trăiește încă, anunță, îndreptându-și imediat arma spre deschizătura de care era prionită frânghia. Dar acolo sus cine-o fi?

Înainte ca Eddie să-și dea seama, Drake era deja în spatele lui, cu un braț pe după gâtul bărbatului.

Eddie se zbatu, încercând să-l pocnească pe Drake cu cotul în față.

— Stai binișor! mârâi Drake, aplicând și mai multă presiune asupra traheii lui Eddie, astfel încât acesta abia mai putea să respire și, în același timp, răsucindu-i gâtul până aproape de punctul de rupere. N-ai cum să scapi, adăugă Drake fără să ezite. Lasă pușca jos sau te omor! Și pe urmă ridică-ți mâinile cât mai sus, ca să pot să le văd.

Eddie știa că nu are de ales, așa că se supuse.

— De ce? De ce faci asta? Întrebă cu răsuflarea tăiată.

— Ai avut două scăpări, îi șopti la ureche Drake. Prima ta greșeală a fost că nimeni – chiar *nimeni* – nu știa că Fiona e însărcinată. Era prea devreme ca să spună cuiva. Și-atunci tu de unde știai asta? Poate că ți-aș fi acordat

prezumția de nevinovăție și aș fi presupus că ai aflat din supravegherea făcută la Suprasol, dar tocmai atunci ți-a mai scăpat ceva. Ai pomenit de prietenul meu de la universitate, numindu-l „Lukey”.

Drake își înteeți strânsoarea în clipa în care Eddie încercă să spună ceva.

— Nu, taci și-ascultă! răbufni el. Numai Fiona îi spunea Lukey... așa îl alinta. Iar eu nu știam asta decât din întâmplare, fiindcă i-am auzit de vreo două ori vorbind în camera lor.

Încărcată de furie, vocea lui Drake era joasă și glacială.

— Dar tu știai fiindcă ea l-a pronunțat atunci când se afla sub tortură, nu-i așa? Atunci când a fost interogată. Iar asta înseamnă că ai fost de față când a fost supusă la Lumina Întunecată... când a murit din cauza hemoragiilor interne. Un nume de alint ca ăsta e genul de lucru mărunț și banal pe care mă îndoiesc că s-ar sinchisi cineva să-l împărtășească, nici măcar voi, Styx.

Drake expiră și rămase tăcut pentru o clipă, încercând parcă să-și recapete stăpânirea de sine.

— Caraghios, zău... cu toate că odinioară mi-ai fost dușman, am crezut că am găsit în fine pe cineva în care pot să am încredere.

Eddie gemu, Drake înteețindu-și presiunea asupra traheii bărbatului.

— Am crezut că am găsit pe cineva cu care pot să lucrez. Un prieten.

Fiindcă Eddie își pierdu cunoștința, Drake îl întinse pe pământ.

Îndreptându-și spinarea, Drake întinse mâna spre aparatul de emisie-recepție de la brâu și deschise frecvența.

— Chester, mă auzi?

— Da, confirmă Chester din deschizătura de deasupra, de unde-l urmărea pe Drake prin lunetă carabinei. Băiatul era evident șocat după ce trăsese asupra Limitatorului și vorbea atât de repede, încât Drake abia dacă putea să-l înțeleagă. A fost bine? întrebă el. Limitatorul ăla tocmai se

pregătea să tragă în tine... doar nu era să-l las. Și ce-a fost aia cu Eddie? Am văzut ce i-ai făcut.

— Tu calmează-te – te-ai descurcat perfect –, pentru că totul e sub control, zise Drake, verificându-și ceasul. Trebuie să trecem prin labirint și să ajungem în Caverna de Sud înainte să se crape de ziuă. Vreau să prind Colonia adormită.

Se folosi de lunetă carabinei ca să depisteze locul în care capul lui Chester se ițea prin vegetația de peste deschizătură.

— Trimite-mi mai întâi armele, îi zise. Pe urmă coboară rucsacurile. Și, orice-ai face, poartă-te cât mai blând cu ele.

— Mda... OK, încuviință Chester, după care aruncă o privire spre cele două ranițe burdușite de lângă el.

Fusese obligat să facă două drumuri până acolo din pivnița din Suprasol, fiindcă nici vorbă să fi le putut căra pe amândouă odată. Erau prea grele.

Drake își coborî privirea spre corpul lui Eddie, întins la picioarele lui.

— Probabil că m-am cam înmuiat... lăsându-te să trăiești, bombăni el în timp ce ochea și expedia o săgeată în brațul inertului Styx. Dar nu m-ai fi lăsat în ruptul capului să fac ce am de gând în continuare, îi explică el trupului fără cunoștință.

* * *

În timp ce ocoleau în grabă Orașul Etern, Chester îi povesti lui Drake cum plecase mama lui din hotel. Drake îl asigură că procedase corect cerându-i tatălui său să-i aștepte la depozit. În schimb, nu-i putu oferi cine știe ce mângâiere cu privire la situația doamnei Rawls, în afară de promisiunea că o va căuta imediat cum vor ajunge din nou în Suprasol. Și Drake nu avea chef să discute despre ceea ce se întâmplase cu Eddie, spunându-i doar că ar fi stat în calea celei de-a doua faze a operațiunii, așa că trebuia „eliminat din ecuație”.

Acum, în timp ce zăboveau pe un mal nămolos din adâncul cavernei, Chester se cutremură.

— Mă bucur foarte mult că n-a trebuit să trecem pe

acolo. Sinistru loc, zise el.

Se aflau într-o poziție ceva mai înălțată, iar Chester putea să vadă dincolo de zid, până în Orașul Etern. Se cutremură din nou și scoase un fantomatic „Hu-huuu”. Chiar dacă știa că locuitorii dispăruseră de mult, clădirile aveau o aură de putere și de amenințare atât de intensă, încât îl făceau să se simtă nelalocul lui. Brusc, îi răsări în minte gândul că fusese atât de preocupat de dispariția mamei sale încât nu zăbovisese prea mult asupra propriei situații. Drake refuzase să-i spună ce plănuia să facă în Colonie, dar sigur era vorba despre ceva periculos. Chester nu știa nici măcar dacă avea să mai apuce sfârșitul zilei și să-și revadă tatăl.

— Hai odată, puștiule! Trezește-te! La ce visezi acolo cu ochii deschiși? îi păcăni în ureche vocea lui Drake. Cu tine vorbeam.

— Scuze, zise Chester, întorcându-se și văzându-l pe Drake, care-l aștepta la gura unei caverne.

Drake făcu un gest cu mâna spre deschizătură, ca un maestru de ceremonii.

— Pofțiți pe aici, domnule. Sunteți pe cale să faceți cunoștință cu unul dintre cele mai complexe labirinturi din lumea necunoscută.

— Da? făcu Chester, înghițind în sec și grăbindu-se să ajungă din urmă. Dar cum de știi drumul pe-aici?

— Amicul tău, Will... el mi-a dat schița pe care i-a făcut-o unchiul lui, Tam. Asta, plus câteva hărți extrem de utile de-ale Limitatorilor, aflate în subsolul lui Eddie, au fost toate înghițite de acest exemplar al...

Cu un gest dramatic, Drake flutură ceva prin câmpul vizual limitat al lui Chester.

— ... tehnologiei de ultimă generație.

Chester zări lumina vagă a ecranului unui iPod.

— Ce? Nu-mi spune că o să stăm acum să vedem câteva videoclipuri, chicoti el, revenindu-i bună dispoziție.

— Nu, cel puțin până nu se termină totul. Vezi tu, o busolă ar fi inutilă în labirint, din cauza zăcămintelor de fier și, firește, GPS-ul iese din discuție, așa că a trebuit să devin

creativ. Am pus toate hărțile laolaltă pe ăsta, după care le-am legat de un pedometru¹. Ba chiar aud în cască indicații. Așa că traversarea până în partea cealaltă ar trebui să fie un fleac, numai că va trebui să ne mișcăm ca fulgerul. Sper că ți-ai pus pantofii pentru alergare.

— A, minunat, se văicări comic Chester, potrivindu-și rucsacul greu în spinare. Cumva, știam eu că n-o să fie ușor.

* * *

Și chiar că alergară, zburând parcă prin coridoarele din piatră de culoarea cireșei, cotind de-atâtea ori ba la stânga, ba la dreapta, încât nu numai efortul îl amețea acum pe Chester. Și nu-l ajută cu nimic faptul că urcau în permanență o ușoară pantă, tălpile lor scrâșnind oră după oră pe nisipul fin.

Drake observă că băiatul începea să slăbească ritmul.

— Stai pe loc! îi ordonă el prin radio. Bun, acum poți să-ți scoți aparatul pentru respirat... cred că suntem suficient de departe încât să fim în siguranță.

Amintindu-și cât de rău i se făcuse lui Will, Chester nu fu prea convins de asta, dar Drake nu ezită nicio clipă, smulgându-și masca de gaze de pe față. Atunci, Chester îi urmă exemplul, constatând astfel că avea părul scăldat în sudoare.

— Bea ceva dacă nu vrei să te-apuce crampele, îl sfătuia Drake.

Chester își luă gamela de la centură și înghiți câteva guri zdravene de apă, după care suspină.

— Asta mai zic și eu antrenament pentru rugby, comentă băiatul.

* * *

După încă o oră de alergare ușurată de faptul că puteau să respire mai ușor, Drake se opri încă o dată.

— Aia de-acolo e o ușă? Am ajuns? izbuti Chester să rostească, lăsându-se să se prelingă pe pământ, suflând din greu, complet epuizat.

---

¹ Instrument care măsoară distanța parcursă de cineva pe jos, înregistrând numărul pașilor (n. trad.).

Drake nu prea avea probleme cu respirația.

— Aproape, dar ușa asta e sudată, răspuse el, dându-și jos rucsacul.

Dintr-un buzunar lateral scoase ceva ce arăta ca un șir de cârnați, mai ales în ochii înțețoșați ai lui Chester.

— Ce-i aia? Mâncare? se interesă băiatul.

— Nu tocmai, zise Drake, ridicându-și obiectul în dreptul pieptului. Colier exploziv. E direcțional, așa că forța crește la maxim, în timp ce zgomotul exploziei ar trebui să se reducă la minim.

Începu să lipească batoanele de explozibil de partea de jos a ușii, într-un pătrat aproximativ.

— E momentul să ne retragem, îl preveni el pe Chester. O să detonez cârnații.

— Acum văd de unde a căpătat Elliott mânia să arunce lucrurile în aer, comentă sec Chester.

Se adăpostiră dincolo de o cotitură a pasajului, unde Drake acționează un detonator telecomandat. Se auzi mai degrabă un buf! decât zgomotul unei explozii în toată legea, urmat de un scrâșnet de fier pe piatră.

— Am reușit, anunță Drake. Armele pregătite, în caz că o fi auzit cineva.

Se aplecară și trecură prin breșa încă fumegândă a ușii, ajungând într-un alt pasaj, care ducea la o mică grotă de formă circulară.

— Pfui... ce-i cu mirosul ăsta? întrebă Chester, strâmbându-se în timp ce tropăia pe pământul acoperit cu un strat de material semănând a paie.

Drake îi arată spre câteva adăposturi scunde.

— Cocina de porci a Coloniei.

Chester chiar auzi grohăituri venind dinspre șoproanele metalice pe când traversau zona. Ajunseseră pe la jumătatea drumului când un purceluș costeliv își scoase râțul dintr-un morman de paie și-l descoperi pe Chester. Probabil că avu parte de un mare șoc, fiindcă scoase un guițat plângăcios și țâșni îndată spre una dintre barăci.

Chester fu la fel de înspăimântat de guițul purcelușului, sărind ca ars.

— Gura! se răsti el în direcția micului godac, după care călcă drept într-o movilă de baligă, care lipăi dezgustător sub talpă. Extraordinar, bombăni el pe când Drake încăleca un gard.

Îl urmă dincolo, după care trecură printr-un scurt culoar care dădea într-altul, mult mai larg.

— Asta-i ruta principală... sigur pe-aici ai venit când te-au adus din Cartier. Vezi făgașele din piatră de-acolo? Îl întreabă Drake. Sunt săpate de căruțele care, secole de-a rândul, s-au perindat înapoi și-ncolo pe drumul ăsta. Ciudat, nu?

Chester privi fix cele două șanțulețe paralele, adânc săpate în rocă.

— Chiar am ajuns din nou în Colonie, își dădu el seama, trăgând aer în piept.

— Da, Poarta Craniului e în direcția asta, îl informă Drake, arătându-i spre dreapta.

Chester nu-l ascultă. Dintr-odată, îl izbi duhoarea aerului mult prea reciclat. Era mirosul tuturor acelor mii de oameni care trăiau acolo, în Colonie.

— N-am crezut niciodată c-o să mai miros porcăria asta. Prefer rahatul porcilor la orice oră, bombăni el.

Un fior de nestăpânit îi străbătu corpul. Era mult prea familiarizat cu mirosul acesta de când fusese în Cartier, petrecând luni în șir încuiat în temniță. Iar asta-i evoca vii amintiri despre una dintre cele mai sumbre și deprimante perioade ale vieții sale. Situația păruse atât de gravă, încât începuse să se pregătească sufletește pentru plauzibila posibilitate că și-ar găsi sfârșitul.

Cu toate acestea, nu-și pierduse niciodată speranța în Will. Se rugase iar și iar să fie salvat, iar când, printr-o minune, prietenul lui își făcuse apariția, smulgându-l din închisoare, soarta îi fusese crudă. Năzuința lui spre libertate întâlnise împotrivire, iar el fusese capturat din nou de Styx, care nu făcuseră altceva decât să-l mâne, cu mâinile la spate, spre aceeași temniță din care evadase. Toate speranțele îi prinseseră aripi, apoi se spulberaseră – aproape că fusese mai rău decât dacă nu i s-ar fi oferit

deloc ocazia evadării. Deși toate acestea nu se petrecuseră cu prea mult timp în urmă, izbutise cumva să și le scoată din minte, dar numai până în acel moment.

— Ești bine? se interesă Drake, observând cât de tăcut devenise băiatul.

— Cre' că da, răspunse Chester. Hai să terminăm mai repede cu asta și să ne întoarcem acasă cât mai curând posibil.

— Chiar ăsta e planul, confirmă Drake. Următoarea oprire, stațiile de ventilare.

Capitolul douăzeci și nouă

Cu doamna Burrows plecată din casă, Eliza și mama sa începură să mute mobilele și să aranjeze camera de zi la fel cum fusese înainte de sosirea musafirei nepoftite. Cu multe opinteli, smucituri și mormăieli, Eliza izbutise să târască patul pe primul șir de trepte, la etajul următor, însă, ajunsă acolo, se dăduse bătută în fața greutății acestuia. Pur și simplu nu avea suficientă forță. Și nu putea să se aștepte la vreun ajutor de la mama ei, mai ales cu „ceasu' ei”, despre care ținea să-i tot amintească. Așa că Eliza devenea tot mai iritată de faptul că fratele ei nu era acolo.

— Știi unde s-a dus, nu? mormăi în timp ce se străduia să treacă pe după patul înțepenit acum la picioarele scării.

Mama ei o privi încruntată.

— A zis că se duce să dea pe gât o 'albă mică, la tavernă.

— Ha! Cam greu de crezut... niciodată n-o ia cu el pe Colly când se duce cu băieții, zise Eliza.

Bătrâna o urmă până în camera de zi.

— Atunci zi-mi tu: un' s-a dus? o întrebă.

— E evident, nu? S-a dus să-și ia un rămas-bun dragăstos de la leguma lui. N-ai observat că mai avea uniformă pe el când a dat buzna afară pe ușă? Când s-a mai dus el *vreodată* în uniformă la tavernă?

— Păi, să mă ia...! exclamă bătrâna, dându-și seama că fiica ei avea dreptate. Nu se mai termină odat' cu țacăneala asta!

— O să se termine cât de curând, chicoti dezagreabil Eliza în timp ce căra o masă până într-un colț al încăperii. Apoi, ștergându-și fruntea de transpirație, contemplă bufetul. Bănuiesc că pe-ăsta o să-l putem duce amândouă, nu? Trebuie doar să-l împingem câțiva pași pe lângă perete, după care pot și eu să pun covorul la loc.

Se poziționară la un capăt și la celălalt al bufetului.

— Trage-l mai întâi de la perete... doar nu vrem să zgâriem tapetul, zise Eliza. Un', doi, trei...

Picioarele bufetului scrâșniră pe scândurile goale ale pardoselii atunci când îl urniră.

Urmă un bubuit puternic. Eliza tocmai se gândea că unul dintre picioarele șubredului bufet se rupsese când bătrâna scoase un țipăt pătrunzător.

— Iisuse, picioru' meu! Mi-a căzut ceva pe picior!

Eliza se repezi spre locul în care țopăia mama ei. Bufetul nu suferise nici cea mai mică stricăciune, însă descoperi cazmaua sclipitoare a lui Will zăcând pe podea. Se aplecă s-o ridice, aruncând o privire spre eticheta fabricantului, lipită pe coadă.

— Îmi pare că-i de-a suprasolilor, zise ea, clătinând nedumerită din cap. Ce mama naibii o căuta aici? Probabil c-a fost prinsă între perete și bufet.

— Au! Picioru' meu! Picioru' meu! chelălăia în continuare bătrâna, încă țopăind de colo-colo de durere.

Eliza era în schimb mai atentă la cazma.

— Dar cum a ajuns aici? Nu cumva imbecilul de frate-meu o fi vrut s-o ascundă de noi, din cine știe ce motiv?

— D-aia nu mai poci io, cum a ajuns aci! Lasă naibii nenorocita aia de lopată, nu vezi ce am pățit cu picioru'? strigă indignată bătrâna.

— Nu e nevoie să trecem la vulgarități, o dojeni Eliza. Și, în orice caz, nu e o lopată. Are un capăt ascuțit... uite, vezi, zise, ridicând lama, ca să i-o arate mamei sale. Are capătul ascuțit. E o cazma, pentru săpat.

— Nu mă-nterează nici de-a naibii cum naibii se numește, toanto, mormăi mama ei, îndreptându-se spre bucătărie ȝopăind și clătinându-se, blestemând întruna.

* * *

— Acolo mergem. Acolo sus, șopti Drake pe când el și cu Chester înaintau lipiți de peretele pasajului. În camera principală de comandă pentru stațiile de ventilare.

Chester își lungi gâtul, descoperind șirurile de trepte din fontă, prinse cu buloane în perete și semănând cu o veche scară de incendiu. Apoi își miji ochii spre un loc aflat la vreo cincizeci de metri mai sus, chiar în vârful cavernei, plin de nori denși. În timp ce urmărea permanenta mișcare a vălătucilor de fum cenușiu-închis, avu impresia că privește un soi de mare întoarsă cu susul în jos. Mai observă și că valurile se revărsau unul peste altul în anumite construcții de forma unor pâlnii, montate în plafonul cavernei. Înăuntrul fiecăreia dintre acestea se vedea învârtindu-se ceva.

— Așadar, astea sunt ventilatoarele? ghici el.

Drake încuviință.

— Auzi zumzetul ăla încet? Chestiile alea de sus sunt un fel de ventilatoare gigantice cu aspirație. E unul dintre cele câteva locuri în care aerul stăzut e evacuat din Cavernă de Sud și ventilat spre suprafață printr-o serie de hornuri camuflate.

— Așa că tot fumul ăsta împuțit ajunge în schimb la noi, în Suprasol? Nu-i cinstit, rosti categoric Chester, încruntându-se. Eu credeam că Eddie e un adversar înverșunat al poluării! Ți-aduci aminte toate chestiile pe care mi le-a spus?

— Las-o baltă... voia doar să se joace cu mintea ta. Niciodată să nu crezi ce-ți spune un Guler Alb, îl sfătuia Drake. Apoi ridică un braț și-i făcu semn să tacă. Merge ceas, schimbul se face la ora exactă, șopti el. Stai ghemuit! Ai grijă să nu te vadă.

Sprijinindu-se în continuare de perete în spatele lui Drake, Chester zări în treacăt un tip bondoc înaintând de zor pe potecă. Bărbatul nu-i văzu când ajunse la scară, nici

când începu să urce spre camera de comandă.

— Acum mergem? se interesă Chester.

— Nu încă, răspunse Drake.

Chester observă un alt bărbat coborând treptele. Acesta din urmă zăbovi la capătul scării cât să-și aprindă o pipă cu coada lungă, apoi plecă mai departe.

— Bun - tocmai s-a făcut schimbul, așa că putem să mergem liniștiți, anunță Drake.

Și, cu Chester urmându-l îndeaproape, se grăbi spre scară și începu să urce treptele două câte două, ținând în mână pistolul cu tranchilizante. Se opri când ajunse sus, în dreptul ușii.

— Camera de comandă e mereu populată. Colonistul ăla e înăuntru și-ar putea să mai fie și alții, așa că fii cu ochii-n patru.

Vechea ușă de fier era descuiată, Drake împingând-o ușor, cât să se poată strecura amândoi înăuntru. Chester descoperi că se aflau într-o galerie lungă, având pe o parte un șir de ferestre cu cercevele din lemn. Semăna cu un vagon de tren dintr-o epocă de mult apusă, deși era mai lat și mai lung decât oricare vagon de-ale suprasolilor. Iar pe partea cealaltă peretele era alcătuit dintr-o incredibilă împletitură de țevi arhaice, toate dintr-un cupru lustruit cu migală și fixate în plăci din lemn de stejar de culoare închisă. Iar pe aceste țevi nu erau doar numeroase pârghii și valve, ci și cadrane și manometre, țăcănind și pulsând la unison.

Zgomotul pe care-l auzise Chester de jos era cu mult mai intens aici: un bubuit regulat și grav, care îi reverberă prin tot craniul. Impresia că se află, de fapt, în interiorul cine știe cărui monstru gigantic îi aminti de povestea lui preferată din Biblie, „Iona și balena”. Totuși, aici era altfel: parcă ar fi pătruns nu în pântecul monstrului, ci în plămâni săi.

Cu încetineală, Drake se strecură mai departe prin galerie.

Apoi dădură peste colonist, înghesuit într-o firidă a țevăriei.

Scoțând un strigăt, bondocul sări în picioare de la masă, din mâini zburându-i un pachet de cărți de joc. Îmbrăcat într-o salopetă gri-închis, avea părul alb și țepos, iar la gât își legase un fular roșu. Strigă din nou, înhățând o cheie fixă caraghios de mare de pe marginea mesei.

— Scuze, rosti Drake, după care apăsă trăgaciul pistolului, făcându-l pe dolofan să se oprească.

Fără simțire, colonistul se prăbuși în față, peste masa care se rupse sub greutatea lui deloc neglijabilă. Drake îl întoarse, să se asigure că nu se rănise în cădere. Săgeata era încă înfiptă în pieptul lui masiv.

— Coloniștii, murmură Chester, cu buza răsfrântă de dezgust. Chiar sperasem să nu mai văd în viața mea vreun tâmpit din ăștia.

— Omul de colo nu ți-e dușman, îi atrase atenția Drake, observând cum degetele băiatului se strânseseră în jurul puștii. El își face doar meseria.

— Mda... la fel că jigodia aia din temniță, se încruntă Chester. Îi spuneau locotenentul... și el își făcea doar meseria.

Scoțând dintr-un buzunar interior al vestonului o bucată împăturită de hârtie, Drake o desfăcu, scuturând-o și i-o înmână lui Chester, care îl privea încă fix pe nefericitul fără cunoștință.

— E ceva important. Am nevoie să te concentrezi, îi ordonă Drake băiatului. Privește desenul ăsta.

— Ce-i cu el? se miră Chester, slăbind strânsoarea de pe pușcă și îndreptându-și atenția asupra desenului, care înfățișa un panou cu cinci manometre mari pe el și o întreagă serie de țevi dedesubt.

— Astea măsoară presiunea aerului pompat în cavernă, îi explică Drake. Începem fiecare de la câte un capăt și înaintăm spre mijloc până când îl găsim, adăugă el.

Trecură câteva minute până ca Chester să-l descopere, strigându-l pe Drake.

— Bun, ăsta e. Așa... lasă-ți rucsacul jos și pune-l acolo, îi ceru el, arătându-i un loc de pe podea apropiat de panou.

Apoi deschise rucsacul și, cu toată precauția posibilă,

scoase două obiecte înfășurate în manșoane dintr-un material ca de pătură.

— Sunt cilindri cu gaz? îl chestionă Chester.

Drake încuviință în timp ce înșuruba câte un tub din plastic transparent în valvele din capătul fiecăruia dintre cilindri, care aveau o lungime de vreo treizeci de centimetri. Amplasă cilindrii sub panou, dar apoi se opri, căci îi venise o idee.

— Ar trebui să ții astea, pentru orice eventualitate, zise, extrăgând două mici tuburi verzi din trusa lui de la centură și întinzându-le băiatului.

Chester examinează scrisul de pe o parte a tuburilor, dar habar n-avea ce însemna.

— Atro... atropi... .

— Sunt injecții cu atropină. Dacă ceva merge prost și ești expus la ceea ce se află înăuntrul cilindrilor, rupi capătul uneia dintre seringile astea hipodermice și ți-o înfigi în coapsă. O să-ți administreze o doză din atropina conținută, care o să contracareze efectele gazului paralizant.

— Gazului paralizant? repetă Chester, privind neliniștit cilindrii. Am cărat eu în spinare gaz paralizant?

— Mda și încă la o presiune monstruos de ridicată, replică Drake, observând groaza lui Chester. Dar ceea ce se află în celălalt rucsac pe care l-ai cărat până în Orașul Etern e cu mult mai rău: explozibil plastic, suficient cât să-ți spulbere și ultima moleculă din corp. Dacă ar fi detonat, n-ar fi rămas nimic de îngropat din tine, adăugă cu un zâmbet crispat.

În timp ce băiatul clătina neîncrezător din cap, Drake scoase din rucsac o cutie și-i îndepărtă capacul. Chester observă că în ea se găseau cleme. Lăsându-se pe vine, Drake se strecură pe sub panou și începu să prindă clemele de țevile din cupru, fixându-le pe fiecare în parte.

— Acum întrerup conductele de alimentare cu aer. Tu stai cu ochii pe ușa aia, că nu cumva să apară cineva, zise Drake cu vocea înfundată, continuându-și treaba sub panou.

Îi luă câteva minute să se asigure că toate clemele erau bine strânse, după care introduse între ele țevile transparente ale celor doi cilindri.

— A venit din nou vremea pentru măștile de gaze, Chester, anunță în timp ce apărea de sub panou. Și nu le mai scoatem pentru nimic în lume.

De îndată ce-și puseră amândoi măștile, Drake slăbi valvele cilindrilor cu gaz paralizant. Se auzi un mic şuierat, în vreme ce bubuitul mașinărilor din galerie continua neabătut.

— Asta-i tot? întrebă Chester, care se așteptase la mai mult.

— Mda, cam asta e, confirmă Drake. Am dat drumul gazului paralizant direct în conductele de aprovizionare cu aer pentru Caverna de Sud: o să circule peste tot, cu excepția Citadelei Styx și a Garnizoanei, care-și au propriile surse de aprovizionare. Vezi tu, doar câteva milionimi din substanța asta strecurate în atmosfera de-aici sunt suficiente. Și e un gaz inodor, așa că nimeni n-o să-și dea seama că provine de aici.

— Dar ce efect o să aibă asupra coloniștilor? se interesă Chester. O să le facă vreun rău?

— Nu, nimic deosebit, în afară poate de ceva grețuri și stări de vomă în cazul unora. Nu, în mai puțin de o jumătate de oră coloniștii vor manifesta simptome asemănătoare celor ale gripei – lăcrimat cronic și scurgeri nazale –, care vor dăinui pe tot restul zilei. Ideea principală este că nu vor vedea prea bine și în mod sigur nu vor fi în stare să împiedice doi suprasoli să le încalce feuda.

Drake își verifică pistolul.

— Și, dacă se-ntâmplă să ne ciocnim de cineva, nu folosim decât tranchilizantele și armele de mână, îi zise el lui Chester. Nu suntem aici ca să rănim vreun colonist. Își săltă rucsacul în spinare. Bine, Chester, bătrâne, hai să mergem să ne distrăm puțin.

* * *

— Ce naiba cauți aici atât de târziu? se miră străjerul din gheretă, ridicându-se în picioare. Se încruntă la

locotenent și abia apoi o observă pe Colly alături de el. A, m-am prins. Ți-ai scos Vânătorul la o plimbare și v-ați aventurat un pic cam prea departe de casă? V-ați rătăcit!

Umerii lați ai străjerului se zguduiră, însă râsul lui nu produse prea mult zgomot. Ideea că o persoană care-și petrecuse întreaga viață în aceste caverne subterane se putea rătăci îl amuza, cu toate că în ochi i se citea și îngrijorarea.

— M-am plimbat prin zonă o vreme... asta-i adevărat, recunosc locotenentul, scărpinându-și miriștea albă a bărbii nerase. Își feri privirea de cea a străjerului, de parcă s-ar fi rușinat de ceea ce urma să facă. Vreau să-ți cer un serviciu, bătrâne prieten, începu el.

— Și ce anume ar putea să fie?

Locotenentul își înălță capul să privească dincolo de poarta de fier, acolo unde se întindeau laboratoarele – o pereche de clădiri aproape identice, de formă dreptunghiulară, unite printr-o pasarelă. Ambele aveau câte două niveluri și fuseseră construite dintr-un granit cenușiu, care părea murdar. Principala diferență dintre ele era aceea că în spatele clădirii din dreapta, cunoscută sub numele de Blocul de Sud, pe peretele cavernei se înălța un coș mare din cărămidă roșie. Semănând cu o venă umflată, distingându-se cu mândrie pe stânca netedă, se spunea că ar evacua fumul rezultat dintr-un incinerator de la subsol, ducându-l până la suprafață. Un incinerator în care savanții își ardeau experimentele eșuate.

Și, de asemenea, oameni.

Potrivit zvonurilor din Colonie, uneori chiar și o combinație a celor două variante.

Dar zvonurile nu erau chiar atât de fanteziste, fiindcă Blocul de Sud era locul în care savanții practicau eugenia¹ și modificările genetice, mai precis, înmulțirea controlată a populației Styx și modificarea genomului² acesteia pentru

---

¹ Teorie care preconizează ameliorarea populațiilor umane prin măsuri genetice (alegerea părinților, sterilizarea, interzicerea procreării) (n. trad.).

² Material genetic dintr-un set de cromozomi (n. trad.).

ameliorarea rasei.

— Trebuie să mă lași să intru, se hazardă locotenentul, întâlnind în sfârșit privirea străjerului. Trebuie să intru în Blocul de Nord.

Străjerul scoase un fluierat.

— Să te las să intri? Să te las să intri? Păi, de ce mi-aș pune slujba - și viața - în pericol făcând așa ceva? Întrebă el.

— Pentru că am asta, răspunse locotenentul, deschizându-și un buzunar al tunicii și scoțându-și împuternicirea. În ceea ce te privește, mă aflu aici în misiune oficială, iar dacă apar urmări, iau totul asupra mea.

— Ei bine, în cazul ăsta... cred c-aș putea...

Străjerul se mai gândi puțin, apoi clătină din cap.

— Uite, să nu crezi că vreau să te judec, dar știu de ce vrei să intri acolo. Am văzut cum au dus-o înăuntru pe femeia din Suprasol. Ieși din ghereta lui și se apropie de locotenent. Dar dă-mi voie să-ți spun ceva, adăugă, prinzându-și prietenul de braț. Am vorbit cu Maeve despre tine în weekend. Știu că în meseria ta ai văzut și auzit multe din ceea ce se petrece - așa cum am văzut și eu în palatul ăsta de măcelari -, dar nu trebuie să te lași copleșit. Ai încă timp să-ți găsești o soție, o soție drăguță de *sub iarbă* și să te așezi la casa ta... și să ai ceva copii. Ai mare nevoie de asta... de ceva bun, care să compenseze tot răul. N-ar trebui să-ți irosești viața așa... plângând de mila cauzelor pierdute și a suprasolilor pe jumătate morți.

Locotenentul își bătu ușurel prietenul peste mână, după care își retrase brațul.

— Îți mulțumesc, zise, punându-și împuternicirea înapoi în buzunar. Dacă se-ntâmplă să te-ntrebe cineva, spui doar că am venit să adun câteva haine pentru soră-mea. Aruncând apoi o privire spre Colly, adăugă: Și poate că pe bătrâna mea pisicuță ar trebui s-o las aici, cu tine.

Străjerul îi adresă un mic zâmbet.

— Ai face bine. E târziu, așa că nu e nimeni în clipa asta în Blocul de Nord, dar dac-ar fi cineva și-ar da peste un Vânător nesupravegheat, probabil că ți l-ar arunca pe o

masă și l-ar ciopârți doar ca să se distreze. Asta fac blestemații ăia acolo.

Pe locotenent păru să-l indispună gluma străjerului.

— Te simți bine? îl întrebă acesta.

— În timp, o să mă simt... poate, răspunse locotenentul, pornind spre clădirea mohorâtă.

Ajuns înăuntru, urcă scara până la al doilea nivel. Mai mersese de multe ori în Blocul de Nord, fiind desemnat să escorteze suprasolii răpiți de Styx de la suprafață. De obicei, aceștia erau ținuți în temniță vreme de câteva săptămâni, timp în care le slăbeau rezistența și-i supuneau la Lumina Întunecată, astfel încât să-i facă mai „docili” (în exprimarea Styx) și să accepte să-și utilizeze priceperea pentru binele Coloniei. Afla adesea că însoțise savanți din Suprasol, adică oameni de ale căror cunoștințe poporul Styx voia să profite. Totuși, călătoria acestora era aproape mereu una fără întoarcere – rareori mai reveneau la suprafață.

Merse de-a lungul coridorului larg, privind prin ferestruicile de observare ale ușilor pe lângă care trecea. Nu părea să fie cineva în încăperile din dreapta lui, cele în care obișnuiau să-i încuie pe suprasolii răpiți pentru proiectele Styx. În ultimele șase luni, de când fiul doamnei Burrows și fratele lui mai mic reușiseră să evadeze, conducătorii Styx izolaseră Colonia, așa că nu mai era atât de mult du-te-vino spre și de la suprafață. Oricum, nu din câte știa el.

Apoi ajunse în dreptul camerelor în care credea că ar fi putut fi dusă doamna Burrows – sălile de operație din capătul palierului. Și, așa cum se aștepta, după ce apăsă clanța ușii și pătrunse în prima încăpere, o zări întinsă pe masa din mijloc. Cizmele îi țcăniră pe lespezile albe ale podelei în timp ce se îndrepta spre ea.

Femeia avea tot felul de tuburi înfipite în brațe. I se tăie răsuflarea observând că fusese rasă în cap și că pe pielea țestei fuseseră trasate linii negre, punctate, care arătau unde aveau de gând să-i facă inciziile în craniu.

— Îmi pare tare rău, șopti, atingându-i fața. Nu putea să

facă absolut nimic pentru femeia aceasta pe care o cunoștea de atât de puțin timp, dar care-i produsese o impresie atât de puternică.

Capitolul treizeci

Ajutați și de panta descendentă, Chester și Drake sprintară spre locul în care drumul se nivela și începeau clădirile. Nu depuseră nici cel mai mic efort să se ascundă în timp ce parcurgeau străzile pustii, toate înțesate de case. Lui Chester nu-i trecuse niciodată prin minte că populația din Colonie își desfășura existența după un fus orar diferit de cel al Londrei de deasupra. Presupuse că era cam ora șapte sau opt acolo, la suprafață, însă aici, în Caverna de Sud, părea să fie încă prea devreme.

Privi bizarele șiruri de felinare stradale: stâlpi din fier având fiecare în vârf câte un glob luminiscent de mărimea unei mingi de fotbal, fixat cu gheare metalice.

— Știi ceva... am întâlnit lumini de-astea sus, în Cartier și la câteva dintre clădirile de-acolo... dar Colonia n-am văzut-o niciodată în realitate, încercă el să-i spună lui Drake în timp ce alergau. Mi-au pus o cagulă pe față... când m-au luat... până la stația minerilor, gâfâi el.

— Mie nu s-au mai sinchisit să-mi acopere ochii, replică Drake. Probabil pentru că eram deja un om mort din clipa în care au obținut de la mine tot ce-și doreau.

Chester examina acum toate terasele clădirilor din piatră, continuându-și goana alături de Drake. Casele erau mai degrabă simple, dar bine construite. Îi dădeau lui Chester aceeași senzație ca zonele mai vechi ale Londrei, aceea că fiecare suprafață, până la ultima cărămidă și ultima bucată de tencuială, fusese migălos meșteșugită, astfel încât să reziste în fața ravagiilor timpului. Și, mai mult decât atât, casele acestea fuseseră întreținute, reparate și curățate secol după secol, generații la rând ducându-și viețile în ele. Oameni care niciodată nu

cunoscuseră căldura soarelui.

— Totul e ca un vis ciudat, îi zise lui Drake.

Tocmai atunci, un bărbat împingând un cărucior pe două roți apăru de după colț și înaintă anevoie pe stradă, drept spre ei. Purta bască și o jachetă din cele care păreau date cu ceară, specifice coloniștilor. Nu-i observă imediat pe Chester și pe Drake, fiindcă mergea cu capul plecat și strănuta cu putere.

— Gazul paralizant. Deja îi irită mucoasele nazale, remarcă Drake.

Omul își ridică privirea, ștergându-se la ochi. Reușise să-și limpezească vederea suficient cât să-i zărească pe Chester și pe Drake, ambii purtând măști de gaze pe fețe și înarmați până-n dinți, tropăind de zor spre el. Rămase cu gura căscată și părea pe cale să strige când Drake îl nimeri cu o săgeată tranchilizantă. Nici măcar nu se opri să-l verifice, continuându-și amândoi alergarea.

— Ce mișto! comentă Chester. Pentru că rucsacul lui, acum despovărat de cilindrul cu gaz, cântărea sensibil mai puțin și fiindcă își mai recăpătase suflul, i se părea mai ușor să țină pasul cu Drake. Aș putea să jur că e ca într-un joc video cu împușcături. Îmi dai voie să mă ocup eu de următorul? Te rog? îl imploră el pe Drake.

— Sigur... fă-ți de cap, aprobă Drake.

Chester nu avu prea mult de așteptat.

Doi bărbați purtând gambete¹ și șorțuri albastru-închis apărură dintr-un pasaj chiar în fața lor. Amândoi se frecau la ochi și se împleticeau orbiți.

Nici nu știură ce i-a lovit când Chester îi nimeri unul după celălalt.

— Bună treabă, îl complimentă Drake.

Chester chicoti în sinea lui, urmărind cum cei doi coloniști cad unul peste altul, prăbușindu-se într-un morman dezlânat pe caldarâm.

— În ritmul ăsta, *al meu* o să fie scorul record, anunță el, învârtindu-și pistolul pe deget ca un pistolar dintr-un western. Numai al meu.

---

¹ Pălărie bărbătească din fetru tare, cu borurile ușor răsfrânte.

— Uneori, tânăra generație mă cam îngrijorează, bombăni Drake ca pentru sine.

* * *

Se furișară în dormitor și, călcând ușor pe covorul gros, se opriră lângă pat. Era întuneric, ferestrele fiind oblonite astfel încât să împiedice pătrunderea luminii permanente de dincolo de ele. Un cuplu dormea în patul încăpător, bărbatul sforăind încet.

O lumină puternică se aprinse brusc.

Femeia se trezi imediat. Un Limitator o înhăță, astupându-i gura cu palma, ca s-o împiedice să scoată vreun sunet.

— El probabil că are conștiința curată... ia uite-l cum doarme ca un prunc, șopti Rebecca Unu, privindu-l atentă pe cancelar.

— Un prunc extrem de răsfățat, adăugă sora ei, examinând extravagantul mobilier al camerei. Parc-am fi într-un palat.

Rebecca Unu pipăi așternuturile de mătase care-l acopereau pe corpulentul cancelar.

— Sigur că da. Dar ce-i asta de pe fața lui? Vreun soi de mască? o adulmecă. Miroase a fructe... a mango.

— Nu se poate! Mască pentru ochi cu mango! Grăsanul de cancelar își întreține înfățișarea tinerească! exclamă Rebecca Doi, străduindu-se fără succes să-și înăbușe chicotitul batjocoritor.

— E vremea pentru o deșteptare brutală, hotărî Rebecca Unu.

Apucă masca și i-o trase de pe față atât de mult cât îi permitea elasticul, după care-i dădu drumul. Masca îl plesni pe cancelar peste ochi. Bărbatul scoase un strigăt și se ridică în capul oaselor.

— *Gott im Himmel!*¹ strigă, smulgându-și masca și mijind ochii din cauza luminii puternice îndreptate spre el.

Abia apoi le observă pe fetele Styx lângă patul său, amândouă privind cu un oarecare amuzament pijamaul lui de satin de culoarea lămâii și inițiala K brodată pe

---

¹ Dumnezeule din ceruri!

buzunarul de la piept.

— *Was machen...* Ce căutați aici? se răsti el, apoi își smuci capul spre soția sa, care era încă ținută strâns de Limitator.

Se uită din nou la gemenele Rebecca, respirând greu, atât din cauza furiei, cât și a fricii. V-ați pierdut mințile? Ce căutați în casa mea? le apostrofă el. Cum îndrăzniți?

Rebecca Unu se cocoță pe pat lângă el.

— Am hotărât că vrem să te ajutăm, iar dumneata și cu națiunea dumitale pierdută ne veți ajuta pe noi. Se numește cooperare.

Cancelarul își șterse pleoapele de rămășițele sucului de mango și pufni nervos.

— Ieșiți din dormitorul meu! Și spuneți-i soldatului vostru să-și ia *Hände...* mâinile... de pe soția mea! Nu am de gând să vă ajut! Niciodată!

— O, ba ai, rosti calmă Rebecca Doi, făcând un semn cu mâna.

Un Limitator înaintă dintr-un colț al încăperii și așează o cutie mare la picioarele patului. Îi desfăcu încuietorile și apoi capacul.

— Ce-i asta? se miră cancelarul, privind cutia de nuanța bronzului cu tot felul de cadrane pe ea. Ce faceți? întrebă panicat, urmărindu-l în continuare pe Limitator cum îndreaptă piciorul flexibil atașat de partea din spate a cutiei.

La capătul acestuia era un abajur care găzduia un bec de un mov-închis.

— Se numește Lumina Întunecată. E ultimul nostru model, portabil și mult mai puternic decât precedentul, răspunse Rebecca Unu într-o manieră jovială, ca și cum ar fi făcut reclamă unui produs nou pe un canal de shopping. Apoi schimbă tonul, care deveni înghețat. Dacă te relaxezi, o să-ți fie mai ușor... și, de asemenea, îți face bine la tenul de bebeluș.

— În schimb, dacă încerci să te împotrivești, ești istorie, se amestecă Rebecca Doi. Nu avem neapărată nevoie de dumneata. Te păstrăm doar pentru că ești nostim.

— Indiferent ce-o fi, pe mine n-o s-o folosiți! strigă cancelarul, trăgându-se înapoi pe cearșafurile lucioase până când ajunse să se sprijine de tăblia patului, tapițată cu satin liliachiu și presărată cu nasturi. Și, de fapt, cum ați intrat în casa mea? De unde-ați știut unde să găsiți...?

— A, asta li se datorează celor mai buni prieteni ai noștri, căpitanului Franz și oamenilor lui, îi răspunse Rebecca Doi. Pocni din degete și cel numit intră în încăpere, împreună cu alți trei soldați ai Noii Germanii. De fapt, continuă ea, unul dintre regimentele voastre este deja de partea noastră și n-o să dureze mult până când restul armatei i se va alătura.

— *Was machen Sie da?*¹ zberă cancelarul la căpitanul Franz.

Tânărul militar rămase tăcut, așteptând în schimb ordine de la Rebecca Doi.

— Acum nu mai răspunde în fața dumatăle, îl informă Rebecca Doi. El a văzut deja lumina.

* * *

Cât ai clipi, în fața lui Drake și a lui Chester apărură laboratoarele. Drake hotărî să se oprească peste drum de cele două clădiri, cât timp investiga el zona. Chester nu știa ce căutau acolo – Drake refuzase să-i spună, în caz că ar fi fost capturați de Styx –, însă rucsacul plin cu explozibili reprezenta un indiciu destul de important.

— Schimbul de noapte e încă în post, șopti Drake, arătând spre colonistul care se învârtea pe lângă cabina lui.

Gazul paralizant începuse să-și facă efectul, omul tușind și scuipând, dar, chiar și-așa, pufăia hotărât dintr-o țigară de foi, ca și cum fumul ar fi putut să-i aline simptomele.

— E ceva neregulamentar – deși e de gardă, are un Vânător cu el, zise Drake, observând că străjerul se duce la Colly și-o mângâie pe cap.

— Seamănă mult cu Bartleby, constată Chester tot în șoaptă.

Apoi străjerul scoase o batistă și se șterse la ochi, după care se întoarse și aruncă o privire spre Blocul de Nord.

---

¹ Ce căutați aici? (în limba germană în original) (n. red.).

— Hai s-o facem, fie ce-o fi, hotărî Drake, ieșind din adăpost, Chester urmându-l îndeaproape. Ești amabil să-l înțepi?

Străjerul îi observă doar în ultima clipă. Scuiându-și țigara de foi din gură și ridicându-și un braț în semn de alarmă, păru să nu mai știe ce să facă când apărură cele două personaje bizar înveșmântate, înarmate cu pistoale și carabine.

Poate că Chester dorise să se dea mare sau poate că țintise pur și simplu prost, cert e că expedie săgeata drept în centrul palmei ridicate a bărbatului. Acesta se prăbuși ca un copac doborât.

— Nu te grăbi, îl atenționează Drake. Țintește în bust, sunt mai puține șanse să o dai în bară.

— OK, scuze, încuviință Chester, încetinind când trecu pe lângă Colly, care nu se clintise din locul în care stătea. Pisica își înclină capul într-o parte, privindu-i curioasă. Pis, pis, zise Chester.

— Păstrează distanța: animalele astea pot să fie imprevizibile și e posibil ca tocmai să-i fi doborât stăpânul.

Și Colly părea să fie afectată de gaz, fiindcă tot încerca să-și ștergă ochii mari cât niște farfurioare cu lăbuțele, în timp ce în nări i se formau mici balonașe de mucozități.

Îndepărtându-se de ea la o distanță sigură, Chester remarcă:

— Asta-i mai mică decât Bartleby. Și arată mai bine.

— Pentru că e femelă, zise Drake.

— Femelă? Cum poți să-ți dai seama? se miră Chester, aruncând o privire în spate spre Colly în timp ce se apropiu de treptele Blocului de Nord.

— Chester, făcu Drake pe un ton exasperat, Vânătorii nu au păr; poți să vezi *tot*. Tu chiar n-ai observat că-i lipsesc unele lucruri pe care Bartleby le are?

— Ăăă... nu... n-am prea observat, bâigui jenat Chester când intrau în clădire, cotind imediat la stânga.

Parcurseră în grabă un coridor scurt și trecură de o pereche de uși batante. Chester se pomeni într-o încăpere imensă: pereții erau acoperiți cu plăci albe, iar linoleumul

de sub picioarele lor era într-atât de ceruit, încât semăna cu o perdea de apă întunecată. Încăperea era puternic luminată, dar nu de globuri luminescente obișnuite, ci de variante mai lunguiețe ale lor, aranjate pe mai multe rânduri. De-a lungul unuia dintre pereți erau înșiruite mai multe cămăruțe cu fațadele din sticlă, fiecare dintre ele suficient de încăpătoare încât să adăpostească o bancă, două scaune și rafturi cu capsule Petri și eprubete.

— Cabinetele de izolare, îl informă Drake, observând încotro se uita Chester. Poți să vezi deasupra lor unitățile pentru extragerea aerului: acolo manevrează ei agenții infecțioși și prepară culturile. Iar acolo sunt depozitele frigorifice în care-și țin toate speciemenele, adăugă, întorcându-se spre peretele cel mai îndepărtat, cu trei uși de oțel pe lângă care se strecura o ceață ușoară.

— Și ce se-ntâmplă aici? se interesă Chester.

— E principalul laborator patogenic; mai există unul, mai mic, la etajul de deasupra noastră, dar acolo e locul în care savanții lor modifică virușii și bacteriile, dezvoltând agenți patogeni pentru arme biologice, cum e cazul virusului Dominion.

Drake își lăasă rucsacul pe o bancă. Scoase la iveală din el mai multe pachete de dimensiunile unei cărți de telefon. Erau complet înfășurate cu bandă adezivă neagră, fiecare dintre ele având câte o mică tastatură pe care el începu să formeze numere.

— Potrivesc cronometrele pentru detonare, îl informă bărbatul pe Chester.

După ce termină cu pachetele, Drake luă trei dintre ele și le duse la cel mai apropiat depozit frigorific. Deschizând ușa, fu imediat înghițit de un nor de ceață înghețată. Împinse unul dintre pachete pe podeaua acoperită cu gheață, apoi trânti ușa la loc și se pregăti să pornească spre următorul, dar se opri.

— Chester, fă-te și tu util: ești drăguț să pui câte unul în fiecare colț al încăperii?

După ce plasară toate încărcăturile explozive la locurile stabilite, Drake și Chester se întoarseră la intrarea

principală.

— Bun, avem aproximativ douăzeci de minute înainte ca locul ăsta să fie desființat complet. Stai cu ochii în patru să nu vină cineva cât timp mai repartizez niscaiva încărcături pe-aici.

Drake aruncă o privire către o altă pereche de uși, care dădea spre partea opusă a clădirii.

— Pe urmă mergem rapid în recunoaștere pe sus, după care gata treaba, zise. Și-o ștergem de-aici!

— Super! răspunse Chester.

* * *

Locotenentul își trăsese un scăunel și se așezase alături de doamna Burrows. Neștiind ce altceva ar fi putut să facă – și știind că nu putea face, de fapt, nimic –, își împreunase mâinile și începuse să se roage. Cartea Catastrofelor, ocupându-se în principal de răzbunări și de pedepse, nu-i oferea cine știe ce inspirație când venea vorba despre milă sau compasiune. Totuși, la fel ca majoritatea coloniștilor, știa cea mai mare parte a cărții pe dinafară, așa că fu capabil să încropească mai multe pasaje pe care le bâiguia acum, sperând că vor ajuta cu ceva. Însă, oricât s-ar fi străduit, tot nu se putea abține să verse lacrimi, gândindu-se la injustețea situației doamnei Burrows.

După o vreme, începu să tușească, iar ochii i se înroșiră și i se umflară. Știa că nu era din cauza suferinței sale morale și presupuse că starea îi fusese provocată de vreuna dintre substanțele chimice întrebuințate de savanți. Chiar și-așa, se hotărî să mai zăbovească puțin. Și continuă să se roage.

* * *

După ce ajunseră în capul scării, Drake făcu un semn spre stânga.

— Eu o să caut pe-acolo. Tu ia-o în partea cealaltă. Dădu să plece, dar ezită. Și, Chester, dacă se-ntâmplă să dai peste vreunul cu mutră de tocilar și halat roșu de laborator, nu te sfi să folosești muniție adevărată asupra lui. Înseamnă că e savant.

— Chiar așa... dar ei nu sunt și coloniști? întrebă

Chester, aruncându-i o privire nedumerită. Și cum de cunoști atât de bine planul clădirii?

În ciuda faptului că avea fața acoperită de mască de gaze, Chester tot observă furia lui Drake, căci bărbatul își miji ochii.

— Ai fost aici, înțelege băiatul, amintindu-și ce le spusese Drake în Adâncuri, lui și lui Will. Savanții te-au obligat să lucrezi aici pentru ei.

Drake tăcu o clipă, după care încuviință.

— Și, dacă găsești vreun sărman amărât prin camerele de pe partea dreaptă, dă-mi de știre. Acolo e locul în care Styx îi torturează pe suprasoli până când ei cad de acord să lucreze la armele lor de distrugere selectivă. Una dintre încăperile astea jengoase e tot ce-am cunoscut timp de un an.

— Așadar, îi eliberăm pe toți cei pe care-i găsim prin ele, până nu explodează toată coșmelia, propuse Chester.

— Ai prins ideea, replică Drake, plecând imediat.

Chester împinse ușile batante. Descoperi că toate camerele la care se referise Drake erau descuiate. Chiar și-așa, făcu o inspecție rapidă, astfel încât să fie absolut sigur că nu erau ocupate. Încredințându-se că erau goale, cu excepția echipamentelor pentru laborator, înaintă pe culoar.

Acela fu momentul în care auzi o voce.

Preț de o clipă, se gândi dacă să-l cheme pe Drake, dar apoi hotărî să investigheze pe cont propriu.

Cu arma cu tranchilizante pregătită, se furișă spre locul de unde se auzea vocea. Părea să vină dintr-o încăpere aflată aproape de capătul coridorului. Deschise puțin ușa grea din oțel, apoi privi înăuntru.

Avu parte de o priveliște dintre cele mai ciudate.

Era un fel de sală pentru operații. În mijlocul încăperii era o femeie, întinsă pe o masă pentru examinare. Primul gând al lui Chester fu că era probabil moartă, însă își schimbă impresia când descoperi mulțimea de pungi pline cu lichid de pe o etajeră de lângă ea. Pungile alimentau mai multe tuburi introduse în brațele ei.

Imaginea îi readuse în minte nedoritele amintiri ale unei vizite pe care i-o făcuse surorii lui, la terapie intensivă, în urma accidentului de mașină. Fusesse ultima oară când o mai văzuse. Așa că nu zăbovi cu privirea asupra femeii, mutându-și atenția asupra bărbatului masiv așezat pe un taburet din aluminiu, lângă ea. Coatele bărbatului erau proptite pe masă, iar capul și-l sprijinea în palme. Era îmbrăcat într-o uniformă de un albastru-închis și, dintr-un oarecare motiv, i se păru vag cunoscut lui Chester.

Omul, evident un colonist, nu un Styx, își ștergea întruna ochii. Și, continuând să-l spioneze, Chester observă că umerii i se zguduiau. Chester nu putea să-și dea seama dacă era din cauza gazului paralizant sau dacă omul era necăjit și plângea cu adevărat. Părea să scoată mici sunete asemănătoare unor hohote de plâns, întretăiate uneori de smiorcăieli sau de mormăieli neinteligibile.

Chester îl auzi din nou vorbind: nu-și dădu seama precis, dar suna de parcă ar fi recitat ceva din Biblie. Părea să se roage.

Mâna lui Chester se încordă pe arma cu tranchilizante. După descrierea lui Drake, nu avea de-a face cu un savant, așa că nici el, nici persoana de pe masă n-ar fi meritat să moară în explozie.

Ținându-și arma îndreptată asupra bărbatului, Chester deschise mai larg ușa, după care se strecură în încăpere. Colonistul păru să-l fi auzit, fiindcă se întoarse pe jumătate. Avea fața roșie și părea să fi plâns.

În acel moment, Chester îl recunosc.

— Tu? icni el.

Locotenentul fu în picioare într-o clipă, dărâmând cu zgomot taburetul.

— Tu! zbieră și el la Chester. Recunosc vocea asta blestemată!

Se năpusti asupra băiatului, care izbuti să tragă, însă, în agitația momentului, rată complet ținta. Săgeata sparse geamul unui dulap de oțel aflat în spatele locotenentului, care înainta cu agresivitatea unui taur atins de streche.

Chester nu mai avu ocazia să tragă a doua oară, fiind

trântit la podea, iar carabina îi zbură din mână. Locotenentul se prăbuși peste Chester cu atâta forță, încât băiatul crezu c-o să-și rupă mai multe coaste.

În timp ce se zvârcoleau pe podea, locotenentul încercasă-l apuce pe Chester de gât, izbutind să-i miște masca de la locul ei. Pentru prima oară, Chester află ce înseamnă să inhalezi gaz paralizant.

— O să te omor, tică... *haptic!* bolborosi Chester, strănutând.

Chiar asta și voia. Totuși, cu greutatea locotenentului apăsându-l, Chester nu putea să ajungă la armele de la subsuoară. Reuși însă să-și scoată cuțitul din teaca de la centură. Nu avea nici cel mai mic scrupul în privința rănirii bărbatului care – credea el – fusese complice la chinul pe care-l suferise în lunile petrecute în temniță.

Chester își pregăti cuțitul astfel încât să-l înfigă între coastele locotenentului și cei doi strigau, înjurându-se și luptându-se între ei, când se auzi o voce de femeie.

— Încetați! Amândoi! porunci doamna Burrows, ridicându-se în capul oaselor pe masă.

* * *

Drake auzise gălăgia și sprinta într-acolo cât îl țineau picioarele. Trecând de casa scării, tocmai pătrunsese în corpul de clădire în care se afla Chester când văzu pe cineva trăgând un zăvor de pe o ușă mare din oțel și blocând-o.

Ultima persoană pe care s-ar fi așteptat s-o vadă păși drept în mijlocul coridorului.

— Eddie? se miră Drake, oprindu-se uluit, cu tălpile scârțâindu-i pe podeaua lustruită.

Cu desăvârșire calm, Eddie îi aținu calea lui Drake. Încă purtând costumul de Noddy, Eddie avea atârnată pe umăr o armă Styx, însă în rest era neînarmat. Drake observă că, deși nu purta mască de gaze, părea să fie total neafectat de gazul paralizant.

Poate din cauză că nu-i venea să-și creadă ochilor, Drake își smulse masca de pe față și-și îndreptă pistolul spre celălalt. Și nu era arma cu săgeți tranchilizante, ci un

Beretta încărcat cu muniție adevărată.

— N-aș face asta în locul tău, Drake, zise Eddie, văzându-l că-și scoate masca.

— Din cauza gazului? Întrebă Drake. Dar tu de ce...?

— Nu ești singurul care are acces la atropină, îl întrerupse Eddie.

— Dar... dar ce cauți aici? vru să știe Drake.

— M-am gândit să vin să văd cum te descurci, rosti nonșalant Eddie. Știu că te simți îndreptățit să rupi alianța noastră din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Fiona, dar m-am enervat. Iar eu nu sunt genul care să întoarcă și celălalt obraz.

Pe Drake începeau să-l usture ochii din cauza gazului paralizant.

— Pari foarte încrezător, zise el. Pentru cineva asupra căruia e îndreptată o armă.

Fără să-și coboare pistolul, Drake se scotoci în buzunar după o seringă cu atropină. Îi scoase capacul cu degetul mare și și-o înfipse în coapsă.

— Și e clar că ai mai luat ceva care să-mi contracareze tranchilizantul, așteptându-te să trag o săgeată în tine.

Eddie încuviință.

Drake clipi să-și alunge lacrimile, simțind deja cum atropina anihilează primele simptome ale gazului paralizant.

— Dar n-o să te mai ridici și după ce-o să te împrusc cu gloanțe adevărate, adăugă el.

Eddie clătină din cap.

— N-o să faci asta.

Drake își încordă degetul pe trăgaci.

— Chiar? Îmi stai în cale și nu mai avem decât puțin timp înainte ca parterul clădirii ăsteia să explodeze sub noi. Iar eu n-am de gând să ard gazul pe-aici până atunci.

* * *

Chester și locotenentul încetară instantaneu să se lupte.

— Doamna B...? Întrebă Chester, holbându-se la femeia cheală care-și smulgea tuburile din brațe, apoi își avânta

picioarele astfel încât să stea pe marginea mesei pentru consultații. Chiar dumneavoastră sunteți, doamnă Burrows?

— Celia? icni locotenentul, cu mâinile încă în jurul gâtului lui Chester. Poți să vorbești... și să te miști... Ești bine din nou! Cum de s-a întâmplat? E o minune... e Cartea Catastrofelor care-și înfăptuiește lucrarea, asta e!

Doamna Burrows arăta total stăpână pe sine și complet detașată de lume în timp ce-și înfășură cearșaful cenușiu în jurul corpului.

— Poate c-o fi o minune, dar nu datorită Cărții tale a Catastrofelor, zise ea. Mi-am revenit de ceva vreme, mulțumită modului în care m-ai îngrijit... dumneata m-ai ținut în viață.

— Ai... eu am...? se bâlbâi locotenentul, complet derutat.

— Da. Și știam că timpul meu e pe terminate atunci când m-au adus aici. Tocmai mă pregăteam să încerc să evadez când ai apărut.

Se opri brusc, lăsându-și capul pe spate și adulmecând aerul.

— Un Styx, anunță ea.

— Ce vrei să spunei? se răsti Chester, întorcându-și fulgerător capul spre ușă. Unde?

— E foarte aproape, dar nu pot fi sigură. Nu știu ce-o fi în aer, dar îmi stânjenește simțurile.

Se întoarse spre băiat, dar nu-l privi, trecându-și încet palma prin fața ochilor, ca și cum ar fi zărit ceva invizibil pentru Chester și pentru locotenent.

— Știi cumva ce este? Acum câteva ore nu era.

Chester aruncă o privire spre locotenent, neștiind precis dacă era cazul să spună ceva de față cu el, după care ajunse la concluzia că n-ar fi schimbat nimic.

— Gaz paralizant... îl pompăm în sistemul de alimentare cu aer a Coloniei.

— Dacă i-aș fi dat voie, gazul ăsta al vostru mi-ar fi distrus ochii și mucoasele nazale, zise doamna Burrows.

— Ce-ați făcut? bubui vocea locotenentului, dându-și seama ce mărturisise Chester.

— Și întreaga clădire urmează să sară în aer, îl informă satisfăcut Chester. Așa că ar fi cazul să ieșim de-aici cât putem de repede. Altfel zburăm cu toții printre nori de fum.

Locotenentul era încă deasupra lui Chester când începu să-și umfle pieptul, furios. Deodată, Chester își dădu seama cât de greu era colonistul.

— Și mai dă-te jos de pe mine, butoi cu untură! se răsti el.

Fără o vorbă, locotenentul se rostogoli într-o parte și, procedând astfel, descoperi cuțitul din mâna lui Chester.

— Doar n-aveai de gând să folosești ăla contra mea, obrăznicătură? întrebă el.

— Mai du-te..., începu Chester, zbârlindu-se din nou.

— Styx e aici, anunță doamna Burrows.

Acela fu momentul în care ușa se trânti, iar Eddie o încuie pe dinafară.

* * *

— N-aș vrea să fiu nevoit să te rănesc, Eddie, zise Drake. Dar, dacă încerci să mă împiedici, te dobor și te las să mori aici.

Eddie își desfăcu brațele, văzând că Drake își încordează degetul pe trăgaci.

Rosti ceva în barbă.

— Ce-ai zis? întrebă Drake, făcând un pas spre el.

Destul de clar de astă dată, Eddie pronunță câteva cuvinte în limba Styx.

Drake înțepeni complet. În același timp, arma i se descărcă, însă Eddie era pregătit pentru așa ceva, pășind cu agilitate în lateral și evitând glonțul.

Legănându-se pe loc, țeapăn ca o scândură, Drake începu să se prăbușească în față. Eddie se apropie repede să-l prindă.

— Încă poți să mă auzi, nu-i așa? Și știi de ce ești paralizat, Drake, nu-i așa? îl întrebă Eddie. Te-am supus la câteva ședințe cu Lumina Întunecată printr-o invenție de-a mea, cât timp ne erai încă oaspete aici. Ți-am implantat mai multe modele comportamentale care am considerat că mi-ar putea fi de folos într-o bună zi.

Eddie îi descleștă cu forța degetele lui Drake de pe pistol, luându-i-l din mână și azvârlindu-l departe, pe coridor. Apoi îl așează pe Drake în șezut pe podea. Capul lui Drake îi căzu pe piept, cu toate că avea încă ochii deschiși.

— Vezi tu, eu joc partida până la capăt. Acum, că tot nu mai contează, pot să-ți spun că eu am fost răspunzător pentru decesul prematur al lui Tam Macaulay, ca și pentru cel al tatălui lui Sarah Jerome. Am recunoscut în ei doi, frate și soră, predilecția spre provocarea necazurilor. Am vrut ca ei și toți ceilalți iepuri pe care i-am lansat în cursă să devină rebeli și să trezească populația Coloniei din toropeala ei. Vezi tu, noi, poporul Styx, am devenit prea așezați în feuda noastră subterană, prea îngâmfați. Aveam nevoie să sune deșteptarea, ca să ne facă să privim din nou în afară, spre suprafață și să ne facem datoria dictată de Carte.

Se auzi un bubuit în ușă, iar Eddie aruncă o privire nepăsătoare spre Chester și spre locotenent, care se înghionteau reciproc, încercând să-l vadă prin ferestruica de observație. Apoi își întoarse pur și simplu privirea de la ei.

Ridică din umeri în fața lui Drake, care nu putea să reacționeze.

— Dar, dacă toate strădaniile mele chiar au schimbat ceva, sunt primul care recunoaște că am judecat greșit modul de desfășurare a evenimentelor. Poate că a ajutat la stimularea familiei Styx conducătoare spre acțiune, însă pe calea extremismului, care nu era cea potrivită. Concepția mea a fost greșită, concluzionează Eddie, oftând.

Făcând câțiva pași, ca și cum s-ar fi pregătit să plece, Eddie se răzgândește, oprindu-se. Fără să-l privească pe Drake, îi puse o mână pe creștet.

— Și de îndată ce familia aceea nechibzuită – acele gemene Rebecca, după cum le numiți voi și bunicul lor, bătrânul Styx – a demonstrat din ce neghiobi e alcătuită, de îndată ce va fi înfrântă de semenii voștri și de Will Burrows – un simplu băiat –, va pierde puterea din mână, iar eu mă voi întoarce în Colonie, să preiau cârma. Sunt răbdător... sunt pregătit să aștept ziua aceea.

Își înfundă mâinile în buzunare și porni cu pași mari spre scară.

— Adio, Drake, zise.

* * *

Chester se repezise spre ușă în clipa în care Eddie o închisese, dar nu mai putuse s-o deschidă.

— Suntem încuiați înăuntru! Unde-o fi Drake?

Încercă să-și folosească microfonul laringian și să comunice cu el, însă dispozitivul fusese deteriorat în timpul încăierării, așa că nu mai funcționa.

— Toată clădirea asta blestemată sare în aer în câteva minu...

Vocea i se stinse, zărind ceva prin ferestruica pentru observație.

— Ce! exclamă el, după care își șterse ochii din care-i șiroiau lacrimi, să mai privească o dată. Îl văzu pe Eddie pe coridor și pe Drake apropiindu-se de el centimetru cu centimetru, cu un pistol în mână. O, nu se poate, iar el! strigă Chester. Doamnă Burrows, ați avut dreptate. E într-adevăr un Styx!

După ce-și scosese tunică și o înfășurase în jurul umerilor doamnei Burrows, locotenentul veni acum lângă Chester. Îl zări pe Eddie, aflat de cealaltă parte a ușii și începu să bubuie în ea, ca să-i atragă atenția.

— Ha! Acum v-ați lins pe bot, îl anunță el pe Chester. Acest Styx o să vă dea gata, pe tine și pe prietenul tău. Și pe mine o să mă scoată de-aici.

— Nț, ripostă Chester, înghiontindu-l pe locotenent ca să-l mai privească o dată pe Eddie. Acest Styx a fost *al nostru* - nu mai e de partea voastră.

— Așadar, e de partea voastră, deduse surprins locotenentul.

Chester clătină din cap.

— Păi, atunci de-a cui naibii parte mai e? izbucni locotenentul, complet derutat.

— Sincer să fiu, habar n-am, recunosc Chester.

Nu putură să audă schimbul de replici dintre Drake și Eddie, însă Chester înghiți în sec în clipa în care îl văzu pe

Drake împietrit ca o statuie și pistolul declanșându-se aiurea. Mai înghiți o dată când îl văzu pe Eddie apropiindu-se de Drake și smulgându-i pistolul din mână, apoi lăsându-l jos, pe podea.

— Lumina Întunecată... Drake a fost afectat de Lumina Întunecată, șopti el, dându-și seama ce văzuse. Suntem la mare ananghie, adăugă apoi. Nu mai avem decât câteva minute până când explodează totul!

— Dar...? rosti locotenentul, împungând aerul cu degetul mare în direcția lui Eddie.

— Nu, de ce nu asculți ce-ți spun? El n-o să fie dispus să ne ajute. Mai ales după ce i-am făcut, trăncăni Chester. Suntem morți!

— Atunci va trebui să ne gândim noi la ceva, afirmă doamna Burrows.

Când se ridică în picioare, tunică locotenentului îi veni aproape ca un palton.

Chester și locotenentul își uniră eforturile, făcând tot posibilul să forțeze ușa, însă aceasta era mult prea trainică construită. Între timp, Chester ajunsese să tușească la fel de mult că locotenentul, iar ochii îi deveniseră într-atât de iritați, încât abia dacă mai vedea.

— Am putea să spargem chestia asta, propuse Chester, arătând spre gemulețul circular din ușă.

Știa că era ceva hazardat: fereștră avea mai puțin de zece centimetri în diametru și era plasată mult prea sus ca ei să poată ajunge la clanță prin ea, dar tot merita încercat.

— Cară-te din drum! ceru locotenentul.

Chester se trase înapoi, în timp ce bărbatul înhăța taburetul din aluminiu și-l repezea în geamul fereștră pentru observație. Numai că taburetul se făcu bucăți după câteva încercări, în timp ce geamul nu se alegea nici măcar cu o zgârietură.

— Vezi ce mai e pe-aici, îl îndemnă Chester pe locotenent, începând să scotocească prin rucsac, căutând ceva cu care să-și poată croi drum afară. Explozibili n-am, dar... da... asta ar putea să meargă, zise, înșfăcând una dintre carabinele de pe podea. Capul jos... o să folosesc

gloanțe adevărate! îi avertiză pe ceilalți doi.

Trase piedică și încercă să ochească ferestruică, însă vederea îi era atât de tulbure, încât renunță.

— Nu merge, bombăni.

Dar imediat își aminti de seringile cu atropină pe care i le dăduse Drake și le scoase la repezeală din buzunar, azvârlindu-i una locotenentului.

— Asta o să te ajute să vezi iar, îi explică el colonistului. Așa se folosește!

Lăsă jos carabina și, scoțând capacul seringii și-o înfipse în coapsă.

Se aplecă să-și recupereze pușca, după care se ridică la loc.

— Hoo! Acum mă simt de-a dreptul amețit! constată.

După câteva inspirații adânci, mintea i se limpezi, așa că ochi ferestruica pentru observație și trase. Zgomotul răsună asurzitor în încăpere. Și, cu toate că prima împușcătură produse pagube minime ferestruicii, la marginea geamului apăru o crăpătură micuță.

— Trebuie să fie blindată sau ceva! Fir-ar să fie! Înjură Chester, după care mai trase două focuri într-o succesiune rapidă.

La cea de-a treia încercare, geamul se sparse.

Locotenentul fu imediat lângă el, îndepărtând cioburile rămase cu unul dintre picioarele taburetului.

— Afurisitul de Styx s-a dus, constată el, după care-și scoase brațul prin ferestruica rămasă acum fără geam. Clanța... n-ajung la ea... prea jos, gemu el.

— Lasă-mă să încerc eu. Sunt mai subțire, ceru Chester, trăgându-l deoparte din drumul său.

Dar tot nu reuși nimic – chiar după ce-și scoase tot brațul pe geam, Chester observă că mai rămâneau cel puțin douăzeci de centimetri până la zăvor, pe care ar fi trebuit să-l apuce zdravăn ca să-l tragă. În timp ce locotenentul răscolea dulapurile, vrând să vadă dacă nu cumva găsea ceva care să-i ajute să ajungă la zăvor, Chester încercă să-l trezească pe Drake, strigând și urlând la el, deși prin ferestruică nu putea să-i vadă decât

picioarele. Încă țipa în clipa în care doamna Burrows își făcu apariția lângă el.

— Nu știu ce i-o fi făcut Eddie... poate chiar l-a ucis, zise Chester, răgușit de disperare.

Doamna Burrows inspiră adânc.

— Nu. Nu simt miros de sânge, rosti ea.

Abia acum înțelese Chester ce anume era în neregulă la doamna Burrows.

— O, nu! Sunteți oarbă! Jigodiile alea v-au orbit! izbucni el.

— Tu spune-mi doar ce vezi afară, îl zori ea.

Tocmai asta făcea când locotenentul apărău cu o bucată de tub chirurgical din cauciuc, oferindu-i-l lui Chester. Băiatul i-l luă din mână și-l întinse, după care clătină din cap.

— Nu-i bun de nimic, nu vezi? strigă el.

— Calmează-te, Chester, îi zise doamna Burrows. Să începem cu ce e mai important. Trebuie să-l readucem pe Drake în simțiri. Cum procedăm?

Locotenentul reveni, împăunându-se cu ceea ce părea să fie un forceps metalic.

— Nici *pe departe* suficient de lung... n-ajunge, îi zise Chester, întorcându-se iar spre doamna Burrows. Păi, începu el, gândindu-se intens, tata a fost supus Luminii Întunecate, iar Drake l-a scos din starea aia șocându-l oarecum... Drake îl tot lovea și...

— Da, asta e... folosește durerea că să-l faci să-și revină, îl întrerupse doamna Burrows pe băiat. Asta ar trebui să meargă.

— Dar cum? Ce să fac, să-l împușc? Sau să înfig în el o săgeată tranchilizantă? rosti Chester pe nerăsuflăte. La ce bun?

Doamna Burrows se răsuci spre locotenent, care continua să scotocească prin dulapuri, îngrămădindu-le conținutul pe podea.

— Colly, zise ea. Locotenentul se opri. Vânătorul dumitale e pe-aproape, nu? îl întrebă.

— Am lăsat-o afară, cu prietenul meu, răspunse el. De

unde știi...?

Fu întrerupt de doamna Burrows, care-și vârî două degete în gură și scoase un șuierat pătrunzător prin ferestruica pentru observație.

— N-o să aibă efect. Colly e o mică afurisită neascultătoare, bombăni locotenentul.

Numai că, în câteva secunde, se și auzi un mieunat de dincolo de ușă.

— Colly... bravo, fetiță! rosti doamna Burrows. Acum, ascultă-mă: îl vezi pe omul de-afară? Vreau să-l muști!

Din moment ce doamna Burrows stătea în dreptul ferestruicii, Chester n-avea de unde să știe ce se petrecea pe coridor. Se auzi însă un mieunat ce părea întrebător.

— Da, îți spun să-l muști. Hai, fă-o! o îndemnă doamna Burrows pe pisică.

Afară, pe coridor, Colly îi dădu de câteva ori roată lui Drake. Nu-i stătea în fire să rănească un om și era stânjenită de ceea ce i se ceruse să facă. Dar din tonul doamnei Burrows știa că era de o importanță vitală. Așa că Vânătorul se apropie de Drake, după care-l mușcă la repezeală de coapsă, imediat deasupra genunchiului.

Doamna Burrows adulmecă.

— Nu, nu, trebuie să fie mai tare... mușcă-l mai tare! strigă ea.

— Doamne... nu cred că mai avem mult, spuse Chester, dându-și brusc seama cât timp trecuse. N-o să reușim.

Privirea lui o întâlni pe a locotenentului, iar lui Chester îi trecu prin minte cât de ironică era soarta, punându-l să lupte alături de un om pe care, doar cu câteva minute mai devreme, ar fi vrut să-l omoare. Însă acum aveau să piară amândoi, dacă ideea doamnei Burrows nu dădea rezultate.

— Haide... MUȘCĂ-L! urlă ea.

Colly se aventurează iar spre Drake, cu coada fâlfâindu-i în timp ce-și cobora botul. Apoi prinse în fălci pulpa bărbatului și mușcă zdravăn.

— MAI TARE! țipă doamna Burrows.

Cu dinții încă înfipti în piciorul lui Drake, Colly scutură din cap, exact cum ar fi procedat dacă ar fi vrut să dea gata

un șobolan mare.

Se auzi un răcnet și capul lui Drake se ridică. Pisica fu atât de năucită de reacția lui, încât lăbuțele îi tot alunecau pe podeaua cerată, încercând s-o rupă la fugă.

Drake se ridică în picioare, clătinându-se.

— Chester! strigă el.

Apoi zări ușa încuiată și se repezi spre ea.

După ce trase zăvorul și deschise ușa, inventarie trei fețe încântate: a doamnei Burrows, a locotenentului și a lui Chester.

Abia după aceea aruncă o privire spre ceasul de la mână.

— N-avem timp pentru distracții, anunță el. Ne-a mai rămas cam un minut ca s-o ștergem.

Fără să ezite, locotenentul o înșfăcă pe doamna Burrows și și-o aruncă pe umăr.

Drake îi făcu un semn aprobator din cap. Nu știuse la ce s-ar putea aștepta când îl văzuse prima oară pe colonist, dar măcar omul nu avea să reprezinte o problemă. Zări rucsacul și armele lui Chester pe podea.

— Ia-ți echipamentul... și nu-ți uita masca de gaze! urlă el la băiat.

Apoi se năpustiră de-a lungul coridorului, pe scară și afară, în aer liber. Când ajunseră lângă ghereta străjerului, iar locotenentul își văzu prietenul întins la pământ, Drake îi zise:

— O iau eu pe Celia de-acum. Dumneata ocupă-te de el. E prea greu ca să-l pot căra eu.

Locotenentul făcu ce i se spusese, așa că traversară strada și tocmai intraseră pe următoarea când detonă prima încărcătură. Exploziile nu se declanșară simultan, ci într-o undă de șoc, ca o serie de artificii în Noaptea Focurilor. Zgomotul exploziilor reverberă peste tot în jurul lor, iar subita năvală a aerului aproape că-i făcu să se cadă în față. După ce ultima bubuitură își răspândi ecourile prin cavernă, se opriră să vadă cum clădirea se prăbușea într-un nor de praf.

Locotenentul lăsă jos trupul prietenului său și se postă

în fața lui Drake.

— Dac-ar fi să-mi fac datoria, conform legii, ar trebui să vă arestez.

Chester se așteptase la un astfel de moment, așa că ținea arma cu tranchilizante pregătită la spate.

— Dar dacă lăsându-vă pe voi doi, suprasolii, să plecați înseamnă s-o salvez pe Celia, atunci așa să fie, continuă locotenentul.

— De ce n-ai veni cu noi? îl întrebă doamna Burrows. Nu te leagă nimic de locul ăsta.

— Mă leagă mama și sora mea, răspunse el, ridicând din umeri. Nu pot să le părăsesc.

Aruncă o privire spre fumul care se înălța din rămășițele clădirii laboratoarelor.

— Acum trebuie să mă gândesc la o explicație convingătoare pentru Styx și să mă acopăr.

Drake scrută străzile din jurul lor, cu o expresie de neliniște pe față.

— E cazul s-o tulim, zise. Trebuia să fim departe până să se producă explozia. Armata Styx sigur a pornit să ne caute.

— O Doamne, murmură Chester.

În schimb, doamna Burrows nu părea să fie exagerat de preocupată.

— Îți mulțumesc pentru că m-ai salvat, îi zise ea locotenentului, aplecându-se în față ca să-l sărute. Ești un om bun, un om cu adevărat bun.

El își duse o mână la obrazul pe care-i depusese ea sărutarea, iar Chester ar fi fost în stare să jure că se îmbujorase.

În timp ce Drake și doamna Burrows porneau, Chester rămase pentru o clipă în urmă.

— Mda, poate că nu ești chiar atât de rău... pentru o matahală nătângă, îi zise el colonistului.

— Marș de-aici, suprasolule, rosti locotenentul, prefăcându-se că-l înhață pe băiat de ceafă și zâmbind. Ei și-acum, unde mi s-o fi dus pacostea de Vânător? Sper să nu fi fost rănit în explozie, adăugă, iar zâmbetul i se șterse

de pe buze în timp ce începea să-l caute.

* * *

Refuzând orice ajutor, doamna Burrows nu avu probleme să țină pasul cu ei, gonind pe străzi în direcția stațiilor de ventilare.

În ciuda temerilor lui Drake cu privire la Styx, deocamdată nu se văzură prea mulți, iar cei care deja patrulau pe străzi puteau fi lesne evitați, doamna Burrows întrebuițându-și simțul suplimentar.

— Nu pe-acolo, le zise la un moment dat. Cu tot gazul împrăștiat pe-aici, nu sunt atât de exactă pe cât ar trebui, dar cred că sunt vreo câțiva Styx pe-acolo.

Drake aruncă o privire după colț și se retrase în grabă. Schiță un semn de încuviințare spre Chester.

— Cum reușești? o întrebă el pe doamna Burrows, făcând imediat cale-ntoarsă.

— Lumina Întunecată a avut un anume efect asupra mea... am impresia că mi-a rebobinat creierul, îi răspunse ea, izbucnind în râs. Poate că sunt eu oarbă și n-o să mai pot niciodată să mă uit la televizor, dar oricum nu aveam de gând să mai fac asta.

Nu aveau vreme pentru alte conversații, fiindcă intrară pe o stradă plină de oameni cam somnoroși, mișunând de colo-colo ca o cireadă de vite zăpăcite. Lui Chester i se păru că e aproape amuzant: cu bărbații purtând ridicole bonete și cămăși de noapte, iar femeile în capoate înflorate, era ca un fel de petrecere în pijamale care a luat-o razna. Fuseseră treziți de multiplele explozii – ar fi fost imposibil să nu le audă, aflându-se între granițele uriașei caverne.

Drake și Chester nu trebuiră să-și folosească armele cu tranchilizante nici măcar o dată. Coloniștii erau atât de afectați de gaz, încât nu reprezentau o amenințare. Iar Drake profită de ocazie și șterpeli o pereche de papuci de la o femeie cam durdulie, care scoase un țipăt puternic. Abia când, ajunși ceva mai încolo, i-i dădu doamnei Burrows observă Chester că femeia fusese desculță până atunci.

Se văzură nevoiți să mai apeleze la o diversiune când doamna Burrows îi preveni încă o dată cu privire la

prezența unor Styx. Apoi, până să-și dea seama Chester, erau deja pe strada principală, cu făgașele ei săpate de roțile căruțelor, zărindu-se și pasajul lateral unde se afla cocina de porci.

— N-aș fi crezut niciodată c-o să fiu atât de bucuros să mai simt mirosul rahatului de porci, filosofă Chester.

* * *

Când intrară în labirint, Drake își scoase iPod-ul, ca să-i călăuzească. Doamna Burrows se țină de rucsacul lui Chester, ca să nu o apuce aiurea. Numai că, după o oră de mers, Drake observă că femeia se cam lăsa târâtă de băiat și presupuse că toate chinurile îndurate în Colonie începeau să-și arate rezultatele.

— Ar fi cazul să facem un popas, anunță el.

Și, așezându-se pe nisipul roșu, luară câteva guri de apă din gamele.

— Povestești-mi despre Will, ceru deodată doamna Burrows. Povestești-mi despre băiatul meu.

Drake întoarse capul spre Chester, îndemnându-l din priviri să răspundă.

— Hm... era OK... era foarte bine... când a... ăăă... când a plecat. Știți, s-a dus după domnul Burrows, în adâncurile Pământului, îi explică băiatul, simțind că nu era momentul prielnic să-i dea de știre că se aruncaseră amândoi cu capul înainte în Afumata Jean, un abis colosal și că habar n-avea dacă supraviețuiseră căderii.

Chester nu se mai aflate niciodată în situația de a trebui să informeze pe cineva că soțul și fiul ar putea să-i fi murit.

Doamna Burrows păru nemulțumită de răspuns. Își întoarse ochii nevăzători spre Chester și, aproape imperceptibil, nărilor îi fremătară.

— Nu-mi spui tot adevărul, nu-i așa? îl întrebă ea cu blândețe.

— Poate c-ar trebui să lăsăm asta pe mai târziu, interveni Drake. Acum suntem un pic cam presați de timp.

Chester observă că Drake părea preocupat și-i adresă o ușoară ridicare din umeri.

— E posibil să apară o complicație, rosti în cele din urmă Drake, strâmbându-se în timp ce-și potrivea masca.

După toate acele emoții, Chester se simțea complet secătuit de puteri și nu-și dorea altceva decât să se întoarcă la suprafață.

— Ce vrei să spui? întrebă, după care observă ce avea Drake în mână. Măștile de gaze! Nu avem destule pentru drumul prin Orașul Etern!

— Nu, nu e asta. Mai am una de rezervă în rucsac, răspunse Drake cu o voce abătută. Despre Eddie e vorba. Era gata să ne lase să murim acolo și dacă, așa cum bănuiesc, s-a întors în Supra...

— Depozitul! izbucni Chester, sărind în picioare. Tata! E acolo! Dacă Eddie ajunge primul la el...

— Da, așa că trebuie să-i dăm bice.

— Dacă e vorba despre mine, interveni doamna Burrows, nu vreau să vă întârzii. Așteptam să ne ajungă cineva din urmă.

Chester și Drake o priviră uimiți.

— Ne-a și ajuns, dar ai speriat-o tu, Drake și păstrează distanța, explică doamna Burrows, întorcându-se spre pasajul prin care coborâseră ceva mai devreme. Gata, e bine... poți să ieși acum, strigă ea.

— Oare de ce nu mă surprinde? oftă Drake.

Cu toate acestea, zâmbea. Chester, în schimb, habar n-avea despre cine discutau doamna Burrows și Drake.

— Păi, cum aș fi putut s-o las acolo, în casa aia, cu două femei îngrozitoare? se justifică doamna Burrows, după care strigă din nou. Hai încoace, Colly!

Pisica răsări din întuneric, semănând cu o panteră neagră și privindu-l prudentă pe Drake cu ochii ei de culoarea chihlimbarului.

— Asta ne mai trebuia... când o să ieșim iar la suprafață, în Westminster! comentă Drake, râzând pe înfundate.

Capitolul treizeci și unu

Will și Elliott săriră împreună peste încă una dintre acele râpe mari. Aterizând de partea cealaltă, picioarele le alunecară prin noroi până când reușiră să se oprească. Elliott se clătină câțiva pași, după care aruncă o privire spre Will.

— Mai sunt multe de-astea? îl întrebă, în timp ce Bartleby, hotărându-se că venise vremea să sară și el, se azvârli din cealaltă parte a râpei.

Din nefericire, își calculă greșit distanța, așa că ateriză cu un bufnet drept peste picioarele lui Will, doborându-l cu fața în jos.

— Au! Fii atent, mățule! îl muștrului Will pe motan, care începu imediat să hoinărească, investigând noua întindere de pământ.

— Ei, zi, mai sunt multe? întrebă din nou Elliott, abia mișcându-și buzele, de parcă i-ar fi amuțit.

Will o cercetă cu privirea, dându-și seama că fata era foarte obosită. Efectele epuizării se abat asupra celui în cauză în valuri: în principal, simți o copleșitoare detașare de tot ce se află în jurul tău. Dar uneori te prăbușești ca într-un *montagne-russe* în cea mai cumplită deprimare și disperare, când până și cea mai neînsemnată sarcină ți se pare o muncă herculeană și când simți că nu vei mai zări niciodată luminița de la capătul tunelului. Will bănuia că într-o astfel de stare era acum Elliott.

— Nu, cred că e ultima săritură mai mare, zise el, străduindu-se să sune cât mai optimist cu putință. Și slavă Domnului că e gravitația scăzută. Altfel nu știu cum am fi putut să trecem de ele.

Elliott căscă.

— Sunt *atât* de obosită, îngăimă ea. Și mi-e atât de foame, că aș mânca și o vacă de peșteră... ba chiar două.

— Mda și mie, dar eu n-aș merge chiar până acolo. Stai să ajungem la adăpostul antiatomic: acolo nu sunt numai paturi curate și drăguțe, ci și grămezi de mâncare, îi zise Will în timp ce-i chiorăiau mațele cu gândul la carnea de

vacă sărată din conservă, întinsă pe pesmeți, ceea ce, în clipa aceea, i se părea un ospăț al zeilor.

După mai puțin de un kilometru, ajunseră la marginea filonului și începură drumul prin pasajul strâmt care pornea de acolo. Înghesuindu-se printre pereții aspri din piatră, Will opri detectorul și și-l vârî în buzunar – acum era imposibil să mai rătăcească drumul. Cu toate acestea, i se părea ceva neobișnuit să nu-i mai audă bruștele clinchete, punctând lentul și istovitul ritm al tropăitului și târșăitului ghetelor lor pe pământ.

Trecu o oră până ce Will și Elliott să mai rostească vreo vorbă.

— Acum nu mai e mult, anunță el.

— Da, bine, suspină ea.

Dându-și seama că Elliott tot nu era în apele ei, Will mai făcu o efortare ca să-i ridice moralul.

— Mda. Chiar nu mai e mult. Ai văzut semnele de deasupra noastră? o întrebă. Oprindu-se, își ridică globul luminos, astfel încât lumina să cadă pe suprafețele înălțate ale peretelui. Uite, vezi? Aproape c-am ajuns acasă.

Elliott se sprijini cu spatele de peretele tunelului, îndreptându-și fasciculul lanternei în sus, pieziș.

— Un triunghi roșu, observă ea când lumina căzu peste vopseaua roșie, cojită, a unuia dintre simboluri.

— Sunt la intervale de cam cinci sute de metri, zise Will, pornind din nou la drum.

Dar în clipa în care rosti aceste cuvinte, ele îi răsunară în cap de parcă ar fi lovit un diapazon.

Cu Elliott pe urmele lui, Will continuă să înainteze mașinal. Fără să-și dea seama, șuiera distrat printre dinți, exact cum făcuse tatăl lui atunci când trecuseră, doar cu câteva luni în urmă, prin același tunel. Doctorul Burrows observase primul semnele de orientare, arătându-i-le și lui Will.

Își încetă fluieratul.

— Sunt la intervale de cam cinci sute de metri, repetă el abia inteligibil, însă în cap auzea vocea tatălui său, la fel de deslușit ca și cum doctorul Burrows s-ar fi aflat chiar lângă

el.

Își încetini pașii, amintindu-și cât se chinuise tatăl lui să-l convingă să meargă mai departe în această porțiune a drumului. Pe atunci, Will era plin de remușcări provocate de gândul că nu făcuse eforturi mai mari ca să-i găsească pe Chester și pe Elliott, ca să se poată regrupa, după explozie, lângă submarin. Devenise certăreț și-și vărsase nervii pe doctorul Burrows, defulându-și întreaga frustrare și resentimentele asupra lui, când în realitate era furios pe sine însuși. Furios și extrem de derutat cu privire la ceea ce ar fi trebuit să facă.

Deodată, se opri brusc, obligând-o pe Elliott să procedeze întocmai, în spatele lui.

— Ce e? îl întrebă.

— Păi...

Până să-și dea seama, Will izbucni în plâns. Nu și-l mai putea stăpâni, hohotind atât de amarnic, încât abia mai putea să respire.

— Tată, of, tată, gemu el, după care se întoarse repede spre perete, ascunzându-și fața de Elliott.

Era stânjenit și rușinat de faptul că ea îl vedea pierzându-și într-un asemenea hal controlul asupra propriilor sentimente.

Întorcându-se tiptil să vadă de ce-i rămăseseră în urmă tovarășii de călătorie, Bartleby îl privi pe Will cu ochii lui mari, arămii, neînțelegând ce nu era în regulă. Motanul încercă să-și strecoare botul între Will și peretele tunelului, ca să-i atragă atenția asupra lui. Văzând că Will nu se clintește, Bartleby se așeză lângă el, cu capul înclinat într-o parte, începând să miaune în semn de compătimire față de băiatul zguduit de hohote de plâns.

— Mare idiot sunt, murmură Will când Elliott se apropie de el.

— Ba nu, nu ești, zise ea cu blândețe. Îl cuprinse cu un braț și-și lăsă capul pe umărul lui.

— Nu știu ce... de ce acum..., bâigui el printre câteva răsuflări iuți, superficiale, încă neputând să-și recapete stăpânirea de sine.

Rămaseră așa o vreme, Elliott ținându-l în brațe.

— Ce caraghios, izbuti el să rostească, respirând din greu.

— Nu e nimic. Ești doar întristat, spuse ea, strângându-l în brațe. Nu trebuie să te împotrivești. Ți-aduci aminte ce i-am spus lui Cal pe insulă – cum experiențele îngrozitoare te întăresc și te fac mai apt să supraviețuiești?

Will bâigui un „da”.

— Nu e întru totul adevărat. Numai timpul îmbunătățește situația, recunosc eu.

Văzând că Will începe să se liniștească, Elliott își înălță capul. Tocmai se pregătea să-l sărute pe obraz când el se îndepărtă ușurel de perete, desprinzându-se de ea.

Neștiind ce ar fi vrut fata să facă, Will își lăsă privirea în pământ. Vocea îi sună încordată și răgușită când încercă să-și exprime gândurile.

— Mă tot enervam pe tata. Eram atât de afurisit de sigur pe mine, atât de convins că aveam dreptate... *Bătrân și prost*, îmi tot ziceam în sinea mea. *Bătrân prost, tâmpit și învechit*... nu face nimic cum trebuie... încurcă al naibii de mult totul, mărturisi Will, ștergându-și fața umedă cu mâneca. Uneori mă purtam oribil cu el, iar acum nu pot să-i spun că eu am fost cel care s-a înșelat și cât de rău îmi pare pentru asta.

Încercă să chicotească, ștergându-și lacrimile din ochi cu degetul mare, însă nu-i ieși un sunet prea vesel.

— Mă rog, să-i spun că m-am înșelat *uneori*, adăugă el.

Suspina adânc, dar suspinul se transformă într-un sughit atât de răsunător, încât Bartleby își ciuli urechile.

— Vrei puțină apă? îi oferii Elliott. Putem să mai rămânem aici o vreme, dacă vrei.

— Nu... sunt bine acum, o asigură Will. Mulțumesc.

Și porni mai departe prin tunel, trăgându-și nasul din când în când, în timp ce deschidea drumul, cu gândul încă la tatăl lui.

* * *

— Am reușit! strigă Will spre Elliott, năvălind atât de grăbit prin deschizătură, încât aproape că se prăbuși pe

platforma din beton.

Ținând în față globul luminiscent, tocmai se pregătea să se întoarcă spre dreapta când Bartleby țâșni ca o ghiulea prin gaură, galopând cu toată viteza.

— Nuuuuu! strigă Will, încercând să-l prevină, însă era deja prea târziu.

Se auzi un enorm plescăit când Bartleby zbură de pe platforma din beton, căzând în apă.

După ce ajunse și Elliott, urmăriră amândoi mișcările Vânătorului. Cu urechile lipite de cap și ținându-și botul lat cât mai țeapăn deasupra apei, înota câinește spre margine.

— Habar n-aveam că știe să înoate. Și pare să-i cam placă... de fapt, nu e un motan adevărat, nu? zise Will.

Văzând că Bartleby ajunsese destul de aproape, Will îngenunche și-i întinse mâna animalului, ajutându-l să se cațere la loc pe uscat. După ce Bartleby se scutură zdravăn, împrôșcându-i pe amândoi, Elliott își îndreptă fasciculul luminos al lanternei spre limanul cu apă limpede, apoi spre peretele cavernei din stânga lor.

— Așadar, asta a fost? întrebă ea.

— Încă n-ai văzut nimic, răspunse Will, ștergându-și palmele pe tricou. Trebuie să aprindem reflectoarele. Hai, pe-aici.

Merseră de-a lungul platformei, se cățărară peste un morman de grohotiș, după care cotiră la stânga, pe chei. Cât ai zice pește, ajunseră la clădirea scundă, cu geamuri prăfuite.

Will se apropie de greoaia ușă gri-albăstruie.

— E deja deschisă! exclamă.

Elliott își smuci arma de pe umăr și-i trase piedica.

— E cineva acolo? strigă.

Will apucă mecanismul circular al încuietorii și trase ușa cu câțiva centimetri spre el.

— Sigur era închisă când am plecat de-aici, zise, apoi se întoarse spre Elliott, încruntându-se. Și știi că era încuiată: tata mi-a cerut să verific.

Elliott se lăsă pe vine, cu degetul pe trăgaci.

— Nu, nu cred că avem motive de îngrijorare, nu aici, îi

zise Will. Nu poate să fie vreun Styx. Dar asta înseamnă că... bănuiesc... că Chester a reușit să se întoarcă aici, împreună cu Martha, adăugă, zâmbind larg. Prin urmare, e OK și el. Știi, adăugă clătinând din cap, cu toate întâmplările astea, nu prea m-am gândit la el în ultimul timp. Doar am presupus că trebuie să fi ajuns din nou în Suprasol, cu femeia aia țicnită și că e pe undeva pe-acolo, la suprafață.

Cu toate acestea, privindu-l pe Bartleby, Elliott nu se simțea prea liniștită în legătură cu situația lor prezentă.

— Vânătorul simte ceva, îi șopti ea lui Will. Vorbește mai încet. Și deschide ușa mai mult, ca să văd înăuntru.

Will se conformă și, de îndată ce ea cercetă interiorul cu luneta carabinei, intrară amândoi. Will nu mai pierdu timpul, îndreptându-se spre panoul cu întrerupătoare.

— Aici e principalul tablou pentru lumini. Să le aprind... ți se pare o idee bună? o întrebă el pe Elliott, care-i răspunse cu o înclinare aprobatoare a capului.

— Pur și simplu nu-mi place cum se comportă Bartleby, afirmă ea cu voce scăzută.

Motanul înainta, părând să fie atent la ceva.

Amintindu-și că primul întrerupător nu funcționase atunci când îl încercase tatăl lui, Will îl alese pe următorul, trăgând pârghia în jos; pentru o clipă, încăperea fu iluminată de o străfulgerare albastră, după care becurile prinseră viață.

— Ho! exclamă Will. Am uitat cât de puternică e lumina.

Dar, în ciuda strălucirii lor, băiatul izbuti să apese și comutatoarele care controlau iluminatul de afară.

— Tata mi-a zis că toată chestia e alimentată de turbinele din râu, o informă pe Elliott.

— Ai grijă, șuieră ea, făcându-i semn cu capul spre un colț al încăperii.

Will își îndreptă privirea spre ușa blindată, groasă de un metru.

— Și pe asta au lăsat-o deschisă, constată, îndreptându-se spre ea.

— Stai pe loc, șopti Elliott. Pare ud.

Will căută să vadă încotro se uita fata. Lângă ușa era un obiect mărunț, soios, peste tot în jurul lui podeaua din beton fiind mânjită cu pete cenușii.

În timp ce Bartleby se apropia de el, centimetru cu centimetru, Will nu putea să-și dea seama de ce era motanul atât de agitat.

— Sunt sigur că eu și tata n-am lăsat nimic pe-aici, o informă Will pe Elliott în șoaptă. Dar nu e decât o cârpă murdară, nu?

În timp ce fata își ținea arma îndreptată spre ușa blindată, Will se duse spre obiect și-l împunse cu vârful gheței.

— Da, e o cârpă, zise el, aruncând-o cu piciorul. Ba nu, ai grijă... fiindcă e periculoasă... foarte periculoasă! izbucni Will, abia putând să mai vorbească printre hohotele de râs. Uită-te la ea... nu e o cârpă... e o pereche de chiloți murdară rău! Probabil că și i-a aruncat Chester aici!

Apropiindu-se, Elliott constată că era, fără urmă de îndoială, o pereche de chiloți tetra murdari și destul de jerpeliți.

Pe urmă, Will, Elliott și Bartleby trecură în vârful picioarelor de ușa deschisă, ajungând în culoarul de dincolo. Avea vreo cincisprezece metri înălțime și era puternic luminat de un șir de becuri din mijlocul tavanului. Will aruncă o privire spre cabina radiotelegrafistului, asigurându-se că mai era acolo. Avea de gând s-o viziteze ceva mai târziu.

Îi arătă lui Elliott următoarea cabină.

— O să-ți placă la nebunie ce e acolo, zise, fără să facă vreun efort să-și coboare tonul. E depozitul de arme. E...

— Bartleby tot pare agitat. Și mai e și un miros ciudat, îl preveni ea tăios.

Will adulmecă de câteva ori.

— Detergent... nimic mai mult, trase el concluzia. Probabil de-aici, adăugă, frecând cu piciorul o dâră umedă de pe linoleumul în rest imaculat al culoarului. Chester sau Martha poate c-a târât ceva pe-aici.

Numai că Elliott avea dreptate: Bartleby continua să se

comporte bizar pe măsură ce înaintau tiptil, deși Will punea acest lucru pe seama faptului că se afla într-un mediu necunoscut, plin de mirosuri noi pentru el.

Lângă ușa din capătul pasajului erau câteva ambalaje alimentare, rupte în bucățele.

— *Lasă mereu locul așa cum ți-ar plăcea să-l găsești*, rosti oarecum dezaprobator Will, citând maxima doctorului Burrows.

— Tatăl tău? întrebă Elliott, dându-și seama că vorbele nu păreau să-i aparțină băiatului.

— Tatăl meu, confirmă Will. Dar mă surprinde că Martha și Chester au putut să facă toată mizeria asta.

— E altceva aici, șopti Elliott, strâmbând din nas. E un miros care...

— Nooo, nu-s probleme, insistă Will. Îți faci prea multe griji. Îți tot spun: nimeni altcineva n-ar putea să ajungă aici. E un drum foarte lung din Colonie sau din Adâncuri, mulți kilometri depărtare față de orice altceva.

— Dar nu crezi că Gulerele Albe puteau să fie măcar un pic curioase cum ați reușit, tu și cu doctorul, să vă întoarceți în Highfield? Și dacă i-au prins pe Chester și pe Martha și i-au supus la Lumina Întunecată... nu crezi că ei le-ar fi spus totul, inclusiv despre locul ăsta? rașionă Elliott. Și cum rămâne cu mama ta? Dacă o fi fost cu adevărat distrusă de Styx cu Lumina Întunecată?

— Nu, mama nu... Drake a avut grijă ca tata și cu mine să nu spunem prea multe de față cu ea, mai ales despre locul în care iese râul, sub aerodrom, răspunse Will. Dar presupun că ai dreptate.

Pătrunseră în zona principală, plină cu șiruri de paturi de campanie. Era de mărimea unui teren de fotbal, iar în jurul ei se aflau și alte încăperi. Fiind toate luminile aprinse, puteau să vadă că nu era nimeni acolo.

— Ce ți-am spus eu? îi zise Will lui Elliott. Nu-i nimeni acasă. Nimeni acasă. Hai cu mine.

O rupse la fugă, apucând-o prin zona paturilor de campanie. Elliott îl urmă prudentă, ținându-și încă arma la umăr. Când ajunse lângă el, de cealaltă parte a încăperii,

Will îi arătă o ușă albastru-deschis, cu un număr întipărit pe ea.

— Aici sunt dușurile, o înștiință el. Apoi, ajungând la următoarea ușă, scoase un chiot de bucurie. Și aici e ceea ce căutam! Aici e bucătăria! anunță el.

Deschise brusc ușa și păși înăuntru.

Întreaga cameră părea să se miște.

Apoi, totul încremeni.

Sute de ochi mici erau fixați asupra lui.

Mustățile zvâcniră.

Și începură să roiască.

O dezgustătoare gloată de șobolani.

— Doamne, Dumnezeu! se văicări Will în clipa în care, ca un jet de petrol, întreaga haită se năpusti spre ușă.

Rămas înțepenit la intrare, Will se prinse cu mâinile de tocul ușii. Închise ochii, încordându-și puterile să reziste torentului de dăunători care se scurgea pe lângă el. Chiar și printre picioarele lui.

Auzi arma lui Elliott răsunând când împușcă un șobolan, apoi încă unul, însă asta nu era nimic în comparație cu Bartleby, care avea parte de distracția vieții. Semăna cu o tornadă zbârlită în timp ce sărea, înhățând în dinți șobolan după șobolan. Nu-i omora mușcându-i, ci doar îi ciupea de ceafă și apoi, cu o abilitate scuturătoare a capului, ucidea fiecare rozător, frângându-i gâtul.

— DOOOAAAAAMNEEEEEEE! urlă Will, retrăgându-se cu pași împleticiți.

Abia atunci deschise ochii și observă urmele masacrului ducând spre intrarea principală. Șobolani morți sau șiroind de sânge zăceau împrăștiți peste tot, însă nu se vedea nici urmă de Bartleby.

Elliott se cocoșase de râs.

— Dacă te-ai fi văzut! exclamă ea.

Lui Will nu i se părea câtuși de puțin amuzant.

— Dezgustător! icni el.

— Nu sunt decât șobolani... iar acum avem și ce să mâncăm, mai izbuti Elliott să rostească printre accesele de râs.

Will era extrem de abătut în timp ce se întorcea în bucătărie și evalua haosul rămas în urma șobolanilor. Ambalaje alimentare sfâșiate, pliculețe de ceai rupte – absolut toate lucrurile în care putuseră să-și vâre dinții fuseseră făcute praf. Depistă pe podea și un flacon din plastic, cu detergent, pe care rozătoarele izbutiseră cumva să-l dărâme de pe suportul pentru vase de lângă chiuvetă. Asta explică de ce erau dăre de detergent peste tot.

Se uită iar la rafturi, acolo unde erau stivuite conservele.

— Bine măcar că n-au ajuns și la carnea mea sărată de vită, comentă Will, încercând să se consoleze, dar fără să mai aibă același apetit de mai devreme.

* * *

— Scoate-ți tot echipamentul și aruncă-l în cufăr, împreună cu armele, îi zise Drake lui Chester. Ne întoarcem mai târziu după ele.

Doamna Burrows și Colly așteptară în pivniță până când Chester își puse rucsacul și centura cu echipament în cufărul deschis. Apoi își contemplă arma din mână, ezitând să se despartă de ea.

— N-o să avem nevoie de arme când ajungem la depozit? întrebă el.

— Cred că-ți dai seama că sus e ora prânzului... e lume peste tot. Și poliție. Doar nu vrem să ne prindă având ceva incriminator la noi... nu merită să riscăm, îi explică Drake. Și am eu ceva echipament în Range Rover, nu departe de locuința lui Eddie. Ne oprim întâi acolo.

— Perfect, îl aprobă Chester.

Drake tăie o bucată de frânghie și improvizează o lesă pentru pisică. Lui Colly părea să-i mai fi trecut teamă față de el, așa că-l lăsă să i-o lege în jurul gâtului, după care Drake îi întinse celălalt capăt doamnei Burrows.

— De dragul aparențelor, explică el. Trântind capacul cufărului și închizând încuietorile, așeză deasupra lui câteva lăzi cu cărți, ca să-l camufleze. E vremea s-o luăm din loc, anunță apoi.

Urcă treptele până la ușa din capătul pivniței și încercă

s-o deschidă. După cum se aștepta, era încuiată.

— O să facă un pic de zgomot, dar merge, zise.

Coborî câteva trepte, după care execută o perfectă lovitură laterală cu piciorul drept în încuietoare. Se auzi un pârăit, lemnul crăpă, iar bărbatul deschise ușa și trecu dincolo, cu doamna Burrows și Vânătorul urmându-l îndeaproape și cu Chester asigurând ariergardă.

Ieșind în piațetă, observară că, într-adevăr, era plină de lume. Erau vreo treizeci de elevi de la școala din apropiere, unii jucând fotbal pe suprafața acoperită cu iarbă din mijloc, în timp ce alții stăteau în jurul lor, în mici grupuri. În plus, mijind ochii ca să se reacomodeze cu lumina zilei, Chester zări câțiva turiști cu camere video și doi bărbați mai în vârstă, în veșminte clericale. Inspiră adânc și reduse distanța dintre el și doamna Burrows.

Când lumea începu să-i observe, în piațetă se așternu tăcerea.

Calmul inițial lăsă locul unui val de murmure uimite, meciul de fotbal încetând, fiindcă băieții își pierduseră interesul față de el. Cu toții urmăreau micul grup bizar ce-și croia drum pe o latură a piațetei. Chester își dădu seama că, dacă el și Drake, cu costumele lor de Noddy verzi și acoperite de noroi, n-ar fi fost de-ajuns să atragă atenția, atunci o femeie cheală cu linii negre punctate pe craniu, îmbrăcată într-o tunică albastră și cu papuci rubinii sigur atrăgea mai mult decât o privire fugară. Iar Colly, la fel de cheală ca doamna Burrows și de dimensiunile unui dog danez, era cireașa de pe tort pentru spectatorii înmărmuriți, mai ales că-i și adulmeca iscoditoare.

Apropiindu-se de ieșirea din piațetă, portarul îi urmărea cu o privire curios-ostilă. Era altul, nu cel din schimbul de noapte pe care-l întâlnise Drake de două ori până atunci, însă părea să-și îndeplinească sarcina cu la fel de multă dăruire. Știind că dubiosul trio, cu animal cu tot, avea să treacă pe lângă el în drum spre ieșire, aștepta, bătând cu piciorul în pământ.

— 'Nă z'ua, rosti către Drake, echilibrându-și centrul de greutate pe vârful picioarelor, ca și cum s-ar fi pregătit

pentru o confruntare.

— Minunată zi, îl aprobă Drake cu însuflețire și cu ochii pe jumătate închiși, privind cerul senin. Și, înainte că portarul să mai poată pronunța vreun cuvânt, declară: în caz că vă întrebați, să știți că suntem un grup artistic.

— Aaaaa. Artiști, zise portarul.

Renunțând la poziția defensivă, se lăsă la loc pe călcâie și încuviință cu un aer de cunoscător, ca și cum n-ar mai fi avut nevoie de vreo altă explicație.

Merșeră pe alee și ieșiră pe stradă, unde Drake se duse până la marginea trotuarului, să oprească un taxi. Însă mulțimea era aici și mai numeroasă decât în piațetă, toată lumea oprindu-se să caște gura la straniul cvartet. Doi tineri punkiști japonezi, îmbrăcați identic, cu creste de un albastru-electric, se apropiară agale de doamna Burrows.

— Adevărată înfățișare, surioară, zise băiatul punkist, studiind-o cu o admirație fără rezerve.

— Cooooool tanti, chițăi și fata.

— Vă mulțumesc, răspunse doamna Burrows.

Tot vorbea cu Colly, străduindu-se s-o mențină cât mai calmă în noul mediu. Combinația dintre zarva produsă de atâția oameni și zgomotul traficului aglomerat de pe strada Victoria era neliniștitoare pentru un Vânător ca ea, iar capul pisicii se tot răsucea într-o parte și-n cealaltă, încercând să nu-i scape nimic.

— Ca lumea și pisica, comentă băiatul către fată, arătând spre Colly cu o expresie uimită.

Pisica îl adulmecă, plină de curiozitate. Fata bătu din palme încântată și începu să țopăie.

— Îhî! E Doraemon... ca în manga!

— Da, o pisică-robot Doraemon autentică! o aprobă punkistul.

Făcu la repezeală o fotografie cu Vânătorul, discutând însuflețit în japoneză cu iubita lui, după care se îndepărtară.

Deși Colly se afla într-o stare de maximă derută, nici doamna Burrows nu părea să se împace prea bine cu situația. Când Drake izbuti până la urmă să găsească un taxi negru, femeia păru extrem de mulțumită cufundându-

se pe bancheta din spate.

— E totul în regulă, doamnă Burrows? o întrebă Chester.

— Supraîncărcare senzorială, abia dacă-i răspunse femeia, după care ceru să se închidă geamul.

Când se opriă la un semafor, taximetristul privi peste umăr spre Colly, care se încovrigase pe jos.

— E chiar un câine însoțitor pentru orbi? N-am mai văzut unul ca ăsta până acum, zise el.

— Sigur că da. Și-acum, fiindcă ne grăbim, te rog să calci accelerația, îi ceru Drake.

Când opriă lângă Range Rover, îi dădu bani lui Chester pentru plata cursei, apoi le îndemnă pe doamna Burrows și pe Colly să treacă din taxi direct în mașina lui.

— Nu vrei să vin și eu? se oferă doamna Burrows. Pot să vă ajut.

— Celia, arăți terminată de oboseală și cred că de data asta putem să ne descurcăm și fără sistemul tău de avertizare timpurie. Dacă-l cunosc eu bine pe Eddie, a și spălat putina, răspunse Drake, ducându-se apoi în spatele automobilului și deschizând portbagajul, să scoată de acolo o geantă de voiaj. Să te servesc cu un Beretta, îi zise el lui Chester, întinzându-i un revolver, după care-și îndesă un al doilea la brâu.

Fără să vorbească, Drake și Chester trecură de câteva străzi până ajunseră la depozit, unde se lipiră de zid ca să evite camerele de supraveghere.

— Atenție la umbre, zise Drake, descuind ușa și deschizând-o foarte puțin, astfel încât să poată verifica dacă nu există vreun explozibil mascat. Pe urmă, se strecurară amândoi înăuntru, scoțându-și pistoalele. Dacă-o fi aici, înseamnă că ne-a văzut pe monitoarele cu circuit închis, îl preveni Drake pe Chester în șoaptă. Adică știe că venim.

Își oferiră treizeci de secunde pentru a se adapta la lumina slabă din corpul principal al depozitului, după care Drake porni înainte pe scară, scrutând permanent grămezile de mașinării vechi de dedesubt, în caz că Eddie s-ar fi ascuns acolo.

Ajungând sus, găsiră ușa apartamentului larg deschisă.

— Ușor și fără zgomot, șopti Drake, trecând pragul.

Primul lucru pe care-l observară fu lipsa covorului din antreu, lăsând la iveală doar podeaua din beton. După ce înaintară, cu pistoalele întinse în față, observară că și podeaua încăperii principale arăta exact la fel.

— A luat-o la sănătoasa și a dus tot cu el, zise Drake cu voce joasă.

Camera era ca o cochilie goală: masa cu scena bătăliei de la Waterloo șirul de monitoare cu circuit închis, orice piesă de mobilier, până și tapetul, toate dispăruseră.

Totuși, mai rămăsese ceva pe podeaua goală, în mijlocul camerei, iar ochii lui Drake și ai lui Chester erau ațintiți într-acolo, pe măsură ce se apropiau.

Forma de pe podea se mișcă.

— TATA! E TATA! strigă Chester.

Se repezi și-i scoase călușul din gură tatălui său, care era legat fedeleș cu o funie.

— Chester! Slavă Domnului că ești tu, bolborosi domnul Rawls. Nu știu ce s-a întâmplat! Pur și simplu, m-am trezit așa.

— Nu-ți face probleme, tată, zise Chester, cercetându-l să vadă dacă nu este rănit în timp ce-i slăbea legăturile. E OK, Eddie nu i-a făcut nimic, îi strigă el lui Drake, care se dusesse în celălalt capăt al încăperii, să investigheze dormitoarele.

Drake se înapoie în câteva secunde.

— Nț. N-a mai rămas nimic, raportă, ridicând din sprâncene. Trebuie să recunosc... destul de impresionant pentru cât de puțin timp a avut la dispoziție.

— Dar cum de-o fi reușit? întrebă Chester, dezlegând cea din urmă bucată de frânghie din jurul gleznelor tatălui său și ajutându-l să se ridice în picioare.

— Poate c-o fi avut o gașcă de mici ajutoare – câțiva elfi – care să-i mute totul? Mai știi? glumi Drake, chicotind. Ce mă liniștește este că l-am găsit teafăr pe Jeff.

Totuși, aruncând o privire spre domnul Rawls, observă ceva.

— Numai o clipă, zise.

Întinse mâna spre buzunarul de la pieptul domnului Rawls și scoase un bilețel îndesat acolo, despăturindu-l.

— *Un gest de bunăvoință pentru viitor. Al tău prieten,* citi el cu voce tare.

Chester se încruntă.

— Pare să fie pentru tine, Drake. Prin urmare, se aștepta să scapi din Colonie?

Drake părea amuzat.

— Poate. Poate nu e totul numai alb și negru, așa cum am crezut eu. La urma urmei, era dispus să-l lase pe polițistul acela colonist să moară împreună cu noi în explozie, în schimb tot i s-a părut nimerit să-l cruțe pe Jeff.

— Explozie? Polițist? Ce Dumnezeu ați făcut? îi luă la rost domnul Rawls, uitându-se ba la Drake, ba la fiul său.

— Ce-ar fi să-l duci tu afară, la mașină, unde poți să-l pui la curent cu tot? îi propuse Drake lui Chester. Vă las pe toți undeva, după care mă întorc la hotel, să aflu dac-o fi apărut mama ta. Rămase pe gânduri o clipă, după care adăugă: Dar, mai întâi, trebuie să văd ceva.

Drake ieși din apartament și coborî scara. Mergând prin depozit, descoperi ceva pe jos. Împinse obiectul cu vârful piciorului. Era ceva vâscos, gri, nu foarte diferit ca aspect de un terci învechit. Nici urmă de motociclete, dar nici nu se aștepta să le vadă, din moment ce el și Eddie le lăsaseră în Westminster.

Observă că schelăria înfășurată în folii groase de polietilenă se afla încă într-un colț al depozitului. În drum spre ea, Drake nu se mai opri să apese butonul roșu de pe tabloul de distribuție al strungului și să dezamorseze explozibili, știa prea bine ce avea să găsească.

Dând deoparte folia, văzu că, deși cadrul din beton rămăsese, ușa metalică dispăruse. Trei sau patru trepte ale scării erau încă vizibile, dar întreaga deschizătură era umplută cu un fel de mâl cenușiu: aceeași substanță ca cea de pe podeaua fabricii. Drake căută prin jur până găsi o bucată de lemn pe care o înfipse în mocirla aceea densă, după care o trase înapoi. Atinse un pic din substanța

rămasă pe băț, frecând-o între degete.

— Cement cu priză rapidă, zise și-și coborî privirea spre deschizătura astupată, clătinând din cap aprobator. Așadar, întreaga pivniță e plină de așa ceva... inteligent. Te-ai asigurat că n-o să mai coboare nimeni acolo... dar pun pariu că ți-ai luat cu tine întregul echipament Styx, nu-i așa, Eddie?

PARTEA A CINCEA

Reunirea

Capitolul treizeci și doi

Will îi arăta lui Elliott locurile din preajma limanului când dădură peste Bartleby, care se așezase pe cheiul din beton, cu una dintre recentele sale prăzi în labe. Îi mesteca zgomotos fie capul, fie coada – Will nu-și dădea seama, dată fiind starea scheletului însângerat. La fel ca oricare pisică, Vânătorul era total adâncit în devorarea prăzii, făcând abstracție de orice altceva. Nici măcar nu se sinchisi să-și ridice capul spre Elliott în clipa în care fata se abătu în acea parte a cheiului, inspectând epavele bărcilor scufundate de pe fundul apei limpezi.

Will privea absent de partea cealaltă a lagunei, unde bătrâna barjă plutea în derivă, când observă ce-i atrăsese atenția lui Elliott. Se plesni peste frunte.

— Șalupa! Ce idiot sunt! De ce nu m-am gândit la asta până acum? răbufni, apoi o rupse la fugă spre chei. Odată ajuns acolo, parcurse în grabă scurtă distanță până la clădirea dinamului. Da, s-a dus! exclamă el. Chester a luat șalupa cu motor exterior pe care eu și tata am lăsat-o aici, constată, privind pe lângă clădire.

— Prin urmare, nu încape discuție că s-a întors în Suprasol. Dar cu noi ce se-ntâmplă? întrebă Elliott, ajungându-l din urmă.

— Probabil că pot să fac să meargă alt motor exterior și în rezervoarele astea se găsește combustibil din belșug, însă problema e..., zise Will, scărpinându-și bărbia. Problema este barca.

Aruncă o privire spre clădirea scundă în care erau depozitate ambarcațiunile.

— Nu e niciuna.

— Nu sunt bărci, zise Elliott.

— Mă rog, sunt, dar fibra de sticlă e grav avariata... știu

asta pentru că m-am uitat bine la toate. Am mai verificat o dată după ce a ales tata una. Dacă m-aș fi lăsat pe mâna lui, n-aș mai fi fost acum aici.

— Ei bine, uite că ești și se pare că *suntem* aici pentru totdeauna, nu? Suntem naufragiați, comentă posomorâtă Elliott, întorcându-se să plece spre chei.

„Să fie asta chiar atât de rău?” se întrebă Will în sinea lui. Limbajul trupului ei nu-i scăpă, în timp ce fata se îndepărta deznădăjduită, fără să mai acorde vreun interes împrejurimilor. „Poate că detestă să fie aici cu mine. Poate că tot ceea ce-și dorește este să fie cu Chester.” Will închise strâns ochii. „Și poate că eu m-am tâmpit de tot. N-ar trebui să-ți pese atât de mult... de ce-ți pasă atât de mult?” se interogă singur, cu o ușoară ridicare din umeri.

— Dar chiar îmi pasă foarte mult, își răspunse cu toată seriozitatea, vorbind cu voce tare și deschizându-și ochii.

Elliott îi dădu impresia că-și încetinește mersul tocmai în acea clipă, iar Will se întrebă dacă nu cumva îl auzise. Spera să nu fi fost cazul: ea era destul de departe, pe chei, așa că zgomotul produs de râul subteran aflat chiar la capăt ar fi trebuit să-i acopere vocea. Sau, cel puțin, așa spera.

Înroșindu-se, făcu stânga împrejur și fugi înapoi spre adăpostul antiatomic, după care intră, ducându-se direct spre cabina radiotelegrafistului.

— Cel negru, nu cel roșu, rosti, amintindu-și propriile instrucțiuni date lui Chester cu privire la care dintre telefoanele fixate în perete mai funcționa, ca printr-o minune.

Will se gândi la prietenul lui și la ultima dată când îl văzuse, înainte ca el să-și urmeze tatăl, sărind în Afumata Jean, aruncându-se în necunoscut.

Se întâmplase doar cu puține luni în urmă, dar i se părea că trecuse mult mai mult timp, atâtea se petrecuseră de-atunci. Will rămăsese între timp fără tată – mai pierduse o persoană foarte importantă din viața lui. Și, destul de probabil, își pierduse și mama. Atât de mulți muriseră. În ritmul ăsta, își zise, o să rămână singur, complet izolat: un

orfan fără prieteni, amărât, veșnic fugind de Styx. Asta dacă mai era în viață.

Trântindu-se pe unul dintre scaunele cu spătar din pânză, Will își aminti cum stătuse în același loc când doctorul Burrows îl surprinsese cu pesmeții și cu gamela murdară de tablă, plină cu un ceai oribil, peste măsură de dulce.

În timp ce savura amintirea aceea, își dădu seama cât de fericit fusese atunci, cu toată nesiguranța viitorului. Și, în ciuda faptului că doctorul Burrows fusese dispus să sacrifice totul, inclusiv legătura cu soția și cu fiul lui, în favoarea tenacei și încăpățânatei urmăririi a cunoașterii, *existase* în el o latură grijulie și preocupată. Poate că stătuse adânc îngropată în ființa doctorului Burrows în mare parte din timp, dar Will avusese parte de dovezi sporadice ale acesteia.

— Tată. Bătrâne tată drag, murmură Will cu tristețe, deschizând străvechiul radio de pe banca din fața lui și privind cum se aprind lămpile din partea superioară.

Nu știa dacă radioul trebuia să fie pornit ca să funcționeze telefonul, dar avea o superstiție în acest sens, spunându-și că n-avea ce rău să-i facă. După un minut, când lămpile emanau o lumină roz-portocalie, se ridică de pe scaun și întinse mâna spre telefonul negru. Știa pe de rost numărul pentru urgențe al lui Drake. Când Elliott delirase din cauza febrei și îl repetase întruna, numărul acela îi rămăsese întipărit în memorie pentru totdeauna, cu neputință de șters.

Deși habar n-avea dacă Drake mai trăia sau nu sau dacă nu cumva mesajul putea să ajungă la altcineva, Will formă numărul și-i lăsă mai multe mesaje pe robot. Încercă să fie cât mai succint, informându-l pe Drake că el și Elliott ajunseseră până în adăpost și nu aveau mijloacele necesare întoarcerii în Suprasol. La fel ca ultima dată când folosisese telefonul, auzi câteva pocnete și zgomot alb ca răspuns, dar nimic care să-i confirme că apelul fusese recepționat.

În ciuda a ceea ce-i spusese rădăcina gemenelor Rebecca atunci când se aflaseră în vârful piramidei, Will formă apoi

și numărul de telefon mobil al mamei sale. Nu putu să-și dea seama dacă mai era funcțional, însă îi lăsa și ei un scurt mesaj.

— Apelurile au fost efectuate, anunță după ce puse receptorul în furcă.

Poate că fusese o totală pierdere de timp, însă în clipa aceea nu avea alte variante la dispoziție. Desigur, el și Elliott puteau să se întoarcă pe filonul acela înclinat, dar n-ar fi făcut decât să se găsească din nou pe tărâmul strălucirilor. Și apoi? Să încerce să ajungă până la cocioaba Marthei și să-și petreacă restul vieții mâncând carne de păianjen?

— Poate c-ar trebui să mă străduiesc să construiesc o barcă, zise Will. Nu i se părea o idee deplasată. Avea pe-acolo destule materiale cu care să lucreze, ba chiar și un întreg magazin de mașinării într-o dependență de pe chei. Mda, poate c-o să fac o barcă, se hotărî.

Leșind din cabina radiotelegrafistului, observă că lăsase ușa blindată de la intrare deschisă. Se duse și-o împinse la locul ei. După incidentul cu șobolanii, nu era dispus să-și mai asume riscuri.

Se îndreptă spre dormitorul principal și, înaintând printre paturile de campanie, ajunse la masa pe care el și tatăl lui adunaseră toate documentele pe care le găsiseră. Planul detaliat al adăpostului antiatomic și al regiunii înconjurătoare, pe care doctorul Burrows îl lăsase acolo, era încă întins pe masă, iar deasupra era un teanc de manuale și un roman cu colțurile îndoite.

Will îl ridică și citi titlul:

— „Stația polară Zebra”.

Apoi studie fotografia color de pe copertă, care părea să înfățișeze un cadru dintr-un film – un submarin ivindu-se printr-un strat de gheață.

— Submarinul pe care l-am găsit noi a fost *adevărat*, murmură Will, apropiindu-și cartea de ochi ca să-i vadă pe bărbații îmbrăcați în parka¹, postați în jurul citadelei, cu

---

¹ Haină scurtă cu glugă, îmblănită, specifică eschimoșilor, dar preluată și de echipamentele militare ale armatelor din țările nordice.

armele în mâini.

Păreau atât de eroici și de siguri pe sine! Will pufni și azvârli cartea înapoi pe masă. Habar n-avea ce mai însemna să fii erou și nu avea nevoie să citească despre unii fictivi.

Deși nu-i stătea în fire – niciodată nu se oferise să ajute la curățenie pe vremea petrecută în Highfield –, se puse pe treabă în bucătărie. Mătură toate ambalajele sfâșiate și gunoiul lăsat în urmă de șobolani, apoi, purtând o pereche de mănuși din magazia intendenței, aruncă totul într-o pubelă pe care o târî până la clădirea dinamului.

Inspectând ce mai rămăsese în bucătărie, descoperi că șobolanii își croiseră drum cu dinții prin aproape toate lăzile stivuite lângă perete și le devoraseră conținutul. Dar mai erau câteva deasupra care nu fuseseră găurite și, spre încântarea lui, conțineau destui biscuiți ambalați în folie verde, precum și cutii cu alimente porționate, fiecare având înăuntru și câte un baton de ciocolată. În mare parte, erau total necomestibile, dar, continuând să scotocească prin cutii, găsi și una în care ciocolata nu era acoperită cu un strat de pulbere albicioasă și părea să fie în regulă, judecând după miros și după gust. Și alimentul preferat al lui Will din ultima sa vizită – compotul de ananas – fusese cruțat de rozătoare, datorită ambalajului din tablă.

— Așadar, am carne sărată de vită și biscuiți ca fel principal, iar ca desert, ananas și ciocolată. Viața nu-i chiar atât de rea, suspină el, străduindu-se să se convingă de adevărul spuselor sale.

Dar în timp ce cântărea în palmă una dintre conservele dreptunghiulare de carne de vită, începând apoi să verifice dacă nu erau urme de rugină pe la muchii, mintea nu-i stătea la ceea ce făcea. Trăgea cu urechea, întrebându-se când avea de gând Elliott să se întoarcă în adăpost.

Iar când fata își făcu apariția, se întrebă dacă era într-adevăr chiar atât de nemulțumită pe cât crezuse pentru că era naufragiată acolo, împreună cu el.

* * *

Stând lângă doamna Burrows, pe bancheta din spate a

Range Rover-ului, Chester se simțea atât de istovit, încât se cufundă într-un somn adânc aproape imediat ce Drake răsuci cheia în contact. Doamna Burrows avea ochii închiși, dar părea să fie încă trează: își ținea brațul pe spătarul banchetei și-o mângâia pe Colly. Întinsă în partea din spate a vehiculului, pisica torcea atât de tare, încât se auzea în ciuda zgomotului motorului.

Erau pe cale să iasă din zona centrală a Londrei când domnul Rawls, așezat pe scaunul din dreapta lui Drake, vorbea în sfârșit.

— Ce șanse crezi că are soția mea? întrebă el. Spune-mi deschis.

— OK, Jeff, dar să știi că n-o să-ți fie ușor, răspunse Drake, schimbând viteza. Are o importanță minoră pentru Styx, datorită legăturii ei cu Chester și, prin urmare, cu noi, ceilalți. Așa că mă aștept ca în clipa de față să fie acasă la voi, în Highfield, jucând rolul momelii din capcană.

— Chiar? se miră domnul Rawls, cu o notă de optimism în voce.

— Dar nu te aprinde prea tare. Există două posibilități. Prima, ca eu să încerc s-o scot încă o dată din mâinile lor. Dar, dac-o dau în bară și ei mă prind viu, atunci o să fiți cu toții în mare pericol. Așa că n-o s-o pierzi numai pe Emily, ci o să le cădeți în mâini și dumneata și fiul dumitale.

— Corect... și a doua posibilitate? întrebă nerăbdător domnul Rawls.

Pe când așteptau într-o intersecție, un cățel de pe trotuar începu să chelălăie zgomotos. Drake aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

— Pisica! exclamă el.

Imediat, capul lui Colly se ridică, aidoma unui hopen-mitică. Își fixă privirea sfredelitoare asupra câinelui și scoase un mârâit grav, cu buza de sus răsfrântă, dezvăluindu-i incisivii sclipitori.

— Să dispară din vedere! ordonă Drake.

— Cuminte, fetiță, zise doamna Burrows, iar pisica se supuse imediat, lăsându-se la loc în jos.

— Ce spuneai? îl îmboldi domnul Rawls pe Drake. A

doua variantă?

— Da. Am făcut tot posibilul s-o deprogramez pe soția dumitale, dar este extrem de sensibilă la Lumina Întunecată. E posibil să le fie de folos Styx în viitor, ca „trântor” sau „somnoros” sau cum vrei să-i mai zici. Presupun că deocamdată o mai țin pe acolo.

Domnul Rawls se gândi puțin la această ipoteză.

— Prin urmare, chiar ar trebui s-o lăsăm baltă. Și nu există nimeni altcineva la care să putem apela, să ne ajute s-o recăpătăm... și să întreprindă ceva cu Styx ăștia?

— Mă tem că nu, doar dacă mai există pe undeva un alt grup autonom despre care eu să nu fi auzit. Și e posibil să existe. Dar, dacă stai să te gândești, în cazul în care sunt buni de ceva, oricum n-aș putea să aud de ei.

— Cam așa e, îl aprobă domnul Rawls, privindu-l acum fix. Prin urmare, nici măcar n-o să *încerci* să o aduci înapoi pe Emily, nu-i așa, din cauza riscurilor?

— Uite ce e, nu zic că ar ieși din discuție. După ce vă las pe voi, mă duc direct în Highfield. O să arunc o privire – de la distanță – dar trebuie să-ți spun, Jeff, că, după părerea mea, ar trebui să lăsăm lucrurile să-și urmeze cursul, cel puțin în următoarele două săptămâni, zise Drake.

— Da, e logic, afirmă domnul Rawls. Viața și moartea – contragreutățile din balanța noii mele existențe, adăugă încetișor. Cum de poți să trăiești așa, Drake? îl întrebă.

— Pentru că, acum multă vreme, neamul Styx nu mi-a lăsat vreo alternativă, îi răspunse Drake.

* * *

În mijlocul unui cartier anonim de case, Drake opri automobilul în fața unui șir de garaje. În timp ce coborau cu toții din Range Rover, ridică ușa unuia dintre ele doar atât cât să poată intra, aplecându-se. Erau acolo stive înalte de lăzi cu echipamente, din care Drake scoase la iveală două scaune pliante, un singur pat pliant și câțiva saci de dormit. Spunându-le să nu iasă pentru nimic în lume, plecă și încuie ușa după el, apoi se îndepărtă cu mașina.

Lăsându-și automobilul la periferia Highfield-ului, Drake parcurse restul drumului pe jos, pe străzile mai dosite.

Punându-și o pereche de ochelari de soare, ieși până la urmă pe High Street. Aruncând o privire spre muzeul la care lucrase odinioară domnul Burrows, își continuă drumul, încetinind puțin când văzu fosta băcănie a lui Clarkes de pe partea cealaltă a străzii, transformată acum în cafenea. Nu făcea parte dintr-un lanț important de cafenele, fiind doar o ieftină investiție locală, autoproclamându-se, în mod destul de ciudat, „**Cafeneaua Târgului**” și oferind „Mari reduceri pentru accesul la internet”, conform afișelor lipite cu bandă adezivă pe interiorul vitrinei.

Răsucindu-se pe călcâie și intrând în prăvălia cu ziare, își scoase ochelarii și se prefăcu a răsfoi câteva reviste.

Negustorul tot arunca priviri furișe spre Drake, lucrând la o listă aflată în fața lui pe tejghea. Când ajunse să fie absorbit de munca lui și-și luă ochii de pe Drake, începu să cânte ca pentru sine: „Oasele-astea, oasele-astea o să meargă”¹.

Drake se mută lângă panoul din centrul prăvăliei, unde erau expuse diverse articole de papetărie și jucării la preț convenabil. Prefăcându-se că examinează un plic căptușit, pipăi partea de jos a raftului. Găsind un bilețel lipit acolo, îl palmă imediat.

— „Legat de femur...” Deodată, negustorul se opri din cântat. Aveți nevoie de ajutor pe-acolo? se oferă el. Căutați ceva?

Drake se duse la el cu plicul în mână.

— Am găsit ce căutam, mersi. Îl iau pe-asta.

Imediat ce ieși din prăvălie, Drake își puse la loc ochelarii de soare, ezită pentru o clipă, după care traversă spre cafenea, unde comandă un cappuccino și o jumătate de oră de acces la internet. Nu avea de gând să pătrundă mai adânc în Highfield. Nu era nevoie.

* * *

— S-a întors, anunță domnul Rawls, auzind zgomotul

---

¹ Este vorba despre *Dem Bones*, cântec religios al afro-americanilor, inspirat dintr-un episod biblic, în care profetul Ezechiel ajunge într-o vale plină de oase uscate, pe care, la porunca lui Dumnezeu, le face să prindă viață (n. trad.).

cheii în broască, după care ușa garajului se ridică.

Drake se aplecă și intră, apoi trase ușa la loc în urma lui.

Avea cu el două sacoșe din plastic. Pe una dintre ele i-o întinse doamnei Burrows.

— Ceva haine pentru dumneata, Celia, ca să nu mai trebuiască să umbli în tunica asta de polițist. Și mai e acolo și o pălărie care să te facă să atragi mai puțin atenția.

— Ai văzut-o? îl întrebă nerăbdător Chester.

Drake îi întinse cealaltă sacoșă domnului Rawls, care aștepta în picioare, privindu-l plin de speranță.

— Cafea și pateuri, zise Drake.

— Așadar, mama era acolo? întrebă din nou Chester.

Drake încuviință mohorât.

— S-a întors acasă, dar n-am putut să mă apropiu. Toate semnele indică faptul că o țin sub o strictă supraveghere. Îmi pare rău... n-am de gând să încerc ceva, cel puțin pentru moment. E prea periculos, pentru noi toți.

Așteptă ca vestea să fie pe deplin înțeleasă și abia apoi vorbi din nou.

— Dar am și vești bune pentru voi. Will și Elliott sunt bine. S-au întors din – se încruntă înainte să-și continue fraza – altă lume, aflată în centrul planetei.

— Ce? bâigui domnul Rawls.

— Cam asta spunea Will în mesajele pe care tocmai le-am ascultat. Sunt izolați într-un adăpost din adânc și nu pot să-și continue călătoria în amonte.

În ciuda veștii despre mama sa, Chester zâmbea acum cu gura până la urechi.

— Will! Elliott! o, dar e fantastic! exclamă el.

— Slavă Domnului, răsuflă ușurată doamna Burrows, așezându-se brusc, de parcă vestea ar fi fost mai mult decât ar fi sperat vreodată. Și soțul meu? întrebă încet.

— N-au fost decât două mesaje, iar calitatea nu e prea grozavă. Poate mi-o fi scăpat ceva, însă cred că Will nu l-a pomenit pe doctor, ci doar pe Bartleby.

Doamna Burrows făcu un semn de încuviințare.

Drake bătu din palme.

— Bun. Puteți să vă beți cafelele pe drum. Mergem în Norfolk.

După ce ieșiră în șir indian, rămaseră uimiți văzând un microbuz alb cam șifonat în locul Range Rover-ului.

— Ai făcut un schimb cu prietenul tău de la garaj? se interesă Chester, examinând vehiculul. Nu e deloc stilul tău, așa-i?

— În locul tău, mi-aș păstra comentariile pentru mine, răspunse Drake în timp ce se gândea unde urma să-i ducă.

* * *

Cu vreo douăzeci de kilometri înainte să ajungă la aerodromul dezafectat din Norfolk, Drake părăsi deodată șoseaua principală, cârmind vehiculul pe un câmp sterp și noroios. Pe marginile acestuia se vedeau mai multe rulote, căruțe cu coviltir și corturi din pânză cârpite. Un foc mare ardea în centrul câmpului, în jurul lui alergând copii zdrențăroși și câini.

— Un foc de tabără? se miră domnul Rawls. De ce ne-am oprit aici?

— Nu e un foc de tabără, e un automobil pe care l-au incendiat, constată stânjenit Chester.

— Aici o să stați cât timp eu mă duc spre adăpostul din adânc, zise Drake. Sunt convins că nu e ceea ce v-ați fi așteptat, dar drumul până la adăpost și înapoi îmi ia vreo două zile, în cel mai bun caz și nu pot să vă plasez în vreo pensiune rurală cu mic dejun inclus, nu? Mai ales cu Vânătorul după voi.

— Nu, eu vin cu tine, zise Chester, privind dezgustat diversele rulote. În plus, o să ai nevoie de ajutor cu barca, iar eu cunosc drumul. L-am mai făcut și altă dată. Eu sunt omul potrivit pentru misiune, adăugă băiatul.

— Nu am nevoie de ajutor și nu e practic să vii și tu. În afară de faptul că trebuie să duc cu mine canistre cu combustibil de rezervă pentru întoarcere, nu știu nici câți pasageri o să aduc înapoi. Chiar dacă n-o să-i am la bord decât pe Will și pe Elliott, tot n-o să fie prea mult loc, nu crezi?

— Ba da, cedă Chester.

— Și trebuie să rămâi cu mintea deschisă, continuă Drake, fixându-l cu o privire intransigentă. Doar pentru că și-au ales un alt mod de viață și pentru că nimeni nu vrea să-i vadă la ușa casei sale nu înseamnă că n-ar fi oameni buni. Am avut unele relații cu ei în trecut și niciodată nu m-au dezamăgit. Dacă o să reușesc să negociez un preț ca să vă instalați într-una dintre casele lor, vor avea mare grijă de voi. Asta v-o garantez.

Drake scrută cu privirea peisajul.

— Și ar trebui să fiți la adăpost aici. Se feresc de poliție ca de ciumă, ceea ce reprezintă un avantaj, însă cel mai bun lucru este că e puțin probabil să se fi infiltrat vreun Styx printre ei. De ce s-ar deranja? Gulerele Albe n-ar avea nimic de câștigat din asta.

Chester încuviință.

— Doar atât te rog, ai grijă să stea Colly cât mai la distanță de câinii lor, mai zise Drake. Nu le-ar cădea deloc bine dacă ea ar omorî vreunul dintre ogarii lor de competiție.

* * *

Un strigăt răzbătu peste vuietul vântului. Pe panta care cobora spre Por apăruse un mănunchi de căsuțe simple și trei ofițeri Limitatori tocmai ieșeau grăbiți din una dintre ele. Își încetiniră puțin pașii, să privească locul în care le erau priponiți caii. Animalele erau agitate și nechezau, în timp ce o vacă de cavernă, una dintre giganticele insecte din Adâncuri, mânca ovăz din troacă. Vaca de cavernă era doar un vițel tânăr, ca cel cu care se împrietenise doctorul Burrows, dar tot avea dimensiunile unei mașini de familie. Perechea de picioare din față se îngropase cu totul în cerealele din troacă, în timp ce maxilarele trosneau înfometate; hrana era greu de procurat în aceste ținuturi ale nopții perpetue, așa că animalul nu avea de gând să piardă ocazia de a se ghifitui.

Cel mai înalt dintre cei trei ofițeri Limitatori își îndreptă carabina spre întinsa cupolă a carapacei sale, folosindu-se de lunetă pentru a-i găsi capul, mult mai mărunț. Fără să cunoască primejdia în care se afla, vaca de cavernă

continua să înfulece disperată, antenele ca două bețișoare clătinându-se atât de repede, încât se vedeau ca prin ceață.

— Las-o în pace, nu e o primejdie pentru cai, îi zise unul dintre camarazii lui. Ne ocupăm și de asta mai târziu.

Rafalele neîntrerupte de ploaie venite de sus se întetiră când cei trei se apropiară de marginea Porului, parcurgând apoi platforma de lemn construită la vreo treizeci de metri distanță de abis. Chiar în capătul acesteia, doi dintre subordonați manevrau câte-un telescop cu bătaie lungă și lentile convergente, scrutând întunecimea de sub ei.

Cei trei ofițeri li se adresară.

— Ați strigat. Ați găsit ceva?

Unul dintre Limitatorii care mânuiau telescoapele își ridică privirea.

— Da. Am văzut un singur semnal luminos.

— Ești sigur?

— Absolut, răspunse celălalt observator fără să se clikească de la telescopul lui. Așteptăm doar să vedem dacă va urma și un al doilea.

Trecură mai multe secunde, după care ambii observatori îl zăriră.

Deși nu se citea pe chipurile lor sinistre, o palpabilă senzație de ușurare emană dinspre cei trei ofițeri Limitatori.

— Două semnale luminoase. Așadar, cineva a reușit să se întoarcă. Trebuie să transmitem imediat știrea superiorilor, zise Limitatorul cel înalt. Imediat!

— Și s-ar putea să avem nevoie de mai multe baloane, fiindcă am pierdut deja patru în accidente, remarcă unul dintre camarazii săi.

— Da și ar lua prea mult timp dacă ne-am lăsa oamenii să se refacă între schimburile de pe baloane, sugeră cel deal treilea ofițer. Actuala programare este departe de a fi ideală. Detest să fim nevoiți să ne bazăm pe o tehnică atât de demodată.

Apropiindu-se de balustrada de lemn de la marginea platformei, priviră toți trei în jos, spre întunecimea abisului de dedesubt. Dar nu aveau nicio speranță că ar putea să

vadă balonul cu aer cald aflat la mii de metri sub ei sau pe vreunul dintre cele care pluteau și mai jos, într-un șir care se întindea prin Por, cale de sute de kilometri.

— Nu putem decât să ne rugăm că undeva, acolo jos, unul dintre oamenii noștri să fi recuperat virusul Dominion, zise Limitatorul cel înalt, dând glas preocupării tuturor.

* * *

— Încă nu ești gata? strigă Will, râzând pe înfundate în timp ce-o aștepta pe Elliott să iasă din magazia intendenței.

Plasată într-una dintre încăperile din jurul zonei pentru dormit a adăpostului antiatomic, era ca o peșteră a lui Aladin plină cu uniforme și echipamente militare.

Timp de câteva ore, Will stătuse cu nasul într-o carte despre ambarcațiunile din fibră de sticlă. După ce terminase capitolul referitor la repararea carenei, o anunțase pe Elliott că era posibil să reușească peticirea celei mai puțin avariate dintre bărcile rămase în hangar. Auzind vestea, dispoziția lui Elliott se însenină, ea propunând ca el să ia o pauză în care să încerce câteva dintre echipamentele militare aflate pe rafturile magaziei.

Iar acum, în vreme ce Elliott întârzia să-și facă grandioasa apariție, Will își potrivea hainele. El fusese primul la rând și etala un ridicol de lăbărțat echipament tropical de un cafeniu-deschis, desăvârșit de o cască de tip colonial.

— Chiar nu poți să găsești ceva? strigă Will, întrebându-se de ce aveau fețele nevoie de atât de mult timp când venea vorba de veșminte.

— Gata, anunță ea, ieșind pe ușă și legănându-se ca un manechin pe podium.

Cu o eșarfă din plasă legată în jurul capului ca o bandană, asortase pantaloni scurți de un verde-închis, un maiou alb pentru gimnastică și cea mai incredibilă geacă a aviației militare americane, dintr-o piele neagră, suplă. Singură notă comică era conferită de o pereche de bocanci de război, mult prea mari pentru ea, cu care se chinuia acum să meargă.

După tot timpul petrecut în aer liber în lumea interioară, Elliott avea încă pielea bronzată și părul lung și lucios - în

ochii lui Will arăta pur și simplu năucitor în costumația ei.

— Uau! icni el, cu răsuflarea tăiată.

— Ce vrei să spui cu „Uau”? întrebă ea, râzând după ce clămpăni vreo doi pași și fu cât pe ce să se împiedice. Ce, nu arăt caraghios în astea?

— Păi, de fapt, nu, mie mi se pare că arăți grozav, zise el.

Ea se opri și-i zâmbi.

— Ați lăsat larg deschisă ușa de la intrare! îi certă o voce.

Însoțită de Bartleby, care-și flutura entuziasmat coada, o siluetă își făcu apariția de după unul dintre paturile de campanie.

Era learcă și lăsa băltoace peste tot în urma sa.

— Drake! țipă Elliott.

Țâșni spre el, izbutind să se împiedice.

— Ooof! expiră Drake în clipa în care Elliott se prăbuși peste el.

Ea îl ținu strâns, plângând de ușurare.

— Gemenele spuneau... am crezut c-ai murit, gâfâi ea. Dar nu puteam să mă conving că e adevărat.

— Păi, deocamdată nici nu e, oricum, chicoti Drake. Apoi întinse o mână spre Will. Niciodată nu v-am văzut arătând atât de bine. Locul ăla în care ați fost – acea „lume secretă” – chiar trebuie să vă fi priit.

După ce Elliott se desprinsese de el, Drake îl îmbrățișă pe băiat, după care îl îndepărtă la o lungime de braț, ca să-i examineze vestimentația. Zâmbind, clătină din cap.

— Nu sunt convins de combinația asta... pur și simplu nu ești *tu*, am dreptate?

Bărbatul se uită din nou la Elliott.

— În schimb, geaca aia de aviator e foarte tare. Sper să aibă una și pe măsura mea.

Încetă să zâmbească, întorcându-se iar spre Will.

— Ia zi-mi, ce-i cu doctorul? Este...

— N-a scăpat, rosti brusc Will. Una dintre gemenele Rebecca l-a împușcat. În spate.

— Fir-ar a naibii! exclamă încet Drake, plecându-și

capul pentru o clipă. Mi-am dat seama că e posibil să i se fi întâmplat ceva... după mesajul tău.

Își șterse umezeala de pe frunte și-și ridică din nou privirea.

— Aș vrea să-mi povestiți la o cană de ceai. Sper să aveți așa ceva pe-aici. Mi-ar prinde bine ceva cald după plimbarea asta în aval.

— Avem grămezi de șobolani proaspeți în cămară, dacă dorești, îi oferi entuziastă Elliott.

Drake ezită, iar Will îi surprinse privirea.

— Nu, poate c-ar fi mai bine să-ți pregătesc eu ceva, interveni repede băiatul.

Își scoase casca lui colonială și-o azvârli prin ușa deschisă a magaziei, după care se îndreptară cu toții spre bucătărie.

* * *

Will și Elliott îi povestiră lui Drake tot ce se întâmplase la piramidă.

— Sper că am făcut ce trebuia, zise Elliott, referindu-se la virusul Dominion și la schimbul cu gemenele Rebecca pe care fusese forțată să-l accepte.

Drake încuviință.

— Avem vaccinul, ceea ce înseamnă că virusul le e, în mare măsură, inutil, răspunse el. V-ați descurcat bine, amândoi. Trase aer adânc în piept. OK, acum vine rândul meu, anunță, începând să-i povestească lui Elliott despre tatăl ei.

Ea rămase consternată.

— Și ce, acum încearcă să răstoarne regimul? Un Styx împotriva altor Styx?

— Da, își joacă propriul joc, răspunse Drake. Continuă, povestindu-le despre incursiunea pe care o făcuse în Colonie împreună cu Chester și cum de-o luaseră pe doamna Burrows cu ei.

Will, luat prin surprindere, se înecă cu ceaiul.

— Dar e oarbă?

— Eu cred că e cu totul altă persoană acum, răspunse Drake. Încă nu i-am explorat capacitățile, dar e ca și cum ar

fi primit un dar incredibil. Un nou simț, foarte puternic.

Când Will deschise gura să-i pună și alte întrebări, Drake clătină din cap.

— Uite ce e, în loc să stăm aici și să pălăvrăgim despre ea, ce-ar fi să te duc la tine acasă și s-o întrebi personal?

Will și Elliott se declarară imediat de acord cu propunerea.

— Numai că, după ce operațiunea de la Highfield Common a eșuat, n-am mai găsit niciodată timp să cobor aici, să arunc o privire prin jur, zise Drake. Prin urmare, înainte să plecăm, vreau să-mi oferiți un tur complet.

* * *

După ce Will și Elliott îi arătară lui Drake dormitorul și camerele alăturate, îl duseră în încăperea armelor. Drake se comportă ca un copil într-un magazin de dulciuri în timp ce-și alegea câteva articole pe care să le ia cu el.

— *Radiotelegrafist*, citi Drake pe ușa următoarei cabine, când ajunseră iar pe coridor. Aici trebuie să fie baza tuturor comunicațiilor și linia telefonică pe care m-ai sunat, nu?

— Sigur, răspunse Will, împingând ușa.

Intrând agale, Drake examinează încăperea dintr-o ochire.

Deodată, încremeni.

— Ce-i ăsta? Întrebă.

— Ce să fie?

Surprins de faptul că Drake își scosese pistolul, Will ieși din spatele lui, să vadă la ce se referea.

Privirea lui Drake era ațintită asupra băncii. În fața principalului aparat radio telegrafic se găsea un soldat de jucărie puțin mai înalt de un centimetru.

— Știai că e aici? Întrebă Drake.

— Nici vorbă, răspunse Will. Și habar n-am de unde-o fi apărut.

Drake se apropie mai mult de soldat.

— Dar tu, Elliott? Știai ceva despre asta?

— Nu, spuse ea.

Will întinse mâna spre soldat.

— Nu! Nu-l atinge! îl preveni Drake, aplecându-se să caute pe sub bancă. Mulțumit că nu găsisese nimic, se ridică

și verifică zona din imediata apropiere a soldățelului. Nu tu fire, nu tu capcane, mormăi în barbă, după care, cu multă precauție, ridică soldățelul.

Când bărbatul făcu asta, Will își dădu seama că nu era un soldat al vremurilor moderne, ci unul dintr-o campanie de demult. Purtând un soi de pălărie de amiral și având o spadă de cavalerist atârnată la cingătoare, părea să scrie ceva pe o hartă sau poate pe un plan de bătălie.

Dar cel mai ciudat era că vestonul lung și pantalonii fuseseră pictate astfel încât să semene cu uniforma de camuflaj a unui combatant Limitator. Și era o copie perfectă a acelei uniforme de camuflaj: modelul acela tulburător, alcătuit din petice dreptunghiulare maro-închis și deschis.

Will se încruntă, neînțelegând. Chiar dacă nu era decât un model miniatural de soldat, era clar unul amenințător.

— Arată ca un Limitator, dar e D..., începu el să spună.

— E Ducele de Fier, îl întrerupse Drake. Bătălia de la Waterloo e marea lui pasiune. Acesta este ducele de Wellington, dar în varianta lui *Eddie*.

Se auzi un icnet scurt din partea lui Elliott.

— Nu așa îl numeai pe tata?

— Nu înțeleg. Ce, Wellington a fost Styx? se miră Will.

Drake întoarse capul spre el.

— Nu, nu cred... a fost doar un tactician strălucit, iar Eddie îl admira pentru asta, ca și pentru felul în care l-a zdrobit pe Napoleon. Spune-mi însă: am nevoie să știu când ai fost ultima dată aici.

— Acum mai mult de două zile, când te-am sunat pe tine, îi răspunse băiatul, străduindu-se să-și amintească bine. Ba nu... stai puțin... am mai intrat o dată, după asta.

— Când, mai exact? E foarte important, se răsti Drake.

— Probabil acum zece sau douăsprezece ore. Și sunt absolut sigur că soldatul nu era atunci aici, continuă Will.

— Așadar, cât timp dormeam noi, tata a fost aici... și ne-a strecurat chestia asta, deduse Elliott, încruntându-se. Și Bartleby nu l-a auzit?

Drake îi întinse soldatul de jucărie.

— Doar e Limitator, nu? zise pe post de explicație. Bun,

acum luați-vă fiecare câte o armă..., începu el, dar apoi se răzgândi. Elliott, trebuie să-mi spui dacă ești de acord cu asta. Nu sunt tocmai în cea mai bună relație cu bătrânul tău și, dacă nimeresc peste el pe-aici, o să folosesc forța. O să trag ca să omor.

Elliott nu ezită.

— Sigur, confirmă ea. Nu înseamnă nimic pentru mine.

— Bun, zise Drake cu un scurt zâmbet, în timp ce în ochi îi persista o seriozitate letală. Acum hai să cercetăm fiecare centimetru pătrat din locul ăsta.

* * *

Mai întâi, se duseră să vadă dacă mai era vreo ambarcațiune ascunsă la chei sau în lagună, fiindcă Eddie ar fi avut nevoie de așa ceva pentru călătoria de-a lungul râului. Totuși, în afara bărcii cu care tocmai sosise Drake, nu găsiră nimic. Apoi, verificară și reverificară sistematic adăpostul antiatomic, fiecare dintre clădirile anexă, fiecare ungher și fiecare crăpătură din port. Lucrând în echipă și fiind înarmați până în dinți, le luă câteva ore ca să-și termine misiunea. Și, cu toate că-l cooptară în echipă și pe Bartleby, cu mirosul său ascuțit, nici Vânătorul nu păru capabil să descopere ceva.

În timp ce se întorceau spre adăpost, Drake încă-și rotea privirile împrejur, agitat.

— Doar pentru că nu-l găsim nu înseamnă neapărat că n-ar fi aici, zise el. Propun să ne strângem lucrurile și s-o ștergem.

— Normal! răspunseră în cor Will și Elliott.

Capitolul treizeci și trei

Într-unul dintre nivelurile superioare ale Citadelei Styx, coridorul care dădea spre camerele bătrânului Styx era plin cu lungul șir al celor pe care-i convocase să-i dea raportul. Era cel mai important palier din întreaga clădire, locul de unde erau orchestrate toate operațiunile Styx de

importanță majoră. În ciuda acestui fapt, era practic cu neputință de deosebit față de restul Citadelei; cu pereții săi albi, lipsiți de ornamente și cu podelele din piatră, dădea o senzație oarecum monastică.

În timp ce toți acei Styx își așteptau rândul pe coridor, puteau să audă strigătele furioase de dincolo de ușa încăperii în care se afla stăpânul lor. În cele din urmă, ieși un tânăr ofițer al Diviziei. Dintr-o rană de la tâmplă îi curgea sânge pe pielea palidă a feței, însă privea cu hotărâre drept înainte, parcurgând coridorul.

Bătrânul Styx era încă în plină criză de mânie, chiar dacă rămăsese singur.

— *Nu* voi tolera un eșec de asemenea proporții! zbiră el, auzind apoi un sunet ascutit și un clinchet dinspre țevile din alamă lustruită de pe peretele din spatele lui.

Sări în picioare, se îndreptă spre una dintre aceste țevi, desfăcu un capac de pe ea și scoase dinăuntru un cilindru de forma unui glonț. Îi deșurubă vârful și extrase un sul de hârtie îngălbenită, pe care îl desfășură în grabă.

Era din partea savanților, iar ceea ce scria pe el nu făcu decât să-i ațâțe și mai mult furia.

— NU!

Azvârli tubul care conținuse mesajul cât colo, numai că de data aceasta nu mai nimeri pe nimeni în cap.

— NU! urlă încă o dată, măturând tot ceea ce avea pe birou. NU! NU! NU!

Tânărul său asistent apăru în pragul ușii, tușind ușurel ca să-și anunțe prezența.

Bătrânul Styx rămase cu spatele la el și strigă:

— Ne-am pierdut jumătate din laboratoare dintr-o singură lovitură... iar acum cele mai rele temeri mi-au fost confirmate! Blestematul acela de Drake ne-a anihilat sursa oricărui nou virus în Orașul Etern. De ce nu suntem în stare să-l găsim și să-l ucidem? De ce nu primesc niciodată o veste bună?

— Cred că am putea să fim de ajutor în privința asta, zise Rebecca Doi, pătrunzând în încăperea împreună cu sora ei.

Bătrânul Styx se răsuci ca un titirez. Nu zâmbi, iar pe chip nu i se citi ușurarea când văzu că nepoatele lui erau încă în viață; în schimb, ochii îi sclipiră de nerăbdarea speranței.

— Vrei să auzi mai întâi veștile bune sau pe cele *și mai bune*? îl întrebă Rebecca Unu, așezându-se pe fotoliul aflat de cealaltă parte a biroului. Hai să începem cu veștile bune, rosti apoi, scoțând fiola cu virusul Dominion și așezând-o pe biroul acum gol.

Bătrânul Styx făcu un semn aprobator.

— Și veștile și mai bune? ceru el.

— Avem la dispoziție o armată nou-nouță. Își spun soldații Noii Germanii, au trecut prin mai multe ședințe cu Lumina Întunecată și acum sunt pregătiți să fie trimiși în teren, îi răspunse Rebecca Doi. Iată-l pe unul pe care l-am pregătit mai devreme, continuă, pocnind din degete. Căpitanul Franz intră și luă o elegantă poziție de drepti. Sunt grămezi ca el... mii, mai bine zis, adăugă ea. Și avem controlul și asupra flotei lor aeriene și a celei navale, precum și asupra tuturor echipamentelor pe care ți le-ai putea dori dacă vrei să pornești un război terestru de cea mai mare amploare. O parte are termenul de valabilitate depășit, dar tot e destul de fiabilă.

— Nu trebuie decât să ne gândim cum să aducem totul înapoi, interveni Rebecca Unu. E în centrul planetei, unde se găsește o altă lume, explică ea.

Bătrânul Styx aprobă din nou din cap, de parcă nimic din ceea ce auzea – până și existența unei alte lumi interioare – nu era vreo noutate pentru el.

Inspiră adânc.

— Să începem cu începutul, zise. Văd virusul pe biroul meu, dar nu văd și a doua fiolă. Unde e vaccinul?

Rebecca Unu se strâmbă și ridică degetul mare și arătătorul, ținându-le la o depărtare de un fir de păr.

— Avem și o fărâmă de veste uite atâtica de rea, dar n-am vrut să cădem în rutină cu „vestea bună și vestea rea”.

— Nu, zise Rebecca Doi, făcând câțiva pași prin încăpere și răsucindu-se apoi cu grație spre bătrânul Styx.

Fiola cu vaccinul se presupune că s-ar fi spart, iar conținutul s-a pierdut. Totuși, după ce ne-am mai gândit la asta, ne-am dat seama că Will, Elliott sau amândoi e posibil să-i fi dat pe gât conținutul... mai probabil, Elliott, din moment ce se găsea în mod nejustificat acolo când am ajuns noi.

— Dar nu suntem întru totul sigure de asta, adăugă Rebecca Unu. Totuși, dacă bastarda sau idiotul ăla se află cumva în posesia vaccinului și acesta ajunge în mâinile potrivite, să zicem ale lui Drake, to...

— Știm precis unde va încerca să-l ducă Drake, așa că ar trebui să planificăm anticipat, o întrerupse bătrânul Styx, făcându-i tânărului său asistent semn să se apropie.

— A, și l-am șters dintre cei vii pe doctorul Burrows, așa că avem o muscă mai puțin în lapte, anunță Rebecca Doi, ca și cum abia atunci și-ar fi amintit.

— Foarte bine, replică distant bătrânul Styx, scriind ceva pe o bucată de hârtie și înmânându-i-o apoi asistentului său, care ieși în grabă din încăpere. Și-acum, să o luăm cu începutul. Vreau să aflu totul, de-a fir a păr, despre armata asta nouă a voastră.

* * *

Călătoria în amonte pe râul subteran decurse fără incidente, în cea mai mare parte a drumului, Will fu cel care manevră motorul exterior, în timp ce Elliott jucă rolul pilotului la prora șalupei, permițându-i astfel lui Drake să se odihnească. De fiecare dată când opriră la stațiile de alimentare presărate de-a lungul drumului, avură grijă să mănânce ceva cald înainte de a fura o oră sau două de somn.

După o zi și jumătate, ajunseră la destinația lor finală, cheiul cel lung, apoi își continuară drumul până pe aerodromul dezafectat de deasupra.

La ora trei după-amiaza, se cățără afară din puț și, sub un cer plumburiu, Elliott făcu primii pași din viața ei pe scoarța exterioară a planetei. După tot timpul pe care-l petrecuse în neatinsa junglă a lumii interioare, nu păru deloc impresionată când privi, cu mâna streășină la ochi,

clădirile părăsite. Apoi își înălță capul și miji ochii spre cercul lipsit de strălucire al soarelui.

— Prin urmare, aici e acasă la tine? întrebă.

— Mda, răspunse Will, aici e.

* * *

Drake îi conduse până în tabăra nomadă, oprind lângă una dintre rulote. Coborâră toți, cu excepția lui Bartleby, pe care-l lăsară încuiat în vehicul, cu nasul lipit de geam. În timp ce privea galeș spre numeroșii câini care bântuiau liberi pe câmp, din gură începură să i se scurgă șiroaie de salivă și scoase scâncete în vibrato.

Will și Elliott rămaseră pe loc, neștiind ce ar trebui să facă mai departe. Drake se duse spre ușa rulotei, dar observă că Will nu-l urmase.

— Mama ta e înăuntru, îi zise, ciocănind de două ori în ușa.

Will nu reacționează, așa că Elliott, părând extrem de nesigură pe sine, se apropie cu un pas de el.

— Aici stătea înainte? îl întrebă ea.

Văzuse orașelele și satele prin care trecuseră cu mașina, așa că acum privea încruntată tabăra. Un foc – de data aceasta, un autentic foc de tabără – fusese aprins lângă caroseria mașinii arse și un grup de oameni stătea un jurul lui. Dinspre acesta Will auzea frânturi de cântec: o femeie îngâna ceea ce părea să fie o baladă, în timp ce altcineva zdrăngănea acompaniamentul la chitară.

— Nu, câtuși de puțin, îi răspunse. Locuiam într-un oraș. Aici e foarte diferit. Prea mult noroi, adăugă, forțându-se să râdă.

Cu un semn de încuviințare, Elliott mai făcu un pas spre el.

Will își mușcă buza. Nu-și dădea seama dacă înțelegea corect situația, dar simți că fata ar fi vrut să spună mai multe sau poate ar fi dorit ca el să spună mai multe. Și el chiar voia să facă asta. Fiindcă micul capitol din viețile lor – acesta, când nu se avuseseră decât unul pe celălalt drept companie – se apropia de sfârșit, Will avea impresia că trebuia să fie, cumva, recunoscut.

Numai că Will era în pană de cuvinte și, chiar dacă le-ar fi găsit, n-ar fi știut cum să le rânduiască. Parcă n-ar fi fost încă înzestrat să facă față unei asemenea situații. Iar momentul era total nepotrivit, mai ales din cauza prezenței lui Drake.

Momentul, dacă putea fi vorba despre așa ceva, se consumă în clipa în care din interiorul rulotei se auzi vocea unei femei. Drake tocmai se pregătea să deschidă ușa când Elliott întoarse brusc capul, descoperind ceva.

— Chester! exclamă, cu emoție în glas. Nu e el cel de-acolo? De lângă foc?

— Da, e împreună cu tatăl lui, Jeff, îi răspunse Drake.

Elliott aruncă o privire spre Will.

— O să... ăăă... ne vedem mai târziu, bălmăji ea, întorcându-se și plecând cu pași mari.

— Da, ne vedem mai târziu, răspunse încet Will.

— Intră, Will, zise Drake, îmboldindu-l înăuntru.

După ce ușa se închise în urma lui, Will avu dificultăți să vadă ceva, căci toate geamurile erau acoperite de draperii.

— Will, rosti o voce. Știam că tu ești.

— Mamă! strigă Will, repezindu-se spre locul în care stătea doamna Burrows, pe o banchetă tapițată.

Doamna Burrows își îmbrățișă fiul, din ochii lipsiți de vedere căzându-i lacrimi.

— Ai reușit, zise ea.

— Amândoi am reușit, o corectă el, cu glasul sugrumat, după care se trase puțin înapoi, încercând să distingă chipul mamei sale. Drake mi-a povestit ce ți-au făcut, mai zise.

Ținându-i mâinile într-ale ei, mama lui Will i le strânse.

— A fost un preț mic de plătit. Roger a plătit unul mai mare.

— Of, mami, a fost îngrozitor... el..., începu Will să spună, însă se opri brusc. Dar de unde știi ce s-a întâmplat? De unde știi că n-a venit cu noi și nu ne așteaptă afară?

— Pentru că știu cine e afară, îi răspunse ea.

— Chiar? Dar cum? se miră Will.

Doamna Burrows oftă.

— Și am simțit și tristețea din tine de îndată ce ai coborât din microbuz.

În acel moment se întoarse Drake, trăgându-l pe Bartleby de lesă. Vânătorul își scosese ghearele și avea o privire sălbatică. Imediat ce Drake îi scoase lesa, se năpusti înapoi spre ușă, încercând să treacă direct prin ea, dar izbindu-se cu capul de metal.

— Înnebunește când vede câini. Probabil că ar fi mai bine să-l închid în dormitor cu Colly, propuse Drake.

— Nu, mai bine o lași pe ea aici, sugeră doamna Burrows. Colly a stat închisă prea mult timp și oricum va trebui să-l cunoască pe Bartleby mai devreme sau mai târziu.

Între timp, Bartleby simțise, după miros, că era prin preajmă un Vânător femelă. Motanul începu să galopeze în cerc, adulmecând preșul ros din rulotă.

Când Drake deschise ușa dormitorului, Colly se revărsă afară. Cei doi Vânători se priviră în ochi, adulmecându-se întrebători, dar fără să se apropie prea mult unul de celălalt. Apoi înaintară cu pași legănați și-și atinseră nasurile, iar Bartleby începu să râcăie preșul cu ghearele. Cu un mârâit gros, își dezgoli colții. Fără vreun avertisment, Colly îl mușcă zdravăn de o parte a capului. Bartleby scoase un scâncet indignat. Departe însă de a riposta, motanul îi linse afectuos urechea pisicii.

Doamna Burrows chicoti.

— Doar a vrut să-i arate cine-i șeful.

— Îmi dau seama cum s-o simți el, bodogăni Will.

— Eu o șterg și vă las să povestiți, zise Drake, plecând și lăsându-l pe Will împreună cu mama lui, în rulotă.

* * *

Mai târziu, Will ieși pe câmp. Se îndreptă spre foc, unde cânta acum un bărbat. Chester și tatăl lui stăteau pe un balot de paie, ascultând cântecul, dar nu se vedea nici urmă de Drake, nici de Elliott. Will presupuse că bărbatul o dusesse să-i recolteze mostre de sânge. Spusese că o să-i ducă la unele spitale din Londra, astfel încât vaccinul să fie pregătit să intre în producție în caz că Styx ar fi hotărât să

răspândească virusul Dominion.

Furișându-se în spatele prietenului său, Will îi cuprinse gâtul cu palmele.

— Bau! strigă el.

— Nu! urlă Chester, sărind în picioare de pe balotul pe care se tolănise.

Groaza de pe chipul lui persistă până în clipa în care văzu cine era.

— Tu! exclamă, izbucnind în râs și dându-i un brânci lui Will, dar fără agresivitate. Ar trebui să fii mai atent. Cu toții suntem un pic cam irascibili pe-aici, adăugă cu voce scăzută.

— Ceva probleme? strigă spre Chester unul dintre băieții mai vâjnoși, cu îngrijorare pe chip.

Will constată că și cântărețul tăcuse, iar câțiva nomazi și copiii acestora se ridicaseră în picioare. Privirile pe care i le aruncau nu erau deloc prietenoase.

— Nu, e OK, zău. Îl cunosc pe fraierul ăsta, răspunse Chester, întorcându-se apoi spre Will. Să-ți fac cunoștință cu tata, adăugă, arătând spre bărbatul de alături.

Părea un gest convențional și nepotrivit, însă Will și domnul Rawls își strânsesă mâinile și se salutară.

Chester se aplecă spre Will.

— Asta-i chiar un loc foarte tare. Nu m-am mai simțit atât de liniștit de luni de zile.

În timp ce cântărețul își relua melodia, Will se uită la oamenii strânși în jurul focului. Era o adunătură de personaje atât de neverosimile, încât îl duse deodată cu gândul la gașca unchiului Tam, pe care o cunoscuse în fața tavernei din Colonie. Nu știa precis ce anume îi invocase această amintire, dar trase concluzia că era probabil vorba de bărbatul așezat lângă foc, care semăna ca două picături de apă cu Imago Freebone.

Clătinând din cap, Will îi zâmbi prietenului său.

— Uită-te la noi, cum stăm în jurul unui foc de nomazi. Dacă ne-ar vedea profesorii noștri de la școală..., zise el.

— Măcar dacă ne-ar vedea, îl aprobă Chester.

Și izbucniră amândoi în râs, bucuroși să fie din nou

împreună.

* * *

Când veni vremea să plece din tabăra nomazilor, Drake deschise ușa laterală glisantă a microbuzului. Acum, că erau mai interesați unul de celălalt decât de câinii care alergau de colo-colo pe câmp, Drake izbuti să-i suie pe Vânători fără pic de dificultate. Avu grijă ca animalele să se instaleze în spatele vehiculului, iar Colly sări imediat pe banchetă. Prin urmare, nu mai rămase loc și pentru Bartleby, care fu surghiunit pe podeaua pe care Drake așternuse o pătură veche. Totuși, amândoi păreau să fie mai mult decât fericiți, întinzându-se cât erau de lungi și făcându-se comozi.

— Celia, i se adresează Drake doamnei Burrows, ce-ar fi ca tu și Jeff să stați pe rândul din fața lor?

Vru s-o ia de braț pe doamna Burrows, ca s-o conducă, dar ea se trase înapoi.

— Chiar nu am nevoie de ajutor, îi zise cu fermitate, dar, în același timp, cu blândețe. Și de ce nu-i lași pe ceilalți să urce întâi?

— Sigur. Elliott, atunci tu urmezi, propuse Drake.

Will își așteptase răbdător rândul, împreună cu Chester, dar, spre surprinderea lui, prietenul său se strecură deodată în față, urmând-o pe Elliott, ca să poată să stea cu ea. Și, după ce se văzu urcat, Chester își scoase rucsacul din spinare și îl așeză lângă el, astfel încât pe banchetă să nu mai rămână niciun loc liber.

Pe când doamna Burrows și domnul Rawls se instalau pe următorul rând, privirea lui Drake o întâlni fugitiv pe a lui Will.

— Se pare că noi doi o să stăm în față, bătrâne, zise el.

După ce Drake porni microbuzul pe drumul spre Londra, cei doi Vânători adormiră buștean, spre deosebire de Elliott și Chester, care vorbeau fără întrerupere, făcând schimb de povești. Deși Will răspundea ori de câte ori îi adresau câte-o întrebare, băiatul începu să se simtă complet lăsat pe dinafară.

Domnul Rawls și doamna Burrows nu vorbiră deloc, dar,

simțind dispoziția în care se cufundase Will, mama lui se aplecă în față și-l strânse de braț, cu un gest liniștitor.

— Suntem în siguranță acum, Will, zise ea. Asta contează în primul rând.

Drake coborî puțin geamul de lângă el și deschise aparatul de radio.

— Mă cam ia cu somn. Trebuie să mă trezesc, îi mărturisi el lui Will.

Will se bucură să audă muzică, însă încremeni când începu o nouă piesă. „Tu ești raza mea de soare, unica mea rază de soare¹” lălaia solistul.

— Te superi dacă schimb postul? îl întrebă el pe Drake, strâmbându-se.

* * *

La intrarea pe autostradă, Drake opri în spațiul pentru servicii și întoarse capul, adresându-li-se celorlalți.

— Bun, gata cu sporovăiala. Vreau să închideți puțin ochii și mă tem că trebuie să vă puneți astea.

Își vârî mâna în compartimentul de la picioarele lui Will și scoase de-acolo o geantă din care extrase câteva cagule.

— Adică să nu vedem unde ne duci? îl întrebă Will, examinând cagula pe care i-o întinsese Drake. De ce ți se pare necesar așa ceva?

— E clar că, avându-i pe Vânători cu noi, ar fi greu să trecem neobservați oriunde în Londra, explică Drake. Nu pot sta închiși tot timpul. În plus, suntem prea mulți ca să poposim într-una dintre casele mele sigure. Așa că am aranjat să mergem la cineva care poate să ne cazeze pe toți, dar cu condiția să nu-l expun la vreun pericol.

— Așa, dacă nu știm unde ne aflăm, nu putem să-i conducem pe Styx la ei, în caz că ne supun la Lumina Întunecată, deduse Will.

— Principiul nevoii de cunoaștere, se amestecă și Chester.

Drake încuviință.

---

¹ *You Are My Sunshine*, popular cântec compus în anul 1939 de Jimmie Davis și Charles Mitchell și interpretat, de-a lungul anilor, de Bing Crosby, Johnny Cash, Bob Dylan etc. (n. trad.).

— Mergem în turul fermecat al misterelor, comentă malițioasă doamna Burrows, trăgându-și cagula peste față.

Drake chicoti.

— Aaa... Celia... ia stai puțin... cu dumneata n-o să meargă, așa e?

— Nu tocmai, recunosc ea. E posibil să culeg câteva indicii pe drum.

— Așa m-am gândit și eu, zise Drake, scoțând din buzunarul hainei un mic tub de Vicks¹. Așadar, în loc să-ți pui cagula, o să te rog să-ți dai pe sub nas cu puțin decongestionant din asta. Habar n-am cât de puternic ți-o fi simțul cel nou, dar sper c-o să fie de folos.

— Te gândești la toate, îl lăudă ea.

Capitolul treizeci și patru

Drake conduse timp de mai multe ore, părăsind în cele din urmă artera principală în favoarea unei succesiuni de drumuri cu o singură bandă. Intersecțiile prin care trecu nu aveau indicatoare, însă el era într-atât de familiarizat cu traseul, încât nu mai avea nevoie de ele. Într-un târziu, se opri în fața unei perechi de porți metalice, prinse de doi stâlpi solizi din piatră. Cocoțați deasupra fiecăruia dintre aceștia erau doi grifoni bătuți de vreme, cu înfățișări fioroase, parcă sfidând pe oricine să intre.

— Gog și Magog², li se adresă Drake, ca și cum și-ar fi salutat doi prieteni pe care nu-i mai văzuse de multă vreme, aruncând apoi o privire spre vehiculul său plin de pasageri cu cagule pe fețe, care dormiseră pe parcursul celei mai mari părți a călătoriei.

În timp ce porțile se deschideau lent, se strecură

---

¹ Gamă de produse farmaceutice menite să amelioreze simptomele unor afecțiuni ale căilor respiratorii (n. trad.).

² Nume biblice folosite în diferite ipostaze: de oameni, de ființe supranaturale (uriași sau demoni), de grupuri etnice și chiar de țări (n. trad.).

Încetișor printre ele și-și continuă drumul. Întinsele pășuni din stânga și din dreapta lui erau presărate cu stejari contorsionați sau cu fagi biciuiți de vânt.

Abia după ce porțile dispărură din vedere rosti cu voce tare:

— Deșteptarea, toată lumea! Jos cagulele! Am ajuns!

Începură cu toții să se foiască, trezindu-se din toropeală și scoțându-și cagulele, iar doamna Burrows își șterse unguentul de pe buza superioară.

— O să dureze ceva până o să scap de mirosul ăsta, bombăni ea.

Will avu nevoie de câteva clipe ca să se readapteze la lumină și să poată observa clar împrejurimile.

— Suntem la țară! zise el.

Ca la comandă, soarele ieși din nori, scaldând peisajul în blânda lui strălucire și dându-i pășunii o intensă roșeață aurie. Accelerând pe o porțiune abruptă a potecii, Drake dirijă microbuzul peste o porțiune cu bare metalice. În față le apăru un mic pod cocoșat, însă Drake nu încetini deloc când îl traversă. Avură impresia că microbuzul își va lua zborul și așa și făcu, aterizând apoi cu un bubuit.

— Aoleu, stomacul meu! se vaită Chester, râzând și ținându-se bine, la fel ca ceilalți pasageri, ca să nu fie azvârlit cât colo de pe scaun.

— Hei! Uite un lac! exclamă Will, văzând întinderea de apă din stânga potecii, cu malurile pline de rogoz.

Pe o mică insulă din mijlocul lacului se afla o pagodă cuibărită într-un crâng de platani. Aceasta, laolaltă cu falsul pod curbat care se întindea pe o scurtă distanță de la insulă, dădea impresia că ar fi opera cuiva care a încercat să recreeze modelul de pe o farfurie din porțelan.

Apoi microbuzul începu să urce coama unui deal și, ajungând în vârf, în fața lor se ivi o superbă casă din piatră deschisă la culoare.

— O să stăm aici? se interesă domnul Rawls, dând glas gândurilor tuturor. Parc-ar fi un muzeu.

— Asta și este, confirmă Drake, răsucind volanul în timp ce microbuzul trecea razant pe lângă fântâna de piatră din

centrul aleii de formă circulară.

Când călcă frâna, microbuzul se opri pe aleea cu pietriș.

Păstrând tăcerea, se grăbiră cu toții să coboare, bucuroși să-și dezmoștească picioarele după un drum atât de lung. Cei doi Vânători, pe care Drake izbutise în sfârșit să-i trezească, nu știură cum să sară mai repede afară din vehicul. Aproape că-l dărmară când se năpustiră pe ușă, zbughind-o spre lac cu toată viteza, ca doi mânji neastâmpărați.

— Pe-aici, anunță Drake, arătând în direcția casei.

Urcă treptele care duceau la ușa din față, două câte două și nu mai zăbovi să sune, ci deschise cu un gest larg, ca și cum el ar fi fost proprietarul.

— Alo! Am ajuns! strigă când intră, vocea răsunându-i în întreg interiorul.

Neștiind la ce să se aștepte, Will și ceilalți îl urmară înăuntru. Pășiră cu șovăială pe podeaua din plăci de marmură albe și negre, cu un blazon în mijloc.

Nimeni nu scoase o vorbă în timp ce examinau cu toții lambriurile din lemn de culoare închisă și uriașa scară care ducea la primul etaj. Deasupra lor, un candelabru sofisticat atârna de tavanul presărat cu ornamente din ipsos, iar pereții erau plini de tablouri.

— Uluitor, murmură Will.

În fața lui se întindea un vast șemineu din marmură, flancat de două armuri complete, identice, ținând halebarde de-a curmezișul platoșelor. Chester i se alătură prietenului său.

— E foarte tare, exact ca Marlinspike Hall¹! îl aprobă el. Dar cine-o locui aici? Vreun lord?

Drake clătină din cap.

— Nu, răspunse oftând, ca și cum ceea ce sugerase Chester nici nu putea să fie mai departe de adevăr. Apoi se îndreptă spre o ușă închisă de pe hol. Iată care sunt regulile casei, zise, plesnind ușa cu palma atât de tare, încât aceasta se zgudui în balamale. Dincolo de asta e camera de

---

¹ Numele purtat de casa de la țară a Căpitanului Haddock, din cărțile de benzi desenate cu *Aventurile lui Tintin*.

studiu. Nu aveți voie să intrați aici cu niciun motiv, fiindcă e posibil să vedeți ceva care să vă permită identificarea locului. S-a înțeles?

Privi chipurile celor din grup, fixându-le stăruitor până când își exprimară toți încuviințarea.

— În rest, aveți voie peste tot prin casă: puteți să vă duceți oriunde vreți, numai să nu rătăciți dincolo de hotarele moșiei, sau...

— Moșiei? îl întrerupse Will. Dar cam cât de mare *este* chestia asta?

— Destul de mare, îi răspunse enigmatic Drake. De fapt, probabil că ar fi de preferat ca niciunul dintre voi să nu se aventureze atât de departe încât să nu poată fi văzut din casă. E posibil să stea lume în căsuțele muncitorilor, care sunt cam la un kilometru și jumătate distanță, în direcția aia, îi informă, îndreptându-și degetul mare spre capătul holului. Dacă se-ntâmplă să fie prin preajmă într-un astfel de moment, oricum se țin deoparte. Nu sunt genul de persoane care să se lase văzute de alții.

— Sună misterios, se amestecă domnul Rawls.

Clătinând din cap, Drake zise cu gravitate:

— Chiar nu vă doresc să aveți de-a face cu ei. Totuși, adăugă, luminându-se la față, e destul de probabil să dați peste moș Wilkie, grădinarul, care locuiește în căsuța îngrijitorului terenurilor. Lucrează pentru familie de ani de zile, dar, dacă ajungeți să discutați cu el, nu trebuie să spuneți decât că vă aflați aici în calitate de oaspeți ai proprietarului. Nimic mai mult – nu dați nume și nu dezvăluiți absolut *nimic* personal. Încă un lucru: nu trebuie nici măcar să vă atingeți de telefonul din casă. Și nu aveți voie să folosiți telefoane mobile sau orice fel de aparatură electronică, pentru nimic în lume. Nu vreau să ne dea de urmă aici. Merse spre capătul holului și privi cu atenție de-a lungul unui coridor. Unde s-o fi dus? întrebă, după care urlă din nou cu putere. Hei, am ajuns!

— Nu e nevoie să țipi, răspunse o voce țâfnoasă, după care un bărbat își făcu apariția de pe un alt coridor. Încă n-am surzit și știu foarte bine că ați ajuns. Doar v-am deschis

poarta principală, nu?

Bărbatul purta o jachetă din tweed peste o vestă maro-deschis, iar pantalonii aveau petice din piele la ambii genunchi. Will nu putu să-și dea seama dacă avea vreo șaizeci sau șaptezeci de ani, însă mergea cu ușurință, în ciuda faptului că purta baston. Fața îi era colțuroasă și avea o barbă mare, înspicată, iar părul și-l purta surprinzător de lung, deși începuse să chelească în creștet. Avea ochi vioi, care îi străluciră când se apropie de Drake. Se opri în fața lui, examinându-l din cap până-n picioare. Expirând printre buze, ca și cum ar fi fost ușor exasperat, îi cercetă și pe ceilalți. Felul în care-i privea transmisea că avea o vastă experiență și nimic nu l-ar fi putut surprinde. Zăbovi asupra doamnei Burrows, singura din grup care nu se uită în ochii lui.

Observând că Will tot privea pe furiș portretul în mărime naturală al unui bărbat în uniformă militară, atârnat deasupra șemineului, se duse spre băiat.

— Acela a fost tatăl meu, îi explică. Frumos bărbat, nu?

Will încuviință, observând kiltul și bereta bej pe care le purta acesta și remarcând faptul că – lucru neobișnuit pentru acest tip de portret – fundalul nu era reprezentat de o încăpere întunecoasă sau de o întinsă câmpie, ci de un deșert ars de soare și o oază înconjurată de câțiva palmieri.

— Acela e un Range Rover? întrebă, arătând spre vehiculul parcat lângă oază.

— Da, li se spunea Pantere Roz cu mult înainte de apariția desenului animat. Erau echipate pentru drumuri lungi de recunoaștere prin deșert. Tata a ajutat la testarea acestor vehicule. A fost unul dintre primii recruți ai lui David Stirling¹, din vechea lui echipă a Comandoului numărul 8, atunci când și-a alcătuit prima dată Regimentul, în 1941.

Will își încreți fruntea.

— Ace/ Regiment?

Bărbatul încuviință.

---

¹ Colonelul Archibald David Stirling (1915-1990), ofițer în armata britanică în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a fost fondatorul Forțelor Aeriene Speciale (SAS) (n. red.).

— Da, și pariez că nu mai trebuie să-ți spun ce semnificație are pumnalul înaripat de pe bereta bătrânului meu, nu-i așa, flăcău? rosti, arătând cu bastonul spre portret.

— Ăăă... SAS? ghici Will.

— Da, asta e. A fost și regimentul meu. I s-a spus *Acel Regiment* pentru că a fost cel mai bun afurisit de regiment din lume, până și în vremurile acelea tulburi.

Bătrânul nu mai privea acum portretul, ci fixa absent grătarul curățat al șemineului.

— Stirling obișnuia să-și aducă oamenii aici, sus, ca să-i antreneze în secret înainte de a-i arunca în spatele liniilor inamice, în misiuni de sabotaj. Ca exercițiile să fie mai realiste, adăugă chicotind, toți angajații de pe moșia asta din acea vreme trebuiau să joace rolul soldaților nemți. Veți vedea că moș Wilkie, singurul membru al personalului care se mai află aici, vorbește încă foarte bine limba germană.

Bătrânul își dresă glasul cu un mormăit, dându-și seama că spusese prea multe, apoi biciui nepăsător aerul cu bastonul.

— Sunt însă convins că aveți cu toții nevoie să mâncați și să beți ceva. Dacă vă duceți în sufragerie, vă aduc eu ceai și sandviciuri, zise.

— Tot singur te ocupi de gătit și de spălat? îl întrebă zâmbind Drake. Nu-mi dau seama de ce nu-ți iei o menajeră...

— Prostii! se răsti bătrânul. Ar fi o afurisită risipă de bani. Când va veni ziua în care să am nevoie de vreo zgripturoaică bătrână care să mă otrăvească de tot cu furajele ei, sper să am deja mâinile pe piept, la câțiva metri sub pământ.

Îi întoarse spatele lui Drake, adresându-li-se lui Will și celorlalți.

— Apropo, puteți să-mi spuneți Parry, fiindcă e numele meu *adevărat*, nu cum e cazul altora de pe-aici.

Înainte să-și dea seama cineva, se cocoșă ca un boxer și-i expedie un pumn lui Drake, nimerindu-l în abdomen cu toată puterea. Will, Chester și Elliott porniră spre Drake, în

caz că ar fi fost nevoie să-i sară în ajutor, însă se opriră văzând că bătrânul se retrage.

Drake se îndoise de mijloc, străduindu-se să-și recapete suflul. Dar, spre surprinderea tuturor, când se îndreptă de spate, râdea și gâfâia în același timp.

— Lovești ca o fată, boxer pensionar ce ești! șuieră el.

— Hei! Ai grijă cum vorbești! exclamă Elliott. Altfel îți arăt eu cât de tare poate să lovească fata *asta*!

— A, te rog, făcu Drake, întinzând o mână ca și cum ar fi vrut s-o oprească, dar râzând în continuare. Nu pot să mă pun cu voi amândoi în același timp. Apoi se întoarse spre Parry. Dar asta pentru ce-a mai fost?

— Asta, tună bătrânul, a fost pentru că nu mi-ai trimis nici măcar o afurisită de felicitare de ziua mea, timp de cinci ani, după care te trezești din senin să mă suni ieri, să-mi ceri ajutorul, ticălos mic și nerecunoscător. Știi ceva, când am văzut că nu mai am vești de la tine, le-am cerut unora din vechea mea echipă să pună niște întrebări încoace și-ncolo și să afle ce mai învăț.

Parry își examinează mâna cu care-l lovide pe Drake, flexându-și degetele.

— Mi-au spus că nu ți-au putut da de urmă și că ai fost probabil ucis, adăugă.

Între timp, Drake își recăpătase suflul și tot nu părea să ia în nume de rău faptul că fusese lovit. Departate de așa ceva – Will avea impresia că e mai fericit decât îl văzuse vreodată.

Drake clătină din cap.

— Scuză-mă... tot luându-mă cu una, cu alta, am fost un pic cam ocupat, zise el. Dar las' că mă revanșez eu față de tine, tată.

Capitolul treizeci și cinci

— Prânzul de duminică! exclamă Chester, uitându-se peste masă spre tatăl lui. N-aș fi crezut c-o să mai stăm

vreodată împreună la prânzul de duminică.

— Eu nici nu știu la ce să mă mai aștept, replică domnul Rawls, oarecum dezolat.

Urmă o clipă de tăcere, apoi interveni Drake.

— Da... apropo de asta, vreau să vă înălțați cu toții paharele împreună cu mine.

Se ridică în picioare, luându-și paharul cu vin de pe masă, iar ceilalți îi urmară exemplul.

— Să închinăm pentru toți cei care nu sunt astăzi cu noi: pentru doctor, pentru doamna Rawls, pentru Sarah Jerome, pentru Tam Macaulay, pentru Cal, pentru Piele... pentru toți absenții – și foarte curajoșii – noștri prieteni.

Toată lumea bău odată cu el, după care se așează la loc.

— Și, Chester, am ceva pentru tine, mai zise Drake.

Întinse mâna în spatele scaunului său și luă de acolo un pachet pe care i-l înmână peste masă băiatului.

— Ce e? se miră Chester, sfâșiind ambalajul. Un skateboard! Drake, ți-ai adus aminte că n-am primit așa ceva niciodată de Crăciun! E formidabil!

Drake zâmbi.

— Poți să-l testezi pe terenurile de tenis. Suprafața nu e grozavă, pentru că nimeni nu le-a mai folosit de ani de zile, dar pentru asta ar trebui să fie suficient de bună. Caută pe fundul cutiei: sunt acolo cotiere și genunchiere. Nu vreau să te accidentezi!

Și, în timp ce Will și Elliott admirau planșa în culori stridente, Drake aruncă o privire spre ceasul de la încheietură.

— Ce-o tot face cu mâncarea? Bătrânul catâr încăpățânat a refuzat să mă lase să-l ajut!

* * *

În bucătărie, Parry își rezemă bastonul de aragaz, își puse o pereche de mănuși și deschise ușa cuptorului. Două hălci de carne de vită sfârâiau într-o tavă pe care o scoase și-o inspectă.

— Perfect, zise.

Deodată, Bartleby și Colly apărură de-o parte și de cealaltă a lui. Se năpustiră amândoi asupra hălciilor de

friptură, înhățându-le și apoi țâșnind afară, pe ușa deschisă din spate, tocmai până pe câmp.

— Hiene afurisite! strigă Parry, fluturându-și bastonul spre Vânătorii care se îndepărtau. Data viitoare o să-mi folosesc pușca de vânătoare pe voi!

* * *

Grupul reunit în jurul mesei din sufragerie nu auzi nimic, fiindcă bucătăria era la o distanță de câteva coridoare.

— Mă duc să văd ce tot face, hotărî Drake. Probabil c-o fi ars mâncarea sau așa ceva.

— Eu nu m-aș deranja, apucă să rostească doamna Burrows, că Parry și apăru furios în cadrul ușii. Mâncarea noastră se îndepărtează rapid pe câmpul din spatele casei, adăugă ea înainte ca Parry să poată rosti un cuvânt.

— Cum faci chestia asta? se miră Parry. Cum de știi?

Doamna Burrows își ciocăni o nară cu degetul arătător.

— PEO, pronunță ea, cu un aer de parcă i-ar fi împărtășit cine știe ce secret important.

— PEO? repetă Parry, lăsându-se să cadă pe scaunul său din capul mesei și golindu-și paharul cu vin dintr-o singură înghițitură.

— Puteri Extra-Olfactive, îi explică doamnă Burrows, izbucnind în râs în timp ce se ridica de la masă. Haideți, Drake, Jeff: puteți să-mi dați o mână de ajutor ca să pregătesc altceva pentru prânz.

— Ăăă... pot să spun și eu ceva? interveni Chester, iar doamna Burrows se așeză la loc.

Drake îi făcu semn că poate să continue.

— Ei bine, ceea ce a zis doamna Burrows adineauri, despre super-puterile dumneaei... mi-a dat o idee. Suntem cu toții aici din cauza acelor Styx și am înfăptuit unele chestii de-a dreptul incredibile, nu-i așa? Întrebă, privindu-l pe Drake. Le-am nimicit sursa virușilor și le-am distrus laboratoarele. Apoi se uită la Will și la Elliott. Și, în același timp, am intrat în posesia vaccinului contra virusului Dominion. Prin urmare, suntem buni în ceea ce facem, suntem o echipă specială care, laolaltă, poate să-i înfrunte pe Styx, nu? Ca toate echipele alea de supereroi luptând

împotriva răufăcătorilor pe care le vedem în benzi desenate și în filme. Și, dacă suntem atât de buni, n-ar trebui să avem un nume? Ceva în genul X-Men sau Cei Patru Fantastici?

— Frumos discurs, Chester, îl felicită Drake.

— Și la ce te-ai gândit? îl întrebă doamna Burrows. Ceva de genul Alianța Rebelilor, dar mai răsunător?

— Suprasolii Ninja Mutanți Adolescenți? propuse Will. Domnul Rawls numără la rezează câte persoane se aflau în jurul mesei.

— Sau Cei Șapte ai lui Drake¹? chicoti el. Auzindu-l, Drake își dădu ochii peste cap.

— Știți ce... voi ocupați-vă să găsiți un nume până dau eu o tură prin bucătărie, replică.

* * *

Doamna Rawls se așează în fața televizorului, să urmărească știrile de seară. Tocmai încheiase o lungă conversație telefonică purtată cu sora ei. Fusesse una dintre acele discuții de familie în care cealaltă persoană nu are absolut nimic de spus, însă asta îi ia destul de mult timp. Încă și mai rău, sora ei o amenința că-i va face o vizită, să „aibă grijă” de ea.

Surorii ei nu-i plăcuse deloc faptul că doamna Rawls era de una singură în casă și asta de ceva timp, de când soțul ei, Jeff, se hotărâse să se ducă într-o prelungită excursie în străinătate.

Doamnei Rawls nu-i plăcea să-i mintă pe cei din familie sau, fiindcă veni vorba, nu-i plăcea să mintă în general, însă trebuie spus că, atunci când explica lipsa soțului ei îndrugându-le altora povestea cu excursia, nimeni nu părea grozav de surprins. Știa cu toții la cât stres fuseseră supuși ea și domnul Rawls de când dispăruse Chester, iar toate aceste persoane binevoitoare bombăneau invariabil uzualele „Probabil că are nevoie de timp pentru el însuși” sau „Se-ntoarce el curând, o să vezi”.

Desigur, doamna Rawls știa că era vorba de altceva. Sau, mai bine zis, nu știa unde se aflau în prezent nici soțul,

---

¹ *Drake's Seven*, aluyie la filmul *Ocean's Eleven*.

nici fiul ei, dar era destul de convinsă că nu puteau fi în străinătate.

Se rezemă de spătarul scaunului, făcând tot posibilul să se concentreze asupra televizorului, dar gândurile îi zburau în altă parte.

Îi spusese lui Drake că nu putea să stea deoparte pur și simplu cât timp fiul ei, iar în ultima vreme și soțul ei își aduceau contribuția la luptă împotriva Styx. Vorbise îndelung la telefonul mobil primit de la Drake și despre existența căruia soțul ei nu știa, insistând că dorea să participe și că simțea că înnebunește puțin câte puțin, până când Drake capitulase și venise cu o idee privitoare la ce ar fi putut și ea să facă.

Planul fusese ca ea să se comporte ca și cum s-ar fi aflat încă sub influența Luminii Întunecate și să se întoarcă acasă, în Highfield. De acolo, urma să-i raporteze lui Drake orice contact cu vreun Styx sau cu agenți de-ai lor, folosind metoda cutiei poștale oarbe, lăsarea unor bilețele destinate lui în chioșcul de ziare când se ducea acolo, în fiecare dimineață, să-și ia cotidianul preferat.

Desigur, planul nu era infailibil.

Inamicii Styx puteau s-o facă să „dispară”, așa cum se exprimase Drake. Sau puteau să se decidă să-i administreze un supliment de Lumină Întunecată, astfel încât să ajungă să fie din nou sub stăpânirea acesteia.

Dar, pe de altă parte, dacă în tabăra Styx exista convingerea că ea era încă total programată și le putea fi de folos, fie ca legătură spre Chester și, în consecință, spre Drake, fie că se hotărau s-o distribuie în cine știe ce rol, femeia reprezenta o neprețuită sursă de informații. Iar asta, după cum îi explicase Drake, era o raritate din punctul de vedere Styx.

După ce știrile de la televizor se terminară și începu buletinul meteo, doamna Rawls auzi un zgomot înapoia ei. Zgomotul unor pași pe covor.

Inima i se opri în loc pentru o clipă.

„Asta să fie?” se întrebă. Din locul în care stătea, cu spatele la ușă, n-avea cum să vadă cine era acolo. Deși era

tentată să se întoarcă, nu-și clinti nici măcar un mușchi. Se strădui să rămână calmă: trebuia să se comporte ca și cum ar fi fost încă sub stăpânirea Luminii Întunecate.

O voce îi vorbi la ureche: o voce joasă, ca o răsuflare. Avea un accent ce semăna a Cockney¹.

— Avem un lucru pe care vrem să-l f..., hârâi vocea.

Propoziția nu se mai sfârși, fiindcă se auzi un bubuit surd.

Femeia se răsuci într-acolo exact la timp cât să vadă un bărbat robust prăbușindu-se pe podea, cu ochelarii fumurii zburându-i de la ochi odată cu impactul. Purta un palton ce părea ceruit, iar pe cap, o bască. Avea la el o cutie care zăcea acum alături de el.

Lângă el se afla un alt individ, mult mai zvelt: cineva care semăna a Styx, după descrierea lui Drake. Numai că tipul din fața ei purta o geacă sport și o pereche de pantaloni din flanel și, cu toate că avea o față cadaveric de îngustă și ochii arzători, impresia de ansamblu era că nu avea de-a face cu vreun asasin din orașul subteran despre care i se povestise.

— Doamnă Rawls... Emily, zise el, oferindu-i mâna, gest care părea puțin cam ciudat, mai ales că tocmai doborâse un alt bărbat în salonul casei ei.

— Da, îi răspunse femeia, strângându-i mâna.

El ocoli canapeaua și se așeză pe brațul acesteia, lângă ea.

— M-a trimis Drake. Nu știu dacă-ți amintești de mine, dar l-am mai însoțit aici și altă dată.

Ea se încruntă.

— Atunci când dumneata și domnul Rawls nu puteați să-l recunoașteți pe Chester, fiindcă fuseserăți supuși la Lumina Întunecată. Apropo, ați reușit să biruiți în totalitate programarea?

Nu mai așteptă un răspuns din partea ei, pronunțând câteva cuvinte într-o limbă străină, hârâită, pe care doamna Rawls n-o înțelegea deloc. Femeia ridică din umeri.

— Se pare că da, trase concluzia bărbatul, ridicându-se

---

¹ Dialect specific locuitorilor din zona de est a Londrei.

În picioare. Acum, trebuie să vii cu mine. Planul lui Drake n-a reușit. Aruncă o privire siluetei doborâte de pe covor. Ăsta-i un colonist și a fost trimis să te activeze.

Doamna Rawls se ridică la rândul ei, privindu-l pe bărbatul fără simțire.

— Să mă activeze? Pentru ce? Și ce e în cutia aia? Întrebă, arătând spre obiectul gri, care avea cam douăzeci de centimetri pătrați.

— Nu știu ce aveau de gând să te pună să faci, dar cutia are probabil ceva dăunător înăuntru. Nu cred că e vorba despre o armă biologică, dar e posibil să fie o bombă, adăugă, ridicând-o și îndesându-și-o sub braț. În orice caz, e mult prea periculos pentru dumneata să mai rămâi aici. Trebuie să mergi cu mine, doamnă Rawls.

— Bine, ăăă, domnule..., zise ea, întrebându-se cum să i se adreseze omului acestuia, care apăruse în casa ei și o salvase.

— Of, câtă nepolitețe din partea mea! Mă numesc Edward Green, îi zise. Dar, te rog, spune-mi Eddie. Așa-mi spune toată lumea.

Capitolul treizeci și șase

Will, Chester și Elliott erau pe malul lacului când pe Will îl strigă cineva.

— Cred că Drake are nevoie de tine, zise Elliott, văzând cum bărbatul îi face semne lui Will.

Will urcă panta spre casă, găsimdu-l pe Drake pe un scaun lângă masa de pe terasă.

— Acum te-ai întors? îl întrebă Will.

Drake lipsea câte două sau trei zile la rând, dar nu spunea nimănui ce făcuse.

Drake încuviință.

Will observă că el încă-și avea sacul de voiaj atârnat pe umăr. Din cine știe ce motiv, băiatul presupuse că Drake îi adusese un cadou, exact ca atunci când îi dăruise

skateboardul lui Chester.

— Ai ceva pentru mine acolo? întrebă el plin de speranță, arătând spre sacul de voiaj.

Însă Drake nu-i răspunse, iar Will, observând că omul era neobișnuit de șovăielnic, înțelese că nu era cazul și se alarmă.

— Care-i problema? insistă el, dar nici de data aceasta Drake nu-i răspunse, dându-și jos sacul de voiaj și punându-l pe masă.

Trăgându-i fermoarul, îl deschise și scotoci înăuntru.

— Nu știu cum să-ți spun, Will, rosti Drake, scoțând o sacoșă de plastic și ținând-o în mână. Hai să stăm jos, bine?

Will își trase unul dintre scaunele de sub masă și se așeză, așteptând ca Drake să continue.

— Ții minte că mi-ai cerut să duc jurnalul tatălui tău la British Museum? Ai vrut să ajungă în mâinile cuiva competent, care să-l înțeleagă și să fie capabil să prezinte lumii incredibila descoperire a tatălui tău.

— Da, murmură Will, neplăcându-i deloc cum suna introducerea.

— Nu mai e nevoie să ți-o spun eu: marea problemă constă în faptul că nu există vreo dovadă palpabilă care să susțină cele afirmate în jurnal. Că doar n-ai putut să aduci cu tine vreun vestigiu sau vreun eșantion care să sprijine toate afirmațiile tatălui tău.

În acest punct, Will simți că-i vine să izbucnească. Trebuia să afle ce se petrecuse.

— Drake, doar spune-mi... nu-mi pasă dacă sunt vești proaste. Sunt pregătit pentru ele. Aruncă o privire spre sacoșa din plastic. Ce-i acolo?

Drake ridică o mână.

— Te rog, dă-mi voie să termin.

— OK, acceptă Will, strâmbându-se.

— Din câte se pare, jurnalul tatălui tău a fost examinat de mai mulți specialiști din diferite departamente care se ocupă cu antichitățile în cadrul muzeului, după care, cumva, a ajuns până la un anume profesor White, de la Universitatea din Londra.

— Profesorul White, bodogăni de câteva ori Will, după care sări brusc în picioare. Cunosc numele ăsta! exclamă el. Nu se poate! E ticălosul care a furat toate onorurile pentru vila romană descoperită de tata în Highfield. Le-a furat de la tata. Nu, nu se poate să fie tocmai el!

— Stai jos, Will, rosti cu fermitate Drake. Încă n-am terminat.

Will se înroșise la față și i se tăiase respirația de atâta indignare. Dar, chiar și-așa, se așează la loc, iar Drake își relua povestirea.

— Se pare că profesorului White i-a plăcut ceea ce a citit și a dat jurnalul mai departe, pe mâinile a doi dintre studenții săi. Iar ei au scris o carte.

— Ce fel de carte? se interesă Will.

Drake desfăcu sacoșa și aruncă o privire înăuntru.

— Este primul roman publicat de cei doi. Tu știi mai bine decât oricine că tot ceea ce a mai supraviețuit din primul jurnal al tatălui tău se află și acum în coliba Marthei, acolo unde l-ai lăsat. Iar la începutul celui de-al doilea jurnal, cel pe care l-ai adus cu tine, doctorul a încercat să recreeze o consemnare zilnică a evenimentelor care au condus la descoperirea Coloniei și la tot ceea ce s-a petrecut ulterior.

Drake se opri să tragă aer în piept.

— În orice caz, acești doi studenți au fost într-atât de inspirați de ceea ce au citit, încât au născocit o întreagă poveste având jurnalul la bază.

— Ce-au făcut? rosti Will, deși abia mai putea să vorbească, atât era de încordat. Așadar, e vorba despre o carte științifică?

— Hm... nu tocmai, răspunse Drake, scoțând cartea din sacoșă și înmânându-i-o lui Will, care o înhață și începu să examineze coperta.

— „Cârțița din Highfield”, citi el. „Cârțița din Highfield”¹?

---

¹ *The Highfield Mole*, carte apărută în 2005 și scrisă de către Brian Williams și Roderick Gordon. După semnarea contractului cu editorul Barry Cunningham, cartea a fost relansată sub numele de Tunele, primul volum al seriei de față (n. red.).

repetă de mai multe ori.

Întoarse cartea, să vadă ce scria pe spatele ei.

— După cum vezi... e o carte pentru copii, îi zise Drake. Au transformat jurnalul tatălui tău într-o poveste cu aventuri pentru cititorii mai tineri.

Chiar dacă se aflau încă pe malul lacului, Chester și Elliott tot auziră urlatul lui Will.

— NUUUUUUUUUUU!

Epilog

Vocea lui Parry răsună prin întreaga casă, convocând pe toată lumea. Părea să fie ceva urgent.

— Ce-i cu panica asta? se miră Will, întâlnindu-l pe Chester pe coridorul din fața camerelor lor.

— Nu știu, răspunse Chester ridicând din umeri, remarcând că prietenul lui avea la el cartea cea nouă. Tu chiar o citești... Poți să mi-o împrumuți și mie? E bună de ceva? se interesă.

Will se strâmbă în chip de răspuns.

— E ca un fel de vis bizar. Ți-o dau cu plăcere după ce-o termin.

În timp ce băieții ajungeau în capătul de sus al scării principale, Elliott țâșni afară din dormitorul ei. Purta un halat de baie și avea părul înfășurat într-un prosop: după o viață în care avusese parte doar de dotările strict necesare, ajunsese la concluzia că baia era locul ei preferat. La fel ca orice adolescentă, stătea ore întregi încurată acolo, relaxându-se în cadă sau coafându-se în fața oglinzii.

Acum, pe când mășăluiau spre salon, observară că Drake și Parry stăteau în fața televizorului, transfigurați de ceea ce vedeau. Chester se uită de-a lungul coridorului, să vadă dacă venea și tatăl lui, însă nu se zărea nici urmă de el. În acel moment apăru vijelioasă doamna Burrows.

— Ce-i cu toată zarva asta? întrebă, oprindu-se lângă Will.

— Tata tocmai a primit un pont de la un om de legătură de-ai lui, din serviciile de securitate. Se petrece ceva la Londra. Ceva important, răspunse Drake, dând sonorul mai tare cu telecomanda.

— ... printre aceste inițiative se numără ordinul de închidere a celor trei departamente de reacție în cazuri de infecții și cel de transferare a personalului cheie într-o singură „super-unitate” de la Spitalul Universitar, spunea prezentatorul știrilor. Ordinul a fost primit de la vârf, fiind dat chiar de către prim-ministru, potrivit unor surse apropiate de Numărul Zece¹.

Apoi fu înfățișat prim-ministrul, prezent la o conferință de presă extrem de aglomerată.

— În această perioadă de gravă criză economică, suntem cu toții conștienți de presanta necesitate de reducere a cheltuielilor publice, declara premierul. Ca rezultat al profundeii noastre revizuii a bugetului pentru sănătate, am identificat un număr de zone în care spitalele noastre vor avea de beneficiat de pe urma centralizării și a raționalizării. Se vor produce astfel economii substanțiale pentru țară, fără a se coborî înaltele standarde ale îngrijirii și tratării pacienților.

Vocea prezentatorului reveni, suprapusă imaginilor cu prim-ministrul, tras la față și obosit, urcându-se în automobilul său cu șofer.

— Anunțul de astăzi, conform căruia unități de o atât de mare importanță ar fi desemnate pentru închidere, a sosit ca o totală surpriză până și pentru mai tinerii slujitori ai sănătății. Un protest local organizat de Asociația Medicilor Britanici a avut loc în această dimineață împotriva lipsei de consultare în luarea hotărârii de guvern prin care se închid, în mod special, unitățile de reacție împotriva infecțiilor...

Urmară imagini cu bărbați cărând containere sigilate dintr-o clădire de spital și încercându-le într-un autocamion.

— ... și a rapidității cu care se operează aceste închideri.

---

¹ Poreclă folosită pentru premierul britanic, reședința acestuia fiind situată pe strada Downing, la numărul 10 (n. trad.).

— Nu pot să cred. Asta-i St. Edmund's, remarcă Drake.

Apărură imagini cu alte două spitale, intrările lor principale succedându-se rapid pe ecran.

— Ei, nu mai spune... astea sunt St. Thomas și spitalul Royal London. Ce coincidență! adăugă Drake, întorcându-se spre Elliott și spre băieți. De ce, într-o perioadă în care declanșarea unei grave epidemii este ceva atât de temut și-ar asuma guvernul paralizarea capacității națiunii de a o înfrunta? De ce-ar face una ca asta?

— Dar ce anume înseamnă toate astea? întrebă Chester.

— Înseamnă Styx, îi răspunse Will.

— Așa ar trebui, îl aprobă Drake. E prea mare coincidența să se întâmple așa ceva exact cu cele trei spitale cărora le-am furnizat mostre din sângele lui Elliott, ca să-l păstreze în băncile lor cu vaccinuri. Înseamnă că Styx s-au pus în mișcare și își recapătă vaccinul contra virusului Dominion. O să vedeți, nu mă îndoiesc că toate speciemenele o să dispară în chip misterios în drum spre noua „super-unitate”.

— Dar noi avem încă aici specimenul nostru, nu-i așa? zise Will, bătând-o ușurel pe umăr pe Elliott.

— Asta te face o persoană extrem de importantă, adăugă Chester, privind-o pe Elliott, înfășurată în halatul ei de baie.

— Eu credeam că eram oricum, se plânse ea.

Drake nu-i mai ascultă pe cei trei, luând în considerare implicațiile.

— Desigur, mutilându-ne capacitățile de apărare din Suprasol, drumul pentru Styx devine liber. Puteți să fiți siguri că mai au și alți ași în mânecă – alte maladii primejdioase pe care să le răspândească –, pentru că este exact ceea ce ne fac ei de-atâtea secole.

— Dar dacă premierul chiar a forțat o asemenea hotărâre, nu crezi că el însuși a fost programat cu Lumina Întunecată? puse doamna Burrows punctul pe i.

Însă întrebarea ei nu mai primi răspuns, fiindcă Parry își agită bastonul spre televizor.

— Asta e, anunță el când reportajul despre spitale fu întrerupt, iar în partea superioară a ecranului apărea banda cu ȘTIRI DE ULTIMĂ ORĂ.

Will se încruntă.

— Vreți să spuneți că faza cu spitalele n-a fost motivul pentru care ne-ați chemat încoace? întrebă el.

Drake clătină din cap.

— Acum am auzit prima oară despre asta.

— Liniște, toată lumea! se răsti Parry. Uite că zice acum.

Will și Chester se privesc zăpăciți, după care întoarseră capetele spre ecranul televizorului, pe care își făcu apariția o reporteră. Era evident că nu se afla în studio și că incidentul era relatat din exterior.

Reportera se afla pe o stradă mărginită de clădiri înalte din sticlă, în spatele ei văzându-se oameni care fugeau înspăimântați în toate direcțiile. Cei mai mulți dintre ei erau funcționari, însă se vedeau și câțiva polițiști înarmați. Reportera părea fâstăcită și luată pe nepregătite.

— Mă aflu... mă aflu aici, în centrul Londrei... inima cartierului financiar... și la doar o jumătate de kilometru depărtare, în sediul Băncii Angliei, se pare că e în plină desfășurare un conflict armat.

Cineva din afara cadrului îi spuse ceva.

— Și tocmai am fost informată că am intrat în posesia unei filmări realizate de un martor ocular cu ajutorul telefonului său mobil.

O succesiune de imagini tremurate și de o calitate destul de slabă începu să se deruleze pe ecran, înfățișând o stradă blocată de mașinile poliției. Pe fundalul focurilor de armă, polițiștii se adăpostiră în spatele autovehiculelor.

Apoi camera focaliză dincolo de mașini, pe intersecția de obicei aglomerată din centrul Londrei unde-și avea sediul Banca Angliei, într-o clădire numită Monetăria Regală. Dintr-odată, se produse o explozie colosală, care spulberă toate geamurile clădirii, urmată de alte focuri de armă. Reportera începu să vorbească peste ceea ce mai rămăsese din videoclipul care înfățișa fumul învăluind

stradă pustie.

— Această filmare, realizată cu mai puțin de douăzeci de minute în urmă, pare să arate atacarea Băncii Angliei de către o bandă de persoane înarmate.

Chipul reporterei reveni pe ecran.

— Suntem de asemenea informați că au izbucnit confruntări armate și în alte locuri din centru și că...

Se auzi o nouă explozie, iar reportera se lăasă în jos. Apoi ecranul se umplu de purici și se făcu negru. O clipă mai târziu, reapăru prezentatorul din studio.

— Se pare că am pierdut legătura cu carul nostru de reportaj. Sper că Jenny este OK, mai zise încruntându-se. Apoi, tușind să-și dreagă glasul, se prefăcu a-și verifica hârtiile din față, în timp ce se străduia să-și recapete stăpânirea de sine. În cele din urmă, își ridică din nou privirea. Așadar, continuă el, pentru telespectatorii care tocmai au deschis aparatele, să spunem că primim numeroase relatări despre atacuri armate asupra Băncii Angliei și a altor câtorva obiective din apropiere, ca și despre cel puțin două explozii importante.

Își duse mâna la casca din ureche.

— Tocmai am primit informația că o întrunire a guvernatorului Băncii Angliei cu comitetul experților principali era în plină desfășurare în incinta băncii la ora începerii atacului... și că se estimează numeroase pierderi de vieți omenești, printre care este posibil să se numere și guvernatorul. Trebuie să precizez însă că știrea nu este confirmată în momentul de față.

Drake clătină din cap.

— Așadar, ăsta-i doar începutul. Styx încearcă să destabilizeze țara atacându-i principalele instituții centrale, comentă el încetisor. Ceea ce ne-ar putea arunca într-o nouă recesiune, de dimensiuni nemaiîntâlnite până acum.

Prezentatorul știrilor continuă:

— Tocmai am primit din partea poliției câteva cadre mărite surprinse de camerele de supraveghere. Acestea îi înfățișează pe ocupanții a două vehicule care au pătruns în centrul Londrei în minutele imediat premergătoare

incidentelor. Poliția solicită oricui are informații despre aceste persoane să se prezinte...

— Colonelul Bismarck! explodează Elliott. Will, uită-te, e colonelul!

Înaintând câțiva pași, Will se holbă la imaginile ușor încețoșate a două chipuri, fotografiate prin parbrizele autovehiculelor. Fața unuia dintre bărbați nu-i spunea absolut nimic, deși, judecând după părul de culoare deschisă și maxilarul pătrășos, se prea putea să fie un soldat al Noii Germanii. Totuși, celălalt chip îi era familiar, bărbatul era mai în vârstă decât cel dintâi și avea o mustață care ieșea în evidență.

— Ar putea să fie el, zise Will. Dar imaginea nu e foarte clară, iar eu n-am reținut multe după ce l-au omorât pe tata.

— El e, insistă Elliott. Știu eu.

— Așadar, acum se folosesc de soldați din lumea interioară ca să se ocupe de treburile lor murdare, deduse doamna Burrows.

— Ceea ce înseamnă că e posibil să aibă la dispoziție întreaga mașinărie de război a Noii Germanii, concluzionează Drake. Întreaga afurisită de armată.

— Iar gemenele Rebecca ar putea să fie iar în oraș, adăugă mohorât Will.

Toți cei aflați în cameră se cufundară într-o tăcere șocată la apariția fulgerătoare a următoarei fotografii.

— Drake! Tu ești! icni Elliott.

Drake se dădu înapoi din fața televizorului.

— Se crede că acest individ, rosti prezentatorul știrilor, ar sta în spatele grupului care a desfășurat atacurile, iar poliția merge până într-acolo încât să afirme că ar fi *creierul* organizației. Circulând sub numele fals de Drake, se crede că s-ar afla încă în țară, forțele de poliție regionale declanșând o razie pe plan național pentru capturarea acestuia.

— Manevra clasică - era de așteptat, comentă morocănos Parry. Styx îți limitează posibilitățile de deplasare.

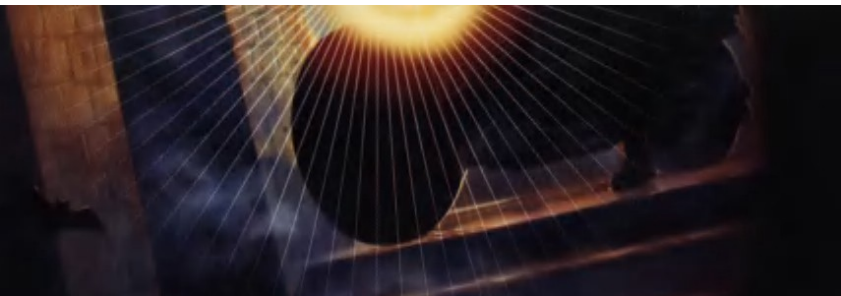
Drake încuviință.

— Am impresia că de-acum încolo n-o să mai fiu eu cel care se ocupă de cumpărături.

Domnul Rawls, cu ochii cârpiți de somn, își alege tocmai acest moment ca să-și facă apariția. Își înăbuși un căscat, ca și cum tocmai s-ar fi trezit după ce a tras un pui de somn.

— Se transmite meciul de crichet? întrebă el, scărpinându-se în creștet. Care-i scorul?

— Nu știu precis, tată, îi răspunse Chester, dar se pare că echipa Styx a cam luat avans.

CARTE TRADUSĂ ÎN PESTE 40 DE LIMBI
ÎN CURÂND, FILM CU BUGET EXTRAORDINAR...
DREPTURI DE ECRANIZARE VÂNDUTE
PENTRU UN MILION DE DOLARI!

În centrul Pământului, într-o lume despre care
nimeni nu știe că există, Will a dat de necaz.
Dușmanii săi, Styx, se apropie și îl vor urmări până
la capătul lumii — al oricărei lumi.
Între timp, Drake — ajutat de cel mai neverosimil
aliat — se pregătește să lupte cu Styx de la suprafață.
Planul său nebunesc îl va aduce oare mai aproape
de victorie... sau va însemna moarte sigură?

Cățile din seria **TUNELE** au un ritm alert,
sunt captivante și, pe alocuri, înfricoșătoare
și sângeroase. **Philip Ardagh, Guardian**

Deschide și citește la pagina 253!

www.tunelebooks.ro
www.corintjunior.ro

